

AL DE WERKEN VAN WILLIAM HUNTINGTON

PREKEN, VERHANDELINGEN EN BRIEVEN

10 VOLUMES

AL DE WERKEN VAN WILLIAM HUNTINGTON

VOLUME VI

**DE TROUWE DRIE-ENIGE GOD
EN ZIJN GENADEWERK**

Door

WILLIAM HUNTINGTON, SS
(SS = Saved Sinner; gezaligd zondaar)

**IN HET ENGELS UITGEGEVEN
JOHN BENETT,
LONDEN, 1835**

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2012**

INHOUD 6^e volume

1. BESCHOUWINGEN OVER DE GOD VAN ISRAËL

IN EEN REEKS BRIEVEN AAN JENKIN JENKINS

2. DE VERBORGENHEID DER GODZALIGHEID

Over de ontvangst van Jezus en Zijn nederdaling ter hel

3. HET ARMINIAANS GERAAMTE; of,

DE ARMINIAAN ONTZENUWD EN ONTLEED

Voorbericht van de vertaler

Dat de boeken van wijlen de nu zalige W. HUNTINGTON, door het volk van God ook in Nederland met graagte en stichting gelezen worden, zullen allen mij toegeven, die hier meer of minder mee bekend zijn.

Het is dan ook hunnenthalve, dat ik mijn geringe taalkennis, in tussenuurtjes heb geweid, om het volgende uit de Engelse taal in de onze over te zetten en in druk te doen verschijnen.

Ik mag niet ontveinen, dat het mij een aangename en hartverkwikkende bezigheid geweest is, om dezelfde taal waarin onze zalige Huntington de boodschap van zijn Koning aan het volk bracht, te bepeinzen; waardoor het persoonlijke van die Godsgezant te meer uitkwam, ja, hoorde ik hem als het ware ook tot mijn hart spreken, door dezelfde Geest, waardoor alle kinderen Koninkrijks, 't zij de zwakken of de meer bevestigden worden geleid, *"in het midden van de padenrechts"*. Spr. 8:20.

De goede hand Gods, die mij op een gans ongedachte wijze een oorspronkelijk exemplaar in handen deed komen, zij daarvoor eerstens mijn innige dank gebracht.

Het was toch een geheel ongedachte weg, namelijk, een Engels predikant, dien ik voor enige jaren ontmoette, sprak mij over de zalige Huntington en zijn dienstwerk, ook over zijn nagelaten geschriften, waarvan velen mij reeds bekend waren. Doch zijn Eerwaarde noemde, als het voornaamste: *"De God van Israël"*. Op mijn verzoek beloofde zijn Eerwaarde, wanneer hij een exemplaar in handen kon krijgen, het mij te zullen zenden.

Verleden jaar was ik zo gelukkig het te ontvangen en zette ik mij terstond aan het vertalen, vooral met het doel mijn huisgenoten en vrienden zulks te laten lezen.

Toen hier een gedeelte van gereed was, gaf ik het ter inzage aan sommigen, bevoorrecht met de geest der onderscheiding en verzocht hun beoordeling over het werk, dat ik vreesde mijn krachten te zullen overtreffen. Hun oordeel was gunstig, en tevens, dat naar hun bescheiden mening, hiermee de kerk van God door de genade van de Geest, veel nut kon worden gedaan, wanneer het in druk gegeven werd; waarop ik niet aarzelde het werk voort te zetten.

Verschillende moeilijkheden werden gelukkig overwonnen, en dewijl het mij meermalen voorkwam, dat enige uitdrukking niet woordelijk in onze taal kon worden overgezet, zo moest nog al eens om licht worden gevraagd, teneinde zuiver bij de bedoeling en mening van de Geest te blijven; doch in alles werd duidelijk de medewerkende hulp ondervonden, zodat ook hiervoor de Heere zij gedankt en geprezen.

Verder moet ik nog aanmerken dat, waar er in het Engelse werk een tekst opgegeven is, ik mij bij de overzetting nauwkeurig aan onze Statenvertaling heb gehouden; omdat die toch algemeen het beste wordt gekeurd, de Engelse enigszins afwijkt; en ook Gods volk die altijd wel het liefst zal lezen en daar ook door banden aan gebonden is, welke dood en graf verduren. Die de geschiedenis kent, weet toch onder welke omstandigheden, en in welk tijdperk van ons bloeiend verleden deze uitgave der Heilige Schrift is bewerkt.

Vervolgens vraag ik de taalkenners verschoning wanneer enige taalfouten mochten worden ontdekt. Het was toch vooral mijn doel, niet zo zeer om een onberispelijk vertaalwerk te leveren maar wel, om het arme volk van God ten dienste te zijn; en dezen, ik houd mij overtuigd, zullen wel alles overzien, en om de schors de pit nooit verwerpen, omdat daarin hun zielenspijs verborgen ligt.

Over het werk zelf zal ik niet uitweiden, dit behoeft mijn aanprijzing of uitlegging niet; tot het eerste heeft mijn gering talent geen gewicht en tot het laatste gevoel ik mij niet in staat.

Ik zelf heb toch, slechts als een kind in de genade, aan deze volle borsten mogen zuigen en daarvan dan ook maar een weinig kunnen smaken, dat wel versterkend was, maar mij ook de bewustheid gaf, dat mijn krachten te gering waren, om van dit werk verslag uit te brengen.

Tenslotte nog één opmerking, namelijk, ik hoop welgedaan te hebben, met een korte inhoud van de behandelde stukken aan het werk te hebben toegevoegd. En nu, de Heere doe er mee naar Zijn ondoorgrondelijke Raad en make het voorspoedig; het volk Gods worde er door getroost en gesterkt, door de verlichtende genade van de Heilige Geest, om de liefde des Zoons, Gode tot eer. Is de innige begeerte en bede van de vertaler.

MIDDELBURG, Maart 1880.

A. B. CRUCQ.

Abraham Bourgon Crucq werd geboren te Middelburg. Hij was van beroep stuurman. Crucq vertaalde rond 1880 de bekende brieven van William Huntington: *Beschouwingen over de God van Israël*. In 1881 was hij klaar met een 2^e boek van Huntington: *Briefwisseling tussen Noctua aurita en Philomela*. Uit vergelijking met de Engelse editie blijkt dat de vertaler zijn werk prima heeft gedaan. Crucq was ouderling in de Nederduitse Gereformeerde Kerken.

INLEIDING door ds. P. van Dijke

"De verborgene dingen zijn voor de Heere onzen God, en de geopenbaarde voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid, om te doen alle de woorden dezer wet", Deut. 29: 29. Doch wat is de grootste verborgenheid, die geheel Gode toebehoort? Immers de Drieëenheid Gods, één Goddelijk Wezen en drie Personen. Voor zulk een verborgenheid moeten alle verstandelijke opvattingen worden opgeschort; nochtans, er worden vele verstandelijke onderzoekingen naar deze verborgenheid onder de mensen gevonden, daaruit komen weder vele dwalingen voort, en eindelijk volgt een verloochening van de verborgenheid zelve.

Nu zal men wellicht vragen: *Wordt er dan niets gekend van deze verborgenheid?*

Ja, ten eerste in Gods Woord en ten tweede inwendig door God de Heilige Geest in het hart van de mens, wanneer God hem wederbaart, want zonder dat zal niemand God zien; en dat is geheel en alleen een werk van een Drie-enig God, zonder des mensen toedoen; want de Vader trekt, de Zoon verlost door zijn bloed en God de Heilige Geest verzegelt en past toe. Zie Joh. 6: 44, 69.

Van deze stukken zal de lezer in deze brieven van de nu zalige Huntington, een klaar en zuiver onderricht ontvangen, overeenkomstig Gods getuigenis en wel waardig en nuttig gelezen te worden, dewijl er zovele afwijkingen op het godsdienstig gebied van deze zuivere leidingen van de Geest overal gevonden worden; ofschoon de Heere in Zijn Woord verklaart: *"Zo velen er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods"*, Romeinen 8:4.

Het zal dus nodig zijn, dat wij, die menen hoop op het eeuwige leven te hebben, eens nauw onderzoeken, of wij door Gods Geest geleid worden, of door onze verstandelijke voorkomingen.

Het laatste wordt toch in onze dagen zoveel voor het eerste genomen, dit wordt duidelijk in enige voorstellingen, die men heden ten dage algemeen hoort, en dat wel:

1e. In het stellen van een voorwerpelijke leer des geloofs. Vraagt iemand: *Is die dan niet nodig?* O ja, maar dit mag niet aan een menselijke wil of kracht worden toegeschreven, want het geloof is een gave Gods, dus niemand bezit die gave, dan die ze van God ontvangt, en die ontvangen hebbende, zo heeft hij nog de kracht en zalving van de Geest nodig, om het in, oefening door daden voor God uit te drukken; ook voor ons zelf, dat wij het ware geloof bezitten in de overwinning der wereld en al het eigen, dat in de mens aanwezig is, volgens het getuigenis van Johannes.

2e. Omdat het inlassen van het menselijk werk in het genadewerk, voortkomende uit het werkverbond, waarin wij allen geboren, en ook van nature uit werkzaam zijn tot de zaligheid, ons zo zeer bezig houdt; zo hebben alle mensen nodig door Gods genade daaruit genomen te worden, en is het daarom nodig de leer der genade in alles, bij het behandelen der leerstukken, op de voorgrond te stellen, teneinde daardoor bevindelijk in het genadeverbond overgebracht te worden, met uitsluiting van al ons eigen werk en de wereld en met insluiting bij en in een Drieëinig God voor tijd en eeuwigheid. Dit geschiedt bijzonder door de werking van God de Heilige Geest, Wiens persoonlijk bestaan en Goddelijke werken vooral in deze brieven wordt aangetoond en de lezer worden aanbevolen om tot een zuivere kennis van God en Zijn genade te komen, hetwelk in onze dagen zo veelvuldig ontbreekt. Want godsdienstige kennis en een zedelijk leven daaruit voortkomende is geen geestelijke kennis van Christus en Zijn genade, want de arme mens anders niets bezittende, is veel te goed in zichzelf om met Christus over Zijn zaligheid te handelen; neen, eerst zichzelf wat verbeteren, door het nalaten van zonden en het betrachten van goede werken en dan Christus gebruiken voor hetgene niet goed aan ons is, voor en aan ons goed te maken. Zo'n mens staat geheel buiten het Evangelie en is nog onder het werkverbond en gaat met zijn godsdienst eeuwig verloren. Hetwelk het lot van vele arme zielen zal zijn, omdat de arme mens in

zulken staat van godsdienst, het licht van de Geest mist om het leven van de dood te onderscheiden, namelijk de geestelijke dood, waarin wij allen van nature zijn, door onze val in en met Adam, in het moedwillig verwerpen van Gods beeld en het aandoen van het beeld van de duivel, waardoor wij enkel duisternis geworden zijn, en wij nu ook in ons zelf het licht van de duisternis niet meer kunnen onderscheiden. Zodat de mens nu ook zeer goed het licht voor de duisternis en de duisternis voor het licht kan aanmerken. Hetwelk helaas, bij veel arme zielen het geval is, die door God de Heilige Geest niet verlicht zijn geworden en door de Zoon der gerechtigheid niet beschenen zijn.

Nu zal wellicht iemand vragen of denken: Wie is er dan binnen de perken van het Evangelie?

Deze, die door Gods Geest, met de Tollenaar in de tempel hebben leren bidden: *"O God, wees mij zondaar genadig"*, Luc. 18:13, en die door de Geest des geloofs gegeven is te geloven, dat hij voor eeuwig verloren is in zichzelf.

Aldus wordt het duidelijk dat niemand buiten de Geest des geloofs gelooft. Hoewel hij dat verstandelijk weet, nochtans niet gelooft en bijgevolg geen Zaligmaker noch Verlosser nodig heeft, zoals een arm verloren zondaar; dus dan ook *geen "arme van geest"* is, aan welke het Koninkrijk der Hemelen door Christus beloofd wordt, Matth. 5: 3. Deze zijn de zonden door Gods Geest tot zonden gemaakt voor God, waarin en waardoor hij in en met zichzelf verloren gaat voor de Heere; dus dan ook de verlossing geheel buiten zijn toedoen, van Christus moet en zal ontvangen ten eeuwigen leven.

Gelukkig de arme zondaar, die aldus zuiver door Gods Geest tot zulk een bevindelijke kennis van zichzelf en de Zaligmaker gebracht wordt. Die alléén dragen het teken van Gods eeuwige liefde in zich, want dat is de baarmoeder, waaruit de behouden zondaar moet gebaard zijn ten eeuwigen leven.

Het is dus noodzakelijk voor een ieder die hoopt op het eeuwige leven, te onderzoeken of hij uit de baarmoeder van Gods eeuwige liefde tot de hope der zaligheid is gekomen, en zodoende alle werk uit het werkverbond heeft buiten geworpen; ook alle beschouwende geloofswerkingen des verstands, als hoofdzaak tot de zaligheid, door de Geest heeft verworpen.

Men zal mogelijk zeggen: *"Het is een Evangelisch bevel"* in Christus te geloven.

Dat is ook waar, maar om tot de volbrenging van dat bevel te komen, moet men de volbrenging uit Christus halen, *anders staat men weer buiten het Evangelie*; want er gelden voor God geen godsdienstige daden, dan alléén die uit en door Christus gedaan worden en die door Zijn rechtvaardigend en heilig bloed volmaakt met ons voor de Vader gesteld worden. Daarom zegt de Heere Jezus: *"Eng is de poort en nauw is de weg die tot het leven leidt, en weinigen zijn er die door dezelve ingaan"*, omdat er zovelen, schijnbaar op die weg, zonder Christus wandelen.

Alle deze Personele werkingen ter zaligheid zal de lezer opgelost vinden in deze hem aangeboden brieven. De Heere geve u te lezen en te onderzoeken tot nut van uw ziel, is de hartelijke wens en bede, van uw toegenegene in Christus, tot en over allen, die Hem toebehoren.

Ds. P. van Dijke

KORTE INHOUD VAN DE BRIEVEN.

- 1e BRIEF. Handelt over God de Heilige Geest in Zijn Personele eigenschappen en bestaan
- 2e BRIEF. God de Heilige Geest in Zijn werkingen en daden
- 3e BRIEF. God de Heilige Geest in Zijn Goddelijke eigenschappen en volkomenheden
- 4e BRIEF. God de Heilige Geest is een onderscheiden Persoon. Ook worden de drie Personen in de Drieëenheid beschouwd, en deze werkzaam in de verlossing der uitverkorenen
- 5e BRIEF. Het vorige vervolgd en toegelicht in de toepassing der beloften
- 6e BRIEF. Meerdere bewijzen voor de Heilige Drieëenheid, vooral de tweede Persoon de Zoon, God van alle eeuwigheid, tegenover verschillende ketterijen bewezen en staande gehouden
- 7e BRIEF. God de Zoon in Zijn Ambten en volkomenheden. Het Hoofd van het Genadeverbond, en het enige Fondament der zaligheid
- 8e BRIEF. De zalvende en zaligende ondervinding der gelovigen, betrekkelijk het voorgaande, door de inwoning van de Heilige Geest.
- 9e BRIEF. Het inwendig onderwijs van de Heilige Geest.
Bekering en rechtvaardigmaking; bevattende de zaligende en ondervindende kennis der gezegende Drieëenheid;
en de heerlijke vrijheid der kinderen Gods
- 10e BRIEF De gemeenschap van de Heilige Geest in de opwekking en voortgaande verlichting en versterking der gelovigen; verklaard in § 1-§ 6
- 11e BRIEF. § 7. De Heilige Geest getuigt van Christus.
§ 8. De Heilige Geest past de beloften toe.
§ 9. De verborgene dingen van God worden ons bekend gemaakt door de Heilige Geest.
§ 10. De Heilige Geest tot een getuigenis gegeven
- 12e BRIEF. § 11. De Heilige Geest tot hulp en bijstand er ware aanbidders Gods
- 13e BRIEF. § 12. De hulp en ondersteuning van de Geest tegen de Satan.
§ 13. Onze vruchtbaarheid, de inwoning en het werk van de Heilige Geest toegeëigend.
- 14e BRIEF. § 14. De uitspraak in de rechtvaardigmaking van de Heilige Geest
- 15e BRIEF. § 15. De doding der zonde door de Heilige Geest
- 16e BRIEF. § 16. De verzegeling van de Heilige Geest.
- 17e BRIEF. § 17. De Heilige Geest als een Onderpand onzer erfenis
- 18e BRIEF. § 18. De bedelingen en invloeden van de Heilige Geest
- 19e BRIEF. § 19. De gehoorzaamheid aan de Heilige Geest

EERSTE BRIEF.

Aan de Eerwaarde heer J. JENKINS, Lewes, Sussex; Cricklewood.

Waarde zoon in het geloof van onze Heere Jezus Christus, genade en vrede zij u vermenigvuldigd.

Reeds sedert enigen tijd heb ik het voornemen gehad u enige mededelingen te doen mijner jongste ervaringen, dewijl ik toch nu slechts enkele weken geleden veel werd gekoesterd en onderschraagd door de *Heilige Geest der belofte*, door Wiens invloed, hulp en krachtige tussenkomst aan de troon der Genade, ik zeer waakzaam en nauwlettend was; en, wat hier echter tegenover stond, zo was ik tevens enkel verwondering over de traagheid, dodigheid en onvruchtbaarheid, beide in kracht en uitdrukking, wanneer Zijn gevoelige invloeden mij werden onthouden.

Zijn Goddelijke Persoonlijkheid en Zijn goedertierenste invloeden en werkingen, waren vele dagen mijn overdenkingen, zowel des daags als des nachts; en gedurende deze tijd, waren deze zaken de voornaamste onderwerpen mijner bediening; en, had ik dezelve toen beschreven, zo twijfel ik niet of u zou er de gezegende uitwerking van ondervonden hebben. Maar thans is het niet zo met mij, mijn harp hangt aan de wilgen; en, wat gevoelige genietingen aangaat, de Trooster, die mijn ziel kan vertroosten, schijnt ver van mij te zijn. Och, wat is alle godsdienst zonder het werk van de Heilige Geest? een ledige schaduw en vermoeiing des vleses.

Ik overdacht veel Zijn Goddelijke persoonlijkheid en was verwonderd, hoe enig levend mens, die de Heilige Schrift leest, ooit de onbeschaamdheid hebben kon te ontkennen, dat Hij een Goddelijk Persoon is. Maar de wereld kent Hem niet. *"Ik zal u de Trooster zenden Dien de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet, noch kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij woont in u en zal in u zijn"*. Hij wordt daarom door alle gelovigen gekend en dezulken, die Hem kennen, zullen Hem prijzen en verheerlijken, eerbiedigen en aanbidden.

En wij weten dat allen, die hiervan ontbloot zijn, vreemdelingen zijn van Zijn werk, zinnelijke mensen, die niets dan natuurlijke wetenschap bezitten. Hierom hebben sommigen gezegd, dat de Heilige Geest niets meer is dan een hoedanigheid of eigenschap van God, anderen alléén een invloed; anderen niet meer dan een Naam; openlijk bekennende, dat er maar één persoon is in de Godheid, maar een meervoudigheid in namen; zoals Simon de tovenaer dit beleed, dat hij zelve was God de Vader in Samaria, het Woord in Judea, en de Geest in andere delen van de wereld. Zekerlijk moet dat monster van een mens de vader of aanvoerder van alle ketters zijn.

Doch wij weten dat geen nieuwsgierig onderzoeker, geen bespiegelend gebed, geen vermetele indringing de goedkeuring Gods zal ontmoeten. *"God wederstaat de bovaardigen"*.

Maar o, hoe veilig, hoe zoet, hoe heerlijk, hoe voldoende, hoe vernederend en verzachtend zijn de zoete invloeden, werkingen, ontdekkingen en mededelingen van de Heilige Geest op de zielen van de kinderen Gods!

Verschillende zaken worden er bedoeld door het woord *Geest* (Engels: Spirit) in de Heilige Schrift; zoals wind, de geest der dieren, de zielen der mensen, en engelen, beide goede en kwade. Maar de Heilige Geest (Engels: Ghost) is van alle deze onderscheiden, omdat Die nadrukkelijk God genoemd wordt, en dat niet in een figuurlijke of oneigenlijke, maar in een volstreekte zin: "tot de kennis der verborgenheid Gods, en des Vaders en van Christus", Kol. 2:2. In welke plaats de Heilige Geest (Ghost) het eerst voorkomt in de Heilige Drie-eenheid, en onderscheiden wordt van de Vader en van Christus. En voorzeker, indien Hij niet wezenlijk God was, in alle voornemens en oogmerken, zo zou bij nooit de Apostel hebben ingegeven Hem als God te noemen en te plaatsen vóór de Vader.

De *kerk* wordt ook genoemd: de tempel van de Heilige Geest, "zoals God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en in hen wandelen". Geen Geest, hoegenaamd, die in het gehele woord Gods genoemd wordt, wordt ooit geteld met de Personen der Heilige Drie-eenheid, of gelijk gesteld met de Vader en de Zoon, behalve de Heilige Geest, (Ghost).

Noch is ook de kerk het eigendom, de tempel of de woning van niemand, dan van God alléén; en, dewijl de kerk genoemd wordt de tempel van de Heilige Geest, zo moet de Heilige Geest God

zijn. Een Geest (Ghost) is een geest. De Heilige Geest (Ghost) en de Heilige Geest (Spirit) is één en dezelfde in het oorspronkelijke, zoals de geleerden zeggen.

Wat ik nu in mijn gemoed heb, om mijn waarde broeder te schrijven, betreft dit gewichtig onderwerp; en hoe zwak en onvolmaakt ik mij ook moge uitdrukken, zo mag ik zeggen, dat ik volkomen overtuigd ben door eigen ondervinding, dat het geheel veilig is, en steeds tot voldoening en bevestiging voor de uitverkorenen Gods zal zijn, welke wedergeboren en vernieuwd zijn door de Heilige Geest, om te geloven zoals ik; dewijl het tegendeel geheel en al gevaarlijk, zo niet verwoestend is.

Ik bedoel, dat de Heilige Geest gekend moet worden een Goddelijk Persoon te zijn, door al degenen, die geheiligd zijn en die in hope verlost zijn. Zij moeten de verborgenheid van God, van de Vader en van Christus kennen; want wij zijn in de Naam van deze Drie gedoopt, en daarom moeten wij in ons allerheiligst geloof deze grootste verborgenheid aller verborgenheden kennen.

Een *persoon*, volgens de verklaring die de geleerden daaraan geven, is een op zichzelfstaand wezen, een verstandig uitvoerder, hij is enkelvoudig en bestaat, leeft, spreekt, verstaat, handelt en werkt; en zulk één is de Heilige Geest. Ook is er geen enkel onderscheiden persoonlijk merkteken of de Heilige Schrift past die op Hem toe; zoals: Ik, Mij, Hem, Hij, Zijn, U, als bijv.: "Zondert Mij af Barnabas en Saulus tot het werk waartoe Ik ze geroepen heb" En "wanneer Hij gekomen zal zijn, Hij zal U in alle de waarheid leiden". En weder, "Ik zal U een Trooster zenden, dien de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet, noch kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij ulieden en zal in U zijn". En weder, "Is dan de Geest des Heeren verkort? Zijn dat Zijn werken?" En weder, "Waar zal ik henen gaan voor Uwen Geest, of waar zoude ik henen vlieden voor Uw aangezicht? zo ik opvoere ten Hemel, Gij zijt daar".

Ik ben verzekerd, dat deze persoonlijke merktekenen niet op een naam kunnen worden toegepast, of op een hoedanigheid in God, of op enigen invloed van Hem, of op een voorval, of op een vluchtige indruk; veel minder nog op iets dat niet in wezen is. Het is waar, dat persoonlijke hoedanigheden en persoonlijke daden soms aan levenloze voorwerpen worden toegeschreven; zoals, "de bomen gingen om zich een koning te kiezen en zeiden tot de wijnstok en de olijfboom: wees gij koning over ons, welke weigerden; en het doornenbos wilde, dat zij onder Zijn schaduw zouden komen."

De rode zee wordt ook voorgesteld als ziende en vluchtende. "De vloed lichtten hun handen op omhoog en de heuvelen huppelden als lammeren." Evenwel we hebben geen stem van deze alle, alleenlijk ternauwernood een stom teken; zij hebben alle iemand nodig om voor zich te spreken. Jotham spreekt voor de bomen en het doornenbos, Habakuk spreekt voor de beweging der zee en David van de daden der kleine heuvelen.

Maar de Heilige Geest heeft niemand nodig om voor Hem te spreken, Hij kan van Zichzelf en voor Zichzelf spreken. Hij sprak in Adam, aan alle schepselen namen gevende. Hij sprak tot Filippus: "Ga en voeg u bij dezen wagen". Hij sprak tot Petrus "De Geest zeide tot hem: Zie, drie mannen zoeken u; sta op, daarom kom af en ga met hen, niet twijfelende". De Geest zegt: "Zondert Mij af Barnabas en Saulus". "Zalig zijn ze, die in de Heere sterven: ja, zegt de Geest, opdat zij rusten van hun arbeid en hun werken volgen met hen". De Heilige Geest spreekt niet alléén, maar allen die ooit iets goeds hebben gesproken, zijn onderwezen om door Hem te spreken; Hij brengt hun de zaken onder de aandacht, legt hun de woorden in de mond en leert ze, hoe die uit te spreken. "Alzo spreken wij, niet met woorden der menselijke wijsheid, maar met woorden die de Heilige Geest leert", 1 Korinthe 2:13

De Geest legde een woord in Bileams mond, en beval hem zo en zo te spreken; en de apostelen spraken zoals de Geest hun gaf te spreken. Hij spreekt niet alléén tot de heiligen, en in hen, maar Hij onderwijst ons enigermate om onderscheid te maken tussen dezulken, welke Hij leerde te spreken, en dezulken, die hun eigen geest volgen, en van een gezicht spreken uit hun eigen hart, en niet uit des Heeren mond.

En wat is dat blijkbaar in allen, welke schrijven of spreken over Goddelijke dingen zonder onderwijzing van de Geest! Welke treffende dwalingen, zichzelf weersprekende, onbestaanbaarheid, verwarring en raadsverduistering komen hier te voorschijn! In plaats van ruw oppervlakten glad te maken, maken zij de gladste plaatsen ruw, en de rechtste dingen gebogen; en, in plaats van door de deur te gaan en de struikelblokken weg te nemen, de weg ophogende, zo

tasten zij als de blinden naar de wand, maken dat velen over de wet struikelen en verwoesten de weg onzer paden. En, indien soms enigen van dezulken nog al gezond in de letter schijnen, eigenlijk de diepere bedoelingen van de tekst, de zalving der zaken, of de heerlijke ondervinding der heilige schrijvers, die er in verborgen ligt, wordt nooit opgedolven of te voorschijn gebracht. Maar een donkere samenstelling over de woorden gelegd, en de plaats meer verduisterd achtergelaten, dan toen de werkmans begon. Er is niets in uw oren dan gezwollen woorden en ledige klanken en niets in uw ziel dan magerheid en armoede.

In plaats van de bomen der gerechtigheid te bewateren, of de ingewanden der Heilige te verkwikken, zo halen deze wolken zonder regen al de hemelse dauw op of verdrogen de ziel, zelfs indien zij vroeger is verkwikt geworden. Zulke werklieden verdonkeren en benevelen het werk van de Geest, werpen een nevel over de schitterendste ondervindingen, omsluiten het meest verwijde hart, en zetten dezulken in de gevangenis, die de Heere waarlijk heeft vrijgemaakt. Dit weet ik bij smartelijke ervaring. En het kan ook niet anders; want de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die van de Geest Gods zijn, hij kan ze niet verstaan, omdat ze Geestelijk onderscheiden worden.

Zo ook persoonlijke eigenschappen, of zulke eigenschappen en zaken welke personen worden toegeschreven, worden ook de Heilige Geest toegekend, zoals wil, macht, mening, oordeel, wijsheid, verstand, kennis, liefde, blijdschap, bedroeven, smart aan doen, etc. Bijvoorbeeld: "dit alles werkt één en dezelfde Geest, delende een iegelijk in t bijzonder gelijkerwijs Hij wil."

Kracht van tekenen en wonderheden door de kracht van de Geest Gods "En (God) die de harten doorzoekt, weet welke de mening des Geestes zij. En, de Heere der Heirscharen zal zijn tot een Geest des oordeels, dien die ten oordeel zit. Op Hem zal rusten de Geest der Wijsheid en des Verstands, de Geest des Raads en der Sterkte, de Geest der Kennis en der vreze des Heeren." En weder: "En ik bidde u door onzen Heere Jezus Christus, en door de liefde des Geestes." En weder: "Gij hebt het woord aangenomen met blijdschap des Heiligen Geestes. Bedroeft den Geest Gods niet, door welchen gij verzegeld zijt. Maar zij zijn wederspanning geworden, en zij hebben Zijnen Heiligen Geest smarten aangedaan, daarom is Hij hen in een vijand verkeerd en streed tegen hen."

Ik kan niet inzien, hoe al deze genoemde zaken aan iets dan aan een persoon kunnen worden toegeschreven. Dezelve op een hoedanigheid, een voorval en naam, of een wezenloze zaak toe te passen, is ten hoogste ongerijmd.

Ook heb ik dikwijls gedacht, dat, indien aan de mensen dezelfde vrijheden werden veroorloofd in koopmanschap, in iemands uiterste wil, aanspraken en eigendomsbrieven etc., zoals sommigen zich aanmatigen betrekkelijk het Woord Gods, zo waren er wijze advocaten en rechters genoeg om iedere landeigenaar in ons land al Zijn bezittingen te betwisten, ja zelfs Zijn eigene Persoonlijkheid en Bestaan. Want het is maar te bewijzen, dat er zulk een man niet is, niet zulk een persoon; dat het slechts een naam is; en al de genoemde persoonlijke eigenschappen, in een figuurlijke of een allegorische zin moeten verstaan worden; of dat het alléén de adem uit eens menschen mond betekent, een voorval, of een vluchtige uitgang uitvloeiende met de gesprokene woorden. Sta een wijze advocaat of rechter toe, op deze wijze te werk te gaan, en we zouden spoedig de grootste grondeigenaars in de straten zien bedelen.

Nu, mijn waarde Broeder! ik moet thans dit onderwerp laten rusten, onderwerpende dit mijn geschrijf aan uw overweging.

En wanneer uw gedachten iets stotends mochten vinden, of uw gehoor kwetsen zo er iets onaangenaams klinkt, of zich schijnt te weerspreken, of onverstaanbaar voorkomt; of alledaags, laag, onwaardig of het verheven onderwerp onbetamelijk; teken dat aan, en geef mij vrijelijk uw gedachten, zij zullen vriendelijk ontvangen worden door hem die zich in onvergelykbare liefde tekent,

De Uw in Christus Jezus!

W. HUNTINGTON.

TWEEDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, Lewes, Sussex.

Zeer geliefde in den Heere!

Daar ik nu enige vrije tijd heb, wens ik mijn vorig onderwerp op te vatten. Toen ik mijn vorige begon, was mijn gemoed donker en mijn hart koud. Veel werk en vele predikbeurten in de Kersttijd hadden mijn vroegere zoete overdenkingen ver van mij gebannen, zodat, toen ik ze aan het papier wilde vertrouwen, zo moest ik dezelve van verre halen en alles opnieuw verzamelen. Doch, ik was niet zeer lang aan het werk, of zij kwamen terug en ik gevoelde mij zeer gelukkig bij de terugkomst mijner aangename bezoekers

Ik eindigde mijn vorige, nadat ik enige gedachten aangaande de Personele eigenschappen, welke de schriften der Waarheid de Heilige Geest toeschrijven, had in het midden gebracht; thans wens ik enige werkingen en daden welke de Heilige Schrift de Geest toeschrijft te vermelden, welke Personele werkingen en daden zijn zoals niemand dan wezenlijke personen kunnen verrichten.

Niets dan personen kunnen *getuigen* voor de waarheid van enige verbintenis, verbond of overeenkomst, noch kunnen als een getuige in zulke gevallen worden toegelaten of tot enige daad, of tot enige proeve hoe dan ook. "Want drie zijn er die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en drie zijn er die getuigenis geven op aarde, de Geest, het water en het bloed. En wij zijn getuigen van deze dingen, zegt de Apostel, en ook de Heilige Geest welken God gegeven heeft dengenen die hem gehoorzaam zijn", Hand. 5:32

De Geest draagt getuigenis van de waarheid van het Woord en Hij geeft getuigenis aan het woord Zijner genade, en van de waarheid van hun lastbrief dengenen, welke Hij zendt om het te prediken.

Hij brengt de gerechtigheid van Christus tot in de ziel, "wij zijn gerechtvaardigd in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods".

En Hij draagt getuigenis van onze rechtvaardiging en wederaanneming. "Hij die gelooft, heeft de getuigenis in hemzelf". Ja zelfs in het gerechtshof van het geweten van een gelovige is Zijn getuigenis zo machtig en dadelijk, dat geen wet, duivel noch zonde, welke voorgesteld worden als tot de hemel te roepen, neen het geweten zelve wordt niet toegelaten te spreken. En deze getuigenis is waarheid en is geen leugen en wij moeten in haar blijven.

Ik weet dat Jacob te Bethel een teken oprichtte en dat Laban en Jacob op de berg Gileads een hoop stenen verzamelden en die getuigen noemden, maar dit diende slechts om het bedriegelijk geheugen van mensen te helpen die zo geneigd zijn te vergeten, zoals Jacob deed toen de Heere hem zeide op te staan en naar Bethel te gaan, waar hij het teken met olie overgoot.

Macht en *waardigheid, bekwaammaking, toerusting en iemand in een bediening inhuldigen*, zijn persoonlijke werken.

"Gij zult macht ontvangen nadat de Heilige Geest op u gekomen is. De een wordt het woord der wijsheid gegeven, een ander des geloofs, aan een ander velerlei talen, aan een ander uitlegging der talen en alle deze werkt één en dezelfde Geest". "Hebt acht op uzelf en op de kudde over dewelke de Heilige Geest u tot opzieners gesteld heeft", Hand. 20:28. En, als zij de Heere dienden en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk waartoe ik ze geroepen heb". "Zij dan van de Heilige Geest uitgezonden zijnde, vertrokken Hand. 13:2 en 4. "En de Heilige Geest verbood hun het woord in Azië te prediken. En zij beproefden het in Bithynië, maar de Geest liet het hun niet toe".

In één woord: indien spreken, onderwijzen, leiden, mensen met genade begiften, gaven en bekwaamheden tot het werk der bediening, hen met wijsheid en kennis voorzien, hen verschillende talen doen spreken, tot opziener stellen, gelasten wat te zeggen, volvaardigheid des gemoeds gevende, bekwaamheid tot spreken, hen zeggende waar te gaan, en verbiedende óf hier óf daar te gaan waar Hij geen werk voor hen te doen had, althans niet op die tijd; indien dit geen persoonlijke werken en daden zijn, wat zijn het dan?

Ik geloof, er zijn mensen in de wereld welke het Goddelijke wezen ontkennen. "De dwaas zegt in zijn hart: er is geen God". Dezen moet men laten tot zij door de tormenten der verdoemden overtuigd worden. Maar ik geloof dat er zeer weinigen zijn, welke belijden de Bijbel te geloven, of zij zullen toestaan dat er één Goddelijk persoon in de Godheid is, welke gewoonlijk God de Vader genoemd wordt, ofschoon velen nog niet zullen toestaan dat de Verlosser een Persoon is, alhoewel Hij de eniggeboren Zoon is, de Zoon van de Vader in waarheid en liefde; nog veel minder zullen zij een Goddelijke Persoonlijkheid aan de Heilige Geest toeschrijven, ofschoon de Schriften dezelfde persoonlijke hoedanigheden, eigenschappen, werkingen en daden, aan de Zoon en aan de Geest toekennen, zowel als aan God de Vader.

Daarom, indien de Vader een Persoon is, zo is de Zoon en de Geest dat ook.

Het *werk der schepping* wordt de Heilige Geest zowel als de Zoon en de Vader toegeschreven: "De Geest Gods zweefde op de wateren". Hij was werkzaam in die verworpen chaos, en bracht dien in schone orde. "Door Zijnen Geest heeft Hij de hemelen versierd; Zijn hand heeft de langwemelende slang geschapen", Job 26:13.

"Door het Woord des Heeren zijn de hemelen gemaakt, en door de Geest Zijnsmonds al hun heil", Palm 33:6. Hier wordt de schepping der hemelen aan het wezenlijke Woord en aan de Heilige Geest toegeschreven: "Gij zendt uwen Geest uit, zij zijn geschapen, en Gij vernieuwt het gelaat des aardrijks", Ps. 104:30.

Hier is het werk der Schepping de Geest toegeschreven, en Hij is het die iedere lente het gelaat van het aardrijk vernieuwt.

Het *scheppen van de mens* wordt ook aan de Heilige Geest toegeschreven: "de Geest Gods heeft mij gemaakt en de adem des Almachtigen heeft mij levend gemaakt", Job 33:4.

De Heilige Geest was ook geen ledig toeschouwer toen de Christus verscheen tot onze zaligheid. Het was de Heilige Geest die over de maagd Maria kwam bij hare *ontvangenis en de menselijke natuur*, welke Christus aannam, vormde en die bewaarde voor alle vlek of stip der oorspronkelijke zonde; en die toen op Hem rustte met al Zijn volheid van gaven en genade. Hij paste het woord toe dat de Zaligmaker sprak, en ontwikkelde Zijn macht in de wonderen die Hij verrichtte, en zulken, die óf Zijn woorden óf Zijn tracht vloekten, lasterden de Heilige Geest.

Het was door de *eenwige Geest dat Hij Zich Gode offerde*, en het was dezelfde Geest die het lichaam onzes Heeren deed opstaan in het graf. Hij was naar het vlees gestorven, maar levend gemaakt door de Geest. En door Zijn grote macht gaven de apostelen getuigenis van de wederopstanding van de Heere Jezus; daarom staat er, dat: "Hij bewezen is te zijn de Zone Gods, naar de Geest der Heiligmaking uit de opstanding der doden", Rom. 1:4

Dat, wat de heiligen *voor de hemel toebereidt*, komt grotelijks van de Heilige Geest.

Hij toch past het woord toe en maakt het werkzaam; het woord komt met macht en in de Heilige Geest; Hij overtuigt van zonde, en het is de Geest die de doden zondaar levend maakt; en, als een Geest van verlichtende kennis in hem van Christus getuigenis geeft, het geloof in hem werkt, hem wederbaart en vernieuwt; des Heeren gerechtigheid en vrede neemt en die de zondaar vertoont; het leven en de kracht der heersende genade in hem werkt, en het koninkrijk Gods in het hart opricht, hetwelk bestaat in macht, in gerechtigheid, in vrede en blijdschap in de Heilige Geest.

De wet des geloofs in de Zaligmaker, welken de eilanden waren wachtende, *is toegepast* en verwezenlijkt door de Heilige Geest die onze laatste Wetgever is "De wet des Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods".

Hij draagt *getuigenis van onze aanneming* en bekrachtigt ons om die ons toe te eigenen, brengt de eerste vruchten der heerlijkheid in onze harten voort, welke de eerste vruchten van de Geest genoemd worden; en dit is de zekerheid en het onderpand van de toekomstige erfenis.

Hij verzegelt ons tot de dag der verlossing, vernieuwt ons, of herstelt het verloren beeld Gods in ons en heiligt ons, voortgaande te heiligen en te vernieuwen het werk, dat Hij in ons gewrocht heeft, maakt Hij ons de erfenis met de heiligen in het licht deelachtig: "Opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheilgd zijnde door den Heilige Geest".

Zonden tegen de Heilige Geest in Zijn werk en openbaringen, staan bijzonderlijk aangetekend en worden hooglijk afgekeurd, zelfs in de heiligen, en gestraft met zonderlinge strengheid in stouten

en vermetelen. De Israëlieten in de woestijn vertoornden Zijn Heilige Geest, tot Hij hun een vijand werd en hen bestreed. Sommige der jong bekeerde heidenen bedroefden Hem; er waren onder hen vele zieken en zwakken en velen sliepen, door hun onbehoorlijk gedrag aan de tafel des Heren. *De Heilige Geest*, zegt Christus, *zal Mij verheerlijken*. En de Geest is bedroefd, wanneer de Heere onteerd wordt.

Ananias en Saffira kwamen overeen in zonde, verzochten de Geest des Heren, en Satan verleidde hun harten om de Heilige Geest te liegen. "Gij hebt de mensen niet gelogen maar Gode", zeide Petrus, Hand. 5. Daarom, de Heilige Geest is God. En zij beiden werden ter plaatse hierom gedood.

Grote en onnoemelijke zonden tegen de Heere in Zijn wet, zoals in Manasse en anderen, zijn vergeven en vele lasterlijke woorden en gedragingen tegen de Zoon des mensen zijn kwijtgescholden, zoals in Paulus te zien is

Maar denzulken, die de Geest der Genade boosaardig verachten, die gewillig en hardnekkig Zijn werkingen en voornemens in de zielen van Gods volk tegenstaan, die Zijn macht zien en toch zich verzetten, haten en er tegen strijden, en die beiden de Werkmeester en het werk bespotten en vloeken, is nooit, noch zal ooit vergeven worden, want "de zonden tegen de Heilige Geest zal de mensen niet vergeven worden", Mattheüs 12:31.

En kan enig mens met zijn verstand geloven of beproeven te bevestigen, dat de alwijze God, de Rechter der gansche aarde, die rijk is in genade en overvloeiende in goedheid en waarheid, de mens zou uitsluiten van alle mogelijkheid van vergiffenis en hem veroordelen tot een eeuwige verdoemenis, voor het zondigen tegen een naam, een voorval, een hoedanigheid, een eigenschap, volmaaktheid of een macht in God, welke zich voorbijgaande kan vertonen en als een daad aan de mens openbaar wordt?

Voorzeker, zondigen tegen God de Vader, is te zondigen tegen alle de geopenbaarde volkomenheden en eigenschappen Zijner natuur en dat moet een meer verfoeilijke misdaad zijn, dan te zondigen tegen een enkele hoedanigheid in Hem. En toch zijn alle zonden en Godslasteringen, tegen Hem onder de wet begaan, de mensen vergeven, (Mattheüs 12: 31) maar de lastering tegen de Geest, werd en zal ook nooit vergeven worden.

En waarom deze zonde tot de dood nadrukkelijk de grote overtreding genoemd wordt, kan ik niet begrijpen, indien de Heilige Geest, tegen Wie ze is bedreven, niet de Grote Majestueuze God zelve is.

De bedeling des Evangelies, voornamelijk in de toepassing, is Hem verbleven; hierom wordt het genoemd, de bediening van de Geest, die de vorige bediening in heerlijkheid overtreft, 2 Korinthe 3:8. Hij is de Oorsprong en Werkmeester van alle weldaden Gods door Christus in mensen, en van al de roem en prijs, die God door mensen moge toevloeien; en is ook vooral betrokken in de eerste opstanding, de opstanding der rechtvaardigen. "De doden zullen horen de stemme des Zoons Gods", en de Geest die hierbij gepaard gaat zal allen levend maken zoals geschreven is: "Indien de Geest desgenen die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levendig maken door Zijn Geest die in u woont", Rom. 8:11.

Ik moet mijn waarde broeder vergeving vragen voor deze lange brief. Mijn pen liep voort, en, terwijl ik diep in het onderwerp werd ingeleid, had ik mijzelf geheel vergeten.

Overweeg deze stukken aandachtelijk en zend mij uw gedachten dienaangaande. Ik heb ze geschreven zoals ik ze zie liggen, en die geloof; en zo te zien en te geloven is naar mijn mening veilig te wandelen in de wegen Gods.

Steeds de uwe.

W. HUNTINGTON.

DERDE BRIEF

Aan de Eerwaarden J. JENKINS, Lewes, Sussex.

Zeer geliefde in de Heere Jezus, volkomen vrede, en op zulken tijd.

Indien ik mijn geliefde broeder met mijn opstellen over het aangename onderwerp niet vermoeid heb, zo wil ik het weder opvatten en vervolgen.

Dat de Heilige Geest een eigenlijk Persoon is, heb ik getracht door de Schrift te bewijzen, en dat Hij een Goddelijk persoon is, blijkt even duidelijk, omdat Hij persoonlijk bestaat en leven heeft in Hemzelf. "Want gelijk de Vader heeft het leven in Hemzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven het leven te hebben in Hemzelf", Joh. 5:26. En alzo heeft ook de Geest het leven in Hemzelf. Dit wordt duidelijk in Zijn Scheppingswerk.

"De Geest Gods heeft mij gemaakt en de adem des Almachtigen heeft mij levendig gemaakt", Job. 33:4. *Hij maakte Adam levend*, bezielde en begiftigde hem met een leven van liefde. Welke macht, buiten een Goddelijk Persoon die het leven heeft in Hemzelf, kon een levende ziel in Adam scheppen, en hem leven, gerechtigheid en ware heiligheid mededelen? *Hij is de Werkmeester van natuurlijk en geestelijk leven*: "De Geest is het die levendig maakt", Joh. 6:63. En, dewijl Hij geestelijk leven geeft, zo onderhoudt Hij het ook, hierom wordt Hij genoemd: "een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven", Joh. 4:14. En al de uitverkorenen Gods die van nature dood zijn in zonden en misdaden, en kinderen des toorns, dezen maakt de Heilige Geest levendig", Ezech. 37:14. "Ik zal Mijnen Geest in u geven en gij zult leven". Daarom zegt onze Zaligmaker: Indien iemand dorst, hij kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit Zijnen buik vloeien. En dit zeide Hij van de Geest, denwelken ontvangen zouden die in Hem geloven. Want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was", Joh. 7:38 en 39.

Het was de Geest Die *het lichaam van de Zaligmaker in het graf levend maakte*. "Die wel is gedood in het vlees, maar levendig gemaakt door de Geest, 1 Petr. 3:18. Daarom wordt de Geest nadrukkelijk leven genoemd; en Hij zal ten laatste dage alle levend maken die in de Heere stierven. "En indien Christus in u woont, zo is het lichaam wel dood om der zonden wil, maar de Geest is leven om der gerechtigheid wil.

"Ik heb gezaaid en gij hebt gemaaid, en hij die maait ontvangt loon en verzamelt vrucht ten eeuwigen leven; opdat beiden, hij die zaait en die maait zich zouden verheugen". De Geest is een bron van levend water en zal springen tot in het eeuwige leven. Dat is de heerlijke oogst der belofte, het tegenwoordige is de zaaitijd, waarin het gezegende koren (dat wij reeds in hope mogen genieten) gezaaid wordt; "maar die in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven maaien, Gal. 6:8. Indien daarom de Geest geen Persoon is, ja geen Goddelijk Persoon, die het eeuwige leven in Hemzelf heeft, zo kunnen wij nooit het eeuwige leven van Hem oogsten door onderwerping in geestelijke gehoorzaamheid aan Hem.

Ik zeg *geestelijke* gehoorzaamheid, omdat getuigd wordt, dat wij in nieuwigheid des Geest dienen en niet in de oudheid der letter, welke alléén in lichamelijke oefening bestaat. Zo wordt ook van ons gezegd: God in de Geest te dienen en in nieuwigheid des levens te wandelen.

Vervolgens *de Namen*, die in de striktste zin Gode eigen zijn, worden door de Schrift de Heilige Geest gegeven. Zoals Jehovah, welke een onmededeelbare naam Gods is: "Gij alléén met Uwen Naam, zijt de Heere Jehovah, de Allerhoogste over de ganse aarde", Psalm 83:19.

Hij, dien de kinderen Israëls verzochten, vertoornden en weerstreefden, was Jehovah. En Jesaja schrijft dit de Heilige Geest toe, "maar zij zijn wederspanning geworden en zij hebben Zijnen Heilige Geest smarten aangedaan, daarom is Hij haar in een vijand verkeerd, Hij zelfs heeft tegen haar gestreden", Jesaja 63:10.

Ook de Apostel schrijft het Hem toe: "Daarom gelijk de Heilige Geest zegt: Heden indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet, gelijk het geschied is in de verbittering, ten dage der verzoeking in de woestijn, alwaar mij uw Vaders verzocht hebben; zij hebben Mij beproefd en hebben Mijn werken gezien veertig jaren lang. Daarom was Ik vertoornd over dat geslacht, en sprak: Altijd dwalen zij mei het harte en zij hebben Mijn wegen niet gekend, zo heb Ik dan

gezworen in mijn toorn, indien zij in Mijn rust zullen ingaan", Hebr. 3: 7-11. Jesaja en de schrijver van de brief aan de Hebreeën, beschrijft deze verzoeking en opstand der Israëlieten, als bedreven tegen de Heilige Geest; daarom moet de Heilige Geest Jehovah zijn; en alzo is er geschreven: "En hij noemde de naam dier plaats Massa en Meriba, om de twist der kinderen Israëls en omdat zij de Heere (Jehovah) verzocht hadden, zeggende, is de Heere in het midden van ons of niet?" Exod. 17:7. Het is daarom duidelijk dat de Heilige Geest Jehovah is, Wiens onmededeelbare Naam de allerhoogsten God eigen is.

De Heilige Geest wordt ook *God* genoemd, niet in een figuurlijke, maar in een eigenlijke zin. "En weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en de Geest Gods in ulieden woont?" 1 Cor 3:16. Datgene, wat niet wezenlijk God is, kon de Geest van God niet zijn, daarom is de Heilige Geest God. De Geest van Jehovah is Jehovah de Geest; de Geest Gods is God de Geest. Deze regel kunnen wij opmerken in de brief aan de Korinthieërs. "Doch, zo wanneer het tot de Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen. De Heere nu is de Geest, en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid", 2 Kor. 3:16, 17. De Geest des Heeren is de Heere de Geest. Hieruit mogen wij veilig besluiten dat de Heilige Geest is Jehovah, God en de Heere.

En om de Goddelijke gelijkheid der aanbiddelijke Personen in de Godheid te tonen, zo wordt ieder dezer Personen soms eerst genoemd of geplaatst. Soms wordt Christus eerst genoemd. "De genade des Heeren Jezus Christus, de liefde Gods, en de gemeenschap des Heilige Geest zij met u allen. Amen", 2 Kor. 13:13.

Soms staat de Heilige Geest eerst vermeld: "Opdat hare harten vertroost mogen worden en zij tezamen gevoegd zijn in de liefde, en dat tot allen rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid Gods en des Vaders en Christi", Kol. 2:2.

Soms staat God de Vader eerst. "Want drie zijn er die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest en deze Drie zijn Eén, 1 Joh. 5:7.

Welnu, terwijl deze laatste orde niet altijd gehouden wordt, zo bewijst het dat de één niet is vóór of ná de ander, en dat de één niet groter of minder is dan de ander. En ook, "daar is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest; en daar is verscheidenheid der bedieningen en het is dezelfde Heere, en daar is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God die alles in allen werkt", 1 Kor. 12:4-6.

Hier neemt de Heilige Geest de naam aan van Geest, Heere en God, en daarom moet Hij zijn de Geest, de Heere en God.

Soms wordt de Heilige Geest als God aanbeden. "Maar de Heere is getrouw, die u zal versterken en bewaren van de boze. En wij vertrouwen van u in de Heere, dat gij hetgene wij u bevelen ook doet en doen zult. Doch de Heere richte uw harten tot de liefde Gods en tot de lijdzaamheid Christi", 2 Thess. 3:3-5.

De Heere die getrouw is, die de kerk Gods versterkt en van de boze bewaart, en waarin de Apostel Paulus zijn vertrouwen stelt, is de Heilige Geest; en Hij wordt aanbeden, opdat Hij de harten der gelovigen in de liefde Gods en in een lijdzaam wachten op Christus moge bewaren.

De Heilige Geest wordt aanbeden als een Goddelijk Persoon om zielen in de liefde Gods te leiden, deze is een ander Persoon en in het lijdzaam wachten op Christus, dewelke ook een ander Persoon is en dat onderscheiden van de beide vorigen.

Dat de Heilige Geest waarlijk en wezenlijk God is, blijkt duidelijk uit de Schriften, welke Hem Goddelijke hoedanigheden en volmaaktheden toeschrijven, zoals *Eeuwigheid*. "Door den Eeuwigen Geest offerde Hij hemzelf Gode", Hebr. 9: 14.

Zo ook *Alwetendheid*: "Want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods. Want wie van de mensen weet hetgene des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is? Alzo weet ook niemand hetgene Gods is, dan de Geest Gods", 1 Kor. 2: 10, 11.

Almacht wordt Hem toegeschreven: "De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen", Luc. 1: 35. Hij wordt genoemd de Geest des raads en der sterkte, Jesaja 11:2 en de Geest der kracht en der gematigdheid, 2 Tim. 1:7. Hoe kan Hij de Geest der sterkte, de Geest der kracht en de Geest van de Allerhoogste genoemd worden, indien Hij de Almachtige God niet is? Niets kan de kracht van de Allerhoogste zijn, dan de Almacht zelve en wat Almachtig is, is God.

Alomtegenwoordigheid: "Waar zou ik henen gaan voor Uwen Geest en waar zou ik henen vlieden voor Uw aangezicht? zo ik opvoere ten hemel, Gij zijt daar, of bedde ik mij in de hel, ziet, Gij zijt daar. Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee, ook daar zou Uw hand mij geleiden en Uw rechterhand zoude mij houden". Psalm 139:7, 10. Hier is de Heilige Geest in Zijn tegenwoordigheid, en met Zijn hand in alle plaatsen; daarom moet Hij alomtegenwoordig zijn en de onmetelijkheid Zelf, ziende dat men zich van Hem niet kan verwijderen, noch in de hemel, noch op de aarde, in de zee of in de hel.

Zo ook *Heiligheid*. Hij wordt verklaard te zijn: "de Zoon van God naar de Geest der heiligmaking uit de opstanding der doden" Rom. 1:4. Indien Hij is de Geest der heiligmaking, zo moet Hij heiligheid in Hemzelf hebben, zoals Hij heeft, ja Hij is de Werkmeester der Heiligheid in al de heiligen, want zij zijn geheiligd door de Heilige Geest die in hen woont. "Weet gij niet dat uw lichamen tempelen des Heiligen Geestes zijn? Gij zijt de tempel des levendigen Gods, gelijkwerijs God gezegd heeft: "Ik zal in haar wonen en Ik zal onder haar wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mij een volk zijn. 2 Kor. 6: 16.

Hij wordt genoemd de Geest der *Waarheid*, en de Waarheid zelve, welke de heiligen in alle waarheid leidt.

Zo ook de Geest der *Wijsheid*; en indien Hij de Geest der waarheid, ja de waarheid zelve is, zo moet Hij Goddelijke waarheid en Goddelijke wijsheid zijn of Hij kan de Geest der waarheid en wijsheid niet zijn.

Alle deze zaken aandachtig beschouwd, zijn voldoende om te bewijzen, dat de Heilige Geest een persoon is, ja een Goddelijk persoon en daarom waarlijk en eigenlijk God.

Ik moet sluiten, terwijl ik mijn waarde broeder veel van des Heeren tegenwoordigheid toewens in dit Nieuwjaar. En wanneer het u welgaat, gedenk

W. HUNTINGTON.

VIERDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, Lewes, Sussex.

Geliefde!

Sedert ik mijn laatste afzond is mijn hoofd en hart weder ontvangende en voortbrengende geweest in zover dat ik denk nu meer olie in mijn kruik te hebben, dan toen ik begon. *"Mijn hoorn is verhoogd, gelijk de hoorn eens eenhoorns en ik ben met verse olie overgoten."*

Ik wil daarom vervolgen en aantonen dat de Heilige Geest een onderscheiden Persoon is. Hij wordt gezegd van de Vader uit te gaan. *"Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal van de Vader, namelijk de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, die zal van Mij getuigen"*, Joh. 15:26. Indien Hij uitgaat van de Vader, zo moet Hij onderscheiden zijn van Die van Wie Hij uitgaat, en weder: *"Het is u nut dat Ik wegga, want indien Ik niet wegga, zo, zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik henega zo zal Ik Hem tot u zenden"*, Joh. 16:7. Hier nu gaat de Geest uit zowel van de Vader als van de Zoon: "Ik zal Hem zenden".

De Geest, welke gezonden wordt, is een verschillend Persoon van Degenen Die zendt. Hij wordt ook een Ander genoemd. *"Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een anderen Trooster geven"*.

God wordt genoemd de Vader van alle genade en de God van alle vertroosting, de Verlosser wordt genoemd de vertroosting Israëls, Die de goede oude Simeon verwachtte te aanschouwen en Christus, nu bereid Zijn kudde te verlaten, belooft hen een andere Trooster te zullen zenden die altijd bij hen zou wonen, en, indien Hij een andere Trooster is, zo moet Hij onderscheiden zijn beide van de Vader en van de Zoon, anders kan Hij geen andere wezen, maar moet dezelfde zijn.

Ik geloof dat God de Vader nooit enig werk wrocht, van hetwelk de Zoon of de Geest waren uitgesloten. *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, de Zoon kan niets van Hemzelf doen, tenzij Hij de Vader dat zijt doen, Want zo wat die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks"*, Joh. 5: 19. zo deed Hij ook nimmer enig werk waarvan de Geest uitgesloten was. hun verschillende Persoonlijkheid straalt uit al Hun Goddelijke werken en in ieder werk blijken Zij gezamenlijk betrokken te zijn.

In de verborgen raad des vredes, in het besluit der verkiezing en in het verbond der genade, dat van eeuwigheid gemaakt is, waren Zij gezamenlijk betrokken. Daar was de Vader verkiezende, de Zoon nam op Zich de verkorenen te verlossen en de Geest om de gekozenen te heiligen, en te doen gehoorzamen. *"Den uitverkorenen naar de voorkennis Gods des Vaders, in de heiligmaking des Geestes, tot geboortzaamheid en besprenging des bloeds van Christus"*, 1 Petrus 1:2.

Dit alles zal meer helder worden in het volgende, alwaar u een vermelding vindt van het verbond en van de Heilige Drieëenheid tezamen. *"Mij aangaande, dit is Mijn verbond met hen, zegt de Heere, mijn Geest die op u is en Mijn woorden die Ik in uwen mond gelegd heb, die zullen van uwen mond niet wijken, noch van de mond uws zaads, noch van de mond van het zaad uws zaads, zegt de Heere, van nu aan tot in eeuwigheid toe"*, Jesaja 59: 21.

Hier is de Vader en de Zoon overeenstemmende omtrent het verbond: "Ik heb een verbond gemaakt met Mijn uitverkorene". De Zoon neemt op Zich mens te worden; het zal een verbond zijn door offerande. Hij onderneemt het om onzentwil en voor ons op Zich; de belofte van eeuwig leven en de Heilige Geest zullen op Hem komen; dit onderneemt de Heilige Geest te bewerken en deze zullen op Hem blijven; de bron van alle bezieling, tot de zaligheid zal bereid zijn.

De Geest past de zegeningen van het kruis toe en roept vrijheid uit aan de uitverkorenen. *"Door het bloed uws verbonds heb Ik uw gebondenen uit de kuil, daar geen water in is, uitgelaten"*, Zach. 9:11. Zij worden Christus gebonden (gevangen) genoemd, omdat zij Hem gegeven zijn om vrij te maken, te heiligen en te behouden.

In het werk der schepping komen de onderscheiden Persoonlijkheid en werkingen der Goddelijke Drieëenheid helder aan het licht. Daar toch schept God de Vader, alles door Christus Jezus, Ef. 3: 9, en zweeft de Geest Gods op de wateren, Gen. 1:2, brengende de verwarde chaos in deszelfs

tegenwoordige heerlijke vorm en orde. "*Door het Woord des Heeren zijn de hemelen gemaakt, en door de Geest zijns monds al hun heil*", Psalm 33:6. Hier is de Heere en het wezenlijke Woord hetwelk bij God en God was, de wereld scheppende, en de Geest Zijns monds dat is de Heilige Geest, gelijkelijk in het werk betrokken, want "door de Geest heeft Hij de hemelen versierd". Job 26:13.

Het moet ook niet vreemd geacht worden dat de Heilige Geest met *adem* en *wind* vergeleken wordt, ziende, zoals zeker geleerde opmerkt, dat de generatie de onderscheidene wijze van, het bestaan van de Zoon in het Goddelijke Wezen uitdrukt, zo kan ook *ademing* de onderscheiden wijze van het bestaan van de Geest daarin uitdrukken en mogelijk is het de enige reden, waarom Hij dezen naam draagt. En omdat Hij de *adem des Almachtigen* genoemd wordt en Christus op de apostelen blies en tot hen zeide: "Ontvangt den Heiligen Geest", zo is de uitgang van de Heilige Geest hierdoor heerlijk voortgegaan.

Er werd door de Goddelijke Personen *raad gehouden omtrent de schepping van de mensen*. "Laat Ons" zegt de Vader tot de Zoon "mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis", en de Heilige Geest blies in hem, formeerde zijn ziel en maakte hem levend. "Alzo schiep God de mens naar Zijn beeld, naar den beelde Gods schiep Hij hem" In deze woorden: "Laat Ons mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis", komen de Personen in het meervoudig getal voor, maar in de laatste tekst: "Alzo schiep God de mens naar Zijn beeld" is de eenheid van het Goddelijk Wezen behouden; de eerste vermelding is in het meervoudig getal en de laatste in het enkelvoudige.

Het blijkt, dat in *de regering van de wereld* de Drieëenheid evenzo betrokken is. Dit merken wij op in de gezichten van de koning van Babylon, Dan. 4: 13: "Ik zag verder in de gezichten mijns hoofds op mijn leger en ziet een wachter, namelijk een heilige kwam af van de hemel". Dit is in het enkelvoudig getal. "Deze zaak (zegt Daniël), is in het besluit der wachters, en deze begeerte is in het woord der Heiligen, opdat de levendigen bekennen, dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der mensen en geeft ze aan wien Hij wil", Daniël 4:17.

Ik weet dat velen van oordeel zijn, dat deze wachters engelen zijn, doch dat kan niet zijn, want het besluit wordt genaamd: het besluit der wachters en de begeerte in de woorden der Heiligen; maar engelen zijn niet in des Heeren raad, ook zijn zij niet werkzaam in het maken van Gods besluiten. "Wie heeft de Geest des Heeren bestierd en wie heeft Hem als Zijn raadsman onderwezen? met wien heeft Hij raad gehouden, die Hem verstand zoude geven?" Jesaja 40:13, 14. Wat nu het besluit der wachters en der Heiligen genoemd wordt, is door de profeet verklaard, Dan. 4:24: "Dit is een besluit der Allerhoogsten, hetwelk over mijn heer de koning komen zal". En ofschoon de engelen heilige schepselen zijn, zo kunnen toch drie van hen niet uitsluitend de Heiligen genoemd worden, want er zijn twintigduizend heilige engelen en er zijn heilige zielen in de hemel en heilige zielen op aarde. Maar de Heere God in drie Personen is de bron van heiligheid. Wij behoeven ons ook niet te verwonderen, dat de Drieëenheid Wachters genoemd wordt, ziende dat God de Vader, Zoon en Heilige Geest wacht houdt over alle heiligen. "Hij, die u bewaart, zal niet sluimeren. Zie, de Bewaarder Israëls zal niet slapen noch sluimeren", Psalm 121:3, 4. En indien de Heere de stad Sion niet bewaart, zijn alle andere wachters ijdel.

Alzo werkt de Heilige Drieëenheid verenigd en Hun onderscheiden Persoonlijkheid wordt in Hun heerlijke werken gezien, en zo zal het verder blijken in ieder gedeelte van het werk der verlossing.

Zoals in de zending en lastgeving van Christus: "Van dien tijd af dat het geschied is, ben Ik dáár: en nu, de Heere Heere en Zijn Geest heeft Mij gezonden", Jesaja 48:16. Hier nu is Christus die *Mij* die gezonden is en de Heere God en Zijn Geest die Hem zenden. Indien hier een Drieëenheid van namen bedoeld werd en niet van personen, zoals zeker wijs man opmerkt, zo zou het in deze woorden voorkomen: En nu, Ik Mijzelf en Mijzelf hebben Mijzelf gezonden. Deze profetie heeft Zijn vervulling gehad bij de doop van Christus, juist toen Hij Zijn openbare bediening aanvaardde. Christus was op de aarde, de Heilige Geest daalde op Hem neder in lichamelijke gedaante eener duif, en een stem kwam van de hemel, zeggende: "*Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen*". Deze zijn de Heere God en Zijn Geest, Christus uitzendende, en gevende hun getuigenis zowel van Zijn Zoonschap als van Zijn verordining.

De verlossing wordt ook aan de drie Personen toegeschreven, welke er gelijkelijk in betrokken zijn. De Vader spreekt aldus: "*Maar over het huis Juda zal Ik Mij ontfermen en zal te verlossen door de Heere hunnen God, en Ik zal ze niet verlossen door boog, noch door zwaard, noch door krijg, door paarden, noch*

door ruiteren", Hosea 1:7. Aldus geeft de Vader getuigenis van Zijn eniggeboren Zoon en zegt ons, dat Hij is de Heere God door Wie Hij ons verlost en wij geloven Hem, niet twijfelende, of de Heere is een getrouw Getuige en moet een beter oordeler zijn van Zijn eigen Zoon en wat Hij is, dan al de Arianen en Socinianen in de wereld. God de Vader verlost ons door de Heere onzen God en die is de Zoon; hierom, wordt Hij genaamd Jezus, opdat Hij zijn volk zalig zal maken van hun zonden. Zo is ook de Heilige Geest van het werk der verlossing niet uitgesloten, want de Vader, Die ons zegt het huis van Juda genadig te zullen zijn, zegt ons ook, hoe deze genade tot ons zal komen en wel door de Heilige Geest. "Maar naar Zijn barmhartigheid heeft Hij ons zalig gemaakt door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes", Titus 3:5

Alzo zijn de drie Goddelijke personen in onze zaligmaking werkzaam. Hierom lezen we ook van fonteynen, meer dan één waarin de zaligheid te vinden is. "En gijlieden zult water scheppen met, vreugde, uit de fonteynen des heils", Jesaja 12:3.

Nogmaals, een ledige naam kan niet schrijven of getuigenis geven. Want hoe komt een verdichte naam voor in een gerechtshof, wanneer er niemand gevonden wordt welke die naam draagt of er door vernoemd wordt? "Want Drie zijn er die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest, en Deze Drie zijn één", 1 Joh. 5: 7 en 8. En dit is geen Drieëenheid van namen, geschikt om een verbond te maken, zoals sommigen veronderstellen, want een naam kan noch Vader noch Zoon zijn.

Zo ook, indien er slechts één persoon in de Drieëenheid is, zo kan er geen Zoon noch Vader zijn; die één ontkent, ontkent beiden. Deze is de Antichrist die de Vader en de Zoon loochent. Een iegelijk die de Zoon loochent heeft ook de Vader niet", 1 Joh. 2:22, 23.

Daarom kunnen niemand dan personen getuigenis geven, maar de personen in de Heilige Drieëenheid geven getuigenis, en het getuigenis dat Zij geven is van het Zoonschap van Christus en hun onderscheiden getuigenis staat in de Heilige Schrift.

Het getuigenis *van de Vader*, tweemaal geschreven, is dit: Luc. 3:22: "Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik mijn welbehagen". En weder Matth. 17:5: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb: hoort Hem".

Het getuigenis des Heeren *van Zichzelf* is aldus aangetekend. Zegt gijlieden tot Mij, Die de Vader geheilgd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert God, omdat Ik gezegd heb: Ik ben Gods Zoon? Indien Ik niet doe de werken Mijns Vaders, zo gelooft Mij niet", Joh. 10: 36, 37. De boze Joden noemden dit "eene Godslastering", hiervoor werd Christus veroordeeld, en dit heeft Hij nimmer ontkend, maar verzegelde het met Zijn bloed.

Het getuigenis van de *Heilige Geest* is in dezelfde waarheid. Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen Apostel, afgezonderd tot het Evangelie Gods(hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn Profeten in de heilige Schriften), van Zijnen Zoon, die geworden is uit den zede Davids naar den vlees, die krachtiglijk bewezen is te zijn de Zone Gods naar de Geest der heiligmaking uit de opstanding der doden", Romeinen 1: 1-4. Dit is het getuigenis door de Geest gegeven, dat Christus de Zone Gods is, niet in naam, want er is geen kracht in een ledige naam, want Hij is de Zone Gods met macht bedeed, de Almachtige: de Eerste en de Laatste, de Almachtige", Openb. 1: 8. En dit wordt verklaard of bevestigd in Zijn eigen opstanding uit de doden. "Breek dezen tempel af en in drie dagen zal Ik, denzelve weder opbouwen". Dit is het getuigenis en getuigt door de Geest der heiligmaking.

Welnu, dit *drievoudig getuigenis* gegeven door de Vader, Zoon en Geest, is van het Zoonschap van Christus en is door de apostel Johannes duidelijk gemeld: "Want drie zijn er die getuigen in de hemel en drie zijn er die getuigen op aarde. Indien wij het getuigenis der mensen aannemen, het getuigenis Gods is meerder; want dit is het getuigenis Gods, hetwelk Hij van Zijnen Zoon getuigd heeft. Die in de Zoon gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf; die God niet gelooft heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft het getuigenis, dat God getuigd heeft van Zijnen Zoon", 1 Joh. 5: 7-10 Alzo het getuigenis Gods, hetwelk Hij getuigd heeft en zich grondt op een gegeven getuigenis, wordt genoemd de betuiging en het getuigenis hetwelk God gaf van Zijn Zoon.

De gevolgtrekkingen, die voor de hand liggen zijn deze:

1e. Dat niemand dan dezulken, die in de eniggeboren Zone Gods geloven, het getuigenis van de Geest in zichzelf hebben. 2e. Dat al dezulken die ons zeggen dat Christus alleen een naam betekent of een bloot schepsel, ongelovigen zijn; zij geloven het getuigenis niet, dat God gaf van Zijnen Zoon. En 3e, de schande die op dezulken ligt, is, dat zij God tot een leugenaar maken, dit is het ergste van alles; en zulke leugenaars zijn al onze Arianen en Socinianen en daarom is hun getuigenis niets waard.

Alzo geven de Heilige Drie getuigenis, zoals een *drieheid* in namen niet doen kan; want, zoals ik vroeger reeds opmerkte, indien een verdichte naam in een gerechtshof voorkomt, zo kan men daarmede niets doen, omdat het niets dan een naam is; en de een of andere moet die hebben geschreven, want de Heilige Drieëenheid heeft niemand nodig om voor Zich te schrijven (tenzij dan in een gewillige neerbuiging naar onze zwakheid) want zij kunnen allen voor Zichzelf schrijven.

Aldus spreekt God de Vader: *"Maar dit is het verbond dat Ik na die dagen met de huize Israëls maken zal, spreekt de Heere, Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn"*, Jer. 31:33.

En God de Zoon belooft het volgende te schrijven op allen die overwinnen: *"Die overwint, Ik zal Hem maken tot een pilaar in de tempel mijns Gods en hij zal niet meer daar uitgaan; en Ik zal op hem schrijven de naam mijns Gods, en de naam der stad mijns Gods, namelijk des nieuwe Jeruzalems, die uit de hemel van mijnen God, afdaalt en ook Mijn nieuwe naam"*, Openb 3: 12.

En het handschrift van de Heiligen Geest getuigt aldus: *"Als die openbaar zijt geworden dat gij een brief van Christus zijt, en door onzen dienst bereid, die geschreven is niet met inkt, maar door de Geest des levendigen Gods, niet in stenen tafelen, maar in vleses tafelen des harten"*, 2 Kor. 3:3.

De wet welke God in de verborgene plaats geeft, is Zijn eeuwigdurende liefde "in onze harten uit te storten (de liefde is de vervulling der wet)" door de Heilige Geest, die ons is gegeven. Zijn, wet in ons gemoed schrijvende, is in ons de overtuiging Zijns Geest, tevens in ons werkende de wet des geloofs. "De Heere zal Jafeth overreden, (Eng. vert.) en hij zal in Sems tenten wonen".

Datgene, wat Habakuk gelast werd op tafelen te schrijven opdat de voorbijgaanden het mochten lezen, schrijft God op de vleses tafelen onzes harten, ons rechtvaardigende en ons schenkende, geloof en leven; en hierdoor spreekt het gezicht in ons geweten: "De rechtvaardige zal door zijn geloof leven". Christus schrijft op ons de naam Zijns Gods, dat is, Hij geeft ons een ondervinding van die heerlijken Verbondsnaam welke de Heere voor Mozes uitriep: *"De Heere, de Heere God, genadig en barmhartig, traag tot toorn, overvloedig in goedheid en waarheid; vergevende de ongerechtigheid, overtreding en zonden"*. De vergeving geschiedt door het bloed van Christus; genade, goedheid en goedertierenheid, dit alles komt tezamen wanneer God Zijn geliefde Zoon in ons openbaart.

De naam der stad Gods op ons te schrijven, is ons te geven een heerlijke genieting van vrede, welke vrucht en uitwerksel is van toegerekende gerechtigheid; en ons met de tegenwoordigheid Gods te zegenen. De stad wordt genoemd *Jehovah Schamma*: De Heere is aldaar, of: de stad van des Heeren tegenwoordigheid. De Heere belooft eeuwig in Sion te wonen, daar is de plaats Zijner ruste, en Hij heeft ze begeerd.

Des Heeren nieuwe Naam schijnt te zijn die naam op Zijn kleet en op Zijn dijen geschreven, en dat is: "Koning der Koningen en Heere der Heren"; welke Naam in vervulling zal komen, door de verwoesting van de antichrist, Zijn grote macht gebruikende en regerende, wanneer alle koninkrijken dezer aarde, de Zijnen zullen zijn en dan zal Hij Zijn kinderen tot prinses maken over de gehele aarde. Dit grootste van alle koninkrijken, groter dan Babylon, Griekenland of Rome, zal gegeven worden aan de Heilige der hoge plaatsen, welke het zullen nemen en bezitten van eeuwigheid tot in eeuwigheid, dan zullen de heiligen koningen zijn en over hun onderdrukkers gebieden.

Hen tot pilaren te maken, is hen door genade doen schitteren, hen oprecht makende in het versieren hunner belijdenis. En waar deze zaken gevonden, worden, door de Heilige Geest geschreven in de vleses tafelen van de harten, de som en inhoud van het Nieuwe Testament, hetzij in de Evangelien of in de brieven der apostelen, zo worden zij ondervindelijk gekend in de zielen van Gods uitverkorenen, welke hen maken een pilaar en grond der waarheid, gekend en gelezen van alle mensen, getuigenis gevende van de waarheid in de gewetens van alle heiligen en zondaars, hypocrieten en ketters. En zulke levende brieven dragen een zegel zoals alle brieven moeten hebben, hebbende het grootzegel van de hemel op hun zielen, hierdoor worden zij van des

Heeren verborgen schatten, verzegeld zijnde tot de dag der verlossing, dat is de opstanding uit de graven. Van deze zaken geeft de Heilige Drieëenheid getuigenis, en deze zaken zijn in het gemoed en de harten geschreven van allen die geloven; en deze inschrijvingen zijn zo verbijsterend voor de wijzen en voorzichtigen onder ons, als het handschrift, tegen de muur van Belsazars paleis voor de wijze lieden van Babylon was. Echter, boodschappers van zulke tijdingen en uitleggers om die te verklaren zijn schaars. "Is er dan bij hem een gezant, een uitlegger, één uit duizend om de mens, zijn rechten plicht te verkondigen, zo zal Hij hem genadig zijn", Job 33: 23. En ik denk, dat indien ieder bijeengekomen duizendtal van één belijdenis, in deze natie, één oprecht boodschapper had om zulke goede tijdingen voort te brengen, en met Goddelijke wijsheid bedauwd, om dit aan zondaars in welker harten het geschreven is te verklaren; Oud Engeland zou een der gelukkigste landen ter wereld zijn.

Zeer geliefde! vergeef de verbazende lengte van deze brief; het is gedeeltelijk laat in de nacht geschreven, en het overige vroeg in de morgen. Wanneer het water beroerd wordt en ik in kan stappen, ben ik (zoals Petrus op de berg) geneigd mijzelf te vergeten, doch hoop u steeds voor de Troon te gedenken; en hij die zulken vriend heeft, moet zich vriendelijk houden.

Voor altijd de uwe.

W. HUNTINGTON. S. S.

VIJFDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, Lewes, Sussex.

Mededienstknecht en medestrijder!

Genade en vrede zij met u, zowel in de wapenrusting als in het veld.

"Raad in het harte", zegt de wijze man (of liever de wijsheid zelve) is als diepe wateren, en de woorden der wijsheid een vloeiende beek". Dit getuigenis is waarheid, want voor ik de laatste uit de hand legde had ik er weder twee in het hart, en daarom moet ik spreken of schrijven, opdat ik mij verlichte.

Ik toonde in mijn laatsten aan, *hoe ieder der Personen in de volbeerlijke Drieëenheid gezamenlijk betrokken waren in de behoudenis van Gods uitverkorenen*; en handelde een weinig over *Hun samenwerking* in ieder gedeelte van hetzelfde. Dit zal ons verder duidelijk worden in die toepassing der beloften. "De woorden der wijzen zijn gelijk prikkelen en gelijk nagelen diep ingeslagen van de meesters der verzamelingen, die gegeven zijn van de enigen Herder", Pred. 12:11. In de "meesters der verzamelingen" komen de Personen in het meervoudig getal voor, maar in de "enigen Herder" is de enigheid Gods vertoond. Wanneer men hier tegen wilde aanvoeren dat door de "meesters der verzamelingen" de Joodse geleerden bedoeld zijn, zo antwoord ik, dat zij geen predikers van Gods Woord waren, zij hebben in geen hunner overleveringen daarop gedoeld. Evenmin kan het de Apostelen of gewone bedienaren des Evangelies bedoelen, want zij durven zich de titel van Meester" niet aanmatigen: Gij zult niet Rabbi genoemd worden want één is uw Meester n.l. Christus", Matth. 23: 8. Ook is het niet in de macht van enig mens het Woord Gods toe te passen. Om het Woord Gods diep in te drijven als een nagel wordt macht vereist, en de uitnemendheid der macht is van de Heere, niet de onze.

Indien de meest welsprekende redenaar in de wereld, door het geluid ener sierlijke uitspraak, dit werk wilde ondernemen en de hartstochten der mensen tot in het uiterste in beweging zetten, al wat men hiervan zou kunnen zeggen, zou zijn, dat men het alléén in woorden had ontvangen; maar wanneer het woord komt "met kracht in de Heilige Geest en in vele verzekerdheid" dan is de nagel vast ingeslagen, en is geen mens noch duivel in staat dezelve uit te trekken. God de Vader noem zichzelf een Heere (Eng. vert. meester). "Indien ik, een Heere ben, waar is Mijn vreze"? Mal. 1:6. "Noem niemand Meester, want één is uw Meester, namelijk Christus". En alzo hij die door de Geest geleerd wordt, zaait in de Geest en wordt door de Geest geleid, hij leert, gehoorzaamt en volgt zijn meester. Welnu, deze "woorden der wijzen" worden prikkelen genoemd die steken, en nagelen die vast zijn ingedreven zij worden door de enigen Herder gegeven, namelijk God: "De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken; want wij zijn het volk Zijner weide en de schapen Zijner hand".

En wederom. *Wij zijn gedoopt in de Naam van de Drie Goddelijke personen*: "Gaaf dan henen, onderwijst alle de volkeren, dezelve dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes", Matth. 28:19. En wanneer wij met de Heilige Geest en met vuur gedoopt worden, wordt de liefde Gods in de harten uitgestort, en gaat de Zon der gerechtigheid op met genezing in hare stralen, en schijnt als de Zon in hare volle kracht; wanneer de Heilige Geest de brandende kool van het altaar neemt, of leven in liefde bij het woord voegt en op onze tong legt, ons zeggende, dat onze ongerechtigheid is weggenomen, en onze zonden zijn uitgedelgd en dat we het nu moeten belijden en uitroepen. Deze doop maakt een prediker tot een vlammend vuur, een brandend en schijnend licht, en verenigt arme zielen met Vader, Zoon en Heilige Geest en geeft hun een aandeel in de liefde van deze Drie.

Maar behalve de doop van de Heilige Geest, zo volgt een andere, en dat is, *de vurige beproeving*. Wij lezen van *de Geest des oordeels en de Geest der uitbranding*, want God houdt zijn vuur in Sion en zijn smeltoven te Jeruzalem, opdat Zijn ware kerk niet door onkruid of kaf, stro of stoppels moge overstroomd worden. Het gouden of zilveren vat zal het vuur doorstaan, maar de vaten van hout of aarde zullen verteerd worden; de eerste, door het verliezen van hun schuim verschijnen glinsterend en beter door het vuur; de laatste, als een dwaas in een mortier gestampt, tienmaal erger.

Dit heilgeheim was en zal steeds zijn met de uitverkorenen Gods, want zo is er geschreven: "Met het Woord, in hetwelk Ik met ulieden een verbond gemaakt heb, als gij uit Egypte uittrokt en Mijn Geest, staande in het midden van u: vreest niet. Want alzó zegt de Heere der heirscharen: Nog ééns, een weinig tijds zal het zijn, en Ik zal de hemelen en de aarde, en de zee en het droge doen beven; ja, Ik zal al de heidenen doen beven, en zij zullen komen tot de Wens aller heidenen", Hag. 2: 6-7. Hier is God de Vader sprekende en het verbond makende, en het wezenlijk Woord, dat is het verbondshoofd en het verbond zelve, omdat het verbond met Hem is, met Hem gemaakt is, door Hem bevestigd is en alle zegeningen van hetzelfde in Hem zijn. De heerlijke verkondiging van de Naam des Heeren, is niet anders, dan de genade en zegeningen Gods in Christus Jezus, getoond in het verbond der genade en deze Mijn naam, zegt God, is in Hem; in de Engel, die voor Zijn aangezicht gaat. Daarom zijn zij gelast "Hem te gehoorzamen en Hem niet tegen te staan, want Hij zal uw overtredingen niet vergeven".

Wanneer Mozes Christus de rots noemt, wiens werk volkomen is, en Hem hun voorstelt als hun toevlucht, hun leven en de lengte hunner dagen; en hen zegt niet in hun hart te zeggen: "Wie zal in de hemel opklimmen, of wie zal in de afgrond nederdalen?" om het Woord hen te brengen. Dit alles wordt in het Nieuwe Testament op Christus toegepast, en zijn de dingen van het Nieuwe Verbond, welke de Geest op de uitverkorenen Gods toepast. Hier is de God der Geesten sprekende, en van het Woord (Christus) wordt gesproken en de Wens aller heidenen genoemd en het verbond met Hem; en de Geest steeds met hen blijvende; want, alhoewel Israël dikwijls nationale weldaden werden onthouden, en nationale ellenden werden toegebracht, toch waren de uitverkorenen nimmer van hun God verlaten.

Daarenboven, de Heilige Drieëenheid moet worden aangemerkt in alle onze smekingen of toenaderingen tot God: "*Want door Hem hebben wij beide de toegang door een Geest tot den Vader*". Hier is het de Vader, tot Wie wij nadering en toegang vinden, terwijl de zekerheid onze zonden weggenomen heeft en een gebroken wet uit de weg geruimd, en verschijnende als onze Vredemaker en Middelaar door Wien wij met deze toegang verwaardigd worden, en hier is een Geest, onder wiens invloed als een Geest der genade en gebeden wij toenaderen. Dit is de verse en levende weg, welke Christus heeft ingewijd, en Hij zegt ons, dat niemand tot de Vader kan komen dan door Hem, en hij die door dezen nieuw weg en rechte poort niet ingaat, maar op een andere wijze inklimt, deze is een dief en rover; en zulke dieven en rovers zijn de Arianen, Socinianen en Papisten, de eersten staan geen Middelaar toe, de anderen hebben er honderd.

Dit heilgeheim, mijn waarde en geliefde! moeten wij behouden, er aan vastklemmen, en er in blijven, hetwelk zo klaar in het woord Gods geopenbaard is. "Want hetgeen gijlieden van den beginne gehoord hebt, dat blijve in u. Indien in u blijft dat gij van den beginne gehoord hebt, zo zult gij ook in de Zoon en in de Vader blijven. En de zalving die gijlieden van Hem ontvangen hebt, blijft in u; maar gelijk dezelve zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig en is geen leugen; en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven". 1 Joh. 2:24 en 27 Hieruit mogen wij besluiten, dat wie ook de leer van Christus niet heeft, God niet heeft, maar hij die de leer van Christus heeft en de liefde der waarheid ontvangt of de liefde Gods, hetwelk ons beloofd is in het woord der waarheid; en hij nu die waarheid ontvangt in de liefde gelooft er in, houdt het vast, belijdt het, en blijft er in; ja hij zal blijven in de Zoon en in de Vader; zo ook zal hij blijven in de zalving, welke is de waarheid, en is geen leugen.

Maar ik moet af breken, en naar onze poorten gaan, waar oude en nieuw dingen zijn, welke opgelegd zijn voor de geliefden van de Koning, opdat het bescheiden deel ter bekwaamer tijd aan de huisgenoten moge worden toegediend.

Vaarwel.

De uwe in Hem.

W. HUNTINGTON. S. S.

ZESDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, Lewes, Sussex.

Geliefde in de Heere!

Ik heb de uwen ontvangen en ben blijde, dat de onderwerpen door u worden goedgekeurd, zoals mijn gemoed nog steeds werkzaam is in dit heerlijk heilgeheim.

Ik besloot mijn laatsten *met ons wonen in de Zoon en in de Vader, zo ook in de zalving; dit is waarheid en geen leugen*. Ik zal voortgaan en deze beginnen met de Apostolische Zegenbede: **"De genade van onzen Heere Jezus Christus, en de liefde Gods en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met ons"**, deze is van dezelfde inhoud.

Nu van al deze duidelijke plaatsen der Schriften welke ik heb aangehaald, komen drie verschillende Personen voor in één God en niet meer. Niet één kan worden uitgelaten en of niet één kan worden bijgevoegd. Maar de tegenstanders der Drieëenheid werpen tegen dat het uitdrukkelijke woord Drieëenheid niet in de Bijbel genoemd wordt; maar het is niet het woord, hetwelk zij haten en waartegen zij strijden, maar wel de leer.

Wij weten dat twee één paar of tweevoud is, drie is een drievoud en vier een viervoud; en Drie zijn er die getuigen in de hemel, en niet meer, en deze Drie zijn EEN, niet drie namen en één persoon, maar drie onderscheiden personen in EEN onverdeeld wezen. Zo ook stoten zij op het woord voldoening, door het offer van Christus, omdat het woord zelve niet vermeld wordt. Maar de zaak zelve wordt in de Bijbel gevonden.

De Heere wordt, Lucas 7:41, een schuldhoeër genoemd, en arme zondaars zijn schuldenaars, om de gehele wet te vervullen, op straffe van een eeuwige dood; "en hij die in één overtreedt is schuldig aan alle", en indien hij in deze staat sterft, zo moet hij in de gevangenis of in de hel; want indien wij in onze zonden sterven, waar Christus is kunnen wij niet komen, en kunnen daarom niet uit de gevangenis komen tot de laatste penning betaald is, en in het gevangenhuis zittende, geen schulden kunnende betalen, zo kan er geen hoop zijn daaruit verlost te worden. Hieraan zijn alle mensen blootgesteld en worden er mede bedreigd, terwijl zij in hun zonden leven. In deze staat vond Christus ons, toen Hij onze natuur aannam, en werd uit een vrouw geboren en onder de wet, welke wet Hij gehoorzaamde, en Zijn gehoorzaamheid is op onze rekening gesteld ter rechtvaardigheid. Hij nam onze zonden op Zich, droeg die in Zijn lichaam op het hout, en werd een vloek voor ons en stierf in onze plaats. De Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen en verlost ons alzo van de vloek en volbracht alzo alle gerechtigheid, waarmede onze schuldhoeër wel voldaan is, en door het bloed Zijns verbonds haalt Hij Zijn uitverkorene gevangenen uit de put en verklaart Zich getrouw en rechtvaardig, vergevende onze zonden, ons reinigende van alle ongerechtigheid. En dit is tot wezenlijke voldoening der zonden, want de schuldhoeër heeft er al zijn welbehagen in en zal men welbehagen hebben in de betaling dan is men er ook door voldaan. En, terwijl deze zaken ondervonden worden, zo behouden wij de woorden, die dat behoorlijk uitdrukken, en het behaagt de Heere, door de dwaasheid der prediking dezer dingen zalig te maken die er in geloven. En aan de anders zijde vinden wij velerlei zaken, welke onze tegenstanders voortbrengen, welke ons evenzo kwalijk in het oor klinken als de woorden Persoon, Drieëenheid en voldoening dat doen in de hunne.

Sommigen zeggen ons, dat Christus slechts een werktuig was in de schepping of wel een scheppend werktuig. Niets kan erger in de oren klinken van een ware liefhebber van Christus dan dit; het is beneden het natuurlijk oordeel. Wij weten, dat gereedschappen door werktuigkundigen en bouwers gebruikt worden, om zaken gereed te maken en te bereiden, waartoe de kunstenaar of bouwheer die bestemt. Maar iemand nu te vertellen dat zulke werktuigen deze machine gemaakt en dit gebouw opgericht hebben, en nu voorts het eigendom is der gereedschappen, die bij het werk gebruikt zijn, en ter eer en verheerlijking van dezelve, gelijkt op razernij. Zo ook, te spreken over een scheppend werktuig, of een werktuig dat scheppende kracht bezit om alle zaken uit niets te maken, zijn dingen, die niemand in zijn verstand kan dulden. *"Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen: en Hij is vóór alle dingen en alle dingen bestaan tezamen door Hem"*, Coll. 1: 16 en 17.

Hier wordt Hij verklaard te zijn vóór alle dingen, en dus lang vóór dit scheppend werktuig uitgevonden of voortgebracht kon zijn. "Alle dingen waren door Hem en tot Hem geschapen", geschapen door Zijn eigen macht en tot Zijn eer en heerlijkheid, "en door Hem bestaan alle dingen", of wel worden door Hem bewaard in hun bestaan.

Welnu, deze heerlijke Schepper kan geen werktuig zijn, maar moet God zijn en hiervan geeft de Vader getuigenis: "Maar tot de Zoon zegt Hij: Uw troon, o God! is in alle eeuwigheid; de scepter uws Koninkrijks is een rechte, scepter; Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat: daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met olie der vreugde boven Uw medegenoten." En: Gij, Heere, hebt in de beginne de aarde gegrond, en de hemelen zijn werken Uwer handen; dezelve zullen vergaan, maar Gij blijft altijd; en zij zullen alle als een kleed verouden, en als een dekkleed zult Gij ze inéénrollen, en zij zullen veranderd worden; maar Gij zijt dezelfde, en Uw jaren zullen niet ophouden" Hebr. 1:8-12.

In de aangehaalde woorden noemt God de Vader de Goddelijke Schepper van hemel en aarde: God en Heere; en zegt ons, dat de hemelen het werk Zijner handen zijn: Hij toch moet het best over Zijn eigen Zoon kunnen oordelen. Sommigen zeggen ons, dat Christus een menselijke ziel had vóór-bestaande van eeuwigheid en dat God hiermede raad hield, en hierdoor de wereld schiep. Maar "Christus is voor alle dingen", welke dit ding (zie boven) niet kan zijn; veel minder kan het genoemd worden: de metgezel van de God der Geesten, en waarlijk, het moet nadrukkelijk een roof geacht worden, dat zulk bedoeld ding zich Gode evangelijk maakt, zoals Christus deed, zelfs toen Hij zichzelf vernietigde en de gestaltenis eens dienstknechts aannam", Fil. 2:6.

Sommigen spreken van Christus als een afgezonden Macht, en een ondergeschikte van God en *een God door bediening*; maar dit is meer dan één God maken, want indien één de opperste is, en de ander ondergeschikt, zo moeten er twee zijn; verschillend in wezen, heerlijkheid, macht en majesteit. En om, wat het ook zij onder de oneindige Godheid, met enige Goddelijke eer te aanbidden of te vereren, is vuile afgodendienst. Hoe het ook zij, deze ijdele ingebeelde onderscheiding tussen de Vader en de Zoon vindt hare plaats niet in de bijbel. De God der Geesten noemt Christus Zijn Metgezel, Zach. 13: 7

En Christus behoefde het geen roof te achten met God de Vader evangelijk te zijn, Fil. 2:6. Christus zegt: "Ik en de Vader zijn één. En dat zij allen de Zoon eren gelijk zij de Vader eren". En indien Hij waarlijk en wezenlijk God is, gelijk de Vader, één met Hem, altijd in Hem, zo kan het geen afgodendienst zijn Hem te aanbidden, want alle engelen Gods zijn gelast, de Eerstgeborenen te aanbidden, zelfs in Zijn menswording; zoals zij allen zulks deden bij Zijn geboorte, Hebr. 1: 6.

En Sion wordt dezelfde last gegeven; en de ware reden voor dit gebod is, omdat Hij God is. "Dewijl Hij uw Heere is, zo buig u voor Hem neder", Psalm 45:12, en wij weten, dat "de Heere onze God is een ééinig Heere", Deut. 6: 4. En wij mogen ook geen andere goden hebben: "Den Heere uwen God zult gij aanbidden en Hem alleen dienen", Matth. 4: 10. En hij die dit eerste en grootste gebod gehoorzaamt, moet verre uit zijn gemoed verbannen alle de vervalste versierselen der Arianen en Socinianen; want deze zijn niet beter dan het beeld, dat de koning Nebucadnezar had opgericht.

Velen zulke vreemde denkbeelden verwekt of schept de satan in de ijdele verbeelding der mensen, en dat zijn uitvinders van kwade zaken, en die zetten hun struikelblokken van ongerechtigheid in hun harten; en de Heere verstrikt hun in hun arglistigheid, door hen toe te laten dat, wat geen God is, te vereren; en dat is afgoderij en een beeld van ijverzucht, hetwelk het zuivere Evangelie zou nedergeworpen hebben, indien het ooit met kracht op hun harten gekomen was. "Want de wapenen onzes krijgs zijn niet vleselijk, maar krachtig door God tot nederwerping der sterkten; dewijl wij de overleggingen ternederwerpen, en alle hoogte die zich verheft tegen de kennis Gods, en alle gedachte gevangen leiden tot de gehoorzaamheid van Christus", 2 Kor. 10: 4 en 5.

Ook ben ik zeker, dat dezulken, die de eeuwigheid van Christus loochenen en toch spreken van het vóór-bestaan ener menselijke ziel, wartaal spreken. Geen menselijke ziel kan Gods metgezel zijn, noch Gode evangelijk, noch één met Hem, noch één in Hem; veel minder kan zulk schepsel, hetwelk beneden een engel is, de eniggeboren Zone Gods zijn, of de Zoon des Vaders in waarheid en liefde.

Maar wat Christus aangaat, "alle dingen zijn door Hem geschapen en Hij is vóór alle dingen", Col. 1: 16 en 17. En indien Hij vóór alle dingen is, dan moet Hij ook zijn vóór deze menselijke ziel geschapen was, en indien alle dingen door Hem geschapen werden, dan moest Hij ook deze ziel scheppen en bijgevolg zichzelf scheppen. Maar dit verschijnsel is niet de Christus Gods; dit is niet de verborgenheid Gods onder de heidenen, hetwelk Hem behaagd heeft in ons te openbaren, de hoop der heerlijkheid. Wij moeten onze hoop niet stellen in een schepsel, maar wij moeten hoop op God hebben. Christus is de waarachtige en getrouw Getuige, en het getuigenis, dat Hij getuigt van zichzelf, is waar, en dit getuigt Hij van zichzelf: "Ik ben de Alpha en Omega, de eerste en de laatste, zegte de Heere, Die is, en Die was, en Die komen zal, de Almachtige", Openb. 1: 8.

De vijanden van het volheerlijk geheim der Drieëenheid hebben een Drieëenheid zowel als wij; zij stemmen toe dat er drie in God zijn, zodat, indien wij in dit stuk dwalen, zij ook alleen staan zij toe drie namen en één persoon, zij komen ook niet overeen wie de persoon is. Sommige Sabellianen houden het er voor dat Christus de persoon is, dat de Vader en de Geest alleen namen zijn. Sommigen, die men Arianen en Socinianen noemt, zeggen, de Vader is de persoon, en de Zoon en de Geest zijn slechts namen; alzo, de een ontkent de Vader, en de andere ontkent de Zoon, middelerwijl hebben zij geen God.

Dit, hoe het ook zij, moet waarheid zijn, dat wat ook de Vader is, de Zoon dat ook is; alzo verstonden de Joden de belijdenis van de Zaligmaker betrekkelijk zijn eigen Zoonschap, en legden Hem dit ten laste, dat Hij zich namelijk Gode evengelisch maakte. "Daarom zochten, de Joden temeer Hem te doden, omdat Hij niet alleen de Sabbat brak, maar zeide dat God zijn Vader was, zichzelf Gode evengelisch makende", hetwelk de Zaligmaker nooit heeft ontkend, maar bevestigd. "De Zoon kan niets van zichzelf doen (en hoe kan Hij, dewijl de Vader en de Zoon één zijn?) tenzij Hij de Vader dat ziet doen; want zo wat Die doet, hetzelfde doet ook de Zoon desgelijks", Joh. 5:19. Hierom is het klaar en duidelijk, dat de Zoon met de Vader evengelisch is; en wanneer dat zo is, dan moet Hij met Hem van dezelfde natuur zijn. Alzo, indien de Zoon alléén een Zoon bij name is, zo moet de Vader dat ook zijn; indien Christus alléén een Zoon is door bediening, of in een figuurlijken zin, dan moet de Vader dat ook zijn; en, indien Christus niet meer is dan een menselijke ziel, dat is slechts een schepsel, dan moet de Vader, dat ook zijn. Want Christus wordt verklaard te zijn: "de eniggeboren Zoon Gods", Joh. 3: 16. Geboren en niet geschapen.

Hij is ook *geen Zoon door bediening*, zoals een overheidspersoon is; noch door schepping zoals Engelen en mensen zijn; maar "de Zoon des Vaders in waarheid en liefde", 2 Joh 3. Daarom, wat ook de Zoon is, alzo is de Vader; want Christus is de Zoon des Vaders in waarheid en liefde; en, dewijl de Vader God is, alzo Christus: het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid", Hebr. 1:3. "De waarachtige God en het eeuwige leven", 1 Joh. 3:20. "En buiten allen twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot: God is geopenbaard in het vlees, is gerechtvaardigd in de Geest, is gezien van de Engelen, is gepredikt onder de heidenen, is geloofd in de wereld, is opgenomen in heerlijkheid", 1 Tim 3:16.

En, indien al de Arianen en Socinianen in de wereld tezamen kwamen zouden zij nooit het bovenstaande, noch het volgende op een menselijke ziel kunnen toepassen, hoe ook verheven of onderscheiden. "Dat gij dit gebod houdt, onbevlekt en onberispelijk, tot op de verschijning onzes Heeren Jezus Christus; welke te Zijner tijd vertonen zal de zalige en, alleen machtige Heere, de Koning der Koningen, en Heere der Heren, die alleen onsterfelijkheid heeft, en een ontoegankelijk licht bewoont, denwelke geen mens gezien heeft, noch zien kan; welken zij ere en eeuwige kracht. Amen", 1 Tim. 6: 14-16.

Laten al de vijanden van de Zone Gods bewijzen, dat een ledige naam of een voorbestaande menselijke ziel, of een halve god, of een god door bediening, of een scheppend instrument, of een ondergeschikte god, laat hen, zeg ik, uit deze lijst denkbeeldige waardigheden kiezen welke zij ook believe, en laten zij bewijzen dat van de apostels beschrijvingen toepasselijk zijn op hun schijngoden, namelijk, dat hun voorbestaande menselijke ziel is "de zalige en alleen machtige Heere"; dat dit schepsel is "de Koning der Koningen"; dat deze menselijke ziel "alléén onsterfelijkheid" heeft; dat het "een ontoegankelijk licht bewoont, dewelke geen mens gezien heeft, noch zien kan"; en dat "eer en eeuwige kracht, amen", daaraan kunnen worden toegeschreven. "Hij voedt zich met as, het bedrogen hart heeft hem terzijde afgeleid; zodat hij zijn ziel niet redden kan, noch zeggen, is er niet een leugen in mijn rechterhand?" Jesaja 44:20.

Door de menswording van Christus komt ook geen vierde Persoon in de Drieëenheid. De menselijke natuur van Christus is geen persoon; het wordt "wat nieuws" genoemd, Jer. 31:20, en Luc. 1:35 "dat Heilige", maar geen persoon; want de menselijke natuur van Christus had nooit persoonlijk bestaan, of bestond nooit persoonlijk alléén of van zichzelf, maar zij bestond in vereniging met de Goddelijken persoon van de Zone Gods; en deze vereniging had plaats alvorens de menselijke natuur was bereid of gevormd. Het Woord werd vlees".

Sommigen vertellen ons, dat Christus van eeuwigheid een "menselijke gedaante" aannam; maar hoe Hij een menselijke gedaante kon aannemen, terwijl er geen menselijke wezens waren, is iets wat ik niet kan begrijpen; er kan geen vorm of gedaante van iets wezen dat nooit bestond, evenmin als de Zoon van eeuwigheid een schaduw zou kunnen voortbrengen, wanneer de Zoon geen aanzijn had.

Ik lees, dat Christus in de gestaltenis Gods zijnde, geenn roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn, Fil. 2:6. En deze vorm (gestaltenis) bedoelt geen uitwendige gedaante; want wie heeft Gods stem gehoord, of Zijn gedaante gezien? Maar de mening is, dat Hij in de hoogste graad alle Goddelijke volkomenheden bezit, welke het Goddelijk wezen bijzonderlijk eigen zijn; zijnde het afschijnsel van des Vaders heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid.

Wat nu sommige arme, blinde, vermetele zielen tot deze dwaling vervoerde, is, dat de Zaligmaker door Abraham en Jozua in menselijke gedaante gezien werd; naar dezelfde regel mogen zij bewijzen, dat Hij de natuur en gedaante der Engelen van alle eeuwigheid heeft aangenomen, want Hij verscheen als een Engel Gods aan Mozes, aan Jacob en aan Manoach. Maar de waarheid is, dat Christus noch Engel noch mens is; - Hij is geen Engel, omdat Hij is de schepper is der Engelen; - Hij maakt zijn Engelen geesten, en zijn dienaars een vlam des vuurs. Ook is Hij geen mens, want als zodanig had Hij nooit persoonlijke zelfstandigheid of bestaan. Maar zij zeggen ons ook, dat de menselijke ziel van Christus en de gedaante van een menselijk lichaam, hetwelk Hij van eeuwigheid aannam, (hetwelk zij de "verheerlijkten mens" noemen) in hetwelke Hij aan de aartsvaderen verscheen, een gedeelte, onzer natuur was; zodat, toen Hij in het vlees verscheen, nam Hij slechts een menselijk lichaam aan, niet een redelijke ziel; en dit bewijzen zij uit deze woorden: "want waarlijk Hij nam de natuur der Engelen niet aan".

"Menselijke zielen" zeggen zij, "zijn engelachtig, maar Hij nam de natuur der engelen niet aan". Maar, indien hierin enig bewijs kan gelegen zijn, dan zullen we nooit weten wat de schrift bedoelt; er is een onderscheid tussen een ontelbaar getal engelen, en de geesten der volmaakt rechtvaardigen. Ook worden de zielen der mensen nimmer engelen genoemd, ofschoon de bedienaren des evangelies dit wel zijn; doch dit ziet alléén op hun bediening, niet op hun natuur; want beiden engelen en predikers zijn dienaars van de erfgenamen der zaligheid; maar predikers zijn alléén engelen door bediening, niet door natuur.

Het kan ook uit de woorden van Christus niet bewezen worden, wanneer Hij zegt: "Zij trouwen niet, noch worden ten huwelijk uitgegeven, maar zij zijn als engelen Gods in de hemel"; want dit heeft alleen betrekking op hun verheerlijkten staat, en deze woorden dienden alleen om de Sadduceeën de mond te stoppen, welke vraagden: "Wiens vrouw van de zeven, de vrouw zou zijn in de opstanding?" De Zaligmaker doet hun verstaan, dat het huwelijk alleen dit leven eigen is, tot het voortbrengen van kinderen; maar in de toekomstige wereld zou er niet meer van gevonden worden, dan onder de engelen. Er zal ook een groot verschil zijn tussen engelen en heiligen: de eersten zijn des Heeren dienstknechten, de laatsten des Heeren bruid. "Uw Maker is uw Man, de God der Geesten is Zijn naam". Dit werd nooit van engelen gezegd.

Men zou verwonderd zijn (was het niet dat de duivel zulk een macht en heersappij over de mensheid heeft), hoe enig mens zulke dingen durft stellen in volkomen tegenspraak met van des Heeren woord. Want indien deze menselijk lichamelijke gedaante en de menselijke ziel van Christus van eeuwigheid was, en Hij bij Zijn menswording alléén het lichaam aangenomen had, hoe kan dan de schrift waarheid zijn, Hebr. 2:17, waarom "Hij in alles de broederen moest gelijk worden", wanneer er toch nooit enig broeder Hem gelijk gemaakt was? En indien dit Hem betaamde, indien het moest zijn, het had zo geweest, het vergaat de mens slecht die zulk een onderscheidt maakt.

Ook kon Adam (in die betrekking) geen voorbeeld wezen van Hem die stond te komen, want Adam kwam op dezen weg niet tot aanzijn. Adam, het beeld Christi, werd naar ziel en lichaam

opeens geschapen, en al de broederen Christi komen met lichaam en ziel in de wereld, en zij worden allen onder de wet en onder de vloek geboren, naar hun natuurlijke geboorte kinderen des toorns zijnde als al de anderen; en de zwaarste vloek der wet is over de ziel gelijkelijk uitgesproken: "de ziel die zondigt zal sterven".

Welnu, Christus onze Borg, moet Zijn broederen gelijk gemaakt worden, en dit is geschied. Hij was geboren uit een vrouw en kwam onder de wet om dezulken, die onder de wet waren, te verlossen, door Zijn ziel voor de zonde op te offeren, en daarna zag Hij de arbeid Zijner ziel en was voldaan. Maar, indien Zijn menselijke ziel van eeuwigheid bestond, zo was zij niet gekomen onder de wet en kon daaraan niet onderworpen zijn, door de deugd van Zijn opgenomen Borgtocht om de vloek en toorn des Heeren voor ons te dragen. Zij, die de wet ondergaan, hetzij dat zij lijden als borg of als schuldenaar, moeten onder de wet komen en daaraan onderworpen gemaakt worden. De mensen hebben lichamen en zielen, en beide zijn onder de wet en beide hebben gezondigd. En Hij die ze verlost moet van dezelfde natuur met hen zijn, en hun verwant zijn, of de instelling Gods zal het niet toelaten. Hij, die verlost, moet een broeder of nabestaande zijn, Lev. 25: 48, 49.

Christus is beide Broeder en Losser, maar een menselijk lichaam is noch een broeder noch een verwant, het is maar een halve broeder en wel de slechtste helft; ja, een dode broeder, want het lichaam zonder de geest is dood, Joh. 2: 26. De waarheid is, dat Christus de natuur der engelen niet aannam om gevallen engelen te verlossen; maar Hij nam het zaad Abrahams aan, de gehele menselijke natuur, lichaam en ziel, en dit is duidelijk uit de wasdom van beide, want, "Jezus nam toe in wijsheid en in grootte, en in genade bij God en de mensen", Luc. 2:52. Zijn ziel nam toe in wijsheid en Zijn lichaam in gestalte; maar indien Zijn ziel van eeuwigheid bestaan had, zo moest Zijn wijsheid en verstand volkomen en geheel rijp geweest zijn, vóór de wereld bestond en daarom onbekwaam voor zulk een toenemen.

O mijn broeder, mijn pen heeft wonder snel en met dubbele letteren geschreven. Ik vrees dat ik u arm zal maken, tenzij dat uw geloof meer toeneme dan tot hiertoe geschiedde. Ik heb de uwen ontvangen en zeg er u dank voor, en zal u steeds verzoeken, uw aanmerkingen niet te weerhouden; hiermede toch zult ge zeer verplichten,

uw toegenegen vriend en broeder in Christus Jezus,

W. HUNTINGTON.

ZEVENDE BRIEF

Aan de Eerwaarde J. JENKINS; in het nieuw Vicariaat nabij het Dekenhuis, Lewes, Sussex.

Metgezel in arbeid!

Uit de inhoud van uwen laatsten bemerk ik dat uw vlagen van ongeloof weder gekomen zijn. Ik had gehoopt dat u reeds verre van deze ziekte waart hersteld, maar algemene en ons eigene ongesteldheden worden niet gemakkelijk met de wortel uitgeroeid. "In de bediening zijt gij zonder leven, in lichamelijke ziekte genaderd aan het graf, en in omstandigheden bijna bankroet". U moet mij waarlijk houden, voor een van Salomons eenvoudigen, indien ik dit alles geloven kan, terwijl u er zelve geen enkel woord van gelooft.

Ik zal met mijn vorig onderwerp voortgaan en de duivel niet toelaten om al mijn tijd te gebruiken, om datgene te bewijzen, wat hij zelve weet dat leugens zijn van Zijn eigene vinding.

De verdoemelijke ketterij, *welke de Godheid van onze Heere en Zaligmaker loochent*, is, naar het mij voorkomt, om alle waardigheid van Zijn ambten weg te nemen; het maakt ook het grote werk, dat Hij op zich nam en volbracht, zonder verdienste en krachteloos, want geen bloot schepsel kan voor zichzelf verdienen, veel minder nog voor een ander. Zijn Goddelijke natuur drukt een oneindige waardigheid op alle Zijn ambten, en dit doet het ook op Zijn machtige werken. Zijn Koninklijk ambt is hiermede bevestigd. "Maar tot de Zoon zegt Hij, uw troon o God, is van alle eeuwigheid; de scepter uws Koninkrijks is een rechte scepter". Welk koninkrijk in macht bevestigd is en wordt altijd genoemd het Koninkrijk Gods. "Men noemt Zijn Naam: Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst. Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op de troon Davids en in Zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gerichte en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe; de ijver des Heeren der Heirscharen zal zulks doen", Jesaja 9 :5, 6.

Hierom wordt Hij genoemd *de Koning Sions en Koning der ere*. De verdienste en waardigheid van Zijn priesterlijk ambt houdt dezelfde gang. Hoe kon een mens stervende voldoen voor al de overtredingen onder het eerste testament bedreven, en al de zonden van Gods uitverkorenen onder het tweede? Zovelen als er gezegd worden te ontvangen de belofte der eeuwige erfenis, Hebr. 9:15. Hierdoor is het bevestigd, dat door Zijn enige offerande Hij allen volmaakt heeft die geheiligd zijn. De waardigheid van Zijn ambt en de verdienste Zijner offerande ontstaat uit Zijn Goddelijk Zoonschap. "Want de wet stelt tot hogepriesters mensen die zwakheid hebben, maar het woord der eedzwering die naar de wet is (gevolgd, stelt) de Zoon, die in der eeuwigheid geheiligd is", Hebr. 7: 28.

Zijn profetisch ambt en de volkomenheid van hetzelfde, ontstaat uit het fundament van Zijn eigen Goddelijkheid. "De Heere is van Sinai gekomen en is haarlieden opgegaan van Seir, Hij is blinkende verschenen van 't gebergte Paran, en is aangekomen met tienduizenden der Heilige; tot Zijn rechterhand was een vurige wet aan hen. Immers bemint Hij de volken, alle Zijn Heilige zijn in Uw hand, zij zullen in het midden tussen uw voeten gezet worden, een ieder zal ontvangen van uw woorden", Deut. 33: 2, 3.

Aan de voeten van deze Goddelijke Profeet zat Maria en ontving Zijn woorden, terwijl Martha gekweld was met veel dienen. In deze tekst wordt Maria geprezen en wordt gezegd dat zij het goede deel gekozen had dat niet van haar zal worden weggenomen. Zij was een discipelin aan des Heeren voeten opgevoed; en, omdat al Gods kinderen van de Heere geleerd zijn, zo was Maria één van dit gezin, van welke noch het woord des levens dat zij ontving kon worden weggenomen, noch hare aanneming in Gods familie; zij was een erfgenaam der belofte en een kind Gods.

En wie, dan de eniggeboren Zoon, kon de raad Gods en het verbond openbaren en bekend maken, Zijn toegenegen oogmerk en belofte, Zijn tedere barmhartigheid, lieflijke vriendelijkheid, meedogendheid en deernis, welke slechts duister bekend waren onder de vorige bedeling. En dat God liefde is (1 Joh. 4:8) was niet bekend, tenminste niet vermeld onder het eerste testament. "Alle dingen zijn Mij overgegeven van mijn Vader, en niemand kent de Zoon dan de Vader, noch iemand kent de Vader dan de Zoon, en dien het de Zoon wil openbaren" Matth. 11:27.

Zijn ambt als Middelaar kon ons niet nuttig zijn, indien Hij niet de Immanuël was, de God met ons; de vredebreuk door de zonde ontstaan tussen God en de mens was oneindig, dit getuigen de

Heilige Schriften. "Is niet uw boosheid groot? en uw ongerechtigheden geen einde?" Job 22:5. Onze zonden heeft scheiding gemaakt tussen ons en onzen God. En waarlijk, Mozes werd bij wijlen vergund in de bres te staan, doch dit was uit de waardigheid van zijn ambt en bediening, in hetwelke hij de Zaligmaker verpersoonlijkte, zodat hij toegelaten werd tussen beiden te komen; en, ofschoon hem bij tijden gelukte de vrede Israëls te verlengen toch kwam ten laatste altijd het oordeel over hen, Num. 14:20, "Ik heb ze vergeven naar uw woord". Maar (vers 22), "Zij hebben Mij nu tienmaal verzocht", (vers 23) "Zo zij het land zien zullen". Geen gebed van Mozes, Noach, Daniël of Job, kan ons van zonde reinigen, de wet vervullen of de Goddelijke gerechtigheid voldoen. Hij die in deze bres kan staan en op beide Zijn hand kan leggen, moet Gode evangelijk zijn, Phil. 2: 6, en de mens gelijk, Psalm 45:7; anders zullen genade en waarheid nooit elkander ontmoeten, noch gerechtigheid en vrede elkander kussen. Maar Christus was de machtige God als kind geboren, en de vorst des levens, ofschoon gekruisigd, Hand. 3: 15, de Heilige, die geen verderving heeft gezien, liggende in het graf, Psalm 16: 10. Het was de waarheid die uit de aarde sproot bij Zijn opstanding, toen de gerechtigheid van de hemel neerzag met volkomen welbehagen, Psalm 85: 12. Hij was God geopenbaard in het vlees, en is opgenomen in heerlijkheid, 1 Tim. 3: 16. En de God der Geesten en de Koning der eere ingaande in heerlijkheid, Psalm 24:9, 10.

En wij hebben geen beter bewijs voor al het genoemde dan ziende dat "gebondenen uit de kuil daar geen water in is, worden uitgelaten, door het bloed zijns Verbonds", Zach. 9:11.

En ik ben verzekerd dat Zijn voorspraak bij de Vader, indien Hij niet meer dan een schepsel was, nooit genoeg zou kunnen zijn om wet, gerechtigheid, satan en het geweten te bevredigen; maar dewijl Hij is de Wonderlijke Raad en de Sterke God, zo kan Hij het doen, en gezegend zij Zijn dierbare Naam, wij weten dat Hij het gedaan heeft en nog doen zal.

Zijn beminnelijke hoedanigheid van Man rust op dezelfde Goddelijke grondslag. "Uw maker is uw Man, de God der Geesten is Zijn naam, Hij zal de Heere der ganse aarde genoemd worden".

Zijn deugd van Vader heeft diezelfde grond, "de tweede Adam, de levendmakende Geest, de Heere des Hemels", daarom wordt Hij genoemd de machtige God, de eeuwige Vader, de Vrededorst. En de volkomenheid van een Zaligmaker moet noodwendig dezelfde grond hebben. "God heeft hulpe besteld bij een Held". Want hoe kan een schepsel behouden? " 's Mensen heil is ijdelheid, Psalm 108:13. "Te dien dage zal tot Jeruzalem gezegd worden: "En vreest niet, o Sion! en laat uw handen niet slap worden. De Heere uw God is in het midden van u, een held die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde. Hij zal zich over u verheugen met gejuich", Zef. 3: 16, 17.

De kracht in Zijn bloed ontspringt uit dezelfde Goddelijke bron want ofschoon Hij alléén in het vlees ter dood gebracht werd, toch leed Zijn menselijke natuur in vereniging met Zijn Goddelijke persoonlijkheid. "Zo hebt dan acht op uzelf en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft om de gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed", Hand. 20: 28.

De kracht en heerlijkheid Zijner eeuwige gerechtigheid, komt van Zijn Goddelijkheid en hoogwaardigheid. "Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evangelijk te zijn, maar heeft zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden, en in gedaante gevonden als een mens heeft Hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja de dood des kruises", Fil. 2: 6-8.

Hieruit ontspringt de roem en de kracht Zijner gehoorzaamheid. "En door Zijn gehoorzaamheid zal Hij velen rechtvaardig maken; ja in de Heere zal gezegend zijn en zich beroemen al het zaad Israëls, want Hij heeft een eeuwige gerechtigheid aangebracht, welke dien naam draagt door des Zaligmakers Goddelijke natuur. "Ik schaam mij het evangelie van Christus niet, want daarin wordt de rechtvaardigheid Gods geopenbaard uit geloof tot geloof", Rom. 1:16, 17. "En dit is de Naam waarmee men Hem noemen zal, de Heere onze gerechtigheid".

Als Hoofd over al hetgene de kerk aanbelangt, welke troost kon er toch afvloeien, indien men aanneemt dat Christus alléén een mens was? Deze troost is voorgesteld aan duizenden ingewortelde tegenstrevers, geestelijk en lichamelijk; en voortdurend drijvende op de golven en baren van moeite en verdriet, en toch geacht als drek en uitvaagsel en ook als zodanig behandeld, terwijl Christus, het Hoofd, opgevaren is verre boven alle hemelen, en bijgevolg op een oneindige afstand van zijn geliefde, indien hij niet meer dan mens is. Generlei troost kan haar toevloeien dan

uit Zijn oneindigheid, en alomtegenwoordigheid. "Zie Ik ben met u tot aan de voleinding der wereld", hetwelk, als mens, in het afgetrokken beschouwd, onmogelijk zou zijn.

Als een Heelmeester is Hij de weg Gods op aarde, en het heil onder alle heidenen, Psalm 67:3. Hij droeg onze zonden en nam onze ellende op zich, Hij sterkt het gebroken hart en hergeeft onze gezondheid, hetwelk niet kan geschieden dan door ons te reinigen van alle onze schuld en onreinheid, afgoden en dode werken, verkeerde inbeeldingen van God en een dode vorm van godsdienstigheid; in dit alles komt de troost voort uit, Zijn Godheid. "Is 't dat gij met ernst naar de stemme des Heeren uws Gods horen zult en doen wat recht is in Zijn ogen, en uw oren neigt tot Zijn geboden, en houdt alle Zijn inzettingen, zo zal Ik der krankheden geen op u leggen die Ik op Egypteland gelegd heb, want Ik ben de Heere uw Heelmeester", Exod. 15: 26. Als het Verbonds-Hoofd. "Toen hebt Gij in een gezicht gesproken van Uwen Heilige, en gezegd, Ik heb hulpe besteld bij een held. Ik heb een verkorene uit de volke verhoogd. Ook zal Ik hem ten eerstgeboren Zoon stellen, ten hoogste over de koningen der aarde. Ik zal hem mijn goedertierenheid in eeuwigheid houden en Mijn verbond zal hem vast blijven. En ik zal zijn zaad in eeuwigheid zetten en Zijnen troon als de dagen der hemelen", Psalm 89: 20, 28-30

Dit verbond is een koninklijk verbond; de Heere is Koning en de uitverkorenen zijn onderdanen. Een huwelijksverbond in hetwelk de God der geesten de Bruidegom is en de uitverkorenen de bruid, en Hij komt met hen in eeuwige ondertrouw. "Ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht en in goedertierenheid en in barmhartigheden, en Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof, en gij zult de Heere kennen", Hos. 2: 18, 19.

Het is een verbond van een eeuwigdurend priesterschap, in hetwelke de Zone Gods Hogepriester is, en God de Heilige Geest Zijn zalving en heiliging is; en Hij is door God de Vader tot dit ambt verordeneerd voor Zijn uitverkorenen, om voor hen verzoening te doen, om hen te volmaken en hun Voorspreker te zijn, tot zij allen in een staat van heiligheid en gelukzaligheid gebracht zijn, in het heilige der Heiligen eeuwig in de hemelen, waar onze Hogepriester vóór ons is ingegaan.

De vertroosting uit dit alles komt voort uit Zijn Wezen; niet zoals Mozes, die een getrouw dienstknecht was, maar van Christus, de Zoon zijnde over zijn eigen huis, wiens huis wij zijn; en de Zoon over dit zijn eigen huis is God. "Want een ieder huis wordt van iemand gebouwd; maar die dit alles gebouwd heeft, is God", Hebr. 3:4. Als een voorwerp van berusting en vertrouwen - generlei vertroosting kan ons toekomen, indien Hij slechts een schepsel was; dit is er zo verre af, dat het in de hoogsten graad gevaarlijk is, om als zodanig in Hem te vertrouwen. "Zo zegt de Heere: Vervloekt is de man die op eenen mens vertrouwt, en vlees tot zijn arm stelt, en wiens hart van de Heere afwijkt; want hij zal zijn als de heide in de wildernis, die het niet gevoelt wanneer het goede komt, maar blijft in dorre plaatsen in de woestijn, in zout en onbewoond land," Jeremia 17:5, 6.

Dit is het jammerlijk geval en de staat van al dezulken, die de Godheid van Christus ontkennen, en toch op Hem, zijnde niet meer dan een mens, vertrouwen. Maar er is geen vloek op hen die in de eniggeboren Zone Gods vertrouwen. "Ik toch heb mijn Koning gezalfd over Sion, de berg mijner heiligheid. Ik zal van het besluit verhalen: de Heere heeft tot mij gezegd: Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik u gegeneerd. Nu dan, gij koningen, handelt verstandiglijk, laat u tuchtingen, gij richters der aarde. Dient de Heere met vreze, en verheugt u met beving. Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zoude ontbranden. Welgelukzalig zijn allen die op Hem betrouwen", Psalm 2:6-17, 9-12.

Hier is geen vloek over hen, die in de Zone Gods de Koning Sions vertrouwen, maar een eeuwige zegening, en gene rlei zegen kan over dezulken komen, die op Christus vertrouwen, indien hij geen God is; maar Hij is de waarachtige en wezenlijke God, en daarom zij, die in Hem vertrouwen zijn dubbel gezegend. "Gezegend daarentegen is de man die op de Heere vertrouwt, en wiens vertrouwen de Heere is; want hij zal zijn als een boom die aan het water geplant is, en Zijn wortelen uitschiet aan een rivier, en gevoelt het niet wanneer een hitte komt, maar zijn loof blijft groen, en in een jaar van droogte zorgt hij niet en houdt niet op van vrucht te dragen", Jeremia 17:7, 8.

Vervolgens, als een voorwerp van der *heiligen liefde*. "Die vader of moeder, vrouw of kinderen liefheeft boven Mij, is mijns niet waardig". En voeg hierbij: "Indien iemand tot Mij komt en niet haat Zijnen vader en moeder, ja zelfs zijn eigen leven, hij kan mijn discipel niet zijn". Voorzeker, indien Christus geen God is, dan heeft Hij ons ijverig liefgehad, maar niet betamelijk, want het

gebod is: de Heere onzen God met ons gehele hart lief te hebben, en met onze gehele ziel, gemoed en alle krachten. En dewijl Christus deze liefde van alle de Heilige vordert, zo moet Hij God zijn en dat is Hij ook, daarom kunnen wij Hem nimmer genoeg liefhebben. En dezulken, die de Zone Gods innig liefhebben, God de Vader heeft daarin Zijn welbehagen. Die Mij liefheeft zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal mijzelf aan hem openbaren", Joh. 14: 21. En Hij voegt er bij: "want de Vader zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd dat Ik van God ben uitgegaan", Johannes 16: 27

Hij is ook een Voorwerp *van gebed*. Bijna ieder beweldadigde, hetzij in lichamelijke genezing of bijzondere genade, aanbaden Hem in de dagen Zijns vleses voordat zij iets ontvingen; en gebed is een stuk of deel van Goddelijk eerbewijs, ja, zij eerden Hem met Goddelijke aanbidding, zoals één van de tien melaatsen die gereinigd werden, welke terugkwam om Gode de eer te geven; ook de vrouw met de vloed des bloeds en de Syro-Fenytische; ja, ook al de apostelen op de Olijf berg, toen Hij opgenomen werd in de Hemel, aanbaden Hem. En al het hemelse heirleger aanbad toen de Eerstgeborene in de wereld kwam. En Stefanus, de evangelische diaken, zond Hem de volgende verzuchting op toen hij de adem uitblies. "En zij stenigden Stefanus, aanroepende en zeggende, Heere Jezus ontvang mijn geest, en vallende op de knieën riep hij met grote stem: Heere reken haar deze zonde niet toe. En als hij dat gezegd had ontsliep hij", Hand. 7:59 en 60. Maar het moet ons niet verwonderen dat Stefanus zijn laatste gebed tot Christus opzond; Stefanus kende Hem en had de geest der smeking in zich, en de geest getuigt altijd van Christus, en verheerlijkt Hem ook. "Hij zal mij verheerlijken". En bovendien, Stefanus had een gezicht op de Zaligmaker; hij zag de hemelen geopend en Jezus, staande aan de rechterhand Gods. En wij weten dat, indien Christus geen God is Hij niet toegelaten kon worden aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen", Hebr. 1:3. Daarom is het duidelijk, dat allen die de Zaligmaker vernederen tot een bloot schepsel, Hem niet kennen, neen zij kennen Hem niet noch hebben Hem ooit gezien. Doch alle gelovigen zien Hem, ofschoon niet in die wonderlijke mate als Stefanus. Nog een kleine tijd en de wereld zal Mij niet meer zien, maar gij zult Mij zien, want Ik leef en gij zult leven", Joh. 14:19.

Hij is als een *grondzuil of fundament*. Welke veiligheid toch kan een stervend zondaar verwachten, indien hij zijn staat voor de eeuwigheid op iets minder waagt dan op God? Een vleesen arm en alle menselijke werken zijn slechts zandgronden, welke geen stand houden, wanneer de vuurproef, het stervensuur, en de dag des gerichts die komt te beproeven. Maar Christus is een uitverkoren, kostelijke, beproefde steen en een zeker fundament, doch niet als enkel mens. Want wie is God behalve de Heere? en wie is een Rotssteen behalve onze God? 2 Sam. 22:92. Hij die hier zijn ziel waagt is veilig, want de poorten der hel zullen nooit vermogen, noch tegen het fundament noch tegen het gebouw. "Een iegelijk dan, die deze Mijn woorden hoort en dezelve doet, dien zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis op een steenrots gebouwd heeft, en daar is slagregen neergevallen en de waterstromen zijn gekomen en de winden hebben gewaaid, en zijn tegen hetzelfde huis aangevallen en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond", Matth. 7:24 en 25.

In al het genoemde, mijn teer geliefde Broeder! heb ik, in zo ver God mij bekwaamheid gegeven heeft, getracht de weg op te hogen, in tegenstelling met dezulken, die duisternis en verwoesting over de weg onzer paden brengen. Doch wij hebben de belofte dat sommigen zullen worden verwekt en verlicht, en helers der breuk genoemd zullen worden, en vernieuwers der paden om daarin te wonen; en dit zijn de goede oude paden naar welke de rechtvaardigen zullen vragen en daarin zullen wandelen, en waarin zij ook rust voor hun zielen zullen vinden, Jer. 6:16. Want waarlijk, nooit is er meer tegenstand betoond tegen de Godheid van de Zoon Gods en de macht van de Heilige Geest dan in onze dagen. "Want indien de fondamenteen worden verwoest, wat zal de rechtvaardige doen? De boze kan zich verheugen over de breuke Sions. Verwoest het, verwoest het tot de fondamenteen toe. Maar wat zal de rechtvaardige doen? Christus is de Heere onze gerechtigheid, "en Hij is een Rotssteen wiens werk volkomen is; want alle Zijn wegen zijn gerichte, God is waarheid en is geen onrecht, rechtvaardig en recht is Hij", Deut. 32:4 Deze fondamenteen aan te randen is Sion te beroven van hare versierselen en verschansingen, en haar te stellen als een hutje in de wijngaard, als een nachthutje in de komkommerhof, als een belegerde stad", Jesaja 1:8.

Niet lang geleden had een zeer driest, stoutmoedig, vermetel man de onbeschaamdheid in het openbaar te verklaren: "dat Christus niet meer God was dan hij zelve was; zo verre (zeide hij) was hij er af God te zijn dat hij niet eens de tijd van Jeruzalems verwoesting wist". Doelende op het volgende, hetwelk hij dacht een volledig bewijs te zijn. "Maar van dien dag en die ure weet niemand noch de engelen die in de hemel zijn, noch de Zoon, dan de Vader", Mark. 13:32. Wij weten dat Christus naar Zijn menselijke natuur niet alwetend was, als mens "nam Hij toe in wijsheid en in grootte". Het verwondert mij dat dit arme kind van de duivel niet een weinig verder ging om te bewijzen dat hij ook blind was; de schriften zouden hem dit aangewezen hebben overeenkomstig het licht dat in hem is, want zijn licht is duisternis. "Wie is er blind dan mijn knecht? en doof gelijk mijn bode dien Ik zende? wie is blind gelijk de volmaakte? en blind gelijk de knecht des Heeren? Gij ziet wel vele dingen, maar gij bewaart ze niet; ofschoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet. De Heere had lust aan hem om Zijner gerechtigheid wil; Hij maakte hem groot door de wet en Hij maakte hem heerlijk", Jesaja 42:19-21. Ofschoon de mens Hem blind moge noemen, toch was Hij de volmaakte, ziende vele dingen. Wie is doof gelijk mijn bode? de oren openende, maar gij hoort niet. Ofschoon Hij blind was, toch zag Hij vele dingen, en ofschoon Hij doof was, toch opende Hij de oren van anderen.

En één van de vele dingen, die de volmaakte bode Gods zag, was de dag van Jeruzalems verwoesting en dit verklaarde Hij acht of negenhonderd jaar vóór het geschiedde. "Ik heb de pers alléén getreden. en daar was niemand van de volken met Mij; en Ik heb ze getreden in mijn toorn, en heb ze vertrappt in mijn grimmigheid; en haar kracht is gesprengd op mijn klederen, en al mijn gewaad heb Ik bezoedeld. Want de dag der wrake was in mijn hart; en het jaar mijner verlost en was gekomen". Jesaja 63: 3, 4. De dag der wrake, die in Zijn hart was, was de dag van Jeruzalems verwoesting; en die op de velden zijn, dat ze in dezelve niet komen; want deze zijn de dagen der wrake", Luc. 21: 22. Het jaar van Zijn verlost was niet het jaar waarin Christus stierf, toen Hij Zijn uitverkorenen verlost van dood en hel, maar de tijd van de verlossing der Heiligen van Joodse verdrukking. "Als nu deze dingen beginnen te geschieden, zo ziet omhoog, en heft uw hoofden opwaarts omdat uw verlossing nabij is", Lucas 21:28. Christus verlost zijn volk van het bedrog en het geweld der mensen, zowel als van de wrake Gods; "en hun bloed zal dierbaar zijn in Zijn ogen", Psalm 72: 14. Alzo ondervonden het de Joden, toen al het rechtvaardige bloed, vanaf het bloed van Abel tot Zacharias, van dat geslacht werd geëist.

Van de uitgang des woords om Jeruzalem te bouwen en van dien tijd tot op Messias de Vorst, en tot het uitroeien van de Messias, en het volk door de Romeinse vorst, dat komen zou te Jeruzalem om de stad en het heiligdom te verwoesten, tezamen met de zeven jaren vrede met vele volken, welken de Romeinen sloten, gedurende de tijd, dat zij de Joden zouden beoorlogen, tot het besluit van Gods gramschap over de verwoeste werd uitgestort, was volkomen door de Engel Gabriël aan Daniël voorgezegd, Dan. 9: 25, 28. En deze gehele zaak was aan Daniël bekend gemaakt door een man in linnen gekleed, wie niemand anders was dan de Hogepriester onzer belijdenis. "En ik hoorde tussen Ulāi eens mensen stem, die riep en zeide: Geef dezen het gezicht te kennen", Dan. 8: 16. Hieruit blijkt het, dat ofschoon Hij als mens dezen droevige dag niet kende, toch wist Hij die als God en was hooglijk beledigd over de wrede behandeling Hem aangedaan, en hun lastering tegen Zijn Heilige Geest, want Christus volvoerde dit vreselijk oordeel aan hen, dewijl God al het oordeel de Zoon heeft overgegeven en alle macht in hemelen op aarde.

En, Hij openbaarde het nadrukkelijk zoals Hij voorgezegd had te zullen doen. "Zelfs de man mijns vredes, op welken ik vertrouwd, die mijn brood at, heeft de verzenen grotelijks tegen mij verheven. Maar gij, o Heere! zijt mij genadig, en richt mij op en ik zal het hun vergelden", Psalm 41:9, 10. En Hij heeft hen vergolden, want Hij was het, die het Romeinse leger monsterde en tegen hen aanvoerde, en de verschijning daarvan was het teken van de Zoon van de mensen in de hemel toen alle geslachten der aarde weenden. Matth. 24:30. De Joden hadden Hem reeds lang een teken gevraagd van de hemel, en Hij gaf het hun. De verwoesting en ellende der Joden zou komen als de Messias uitgeroeid zou worden, en hun verwoesting en ondergang was een zeker teken, dat Jezus de Messias was, en ofschoon de blinde Joden het niet zagen, de kinderen des lichts zagen het wel.

Mijn waarde en beminde Broeder! dezen zijn de mensen die arbeiden aan het fundament Sions, dat hun een steen des aanstoets en een rots der ergernis is, en al te dikwijls gelukt het hun, tot de fondamenteen bijna geheel verborgen zijn, doch dan doet de Heere anderen op- en voortkomen.

"En die uit u voortkomen, zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen; de fondamenten van geslacht tot geslacht verwoest zult gij oprichten; en gij zult genaamd worden: Die de bressen toemuurt, die de paden weder opmaakt om te bewonen". Jesaja 58:12. Alzo brengen sommigen tot licht en anderen bedelven, sommigen werpen neder, en anderen bouwen op. Die met Mij niet is, die is tegen Mij, en die met Mij niet vergadert, die verstrooit".

Mede jukdrager, in waarheid, vaarwel. Genade en vrede zij vermenigvuldigd.

Alzo bidt de uwe in het pad van tegenheden,

W. HUNTINGTON. S. S.

ACHTSTE BRIEF.

Aan de Eerwaarde J. JENKINS, in het nieuw Vicariaat, Lewes, Sussex.

Waarde geliefde en gewenste, mijn blijdschap en de kroon mijner verheuging!

Boven alle dingen wens ik, dat gij in uw werk voorspoedig moogt zijn, en dat uw gezondheid u tot werken in staat stelt, terwijl ik weet, dat zwaar werk en een bouwvallige tabernakel ons bezwaarlijk doen voortgaan; maar onze God heeft beloofd, dat onze kracht zal zijn naar het werk.

Ik zal nu mijn vorig onderwerp weer hervatten, omdat ik ondervind dat u het in geen opzicht moede zijt. En hetgeen ik mij voorgesteld heb, mijn waarde Broeder te zenden, is iets van de zalvende ondervinding, die de gelovigen genieten van die heerlijke verborgenheid, waarover ik u heb geschreven.

Ik toonde u in een vorig schrijven aan, dat indien onze harten ooit enige versterking hadden genoten, indien zij ooit in liefde waren verbonden, en indien wij ooit zullen komen tot een volle verzekering des verstands, het moet zijn door een nederige **"kennis der verborgenheid Gods en des Vaders en van Christus, in Dewelke alle de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn"**, Coll. 2: 2, 3.

Deze verborgenheid moet niet alléén gekend worden of toegestemd als een geopenbaarde waarheid, maar het moet door het geloof omhelsd worden en gehouden worden, en aan vast gekleefd; dewijl vele hevige en onvermoeide aanvallen, zowel door duivels als ketters daarop zullen aanstormen, en, indien wij onvast of niet wel gefundeerd zijn in de grondstukken, al het overige zal niet op Zijn plaats blijven. Het gebouw kan niet volkomen in het verband zijn overeenkomstig het bestek van een wijze bouwmeester, tenzij dan dat de heerlijke eigenaar van het gebouw volstrekt gekend zij, want het is een verborgen gebouw, gegrond in het geloof en in elkander gevoegd in de liefde en in wijsheid, kennis en kracht opgetrokken, niet door menselijk vermogen, noch door de kracht van de vrije wil, "doch door Mijn Geest, zegt de Heere der Heerscharen".

Neem de uitspraak van de apostel. "Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods; gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen op welken het gehele gebouw bekwaamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een Heilige tempel in de Heere. Op welken ook gij medegebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest", Ef. 2:19-22.

De Apostel zegt ons, dat de levende stenen, de verkoren bouwstof van dit gebouw, Gods kinderen en vrijgeboren medeburgers zijn en dat Christus de uiterste Hoeksteen is die alle Heilige verenigt, Joden en heidenen, zowel de heiligen van vóór als ná de zondvloed te samen; en dat het gebouw opwast tot een heilige tempel in de Heere, een woonstede Gods in de Geest. Indien God de Zoon uit ons geloof genomen wordt dan is er geen fundament, en indien God de Vader of de Heilige Geest uitgelaten wordt, waar is de inwoner? Het is "een woonstede Gods in de Geest". Christus is het naaste Voorwerp des geloofs, als onze Middelaar. "Gij gelooft in God, gelooft ook in Mij", want door Christus geloven wij in God, welke Hem opgewekt heeft uit de doden, 1 Petrus 1: 21.

En de belofte van de Geest ontvangen wij door het geloof. Hier is de verborgenheid; het geloof grijpt Jezus aan en door Hem geloven wij in God de Vader, en op ons geloof ontvangen wij de Geest door geloof en worden door Hem verzegeld. Dit is het fundament, de grondslag en de kracht, waarop het geloof staat of rust; alle gebouw is ijdel zonder dit.

"Bouwt gij uzelf op uw allerheiligst geloof, biddende in de Heilige Geest. Bewaart uzelf in de liefde Gods, verwachtende de barmhartigheid onzes Heeren Jezus Christus ten eeuwigen leven", Judas 20:20, 21. De allerheiligste Drieëenheid is het geheim waarop het geloof rust, en wij staan door het geloof, of rusten op het machtige vertrouwen dat de arm des Heeren in ons openbaart. Daarom de vermaning "houdende de verborgenheid des geloofs in een reine consciëntie, Tim. 3-9. Dit wordt genoemd uzelf opbouwende op uw allerheiligst geloof. Het geloof is de gift des Vaders aan ons door Christus, dit vloeit af van Zijn volheid, en door het werk van de Geest wordt het in ons gewrocht en daarom een vrucht van de Geest genoemd; en dit is de basis, namelijk: de Heilige Drieëenheid. Liefde is de band der vereniging, of het grote cement dat samenhecht en opbouwt;

de liefde sticht of richt het gebouw op. Daarom lezen wij van de liefde Gods jegens ons, in de schenking van de Zoon; en van de liefde van de Zoon door Zijn leven voor ons af te leggen; en zo ook van de liefde van God de Heilige Geest.

"En ik bid u broeders, door onzen Heere Jezus Christus, en door de liefde des Geestes", Rom. 15: 30. De liefde van de Drie-enige God jegens ons, is de band der vereniging, welke, wanneer het geloof die bemerkt en geniet, de ziel leidt tot de meest gezegende vrijheid en gemeenzame omgang met de Vader, Zoon en Geest, zoals gij leest: "en allen te verlichten, dat ze mogen verstaan welke de gemeenschap der verborgenheid zij". Ef. 3:9. Wij kunnen met niets gemeenschap hebben dan met personen; er is geen gemeenschap met namen. Deze dingen heb ik u geschreven, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben en deze onze gemeenschap ook zij met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus", 1 Joh. 1: 3. En gij leest van de "troost der liefde" en des "gemeenschap des Geest", Fil. 2: 1. Daarom is de grondslag van Goddelijk leven, God de Vader, Zoon en Geest. Het geloof grijpt dit aan, en door een volkomen overtuiging rust het gemoed daarop; liefde is de vastsnoerende band, die de ziel aan God verbindt. "Die lief heeft, blijft in God en God in hem", dat is, hij verblijft in de Drieëenheid; hij verblijft in de Zoon, en in de Vader. En er wordt bijgevoegd: "gelijk dezelfde zalving u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven". Lees 1 Johannes 2: 27. Hier is ons inzijn en inblijven in de Vader, Zoon en Geest, en gemeenschap is het gewrocht dezer vereniging. De rechte gemeenschap onder mensen bestaat in een gezelschap, wezenlijke vrienden welke elkander in liefde ontmoeten. "God was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende. Wij dan vijanden zijnde, zijn verzoend met God door de dood Zijns Zoons". En God de Heilige Geest past het woord der verzoening toe. "Ik heet u niet meer dienstknechten, want de dienstknecht weet niet wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd, want al wat Ik van mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt", Joh. 15: 15.

Personen, welke in *bondgenootschap* zijn, komen dikwijls bij elkander en onderhandelen tezamen. Alzo gelovigen, door hun belijdenissen, gebeden, verheerlijkingen en dankzeggingen, bezoeken gedurig hun God, en in hun besluitende korte lofzeggingen spreken zij de drie Goddelijke Personen onderscheidenlijk aan, en hierdoor klimmen wij op in geloof en liefde tot de Almachtige. En wat aanbelangt de gevoelige genietingen van des Heeren tegenwoordigheid, zo buigt de Heilige Drieëenheid dikwijls neder om ons te bezoeken. zo iemand Mij lief heeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken" Johannes 14:23. Ook de Heilige Geest komt alzo neder. "Ik zal u de Trooster zenden, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid". Alzo komt de heilige en gezegende Drieëenheid neder; bezoekt en maakt woning in gelovige zielen.

Personen, welke wezenlijk verenigd en in bondgenootschap staan, zijn elkander tot troost en delen in elkanders vreugde. "En ik zal de Vader bidden, en Hij zal u eenen anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid", Joh. 14: 16. Christus zegt niet: "Ik zelf zal Mijzelf bidden, dat Ik Mijzelf zende", hetgeen de rechte wijze van uitdrukking dezer zaak zoude zijn, indien er slechts één persoon in de Drieëenheid was, maar: "Ik zal de Vader bidden". Hier is Christus biddende op aarde; de Vader in de hemel, die aanbeden wordt; en een andere Trooster, van hun beiden onderscheiden, waarom gebeden wordt.

De *Vader* troost ons, door Zijn geliefde Zoon in ons te openbaren, en door onze aanneming in de Geliefde, en vertoont zich, zijnde met ons welvoldaan in Zijn gerechtigheid. "En te dienzelven dage zult gij zeggen: Ik dank U, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij", Jesaja 12: 1.

De *Zaligmaker* troost ons door het woord des eeuwigen levens tot onze harten te spreken. "Mijn schapen horen mijn stem, en Ik ken dezelve en zij volgen Mij, en Ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit mijn hand rukken", Joh. 10: 27, 28. "Dit is mijn troost in mijn ellende, want Uw toezegging heeft mij levendig gemaakt", Psalm 119:50.

De *Heilige Geest* troost ons, door ons de beloften toe te passen en die met kracht te vergezellen; het Woord komt met kracht en in de Heilige Geest, en in vele verzekerdheid; welker kracht vrede, vreugde en blijdschap des harten aanbrengt; hetwelk de zuivere melk des Woords genoemd wordt, want alzo is er geschreven: "Verblijdt u met Jeruzalem en verheugt u over haar, alle hare liefhebbers: weest vrolijk over haar met vreugde, gij allen die over haar zijt treurig geweest; opdat

gij moogt zuigen en verzadigd worden van de borsten harer vertroosting, opdat gij moogt uitzuigen en u verlustigen met de glans harer heerlijkheid. Want alzó zegt de Heere: Zie, Ik zal de vrede over haar uitstrekken als een rivier en de heerlijkheid der heidenen als een overlopende beek: dan zult gijlieden zuigen, gij zult op de zijden gedragen worden, en op de knieën zeer vriendelijk getroeteld worden. Als een die Zijn moeder troost, alzó zal Ik u troosten: ja, gij zult te Jeruzalem getroost worden", Jesaja 66: 10 13. Deze vreugde, vertroosting, liefde en vrede worden in het Nieuw Testament de vruchten des Geest genoemd. Gal. 5:22.

Personen, welke in een *waar bondgenootschap* zijn getreden, hebben een groot vertrouwen in elkander, en weten veel van elkanders inborst; en alzo is het met God en Zijn heiligen. In der heiligen duisterste uren geloven zij zonder enige twijfel de waarheid Gods en de waarheid van het gehele Woord; of zij er troost uit hebben of niet, zij weten dat het waarheid is, en dat God, de auteur er van, waarheid is, dewijl God waarheid is, zo maakt Hij Zijn kinderen gezond in de waarheid, ja, beminnaars en ernstige strijders voor de waarheid en gezworen vijanden van alle valse leerstellingen. "Want Hij zeide: zij zijn immers Mijn volk, kinderen die niet liegen zullen? Alzo is Hij hun geworden tot een Heiland", Jesaja 63: 8. Zij weten veel van elkanders gemoed; en zo is het met God en Zijn uitverkorenen; zij zijn bekend gemaakt met de verborgen besluiten der genade van God de Vader, van Zijn Raad, en zijn Verbond, van zijn welbehagen des Besluits, en der beloften in Christus Jezus vóór de aanvang der wereld. Christus verloor ons uit de wereld en openbaarde zichzelf aan ons, met al zijn volbrachte werk, en zaligende weldaden; terwijl de Heilige Geest de zaken uit het Zijne neemt, en ons vertoont en in onze harten kenbaar maakt en ons op een verborgene wijze verzegelt tot de dag der verlossing.

Personen in een *bondgenootschap* houden dikwijls tezamen feest en maaltijd. De Vader bereidt ons een feest van vettigheid, "van vet vol merg, van reine wijnen die gezuiverd zijn", Jesaja 25:6. Welk heerlijk feest is het offer van Christus, eenmaal (als slachtoffer) voor ons allen geofferd. Dit is het gemeste kalf voort te brengen om de teruggekomen verloren zonen te vergasten. De wijsheid zegt: "Zij heeft haar slachtvee geslacht, zij heeft haren wijn gemengd, ook heeft ze hare tafel toegericht. Komt, eet van mijn brood en drinkt van de wijn, dien ik gemengd heb", Spreuken 9: 2 en 5. En zodra gaat niet des stervenden zondaars gemoed en geweten te gast op Zijn zondendelgend bloed en levendgevend vlees, of het vuur van natuurlijke lusten, de vurige wraak van een gebroken wet en de vurige pijlen van de satan zijn allen uitgeblust en verstrooid, terwijl de Heilige Geest en Zijn genade invloeit en de ziel overschaduwet met de ontdekking van Christus als het einde der Wet tot rechtvaardigheid. "Ik heb groten lust in Zijn schaduw en zit er onder en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet", Hoogl. 2: 3.

En terwijl de Almachtige ons onthaalt, zo is Zijn genoeg en spijze uit de voldoening van Christus aangebracht voor de zonde en uit de vruchten van Zijn eigene ingeplante genade. "Maar de Vader zeide tot Zijn dienstknechten: Brengt hier voort het beste kleed en doet het hem aan, en geeft een ring aan Zijn hand en schoenen aan de voeten, en brengt het gemeste kalf en slacht het, en laat ons eten en vrolijk zijn", Lucas 15: 22 en 23. En de Zaligmaker zegt: "Ik ben in mijn hof gekomen, o mijn zuster! o bruid! Ik heb mijn mirre geplukt met mijn specerij, Ik heb mijn honiggraten met mijn honig gegeten, Ik heb mijn wijn mitsgaders mijn, melk gedronken. Eet, vrienden, drinkt, en wordt dronken, o, liefsten!" Hooglied 5: 1.

Ook is de Heilige Geest er niet minder in betrokken, *wanneer wij onder Zijn invloed levendig zijn*, oplettend op Zijn onderwijs en gehoorzaam aan Zijn voorschriften; zoals blijkt door de goedkeuring die Hij geeft, het getuigenis dat Hij geeft in onze harten, en door ons met meerdere genade te vervullen, terwijl wij Hem prijzen voor hetgeen wij ontvingen. Toen de apostelen gegrepen en voor de Joodse raad gebracht werden en bedreigd en gelast niet meer in de naam Jezus te leren, zo bekwaamde de Geest Gods hen, om met zulk een kracht te spreken dat de raad, zich verwonderde; en toen zij bij de anderen terug kwamen en hun verenigd gebed opzonden, zo schudde de Heilige Geest het huis, en vervulde hen allen opnieuw. "En als zij gebeden hadden, werd de plaats in welke zij vergaderd waren, bewogen, en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid", Handelingen 4:31. Want terwijl gezegd wordt, dat de Geest bedroefd wordt door de zonde van sommige mensen, en door anderen gekweld en tegengestaan, alzo verheugt Hij zich in sommigen; wordt door anderen geprezen, en versterkt hen tot verwondering van hun verbitterde vervolgers.

Toen Filippus de stem van de Geest gehoorzaamde, en zich bij de wagen van de Ethiopiër voegde, en hem Jezus verkondigde, zo nam de Geest des Heeren hem weg, en hij werd gevonden te Azóte, Hand. 8: 39, 40. Hij bekrachtigde, verzorgde en vervrijmoedigde Paulus voor de Romeinse landvoogd, zodat Felix beefde, terwijl Paulus onbevreesd was. Hij deed het aangezicht van Stefanus blinken als het aangezicht eens engels, toen Zijn vervolgers hun tanden knarsten van angst en vertwijfeling; en Hij deed ook Paulus en Silas ter middernacht lofzangen Gode zingen in de kerker; Hij zond een aardbeving en schudde de kerker tot in de fondamenten, opende de deuren en deed de ketenen van de misdadigers afvallen, om hen te doen weten dat Hij vrijheid uitroept aan de gevangenen: "Want waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid"; en dit onderzocht de arme gevangene spoedig daarna, tot zijn verwondering. In al deze dingen is het gemakkelijk te zien, hoe de Heilige Geest wordt onderhouden, behaagd en verheugd, wanneer de mens Zijn voorschriften gehoorzaamt en zichzelf overgeeft om door Hem geleid te worden.

Personen in *bondgenootschap* zijn verenigd werkzaam; also is God en Zijn volk werkzaam in één zaak en verenigd betrokken in één belang. God is het deel Zijns volks en Jacob is het snoer van Gods erfenis. Hij die de heiligen aanraakt, raakt de oogappel Gods aan; en de Heilige haten, die God haten, en rekenen dezulken tot hun vijanden; zij hebben lief die God liefhebben; en wanneer enige belijders hun de rug toekeren en God verlaten, zoals Judas deed bij de ware heiligen, zij verlaten dezulken altijd. Gods eigen eer is Zijn bedoeling in al Zijn werken; en in het verdedigen van Gods eer en heerlijkheid is zijn volk werkzaam. God zoekt een twist met de Filistijnen, en Simson zal het door strijd ten einde brengen, terwijl hij in het veld van eer sterft. God wil zijn volk wreken aan de Egyptenaars en Mozes mengt er de gehele natie in. De boze Joden richtten en veroordeelden de Zone Gods en de apostelen verkregen twaalf tronen om hen te oordelen en te veroordelen, en toen zij, het vonnis over hen hadden uitgesproken, voerde de Heere het uit. "Wanneer zij u dan in deze stad vervolgen, vliedt in de andere; want voorwaar zeg Ik u, gij zult uw reis door de steden Israëls niet geëindigd hebben, of de Zoon des mensen zal gekomen zijn", Matth. 10: 23. De wereld, het vlees en de duivel zijn de vijanden Gods en hiertegen roepen, bidden en strijden de heiligen al hun dagen; en indien zij verslagen of overwonnen worden, het wordt genoemd geweld, gevangenschap of een roof, waardoor de Heere hooglijk beledigd wordt; en indien zij bovenmate gedrukt worden en zelfs aan hun leven wanhopen, en zevenmaal neergeworpen worden, en klagen: "Ik sterf alle dagen", of "om uwentwil worden wij de gansen dag gedood", toch heffen zij zich weder op en hervatten de strijd, en geven het nooit over, noch geven het op, tot zij sterven; want "gelijk Hij is, wij óók zijn in deze wereld", 1 Joh 4: 17. "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat wij mogen leven door Hem", én Christus beminde de kerk en gaf zichzelf voor haar. En de liefde van de Geest openbaart zich, wanneer Hij ons overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel, en door voor eeuwig woning bij ons te maken, toen wij de meest verachtelijke, vuile en verfoeilijke schepsels waren, en tot ieder goed werk ondeugende.

De Heiligen hebben alle soorten van pijnigingen moeten lijden, en iedere soort van dood die mensen of duivels konden uitvinden, ondergaan, eerder dan hun God te onteren, of hun volheerlijk loon te verliezen; daarom ijveren zij tot gelijkvormigheid aan Hem en bestrijden iedere lust en verderfenis die Zijnen Soevereinen wil wederstaat. Indien God dagvaart, willen zij niet ontschuldigen; indien Hij straft, zij nemen het aan; indien Hij doorzoekt, zij zijn onderworpen; indien Hij veroordeelt, willen zij niet vrijspreken; indien Hij met vuur straft, zij naderen het licht; indien Hij vertoornd is, zij vrezen en beven; indien Hij uitnodigt, zij komen; indien Hij kastijdt, zij onderwerpen zich; indien Hij aantrekt, zij volgen steeds; indien Hij fronst, dan vrezen zij; indien Hij gebiedt, dan gebieden zij; indien Hij verbiedt, zij verdragen; indien Hij zich verbergt, zo vertwijfelen zij; indien Hij dreigt, zij krimpen in; indien Hij aanlokt, krijgen zij ruimte; indien Hij weggegaan is, zijn zij jaloers; indien Hij toelaat, zij maken vrij; indien Zijn toorn brandt, zijn zij stom; indien Hij wederstaat, trekken zij terug; verbergt Hij zich, zij gaan zoeken; beweegt Zijn ingewand, zo zijn hun ingewanden met ontferming aangedaan; indien Hij twist, zo geven zij acht; indien vriendelijkheid vloeit, hun geest versmelt; indien Hij vergeeft, zo kunnen zij 't niet vergeten; indien Hij met hen spreekt, zo branden hun harten; indien Hij omhelst, zo bezwijmen zij in liefde; indien Hij bindt, zo willen zij niet vrij zijn; indien Hij neerwerpt, zij willen niet opbouwen; indien Hij verwondt, niemand anders zal genezen; indien Hij oplegt, willen zij het niet afwerpen; indien Hij opsluit, niemand zal vrijmaken; indien Hij bedroeft, zij willen niet vertroost zijn; indien Hij insluit, zij willen niet doorbreken; indien Hij verlaat, zij willen niet gebeden zijn; indien Hij

droefheid verwekt, zij willen van geen vrede horen; en indien Hij bestraft, willen zij niet vluchten; Hij spant Zijnen boog, zij ontbloten hun borst. indien Hij vertoeft, zij verbeiden; indien Hij weigert, zij geven het niet op; wil Hij niet verlichten, zij blijven smeken; zegt Hij "ga heen, gij kwellende", sluit Hij de deur, zij kloppen te meerder.

Het Goddelijke en wezenlijke Woord heeft onze natuur in God aangenomen, en er woont een Goddelijke natuur in al de heiligen, en noch door leven, noch door dood kan hierin scheiding gemaakt worden.

O mijn broeder! Mijn mond is tot u geopend, mijn hart is verwijd, gij zijt niet nauw in mij, maar in uw eigene ingewanden. Wees nu tot een beloning (ik spreek als tot mijn geliefden zoon) ook zo verwijd. Vaarwel! Wees sterk in de genade die in Christus Jezus is, en verdraag de tucht als een goed krijgsknecht: de Kapitein heeft de wereld overwonnen, en de overwinning is uwe.

Altijd de uwe in Hem,

W. HUNTINGTON.

NEGENDE BRIEF

Aan de Eerwaarde J. JENKINS

Mededienstknecht en medelijder, medegenoot in arbeid en verzoeking, genade en waarheid zij met u!

Ik ben blij dat u toestemt, en dat het u enigszins helder, welluidend, bestaanbaar, onderrichtend of stichtend voorkomt. Ik zal daarom voorstellen om het weinige dat nog op mijn hart ligt voort te brengen, of wel, hetgeen verder komen mocht, aangaande het verheven onderwerp.

De rede, of het duistere licht, der natuur, is een arme gids in deze verborgenheid. Licht in het hoofd, zonder liefde en eerbied des harten, heeft een neiging om zich te verheffen: "de kennis maakt opgeblazen, maar de liefde sticht", Een hoog oog, een stijve hals en een trots hart wil God niet dulden, maar Hij wil bij de nederige en verslagenen wonen, en wil zulken eigenen en erkennen die Hem eerbiedigen, liefhebben en vrezen. In Zijn licht zien wij het licht; en, onderwijsbaar en buigzaam zijnde, zo wil Hij ons met Zijn oog bewaken en door Zijn Geest geleiden; terwijl de inwendige zalving, dat is de verlichtende, vernieuwende, verzachtende en vernederende invloeden Zijner genade en van de Heilige Geest, welke de Heilige ondervinden, hen alle dingen zullen onderwijzen die zij nodig hebben, te weten, of wezenlijk tot de zaligheid behoren. Onze genoegzaamheid is van God die ons bekwame bedienaars van het Nieuw Testament kan maken, en, indien Hij ons niet zo bekwaam maakt als sommigen zijn, toch moeten wij dienen "als uit kracht die God verleent, opdat God in allen geprezen worde door Jezus Christus", 1 Petr. 4:11.

De inwoning van de Heilige Geest en onze zalvende ondervinding van Zijn Goddelijke indrukken en invloed, moeten al onze inzichten, gevoelens en besluiten, betreffende Goddelijke onderwerpen regelen. Wat ook het verstand ontdekt en het gemoed ontvangt, wordt altijd opgemaakt uit de ondervinding van Goddelijke kracht aan de ziel; zijnde het werk van de Geest op de ziel een nauwkeurig en onbedrieglijke afdruk, van het levendgemaakte gemoed en de wille Gods in de Schriften der waarheid, waarom de kerk genoemd wordt "een pilaar en vastigheid der waarheid", 1 Tim 3:15. De Geest is de schrijver der Schriften, beide van het Oude Testament en het Nieuwe. Het evangelie is de bediening van de Geest, 2 Kor. 3:8. En de Geest, Christus, in de profeten van het Oude Testament "getuigden te voren van het lijden dat op Christus komen zoude en de heerlijkheid daarna, volgende" 1 Petr. 1:11. En wij worden geleerd dat "het getuigenis Jezus is de Geest der profetie", Openb., 19:10.

Daarom, wat ook het verlicht verstand, ontdekt en het gemoed bemerkt of ontvangt, het wordt onmiddellijk opgemaakt uit de ondervinding van de Geest die inwendig onderwijst om te onderzoeken of het bestaanbaar is met de zalving die alle dingen onderwijst; en, indien het met de zalving overeenkomt en het de bekrachtiging van de Heilige Geest heeft, wordt het gemoed dadelijk tot het geschreven Woord geleid tot ondersteuning en bevestiging en de Geest past enig woord toe aan het gemoed, hetwelk het bewijst en bevestigt; en dit getuigenis Gods is groter dan het getuigenis van alle mensen in de wereld, maar, indien het met de zalving niet overeenkomt en indien het van de Geest bekrachtiging niet ontvangt, noch er komt geen woord om het te bevestigen, het wordt weg en uitgeworpen als in strijd met de zalving. "En gij hebt niet van node dat iemand u lere, maar gelijk dezelve zalving u leert", 1 Joh. 2:27. Daarom, wat ook het werk van de Geest en zijn onderwijs weersprekt, moet verworpen worden.

Indien mijn waarde broeder dit inwendig onderwijs oplettend gadeslaat, zo zal hij de ganse dag er iets van ondervinden; en, zonder dit Goddelijk kompas is het ijdel om in de diepte van Goddelijke verborgenheden af te steken, en voornamelijk dat der Heilige Drie-eenheid. "Zult gij de onderzoekingen Gods vinden? Zult gij tot de volmaaktheid toe de Almachtige vinden? Langer dan de aarde is hare maat, en breder dan de zee", Job 11:7, 9. "De verborgen dingen zijn voor de Heere onzen God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en voor onze kinderen tot in eeuwigheid", Deut. 29:29. "En de Heere heeft beloofd dat Hij ons een harte zal geven om Hem te kennen, want Hij wil dengene vergeven, die Hij zal doen overblijven", Jer. 5:20. En weder: "want zij zullen Mij allen kennen, van de kleine onder haar tot de grote onder haar; want Ik zal hare ongerechtigheden

genadig zijn, en hare zonden en hare overtredingen zal ik geenszins meer gedenken", Hebr. 8:11 en 12.

Ik werd in het heerlijk geheim der Heilige Drieëenheid ingeleid door het onderwijs van God in mijn eigen ziel. In de profeten is het geschreven: alle uw kinderen zullen van de Heere geleerd zijn", Jesaja 54: 13. Deze plaats haalt onze Heiland aan: "Daar is geschreven in de profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij", Joh. 6: 45. En er is bijgevoegd: "niemand kan tot Mij komen tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke", Joh. 6:44. Welnu, van dit Goddelijk onderwijs is geen van Gods uitverkorenen uitgesloten, zij zullen allen van God geleerd zijn. En de Zaligmaker onderricht ons, dat, door God, hier *God de Vader* bedoeld wordt: en Hij voegt er bij: "Een iegelijk dan die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij". Hij moet het beide horen en leren van de Vader, vóór hij tot Christus komt, evenmin kan iemand tot Christus komen, tenzij dat de Vader hem trekke; en al dezen zegt Christus "zal ik opwekken ten uitersten dage", Joh. 6: 44. Hieruit leren wij dat al de uitverkorenen door de Vader geleerd worden, en dat ieder van de leerlingen Gods tot Christus komt. En zonder door de Vader getrokken te zijn, kunnen zij niet komen en zij die komen zullen onfeilbaar behouden zijn en opgewekt worden ten uitersten dage.

Maar toch, waar is van de Vaders onderwijs beschreven? Hoe leert Hij ons? En wat horen en leren wij van Hem?

Dit wil ik trachten duidelijk te maken. "De Heere weet de gedachten des mensen dat ze ijdelheid zijn. Welgelukzalig is de man, o Heere, dien Gij tuchtigt en dien Gij leert uit uw wet. Om hem ruste te geven van de kwade dagen, tot dat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt", Psalm 94:11-13. De schoolmeester nu, bij wie God ons in de leer doet, is de zedelijke wet, wat aangaat de ceremoniële wet, die was de heidenen nooit voorgeschreven. Uit deze wet worden wij onderwezen van God de Vader; en onze lessen worden voorafgegaan door Zijn tuchtigende roede. "Gezegend is de man, dien Gij tuchtigt en leert", en Christus zegt: Wij horen en leren van de Vader.

Twee dingen horen wij; eerstens de kastijdende roede. "De stem des Heeren roept tot de stad (want uw Naam ziet het wezen): Hoort de roede en wie ze besteld heeft", Micha 6: 9. Hier roept des Heeren stem tot de verkorenen, roepende de stad Sions; en hier is een roede die spreekt: "Hoort de roede". Welnu, dit is Wat de Heere zegt: Wij horen en leren van de Vader, en Hij leert ons uit Zijn wet.

Het tweede geluid, dat wij horen is des Heeren stem, die tot de stad roept; en deze stem wordt door Paulus genoemd: de stem der woorden; het is "donkerheid en duisternis en onweder; het geklank der bazuinen, de stem der woorden", Hebr. 12: 18 en 19. Een stem der woorden, geen levengevende kracht. En deze stem der woorden wordt genoemd: een dodende letter of de letter die doodt, welke, toen zij tot Paulus kwam, werd de zonde levend, en hij stierf. En wat kan ons doden dan de vloek of het vonnis van de bediening des doods, geschreven in stenen tafelen? Daarom, de stem die wij horen is de vloek van een gebroken wet, die ons veroordeelt; de roede die wij horen is de wrake en toorn Gods, ons slaande, berispende en bestraffende. Dit is het dat wij horen, en de lessen die wij leren zijn het misdadige en vuile der zonden, de wrake Gods, en de vijandschap van onze eigene harten.

De volgende lessen die wij leren zijn *de heiligheid, rechtvaardigheid en vreselijke majesteit Gods*. Dit zijn de dingen, die wij horen en leren van de Vader; en "ieder die het gehoord en geleerd heeft van de Vader", zegt Christus, komt tot Mij". En nu, wat is het dat aan dezen gezegende mens beloofd is aldus getuchtigd en geleerd uit de wet? Wel, "God wil hem rust geven van de kwade dagen, totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt". De zaak die beloofd wordt is *rust*; maar wie heeft rust van node? Geen, dan hen die werken en zwaar belast zijn. De arbeider is hij, die werkt onder de vloek en wrake Gods, om Gods gunst te herwinnen, en het leven te vinden in de werken der wet, en dit is zwaar werk. De last dien hij draagt, is de schuld waaraan hij gebonden is, en het bederf van zijn hart, hetwelk de wet ontdekt; en dit is een pijnlijke last, al te zwaar om door iemand gedragen te kunnen worden. En nu is er een stem in het woord tot zulke zielen die op Christus wijst: "Tot dewelken hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft de moeden rust, en dit is de verkwikking" Jesaja 28: 12. De Zaligmaker roept ook tot zulke zielen: "Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven". Maar geen uitnodigingen kunnen een arme ziel

voldoen, die zichzelf reeds veroordeeld vindt. En daarom, "niemand kan tot gij komen", zegt Christus, "tenzij mijn Vader hem trekke". Evenwel, allen moeten tot Christus komen, die door God geleerd zijn, want de Geest Gods en de belofte des levens zijn beide in Hem en in Zijn handen zijn al de uitverkorenen gegeven, en aan Zijn voeten moeten zij gebracht worden, en zij moeten Zijn stem horen, en het woord uit Zijn mond ontvangen, opdat zij mogen leven.

De vurige wet, komt ons eerst ten dode veroordelen, en de stem en het woord van de Zoon Gods daarna, om ons uit de dood op te wekken. "De Heere is van Sināi gekomen, en is hunlieden opgegaan van Seir, Hij is blinkende verschenen van het gebergte Paran, en is aangekomen met tienduizenden der Heilige; aan Zijn rechterhand was een vurige wet aan hen. Immers bemint Hij de volken; alle Zijn Heilige zijn in Uw hand; zij zullen in het midden tussen uw voeten gezet worden; een ieder zal ontvangen van uw woorden", Deuteronomium 33: 2, 3. Deze plaats toont ons dat allen die de Vader onderwijst uit de vurige wet, moeten komen tot Christus de groten Profeet, en aan Zijn voeten zitten om van Zijn woorden te ontvangen. Dit was het goede deel, dat Maria gekozen had, hetwelk niet van haar kon worden weggenomen. Hier zat Maria Magdalena en ontving de vergeving en hare grote liefde; en hier trekt God ons allen.

Doch hoe trekt Hij ons?

1^e door de stormen van Sināi nu en dan te doen bedaren en de pijlen uit Zijn koker hare scherpte te doen verliezen.

2^e. Door onze ogen te leiden tot de beloften, bemoedigingen, nodigheden en de vriendelijke zielroerende woorden door de Heere Jezus gesproken.

3^e. Door nu en dan een schijnsel van licht, een straal der hope te verwekken, en enige uitspruitende verwachtingen, waardoor wij in onze harten opspringen, terwijl we acht geven op de stem van Christus in het evangelie.

4^e. De vreselijke plaatsen der Schrift, die ons doordrongen, geraken uit het gezicht, en niets dan Christus in Zijn vriendelijke handelingen jegens zondaren komen op de voorgrond; en terwijl ons aangezicht naar de Heere gewend is, wordt het gordijn trapsgewijze weggenomen. Hoe meer wij van Jezus zien, hoe zachter onze ziel wordt, en hoe meer onze harten smelten en hoe meer Christus in het Woord uitblinkt, hoe meer wij ons verwonderen, tot Zijn eigenlijke Naam openbaar wordt als een uitgestorte helende balsem; en als het ingewand met ontferming over Hem aangedaan is, ontspringt het geloof in Hem; dan geeft de Heilige Geest getuigenis van Hem, en vertoont Hem aan het gezicht, tot de zielsvermogens vatbaar worden voor het licht Zijns aangezichts, en dan gaat het vertrouwen uit en omhelst Hem; dan neemt God ons aan "in de Geliefde", en schenkt ons "het licht der kennis der heerlijkheid van zichzelf, in het aangezicht van Jezus Christus", terwijl de Geest ons vervult met vreugde en vrede.

En hier vindt de ziel "rust van de kwade dagen, totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt", dat is, zij zullen zeker en veilig rusten in Christus Jezus" terwijl de goddelozen hun eigen maat vervullen; want het wordt gezegd, dat de goddelozen hun eigen put graven en vallen in hun eigene verwoesting.

Dit is het, mijn waarde Broeder, wat de Apostel noemt "een komen tot God de Rechter over allen" en dan "tot Jezus de Middelaar des nieuwe Testaments, en tot het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel", Hebr. 12:23, 24. Dit is een zaligende en ondervindende kennis van de Heilige en gezegende Drieëenheid. Wij komen eerst tot God in een vurige wet; wanneer Hij ons tuchtigt en oordeelt, "opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden", 1 Kor. 11:32, en dan trekt Hij ons tot Christus en neemt ons aan in Hem, En in Jezus Christus vinden wij rust en van ons werk, en van onze last, en tegelijkertijd komen wij in de heerlijke vrijheid der kinderen Gods. De Heilige Geest stort de liefde uit in onze harten, en deze werpt de toorn buiten, welke is een geest der slavernij tot vreze, en alle kwellingen, die het vergezellen; en is in ons werkzaam als een geest der liefde, der kracht en der gematigdheid. Dit is een ondervindelijke kennis van de Heilige Geest, en zoals niemand die ooit ondervindt dan de uitverkorenen Gods; en in deze weg worden zij allen door God onderwezen; en de ondervinding van dit goede werk is hetgene de satan en al Zijn verspieders nooit kunnen verwoesten. Geen mens, aldus wijs gemaakt tot zaligheid, durfde ooit Zijn mond tegen de Heilige Drieëenheid open te doen; en een zot kan het niet, want deze wijsheid is te hoog voor hem. Dit is het komen tot

God, de Springader des levenden waters", Jeremia 2: 13; en tot Christus, "de fonteynen des heils", Jesaja 12: 3; en tot de rivier, waarvan "de beekjes de stad Gods zullen verblijden", Psalm 46:4.

Dus, alzó zegt God: "Ik zal mijn wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn", Jer. 31: 33. "En Ik", zegt de Zaligmaker, "zal op hem schrijven de naam mijns Gods, en de naam der stad mijns Gods, namelijk des nieuwe Jeruzalems, die uit de hemel van mijn God afdaalt, en ook mijn nieuwe naam", Openb. 3:12. En de Geest maakt ons tot levende brieven. "Als die openbaar zijt geworden dat gij een brief van Christus zijt, en door onzen dienst bereid, die geschreven is niet met inkt, maar door de Geest des levendigen Gods, niet in stenen tafelen, maar in vlezen tafelen des harten", 2 Kor. 3:3. De stem der liefde Gods, van de Vaders in het hart is: "Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid", Jer. 31: 3. De stem der voldoening van Christus in het geweten van de gelovige, is vergiffenis, vrede en verzoening met God. "En dit spreekt van betere dingen dan het bloed van Abel", Hebr. 12: 24. En de duidelijke stem van de Heilige Geest in de harten van alle gelovigen is: "Abba, Vader!", Gal 4:6.

Dit Goddelijk onderwijs, mijn waarde Broeder, gaat gepaard met een heilig recht op God, als onze God, en God wil dit eigen en erkennen. Tot dezulken spreekt God: "Gij zult tot Mij roepen: Mijn Vader; en gij zult van achter Mij niet afkeren", Jer. 3: 19, hetwelk iets is, dat niemand doen kan in waarheid, zonder het getuigenis en de stem van de geest der aanneming, want deze is het die roept: Abba, Vader!"

Zulke zielen hebben alzo een recht op Jezus als hun eigendom, met een onfeilbaar getuigenis in hun eigene zielen van de waarheid hiervan; hetwelk niemand in waarheid doen kan, zonder de Geest Gods; Want "niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn (met toeëigening), dan door de Heilige Geest", 1 Kor. 12: 3. Hieruit is het duidelijk, dat de Geest Gods ons, als de verloren Zoon, doet opstaan en tot onzen Vader gaan; hetwelk, wanneer het door de Geest gesproken wordt, God eeuwig zal erkennen en eren, zoals Hij het in die gelijkenis deed: "Deze is Mijn zoon". En ofschoon bij tijden het ongeloof de overhand heeft; toch onderwerpt de Geest het al weder en weder, zoals Hij deed in Thomas: "Mijn Heere, en mijn God!"

Deze zuivere waarheden, mijn waarde Broeder, openbaren ganselijk deze verhevenste verborgenheid; en deze zaken hebben de kinderen Gods in hun eigen ondervinding; en deze bevinding is het, die hoop werkt. Dit is onderworpen te zijn aan de Goddelijke openbaring, en niet wijs te zijn boven hetgene geschreven is.

En wat ook ons in van des Heeren Woord duister toeschijnt, wij moeten de Heere bidden er licht over te willen geven, dat wij de bedoeling van de Geest daarin mogen verstaan; want het is in Zijn licht, dat wij licht zien. En "indien iemand wijsheid ontbreekt, dat hij God bidde, die mildelijk geeft en niet verwijt, en Hij zal ons leiden door Zijn raad". Maar laat ons de vermetele indringingen, van hoogmoedige en onheilige mensen altijd schuwen, welke zo stout en vermetel zijn; want God zal zulken weerstaan, en zal hun voeten doen struikelen op de schemerende bergen, terwijl Hij de zachtmoedige in het recht zal leiden, de zachtmoedige zal Hij Zijn weg leren.

Er worden dagelijks vreemde leringen tegen deze dingen in de stad verspreid en zulke mensen zullen van erger tot erger voortvaren, verleidende en wordende verleid; want indien de kracht der waarheid hen uit één toevlucht der leugenen drijft, drijft de duivel hen in een andere; en tot het uiterste verhard zijnde, kunnen zij woorden aannemen die men niet durft nazeggen, en redenen gebruiken, welke schandelijk zijn te volgen; maar de tijd zal komen dat God "den hoogmoed der stouten zal doen ophouden, en de hoovaardij der tirannen zal vernederen", Jesaja 13: 11.

Ik zal deze lange brief sluiten met de drieluiddige zegen van de hemel: "*De genade van de Heere Jezus Christus, en de liefde Gods, en de gemeenschap van de Heilige Geest, zij met U*", (2 Kor. 13: 13) en met allen, die onze Heere Jezus Christus liefhebben, nu en voor eeuwig.

Alzo bidt, waarde Broeder!

De uwe in de banden van onsterfelijke liefde!

W. HUNTINGTON.

TIENDE BRIEF

Aan de Eerw. J. JENKINS, Lewes, Sussex.

Aan de man Gods, groetenis.

Geliefde! toen ik mijn laatste eindigde, dacht ik bijna geheel de schat te hebben uitgeput, van hetgeen omtrent dit onderwerp zou kunnen gezegd worden. Ik ging gisterenavond vermoeid naar bed, daar ik vijftien uren lang ingespannen aan het stuk bezig was geweest; en ik dacht, dat zowel de springbron mijns harten, als wel mijn lichamelijke krachten, beiden verteerd waren. Maar vóór ik de slaap kon vatten, ontsprong een andere wel uit dit onderwerp, en spoedig was mijn beker overvloeiende, hetwelk mij nog enige tijd wakende hield; ook al mijn vermoeidheid en bezwaardheid kon er niet tegen opwegen, om mij in de gewesten der vergetelijkheid te geleiden.

Het onderwerp van mijn beschouwing was **gemeenschap**; en hier opende zich een ander veld; en ingaande in de kleine voorlaan, zo werd het spoedig een wijde uitgestrektheid.

De eerste zaak die mij trof was de woorden Gods tot Mozes: *"Gij zult ook een verzoendeksel maken van louter goud; gij zult ook twee cherubs van goud maken, van dicht goud, zult gij ze maken, uit de beide einden van het verzoendeksel. En gij zult het verzoendeksel boven op de Ark zetten, nadat gij in de Ark de getuigenis, die Ik u geven zal, zult gelegd hebben. En aldaar zal Ik bij U komen, en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af"*, Exod. 25. Ik wist, dat het verzoendeksel de troon der genade betekende. "Een troon der heerlijkheid, een hoogheid van de eersten aan, is de plaats onzes heiligdoms", Jer. 17:12. De grote nederbuiging van God de Vader, die in de boven aangehaalde plaats doorschijnt, trof mij geweldig; ik beschouwde het verzoendeksel te zijn een voorbeeld van Christus, die onzen troon der genade is. Hij is "een Vader der inwoners te Jeruzalem" en "Hij zal wezen tot een stoel der ere den huize Zijns Vaders", Jesaja 22:23.

De twee tafelen der getuigenis moesten in de Ark gelegd worden, zodat zij niet konden verschrikken of zulken zouden hinderen, die tot genade vluchten; dit leidde mij tot de woorden van Christus, die zegt: Ja, uw wet is in het midden mijns ingewands, Ik heb lust om Uw wil te doen, o mijn God!" Toen beschouwde ik de woorden van de Psalmist, welke zegt, dat "ofschoon de Heere hoog woont, Hij zeer laag ziet"; Hij vernedert zich om de dingen in de hemel en op aarde te zien, Psalm 113:6. Maar, hoeveel meer om mensen te ontmoeten en met hen gemeenschap te hebben. Wij arme zondaren moeten tot Christus Jezus gaan, die voor ons de gewisse weldadigheden Davids ontving, en in Wie al de volheid der genade woont, die vol van genade en waarheid is, opdat wij mogen vinden genade en kracht tot hulp in iedere nood. En hier belooft God ons te zullen ontmoeten, want Christus is de weg tot de Vader, "Gij ontmoet de vrolijke, en die gerechtigheid doet, dengene die Uwer gedenken op Uw wegen", Jesaja 64: 5.

Daarop beschouwde ik, wat de gezegende *uitwerksels* van deze gemeenschap mochten wezen, of wat aan de kinderen Israëls medegedeeld werd, wanneer God hen ontmoette in Zijn vertegenwoordiging boven het verzoendeksel, en wat zij Hem mede te delen hadden, zij gaven de Heere in den gebede hun moeiten, zorgen, lasten, behoeften, vrezen, verzoeken, enz. te kennen; en zo ook de opsomming van Zijn gunsten met dankzeggingen, lofzeggingen, zegeningen, en dankbare vermelding van dien; dit waren zo enige van de dingen, die zij de Heere te zeggen hadden. En God belooft de volgende zegeningen hun door de priesters te verkondigen: "De Heere zegene u en behoede u; de Heere doe zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig; de Heere verheffe zijn aangezicht over u en geve u vrede. Alzo zullen zij Mijn Naam op de kinderen Israëls leggen, en Ik zal ze zegenen, Num. 6: 24-27. Deze gehele snoer van zegeningen wordt nu in Christus gevonden; de zegen des eeuwigen levens is in Hem; wij zijn in Zijn hand, en worden in Zijn kracht door het geloof bewaard; de kennis der heerlijkheid Gods is in het aangezicht van Jezus Christus; uit zijn volheid wordt alle genade ontvangen; Hij is de Zoon der gerechtigheid, die opgaat en ons beschijnt; en Hij is onze vrede, die beide één gemaakt heeft, en de middenmuur des afscheids tusschen Joden en Heidenen gebroken heeft.

Mijn geliefde broeder! deze waren mijn gedachten aangaande God onze hemelse Vader met ons sprekende van het verzoendeksel.

Daarop zweefde mijn ziel tot het vrije en vriendelijke gesprek, hetwelk onze Heere Jezus Christus hield met Abraham, toen Hij hem zijn wil en verlangen mededeelde, aangaande de steden der vlakten, en hoe vrij Abraham tot de Zaligmaker de wensen Zijner ziel uitsprak; al hetwelk toegestaan werd zolang Abraham een vraag in zijn hart had, en toen Abraham ophield met vragen, hield de Heere op met vergunnen. "Toen ging de Heere weg als Hij geëindigd had tot Abraham te spreken, en Abraham keerde weder naar Zijn plaats", Gen. 18:34.

Daarop werd ik bepaald bij de twee discipelen gaande naar Emmaüs. "En het geschiedde, terwijl zij tezamen spraken en elkander ondervraagden, dat Jezus zelf bij hen kwam en met hen ging: en hun ogen werden gehouden dat zij Hem niet kenden. En Hij zeide tot hen: Wat redenen zijn dit, die gij wandelende onder elkander verhandelt, en waarom ziet gij droevig? En de een, wiens naam was Kleopas, antwoordende, zeide tot Hem: Zijt gij alléén een vreemdeling te Jeruzalem, en weet niet de dingen die deze dagen daarin geschied zijn? En Hij zeide tot hen: Welke? En zij zeiden tot Hem: De dingen aangaande Jezus de Nazaréner, welke een profeet was, krachtig in werken en woorden, voor God en al het volk; en hoe onze Overpriesteren en Oversten denzelve overgeleverd hebben tot het oordeel des doods, en Hem gekruisigd hebben. En wij hoopten dat Hij was degene die Israël verlossen zoude; doch ook benevens dit alles is het heden de derde dag van dat deze dingen geschied zijn. Maar ook sommige vrouwen uit ons hebben ons ontsteld, die vroeg in de morgenstond aan het graf geweest zijn; en zijn lichaam niet vindende, kwamen zij en zeiden, dat zij ook een gezicht van Engelen gezien hadden, die zeggen dat hij leeft", Luc. 24 :15-23. Hier deelden zij de Heere Jezus hun bitter leed en smart mede, en dat de kruisiging van hun geliefden Heere de enige rede was van al hun ellende, en dat het verhaal der vrouwen van de Engelen, welke zeiden, dat hij nog leefde, hun een goede tijding was. Maar zij konden van deze dingen geen troost ontvangen, "want zij zagen hem niet".

Daarop begon Hij en opende hen de schriften aangaande Zijn lijden; en, daar zij hiervan getuigen geweest waren, zo konden zij geestelijke dingen met geestelijke vergelijken, terwijl Hij de profetieën opende belangende de dingen Hem aangaande. En, nadat Hij zich aan hen bekend gemaakt had, verdween Hij uit hun gezicht. Nochtans, alles wat zij in deze wereld gewenst hadden, was hun nu vergund. Zij zagen en wisten, dat hij leefde en zij zeiden tot elkander, was ons hart niet brandende in ons, als hij tot ons sprak op de weg, en als hij ons de schriften opende?" Lukas 24:32.

Daarna dacht ik aan hetgeen de apostel zegt, dat wij ook dezelfde gemeenschap hebben met de Heilige Geest. "De genade van onzen Heere Jezus Christus, en de liefde Gods, en de gemeenschap des Heilige Geest, zij met u allen. Amen!", 2 Kor. 13:13. En in het onderwerp van de gemeenschap van de Heilige Geest, is mijn gemoed nu geleid. Wezenlijke gemeenschap is de gezegende vrucht van levendige vereniging. De Heere deelt geen geestelijke zegeningen mede aan hen die met duivelen in gemeenschap zijn, of met de onvruchtbare werken der duisternis, met ongerechtigheid, of met ontrouwen of ketters. "Maar, die de Heere aanhangt, is één geest met Hem". En uit deze vereniging ontstaat gemeenschap; en gemeenschap is niets anders dan geven en ontvangen, en zowel dadelijk als lijdelijk; dadelijk in het geven en besteden van goede dingen aan anderen; lijdelijk, is het ontvangen van goede dingen van anderen. Alzo zijn alle ware gelovigen verenigd, en in Christus ingeënt, als de rank in de wijnstok; en zonder voortdurende onderhouding van het leven, van de wijngaard tot de rank, kan de rank niet leven, en veel minder nog vruchtbaar zijn; zij moet verdorren en wegsterven. "Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen, gelijkterwijs de rank en is verdord, en men (de boze) vergadert dezelve (in hun gezelschap), en men werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand". Geen schepsel kan op zichzelf staan; de engelen konden het niet, Adam kon het niet, Judas kon het niet, neen ook Petrus kon het niet; "maar wee de éne die gevallen is, want daar is geen tweede om hem op te helpen", Pred. 4: 10. Maar die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen".

Geen kapitaal is in onze handen nuttig, hoewel Elia een groot deel van de Geest had ontvangen; ofschoon David meende, dat zijn berg van voorspoed vast stond; hoe stoutmoedig en versterkt, zoals Petrus dacht dat hij was, toen hij beloofde om liever in de gevangenis of in de dood te gaan, alles zal spoedig verdorren zonder voortdurende onderhouding. Elia vluchtte voor zijn leven, voor het aangezicht van Izébel; de Heere verborg zijn aangezicht, en David was verschrikt; en Petrus

viel voor het aangezicht van een dienstmaagd. Christus is de wortel zowel van David als van alle gelovigen. Zij zijn wilde olijftakken, in de goeden olijfboom ingeënt, en delen in de wortel en vettigheid van de olijfboom; en wij dragen de wortel niet, maar de wortel draagt ons. Rom. 11:18.

Het leven van alle bomen ligt in de wortel; Christus is ons leven; en wij moeten in de wortel leven, en de, wortel in ons, of er zal geen vrucht zijn. Er zijn voortdurend mededelingen van de wortel aan de boom, en aan iedere tak van denzelve; laat deze mededeling gestremd zijn, of wel de vereniging afgesneden, of de gemeenschap verhinderd, en het zal aan de boom te zien zijn, zodra de zon erop schijnt. Niets minder, dan de levendige vereniging met de levenden wortel, en ogenblikkelijke mededelingen daar van, kan ons levend of vruchtbaar houden. "Te dien dage zal er een wijngaard van roden wijn zijn, zingt van denzelve bij beurte. Ik de Heere behoed dien, alle ogenblikken zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag", Jesaja 27:2, 3.

Ogenblikkelijke ondersteuning en versterking, en niets anders, kan de sterkst gelovige staande houden, zonder dit zal alle vreugde, ja de grootste verheuging van de kinderen der mensen verdorren, Joel 1:12. Daarom tracht de Apostel zijn geliefden zoon Timothëus van het vertrouwen in Zijn eigen vertroostelijke gestalten af te brengen, hoe krachtig die ook zijn mogen, wetende dat zij van korten duur zijn, vluchtig en gedurig veranderende. "Mijn zoon wordt gesterkt in de genade die in Christus Jezus is", 2 Tim. 2:1. Hier is genade in al zijn volheid altijd dezelfde en onuitputtelijk; ook moet ons vertrouwen zijn in de bron, en niet in de uitvloeiingen; want zelfs voor tijdelijk onderhoud kan het niet baten om op het maalkoren te vertrouwen dat in huis is, noch op de schuur die met koren gevuld moet worden, noch zelfs op de Herfst die de schuur vult, maar op de levenden God, die zaaiing en oogst belooft en die "ons alle dingen rijkelijk verleent om te genieten", 1 Tim. 6:17.

Maar nu, hoe worden deze ogenblikkelijke versterkingen van leven en kracht, genade en hulp ons medegedeeld?

Ik antwoord, **door de Heilige Geest Gods**. Zoals geschreven is, "Want ik weet dat dit mij ter zaligheid gedijen zal door uw gebed, en toebrenging des Geestes van Jezus Christus" Fil. 1:19. En weder, "Maar wanneer die zal gekomen zijn, namelijk de geest der waarheid, hij zal u in al de waarheid leiden, want Hij zal van Hemzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen". "Die zal mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en u verkondigen", Joh. 16:13, en 14. Alle geestelijke en tijdelijke zegeningen, waarheden, beloften, genade en heerlijkheid, zijn ons verzekerd in een eeuwigdurend verbond, welk verbond bekrachtigd en bevestigd is in de dood van Christus, en daarom wordt Hij het Verbond genoemd, "en Ik zal u behoeden en Ik zal u geven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen", Jesaja 42:6. In Hem zijn alle barmhartigheden en zegeningen van het Verbond, en Hij is gesteld "een erfgenaam van alle dingen", Hebr. 1:2, en wij zijn "erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus", Rom. 8:17.

1. Het eerste werk van de Heilige Geest is, te overtuigen van zonde. "Want indien ik niet weg ga zo zal de trooster tot u niet komen, maar indien ik benen ga zo zal Ik hem tot u zenden. En die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde", Joh. 16: 7, 8.

Soms zendt de Heilige Geest het woord met zulke kracht en schrikkelijke majesteit, om het geweten van een zondaar met een menigte verschrikkingen tegen hem te wapenen; hetwelk zelfs de tegenspreker de mond stopt en doet de prediker zelfs als een vervolger in het geweten openbaar worden; en toch, dit overtuigt hem niet, noch brengt hem nader tot licht, doch het maakt hem zo stil dat zulk een vijand gebracht wordt om in vrede te leven met een man wiens wegen de Heere behagen, Spr. 16:7. Maar, wanneer de Heilige Geest een uitverkoren vat van zonde komt te overtuigen, zo past hij de waarheid toe met zulk een doordringende kracht om de diepste schuilhoeken des harten te doorzoeken, hetwelk het geweten doet ontstellen en ontwaken; en dit wordt gevolgd door voortdurende berispingen en bestraffingen, en Hij geeft, met Goddelijk licht acht op al Zijn berispingen en bestraffingen, hetwelk des zondaars misdaden openbaart en ze alle voor zijn oog openlegt, zelfs Zijn geheime zonden en al Zijn werken der duisternis. "Want hetgeen heimelijk van hen geschied, is schandelijk ook te zeggen. Maar al deze dingen van het licht bestraft zijnde, worden openbaar. Want al dat openbaar maakt is licht", Efëze 5:12, 13.

Geen kaars ontdekte ooit de onreinheid in een kamer, noch de Zoon in Zijn volle kracht de stof en vezeltjes die er zweven, als de Heilige Geest de schuld en vuile, het verderf en de misleiding

van het menselijk hart ontdekt; zoals geschreven is, "En het zal geschieden te dien tijde, Ik zal Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken, en Ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op haren droesem", Zef. 1: 12. Daarom zeide onze Heere tot de discipelen dat men geen kaars ontsteekt om die onder een korenmaat te zetten, Matth. 5:15. En toen de Heilige Geest op de Apostelen kwam, werd Jeruzalem nadrukkelijk onderzocht; Hij overtuigde de Joden krachtig van hun ongeloof, van hun vervolging, verwerping en kruisiging van Christus, en bracht het met zulke onfeilbare bewijzen en feiten op hun zielen, om hun het hart te verbreken, en dit deed hen uitroepen: "mannen broeders, wat moeten wij doen"?

En hier moet ik melding maken van een plaats in de Spreuken van Salomo welke een profetie is, zo nauwkeurig vervuld in de dagen der Apostelen als enige voorzegging in de bijbel; en ik ben verzekerd dat de woorden waarlijk door de Geest van Christus werden gesproken. "Keert u tot Mijn bestraffing, ziet, Ik zal Mijn geest ulieden overvloediglijk uitstorten, Ik zal Mijn woorden u bekend maken", Spr. 1:23. Dit werd hen door Petrus beloofd: "Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen". En zoals Salomo voorzegde, verwoesting kwam over de anderen. "En hebt allen Mijn raad verworpen, en Mijn bestraffing niet gewild; zo zal Ik ook in ulieden verderf lachen, Ik zal spotten wanneer uw vreze komt. Wanneer uw vreze komt gelijk een verwoesting en uw verderf aankomt als een wervelwind.... dan zullen zij tot Mij roepen maar ik zal niet antwoorden", Spr. 1:25-27.

2. De Geest overtuigt niet alleen van zonde en geeft daarover een snijdende berisping en bestraffing, **maar Hij past het Woord toe met kracht, en bindt het op het gemoed**; zo niet dan zou het de uitverkorenen ontstolen worden, zoals dit met de verworpenen het geval is. "Dan komt de boze", en neemt het Woord weg, dat in hun harten gezaaid was, "en het wordt onvruchtbaar". Maar de Geest paart een krachtige toepassing aan het Woord. Hierdoor geeft God getuigenis aan het woord Zijner genade.

3e. De Heilige Geest doet de overtuigingen en bestraffingen die Hij geeft, met leven gepaard gaan, **en de levendige invloeden van de Geest doen de bestraffingen diep indalen**, en deze maken des armen zondaars gewaarwordingen zo scherp en snijdend, dat hij dag noch nacht rusten kan; anders zouden zij handelen als Kaïn, zich vermaken met andere dingen, zoals hij deed toen hij een stad bouwde; of zoals Saul, die het bij de toverses te Endor zocht; of als de rijke jongeling in het Evangelie, die bedroefd henen gingen toch zijn wereldse bezittingen beminde. Doch alzo gaat het niet toe in een ziel die door de Heilige Geest overtuigd wordt; hij heeft geen noodzaak om Zijn overtuigingen af te schudden, terwijl hij van Christus afgaat, zoals de overtuigende beschuldigers der overspelige vrouw; neen, zijn grootste vrees is dat Zijn overtuigingen zullen overgaan, en dat hij zal overgegeven worden aan de lusten van zijn eigen hart. Want, ten

4e. **De Heilige Geest maakt zijn hart eerlijk**. Hij ontvangt het woord in een eerlijk en goed hart, en daarom "komt hij tot het licht, opdat Zijn daden mogen openbaar worden dat zij in God gedaan zijn". Zijn taal is, doorzoek mij en beproef mij. Hij ontvangt de bestraffing Zijner zonden, en wil zijn mond in het stof steken indien er enige hoop mocht zijn; hij kust de roede en vreest de gedachte aan vleselijk gemak. Hij is een vijand van dezulken die hem willen pleisteren, of tot hem roepen, vrede, vrede, om Zijn wonden op het lichtste te helen. "Aan de hongerige ziel is alle bitter zoet". Hij wil liever werken onder de schuld der zonde en de wrake Gods, dan Zijn genade missen of de beloofde rust ontgaan. Hij ziet de bedrieglijkheid der zonde en de trouweloosheid van zijn hart, en de listigheid van de duivel, en beeft op het vonnis der wet en de gestrengheid van de Allerhoogste. "Die hem bestraft vindt meer gunst in Zijn ogen, dan die hem vleit met de lippen". "De wonden van een vriend zijn hem zoet, maar de kussen van een vijand zijn bedrieglijk". Aldus deelt de Heilige Geest macht, leven, eerlijkheid en oprechtheid mede, met de overtuigingen en bestraffingen welke Hij de uitverkorenen Gods toepast.

5e. **Hij ondersteunt hen onder de last der zonde, die zij gevoelen** en onder het gezicht daarvan, terwijl Hij hun die vertoont en schraagt hen onder de wrake en de vloek van een gebroken wet. Zij worden met "een kleine hulp geholpen". Door het vuur en door het water is Hij bij hen; want anders zou het eerste hunnen geest verdrogen, en het laatste hen in vertwijfeling

doen verdrinken. En in al deze zaken gehoorzaamt de overtuigde zondaar Zijn Goddelijke Werkmeester, ofschoon hij niet weet Wie het is die hem geleidt. De boosheden, die de Heilige Geest hem ontdekt, belijdt hij; de bestraffingen, die Hij geeft, daaronder buigt Hij zich; de Geest leidt hem naar het Woord en hij onderzoekt dagelijks de Schriften. Waar hij het Woord hoort in kracht, en waar hij Zijn zaak hoort noemen, daar openbaart zich de prediker in zijn geweten; daar wenst hij te blijven, hoe onderzoekend en beproevend de prediking ook moge zijn; want waar hij gewond werd, aldaar verwacht hij Zijn genezing. Die uit God is, hoort de woorden Gods". "Wij zijn uit God", zegt Johannes, "en die uit God is, hoort ons; en die uit God niet is, hoort ons niet".

6e. **Dezelfde Geest, die hem verlichtte en levendmakende genade schonk**, zet hem aan het roepen tot God "doch over het huis Davids en de inwoners van Jeruzalem zal ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden", Zach. 12: 10. Het leven en gevoel, de heilige verlangens, de wensen, het dorsten, de smekingen, en het smartelijk roepen, dat in de overtuigten zondaar gevonden wordt, dit alles komt voort uit de kracht en werking van de Heilige Geest Gods: daarom zo vele dierbare beloften, die zulke arme zielen worden voorgehouden in het woord Gods. "Zal God Zijn uitverkorenen geen recht doen, die dag en nacht tot Hem roepen? De ellendige en nooddruftige zoeken water, maar daar is geen, hun tong versmacht van dorst: Ik de Heere zal ze verhoren, Ik de God Israëls zal ze niet verlaten. Wacht op God, en Hij zal u de begeerte uws harten geven: vertrouwt op Hem en Hij zal het maken. Zij zullen komen die verloren gaan". "Om het kernen der nooddruftigen zal Ik nu opstaan, zegt de, Heere, Ik zal de moede verzadigen, Ik zal de bedroefde ziel vervullen, Ik zal water gieten op het dorstige en stroomen op het droge. Zalig zijn zij, die hongeren en dorsten. Zalig zijn de armen van geest". En weder: "Gij zult ganselijk niet wenen, gewisselijk zal Hij u genadig zijn op de stem uws geroeps: zo haast als Hij die horen zal, zal Hij u antwoorden" Jesaja 30:19. Al deze ingespannen verlangens en heilige verzuchtingen worden voortgebracht onder de levendmakende kracht van de Heilige Geest, zelfs vóór Hij ons vrijheid uitroept, of de vrucht der lippen schept", Jesaja 57: 19; of ons een deur geeft tot uiting, Hand. 2:4. "De Geest zelf bidt voor, ons met onuitsprekelijke verzuchtingen", Romeinen 8:26. En dit kan men zien aan de Apostelen zelf, vóór die wondervolle uitstorting van de Geest op hen, op de dag van het Pinksterfeest. De Apostelen hadden de kracht van de Geest gevoeld met het Woord gepaard gaande. "Hij sprak als machthebbende en niet als de schriftgeleerden, want Zijn woord is met kracht". Hij had hen van zonde overtuigd, zoals dit bleek uit hun verschillende omstandigheden, door onzen Heere beschreven in Zijn eerste prediking op de berg, en uit de belijdenis van Petrus: "Heere, ga uit van mij, want ik ben, een zondig mens". Zij erkenden, dat Christus "de woorden des eeuwigen levens" had. Ja, en zij geloofden in Hem. "Vader, de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen, en zij hebben waarlijk bekend, dat Ik van U ben uitgegaan, en hebben geloofd dat Gij Mij gezonden hebt", Joh. 17: 8. En zij beminden Hem ook, en bleven bij Hem; en beide geloof en liefde zijn vruchten van de Heilige Geest.

Maar, als een Geest van openbaring en kennis, als een onderscheiden Trooster, als een Geest der kracht en der gematigdheid, en met alle Zijn wondervolle gaven en genaden, moesten zij nog door Hem gedoopt worden in dezen geheel wondervolle weg, niet vele dagen daarna. Daarom wordt er gezegd, dat "de Heilige Geest, nog niet gegeven was, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was". Alzo zouden zij op een wondervolle wijze kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over hen zou komen, om hen te vrijmoedigen en te bekwamen om het evangelie in alle talen te prediken, en tot bevestiging daarvan, wonderen te verrichten.

Ik moet wederom verschoning verzoeken aan mijn geliefden broeder, daar ik de perken van een brief zo heb overschreden; maar ik hoop een gelegenheid te hebben zoals ik had met de vorigen, door een of ander zwerver of landloper, die van zijn nest is afgedwaald. Voorttelling, levendmaking, in barensood zijnde, en voortbrengende, gaat onder ons steeds voort: "ook groent onze bedstede", Hooglied 1: 16.

De uwe in Christus Jezus,

W. HUNTINGTON.

ELFDE BRIEF

Aan de Eerw. J. JENKINS, Lewes, Sussex.

Wat, mijn zoon! en wat, o zoon mijns geloofs! en wat o zoon mijner geloften! Kinderen moeten niet opleggen voor de vaders, maar de vaders voor de kinderen; en ik wilde u gaarne een deel geven boven uw broederen; ja een dubbel aandeel; omdat gij arm en behoeftig zijt, kortzichtig, onderhavig aan de enkelziekte, aan ongelovigheid, en vele andere kwalen, die van de vader op de zoon zijn overgegaan; maar deze dingen nauwkeurig te bezien, ons daarover te kwellen en te bezwaren doet geen nut, wij willen ons vermaken en troosten met een beter onderwerp.

7e. De Heilige Geest getuigt van Christus: "Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal van de Vader, namelijk de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, die zal van Mij getuigen", Joh. 15:26. En dit doet de Heilige Geest door getuigenis te geven aan het woord Zijner genade; door de waarheid en wezenlijkheid des Woords te bewijzen aan het gevoelige geweten van de zondaar; door het te vergezellen met geloof, licht, klaarheid en volle verzekering; zodat Christus hun klaarlijk voorkomt als voor hen gekruisigd, Gal 3:1. De stem van Christus wordt gehoord en gevoeld, en Zijn alles onderworpen macht, wordt in de ziel ten toon gespreid. De Geest getuigt van Hem als de almachtige en eeuwige God door de heerlijke majesteit van Christus, welke de Geest ontdekt, en die in de ziel schijnt. "Maak u op, word verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op;... doch over u zal de Heere opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden". Onder deze openbaring valt de ziel in diepe ootmoed vernederd voor Hem; erkent, eert, aanbidt en prijst Hem. De Geest getuigt van Hem als onze Hogepriester, en past de voldoening toe, met vergiffenis en vrede, zijnde hiervan de gezegende uitwerkselen.

Hij getuigt van Hem als *onze Geneesmeester*; en het bewijs hiervan is: onze zonden zijn alle vergeven, en al onze wonden geheeld en genezen. Hij getuigt van Hem als het einde der wet tot rechtvaardigheid, door Zijn gerechtigheid aan het hart toe te passen, en door de uitspraak der rechtvaardigmaking op het geweten; op welk ogenblik Christus, als onze Voorspreker al onze beschuldigers bevredigt, en als onze Middelaar, geeft Hij ons toegang tot God, en recht op Hem, en vrijmoedigheid tot Hem.

De Heilige Geest getuigt van Hem als *onze Koning*, en openbaart Hem als zodanig, en richt Zijn rijk in onze ziel op bij onze aanneming van Christus, hetwelk staat in kracht, in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest. Wanneer de zonde onttroont is, dan is het wapentuig en geschut van de duivel buiten geworpen, de dood is verslonden, het leven en de onverderfelijkheid is aan het licht gebracht, en de vreze van de dood en de schrik der verdoemenis zijn verstrooid; en alle onze verwarde twijfelingen, zorgen en duistere gedachten daaromtrent, in alle winden verspreid.

Aldus, mijn waarde broeder, getuigt de Heilige Geest van Christus, en geeft onbedrieglijke bewijzen Zijner macht van tot het uiterste te redden; Hij verwezenlijkt Zijn zaligende weldaden, past Zijn verdiensten toe, roept Zijn almacht uit, Zijn milde en gezegende regering, de machtige heerschappij van Zijn scepter der gerechtigheid en de volheerlijke majesteit van Zijn Koninkrijk.

8e. De toepassing van al de beloften is het werk van de Heilige Geest. De belofte van leven en de geest des levens gaan altijd samen, want het is de krachtige toepassing van het Woord door de Geest waarin de belofte bestaat. "Het onvergankelijke zaad des Woords Gods, dat levendig is en voor eeuwig woning maakt". Al de beloften van Goddelijke vertroosting hebben hun onvervalste melk van Christus door de Heilige Geest; de een belofte brengt vrede aan, een andere blijdschap, een andere troost, een andere rust, juist zoals de Heilige Geest die doet invloeien, alzo ontlasten zij hun rijken inhoud; de hongerige ziel, die in geloof daaromtrent werkzaam is, zuigt er de zoetheid uit tot zij vervuld wordt met onuitsprekelijke vreugde en heerlijkheid. "Verblijd u met Jeruzalem en verheugt u over haar, alle hare liefhebbers; weest vrolijk over haar met vreugd, gij allen zijt treurig geweest. Opdat gij moogt zuigen en verzadigd worden van de borsten harer vertroosting, opdat gij moogt uitzuigen en u verlustigen met de glans harer heerlijkheid", Jesaja 66: 10, 11. Er is geen kracht in de overtuiging, versterking of bemoediging van het Woord zonder de werking van de Geest. Wanneer Hij het toepast, gaat geloof, leven en liefde daarmede gepaard;

want "ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in de Heilige Geest, en in vele verzekerdheid, 1 Thes. 1:5.

En zeer verschillend zijn de bewegingen der ziel onder des Geestes invloed, wanneer Hij het woord toepast; soms een woord tot moedgeving om ons op de wacht en wachtende te houden, en om ons op te beuren onder beproevingen en kruizen; soms een woord van bestraffing hetwelk ons leidt tot zelfonderzoek, hetwelk ons ontzag inboezemt, en tot waakzaamheid. en bekering opwekt. Op een anderen tijd een zacht woord, dat het gebeente verbreekt, en ons doet wegsmelten onder een gevoel van onverdiende liefde en zelfverfoeiing, en ook dikwijls een woord van onderricht om het gemoed te verbeteren, en tot verstrooiing van enig vreemd denkbeeld, om het oordeel te onderrichten, en om meer overeenstemming en bestaانبare inzichten der zaken op de ziel te brengen. Ontelbaar zijn de wegen langs welke de Heilige Geest door het Woord werkt en hetzelfde toepast, doch het is altijd een toepassing op het rechte ogenblik; "hoe goed is een woord op Zijnen tijd?" Spr. 15:23. "Een rede op zijn pas gesproken, is als gouden appels in zilveren gebeelde schalen", Spr. 25:11.

9e. *De verborgene dingen van God, zoals zijn Raad en Verbonden, worden ons bekend gemaakt door de Heilige Geest,* "want wie van de mensen weet hetgeen des mensen is, dan de geest des mensen die in hem is? also weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods", 1 Kor. 2:11. Nadat de Heilige Geest ons van Christus getuigd heeft, zo leidt Hij ons terug tot Zijn grote onderneming en bepaling van eeuwigheid; Hij leidt ons op tot de eeuwige liefde Gods en tot Zijn volstreckte verkiezing van ons in Christus Jezus; tot zijn verborgen besluiten van verkiezing en verordining; tot Zijn goede wil des besluits in Christus, en tot Zijn verbond met Christus opgericht vóór de grondlegging der wereld. "Want de afwijker is de Heere een gruwel, maar Zijn verborgenheid is met de oprechten", Spr. 3:32. "De verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vrezen, en Zijn verbond om hun die bekend te maken," Psalm 25:14. De verborgenheid onzer vóórverordining tot de aanneming tot kinderen door Christus Jezus, en van ons leven te geven in Hem, en van Zijn verordining van ons hiertoe, eer de wereld was, wordt geopenbaard en bekend gemaakt aan de uitverkorenen Gods door Zijn Geest; en onze kennisneming dezer dingen, en ons belang hierin, is onze hoogste wijsheid. "Maar wij spreken de wijsheid Gods (bestaande) in verborgenheid, die bedekt was, welke God tevoren verordineerd heeft tot onzer heerlijkheid eer de wereld was. Welke niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft, want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben. Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door Zijn Geest. Want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods", 1 Kor. 2:7-10.

Ons geloof wordt genoemd "het geloof der uitverkorenen Gods", niet alleen omdat het een genade is in hun bijzonder eigen, maar omdat Gods verkiezing van ons een waarheid is aan het geloof geopenbaard, en een waarheid die het geloof vat en vasthoudt; want er kan niets bestaan dat onze roeping en verkiezing vast maakt, zonder dat men verzekerd zij, dat er zulk een leerstuk der verkiezing bestaat. Uit Gods verborgen raad en verbond ontspringt een groot deel onzer onuitsprekelijke vreugde. God vervult ons met blijdschap en vrede in het geloven, en voornamelijk gelovende onze verkiezing van God. "Doch verblijdt u daarin niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verblijdt u veel meer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen", Luc. 10:20. Indien deze dingen in ons geloof ontbreken, zo is ons geloof gebrekkig in een van de meest verhevene en bevestigende artikelen. Hij die gelooft in de liefde Gods tot hem, wordt geleid te geloven dat deze liefde zijn oorsprong had van eeuwigheid, (want er zijn in God geen nieuw daden); en van die oude vestiging zijn de uitgangen van Christus gedagtekend. "En gij Bethlehem Efratha, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? uit u zal Mij voortkomen die een Heerser zal zijn in Israël, en Wiens uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid", Micha 5:1.

In deze diepten leidt ons de Heilige Geest, en in een nederige berusting hiervan, en vervult ons met verwondering en verbazing hierover. Ook leidt Hij ons in de onderscheidende persoonlijke werkingen van de Heilige en gezegende Drieëenheid. Als een Geest der aanneming geeft Hij ons kracht en vrijmoedigheid tot een recht en aandeel in God, als onzen Verbonds-God en Vader. "Zo velen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden,

namelijk die in Zijn Naam geloven; welke niet geboren zijn uit vlees en bloed, noch uit de wil des vleses, noch uit de wil des mans, maar uit God". Deze geboorte openbaart duidelijk ons Zoonschap: de liefde maakt ons woning bij God, "die God lief heeft woont in God, en God in hem". Geloof geeft ons woning in Christus "opdat Christus in uw harten moge wonen door het geloof". En van de Geest getuigenis bewijst onze aanneming de Geest roept, Abba, Vader!

Kracht ontvangende om zonen Gods te worden, is de Geest te ontvangen, en door de Geest de genade des geloofs, om ons te bekwamen, zoals ik vroeger opmerkte, met een heilige vrijmoedigheid ons Zoonschap te eisen voor God. "Ik zeide wel, hoe zal Ik u onder de kinderen zetten, en u geven het gewenste land, de sierlijke erfenis, der heirscharen der heidenen? maar Ik zeide: Gij zult tot Mij roepen: Mijn Vader; en gij zult van achter Mij niet afkeren", Jer. 3:19. Deze belofte bevestigt de Geest, en doet ons zeggen: *Mijn Vader*. Dit wordt openbaar in de verloren zoon. "Ik zal opstaan en tot mijn Vader gaan". Deze woorden werden gesproken onder de vervrijmoedigde en moedgevende invloed van de Geest der aanneming; en wat ook de Heilige Geest zegt of werkt, wordt altijd door God de Vader erkend en geëerd, en in de hemel bevestigd; zoals in de gelijkenis gezien wordt. Deze is mijn Zoon, zegt God, hij was dood, en is weder levend geworden, hij was verloren en is gevonden.

De Joden spraken dezelfde taal als de verloren zoon, zelf tot Christus. "Wij hebben een Vader, namelijk God". Maar dit werd noch erkend, noch geëerd; "want indien God uw Vader ware, (zegt Christus) zo zoudt gij Mij liefhebben; want Ik ben van God uitgegaan, en kom van Hem. Want Ik ben ook van Mijzelf niet gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden. Gij zijt uit de vader de duivel, en wilt de begeerte uws vaders doen. Die was een mensenmoorder van de beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven, want geen waarheid is in hem", Joh 8:42, 44. Dus zien wij, dat generlei aanspraak op voorrechten door geboorte, neen, niet op een nationale aanneming, geen onverantwoordelijke, geen vermetele aanspraak op God wordt goedgekeurd of bevestigd.

10e. ***De Heilige Geest is ons tot een getuigenis gegeven.*** "Indien wij het getuigenis der mensen aannemen, (zoals velen doen en er in rusten), het getuigenis Gods is meerder". Die gelooft, heeft het getuigenis in zichzelf". En ik ben verzekerd, dat zonder het onfeilbaar getuigenis van de Heilige Geest, geen arm overtuigd, zelfveroordeeld en aan zichzelf wanhopend zondaar, ooit enig recht of aanspraak op de Almachtige zal kunnen oefenen. Een gevoelig zondaar, die de vijandschap van zijn gemoed en de opstand zijns harten gevoelt, die walgelijk is in eigen oog, en innerlijk overtuigd, dat hij een kind des toorns is, en een gewillige slaaf van de satan; en zo zoenen God zijn Vader zou noemen (zelfs terwijl de wrake Gods en ijverzucht tegen hem schijnt te ontbranden), hij zou denken zulks de snoodste vermetelheid te zijn, van een ellendeling als hij is, de grootste ontering en onwaardigheid, die de hemelse Majesteit zou kunnen worden gedaan. Hij zal zeggen "tot de groeve: Gij zijt mijn vader; en tot het gewormte: Mijn moeder". Job 17: 14. Maar om te denken, dat God ooit zulk één wil of kan erkennen en aannemen als Zijn kind, zou nooit ter wereld in zijn gemoed opgekomen zijn, indien de Heilige Geest het daar niet ingelegd had. En dat doet Hij op de volgende wijze:

Eerst brengt Hij al de beschuldigers en beschuldigingen des zondaars tot zwijgen en brengt de verwarde en verlegen ziel in een staat van de diepste stilte, rust, vrede en kalmte. Hier worden onze zonden, welke als de zonden van Sodom tot de hemel schenen te roepen, ook het geweten, met zijn snijdende beschuldigingen, de wet, met al deszelfs vloeken en onbepaalde eisen; gerechtigheid, met zijn roepen om wraak; satan, met al Zijn vervloekingen, vurige pijlen, beschuldigingen en vreselijke inwerpsels; tezamen met al onze hartskwellingen en hartsopwellingen, en die vreselijke plaatsen der heilige Schrift welke het vruchteloos roepen van Ezau beschrijven, de vertwijfelingen van Judas, de ellende van Kaïn, de verwoesting van Saul, en het vreselijke einde van Korach, Abiram en Dathan; worden alle gestild, ja tot de diepste stilte gebracht; de hevige storm der wrake bedaard en de beroerde zee houdt op met bruisen.

De arme zondaar staat verwonderd om te weten, wat van al Zijn beschuldigers gekomen is; hij ziet rond zich, en vindt dat al Zijn zonden, die in slagorde tegen hem opkwamen, alle Zijn geheime zonden, die in het licht van Gods aangezicht stonden, weggedaan zijn als een wolk; en Zijn overtredingen als een dikke wolk. Zover als het Oosten van het Westen verwijderd is, zover doet God onze overtredingen van ons. De straf en de vuilheid der zonde zijn alle weggewist, en ieder inwonend bederf is overheerd en uit het gezicht; zodat geen onrein gevogelte meer op het levende slachtoffer is overgebleven.

De Heilige Geest plaatst de gekruiste Christus voor het geloofsoog; terwijl de Geest, in de toepassing van het bloed der besprenging spreekt van vergiffenis, vrede verzoening en volkomen vriendschap. De zonde gereinigd zijnde, zo is er niets meer dat scheiding maakt, of tussen God en de ziel is geplaatst. De Heilige Geest stort de liefde Gods in het hart uit; welke vrees en smart buiten drijft, twijfelingen en alle opwellingen des harten daarover; terwijl liefde het stenen hart versmelt, het stug gemoed vertedert, en de oproerige wil onderworpen en buigzaam maakt. Onuitsprekelijke liefde vloeit in, terwijl stroomen van vrome en Goddelijke droefheid uitvloeien. De goedertieren Vader van alle genade, en de God van alle vertroosting, begiftigt de ziel met de grootste vrijheid en gemeenzaamheid, en met nabijheid ter toenadering tot Hem.

De Heere betoont Zijn welbehagen in het aangezicht van Jezus, neemt de ziel aan en omhelst haar in Hem, terwijl het geloof met de volkomenste verzekering opspringt en voortgaat in volkomen oefening op de eeuwige liefde Gods, en op de volbrachte zaligheid van Jezus Christus, en is geheel overtuigd van haar eeuwig aandeel in beide; terwijl de Heilige Geest roept: "Abba, Vader!", op welk geroep beide wet en evangelie, de liefde Gods en het bloed van Christus, vergeldende gerechtigheid en een rein geweten, allen het innig *amen* uitspreken.

De Heilige Geest is met het getuigenis dat Hij geeft, de overtuigde zondaar in iedere stand van zijn ondervinding nabij, van zijn eerste ontwaken, totdat zijn overzetting in het Koninkrijk Gods plaats heeft, zodat de overtuigde zondaar, die tot het licht komt, die op God wacht, en naar hem wacht, het getuigenis van de Geest in zijn eigen hart heeft voor de waarheid van hetgeen hij gevoelt en wat hij zoekt. De Heilige Geest geeft getuigenis van de wezenlijkheid zijner behoeften; van het diepe gevoel, dat hij heeft van zijn zonden; van de eerlijkheid en oprechtheid zijner ziel; van zijn vurig geroep en ernstige zoekingen, van zijn wezenlijke smart over zijn zonden en zijn ernstige begeerte om er van verlost te zijn. Zulk een ziel kan noch God noch het geweten in het aangezicht zien, en zeggen: Ik ben noch opgewekt, noch levend gemaakt; het is bij mij niet ernstig, eerlijk noch oprecht. Ook durft hij niet zeggen: Ik heb noch honger noch dorst naar God, noch, dat hij niet werkt of zwaar beladen is. Ook durft hij niet zeggen, dat hij noch hoop noch verwachting heeft op betere dagen en betere tijdingen; evenmin durft hij te zeggen, dat er geen waarheid in hem is, noch dat God niets voor hem gedaan heeft; noch zou hij zijn staat (zo ellendig als die is) willen ruilen met de meest verzekerden farizeeër, noch met de meest begaafden belijder der wereld; noch zou hij van Zijn smartelijke gewaarwordingen, van de bestraffingen, de kastijdingen Gods, het bitter gevoel, dat hij heeft van Zijn zonden, noch de ondragelijke last daarvan, willen gescheiden zijn, voor al de schatten van Egypte, tenzij, dat hij er in de rechten weg van kon verlost worden, namelijk, door een toepassing van het voldoende bloed van Christus. Hij kan de stinkende gevoelens van een geveinsde in Sion ruiken, en de naaktheid en ledigheid van een letterprediker gevoelen; hij kan door de schapenvacht heen de wolf kennen, en kent de holle klank van gezwollen woorden.

Noch het onbegenadigde hart eener dwaze maagd, noch vermetelheid van dezulken, die van vrijheid spreken, ofschoon zij de dienstknechten der verderfenis zijn, zijn voor hem verborgen, ofschoon hij zelf in droefheid en ijzers gebonden is. Hij is zichzelf en anderen een vreemd schepsel. Hij spreekt een taal die weinigen verstaan; en het is een taal, die hij niet kan uitleggen. Hij is altijd doende, en handelt gedeeltelijk tot zijn eigen verwondering. Hij zuigt het zoete uit bitterheid, (Spr. 27:7) en kleeft de roede aan, die hem slaat. Hij leeft in droefheid, en in de schaduwen van de dood vindt hij het meeste leven. Hij krijgt gezondheid in zijn ziekte, en heling in zijn wonden, voldoening in zorgen, en leven in dood; geloof in gestrengheid; hoop in bezwaardheid, en verwachting in zelfvertwijfeling. Zijn last is meer dan bij dragen kan, en toch vreest hij de gedachte dezelve te verliezen. Hij is geheel ellendig en toch haat hij de rust. En, ofschoon zijn leven in twijfel hangt, zo beeft hij op de gedachte van zekerheid. En datgene, waarvoor hij het meeste bang is, is dat, waar hij het meeste naar zoekt. Niemand werkt zo hard als hij, en niemand is zo groot vijand van werken. Zichzelf te verzekeren, is het enige waarin hij belang stelt, en toch haat hij zichzelf meer dan hij de duivel haat.

Geliefde vaarwel, wees welgemoed, jaag de vrede na, en de God der waarheid en des vredes zal met u zijn.

Ik voeg hier thans niets meer bij, dan mijn geringe smekingen en onderschrijf mijzelf,
de uwe in Hem,

W. HUNTINGTON.

TWAALFDE BRIEF

Aan de Eerw. J. JENKINS, in het nieuw Vicariaat nabij het Dekenhuis, Lewes, Sussex.

Aan Zijn Excellentie de Welschen Afgezant, zendt zijn vriend groetenis.

Afgezanten vertegenwoordigen hun soevereinen, en zijn hun tot mond aan de vreemde hoven; en zijn, of wel behoren geëerd te zijn overeenkomstig hun wijsheid en getrouwheid, en overeenkomstig de grootheid, waardigheid en geduchtheid van hun koninklijke lastgevers. Maar o, mijn geliefde, welk een eer is het, een afgezant te zijn van de Koning der Koningen! geroepen en een last ontvangen, geëigend en geëerd door Hem; en in een staat van vergiffenis en rechtvaardiging te zijn; in vereniging, in medegenootschap en in vrede met Hem; en daarom gezanten des vredes, dragers van goede tijdingen, verkondigers der behoudenis, en die tot Sion zeggen: "uw God is Koning". Zulken zijn de voertuigen van de Heere der Geesten, waarin Hij rijdt, en door welken Hij Zijnen naam draagt onder de Heidenen; waaruit Hij schijnt en door Wie Hij zijn ordeningen uitzendt over de gehele aarde, en Zijn woorden tot de einden der wereld. Dit is oneindige nederbuiging.

En, wanneer wij overwegen wat wij waren: hoe min! hoe laag! hoe arm, hoe verachtelijk! Maar Hij heeft het arme, het zwakke, het dwaze en het ondeugende verkozen, opdat Hij de hoogmoed van menselijke eer zou fnuiken, en de heerlijken der aarde tot versmading zou brengen. *"Maar die ons met u bevestigt in Christus, en die ons gezalfd heeft, is God; die ons ook heeft verzegeld, en het onderpand van de Geest in onze harten gegeven"*, 2 Kor. 1:21.

Omtrent dit verrukkelijk onderwerp zal ik nog voortgaan.

11e. De Heilige Geest is tot hulp en bijstand der ware aanbidders Gods, in al hetgene, waardoor zij God grootmaken; en de Heilige moeten "dienen in nieuwhed des Geest, en niet in de oudheid der letter". De Heere wil aanbidding overeenkomstig Zijn natuur. "God is een geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid; want God zoekt dezulken, die Hem alzó aanbidden". Aanbidden in de Geest staat tegenover alle vleselijk aanbidden met een doden vorm, waarin alléén het lichaam werkzaam is; en daarom genoemd wordt "lichamelijke oefening tot weinig nut". God in waarheid aanbidden, staat tegenover alle valse, bedriegelijke en geveinsde aanbidding, waarin het hart en de ziel niet het minst betrokken zijn. "Zij naderen tot Mij met hunnen mond, en met hun lippen eren zij Mij, maar hun hart is verre van Mij, daarom eren zij Mij te vergeefs". In opzicht tot deze ware aanbidding, moeten wij gezuiverd en gereinigd zijn, gerechtvaardigd en geheilgd, en onder de invloeden van de Heilige Geest Gods. God eist een zuiver offer, en een offer in gerechtigheid, of offeranden door personen in een gerechtvaardigde staat geofferd. "En hij zal zitten, louterende, en het zilver reinigende, en hij zal de kinderen van Levi reinigen, en hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver: dan zullen zij de Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid. Dan zal het spijsoffer van Juda en Jeruzalem de Heere zoet wezen, als in de oude dagen, en als in de vorige jaren", Mal 3:3,4.

De dagen vanouds, en de oude tijden waarvan hier gesproken wordt, zijn de dagen van Abel, Seth, Enoch, Noach, Abraham, Melchizédek, Izaäk en Jacob, etc., van wien en aan welker aanbidding, wij niet twijfelen kunnen, of zij verkregen een goeden "opgang door geloof". Nu belooft God, dat onder het evangelie dezelfde *Gode aangename aanbidding* betracht zal worden, en daartoe belooft Hij in te vloeien en ons in ieder gedeelte daarvan in te leiden. "Want Ik, de Heere, heb het recht lief, Ik haat de roof in het brandoffer, en Ik zal geven dat hun werk, in der waarheid zal zijn; en Ik zal een eeuwig verbond met hen maken", Jesaja 61:8. En, de Heere bestuurt ons in al onze daden door Zijn Heilige Geest, en voornamelijk in het gebed. "En desgelijks komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen gelijk het behoort, maar de Geest zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen, En die de harten doorzoekt, weet welke de mening des Geestes is, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt", Rom. 8:26, 27. Hier zegt de apostel ons, dat wij niet weten waar wij om zullen bidden, gelijk het behoort, tenzij de Geest ons helpt.

Er zijn ook gebeden door gelovige mensen opgezonden, die niet beantwoord zijn. Elia bad, dat Zijn ziel stierve, en zeide: "Het is genoeg, neem nu, Heere, mijn ziel, want ik ben niet beter dan mijn vaderen", 1 Kon. 19: 4. De bede van de vrouw van Zebedeüs voor hare twee zonen, dat zij

mochten zitten, de een aan de rechterhand en de andere aan de linkerhand, ontving geen beter gehoor dan dit: "Gijlieden weet niet wat gij begeert", Matth. 20:22; hetwelk ons de noodzakelijkheid aantoon van een Geest der genade en der gebeden.

De Heilige Geest *verlicht ons om onze behoeften te kennen*, en verlevendigt ons om die te gevoelen, en schept een honger en dorst naar de spijsen der huisgenoten Gods, en leidt dan ons gemoed in het Woord, en toont ons aan, wat voorgesteld, beloofd, en vrijelijk ons gegeven is. "Doch wij hebben niet ontvangen de geest der wereld, maar de Geest die uit God is; opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn", 1 Kor. 2:12.

De Heilige Geest *Die de diepten Gods onderzoekt*, weet wat voor ons bewaard is, en de bepaalde tijd om te ontvangen, wat God voor ons heeft weggelegd; en Hij maakt ons biddende, wanneer die tijd komt. Zodat, toen de tijd genaakte van Israëls verlossing uit de Egyptische slavernij, de Geest der smekingen werd uitgestort en het geroep der kinderen Israëls ging op. "En God hoorde hun gekerm en God gedacht aan zijn verbond met Abraham, met Isaäk, en met Jakob; en God zag de kinderen Israëls aan, en God kende hen", Exodus 2: 24, 25. Alzo in Daniël. Juist toen de tijd naderde om naar hun eigen land weder te keren, verstond Daniël uit de profetieën van Jeremia, dat God zeventig jaren zoude vervullen van de verwoesting van Jeruzalem. "Toen stelde Daniël zijn aangezicht tot God de Heere, om Hem te zoeken met het gebed en smekingen, met vasten en zak, en as", Daniël 9: 3.

Zo is er ook een tijd om Sion genadig te zijn, en ieder die verordineerd is tot hare gemeenschap; voor alles een gezette tijd; en als die tijd dáár is, waarmede de Heilige Geest volmaakte bekend is, dan is Hij zulk een krachtig Voorspreker, dat het Koninkrijk der hemelen, hetwelk geweld verduurt, door kracht genomen wordt.

De Heilige Geest voorziet de ziel met gepaste beloften om op te pleiten, met uitnodigende en aanmoedigende plaatsen der Schrift; deze brengt Hij op het gemoed en legt ze in de mond, de ziel bekwamende, om alle soorten van drangredenen, pleitingen, voorbiddingen, smekingen, belijdenissen en redenen te gebruiken; en terzelfder tijd ondersteunt Hij het arme schepsel tegen zijn ongelooft, twijfelingen van de harten, wanhopige gedachten, schaamte, vrees en gezichtsverwarring. Hij brengt het geloof voort tot een levende beoefening, en verwekt de hope en de verwachting, gehoord en beantwoord te zullen worden. Hij vervrijmoedigt de armen zondaar en versterkt zijn gemoed; Hij sterkt zijn hart, stilt Zijn beschuldigers, en omkleedt zijn woord met kracht; hem in staat stellende Zijn ziel voor God uit te storten met ernstige roeping en tranen; tot Zijn zorgen en belangen, Zijn lasten, Zijn smarten', Zijn noden en zorgvuldigheden, Zijn twijfelingen en vrezen, alle met Zijn woorden uitvloeien; en hij gaat uit van Silo, niet meer droevig.

Hoe hielp Hij Manasse, die een afgodendienaar en duivelskunstenaar was, die Juda en Jeruzalem erger dan heidenen deed handelen, en die doof was voor alle waarschuwing en vermaning, tot God een heerschare tegen hem aanvoerde, welke hem in ketenen geboeid naar Babylon voerde? "En als Hij hem benauwde, bad hij het aangezicht des Heeren zijns Gods ernstiglijk aan, en vernederde zich zeer voor het aangezicht des Gods Zijner vaders, en bad Hem; en Hij liet zich van hem verbidden en hoorde Zijn smekingen, en Hij bracht hem weder te Jeruzalem in zijn koninkrijk. Toen erken de Manasse, dat de Heere God is". 2 Kron. 33: 12, 13. Hoe voorzag de Heilige Geest de Syrofenitische met een groot geloof en drielovende pleitrede, tot zij al de begeerte haars harten verkreeg? Hij deed de armen verloren Zoon in een ver verwijderd land aanspraak maken op zijn Zoonchap, daarbij nog gebukt onder de schuld van tegen de hemel en voor God gezondigd te hebben; als zijn eigen vader in het verbond; en ook Hiskia, toen beide hemel en aarde zich tegen hem schenen te verenigen.

Sommigen van Gods kinderen, die op een vuile wijze gevallen zijn, en over zichzelf, en over de zake Gods en Zijn kinderen openbare schande en lastering gebracht hebben, zoals Noach, David, Petrus enz. en dezulken, die op een geduchte wijze zijn afgeweken, en in zonde en wereld verward geraakt zijn, tot hun harten bijna geheel door vreze verhard waren, en die van kwaad tot erger hadden gekomen, tot zij geheel verhard hadden geworden en niet waren wedergekeerd, indien de Heilige Geest, of door Zijn eigen onmiddellijk werk, of door middel van de een of anderen Nathan, hen niet had verontrust en opgewekt tot een gevoel van hunnen staat; en wanneer zij opgewekt en tot gevoel van hun zonden gebracht zijn, zo zijn hun misdaden met zulk een samenvoeging van omstandigheden verzwaard, en vergezeld met zulke bittere overwegingen, dat

zij er voor eeuwig onder zouden wegzinken, indien de kracht van de Geest niet in hen betuigd werd.

Zonden tegen licht en liefde, tegen vertroosting, vreugde en vrede, tegen een genadig en barmhartig Vader; tegen al de zegeningen van het betere Testament, tegen een God, vroeger gekend en genoten", en tegen een geopenbaarde Zaligmaker, en na vereniging, gemeenschap en medegenootschap met Hem; en na de vertroosting, getuigenissen en verzegeling van de Heilige Geest der belofte. Terug ziende tot de heerlijke tijden, die voorbij zijn; tot de gezegende dagen van de Zoon des mensen; en naar de vreugde, vrede, rust, stilte, en het geluk toen genoten. Maar nu is alles voorbij. "Dwaas die ik ben", zegt het arme schepsel; voor een weinig vergankelijk goed, een luttel ingebeeld genot, en door de bedrieglijkheid der zonde, ben ik van al mijn kracht beroofd, en van alle waar geluk ontbloot. Ik heb de zwakke doen struikelen, ik heb de monden der vijanden mijns Gods geopend: zij, die mijn struikelingen bespied hebben, en die zich in mijn val verblijden, en die de zonden van Gods volk opeten, alsof zij brood eten, zij zullen nu zeggen: Dit is de dag dien wij verwacht hebben. Mijn vriendelijk toelachende God is van mij weggegaan, en alle zoet onderhoud schijnt afgesneden te zijn. De Heilige Geest is bedroefd; geen toegang tot de troon der genade, geen vrijheid in de Geest, geen vrijheid tot spreken. Een nare duisterheid ligt er in de Bijbel, niets dan verwijtingen en bestraffingen worden van de predikstoel gehoord, een dorheid van geest zelfs op de tuinbanken, een vervallen aangezicht voor de wereld, en niets dan geheime boosheid, nijd en jaloersheid in mijn hart, wanneer ik mij bevind onder dezulken die de Heere liefhebben, hetwelk een nevel werpt over hun heilig vuur. O, mijn lage verachtelijke ondankbaarheid! "Zotten worden gekweld in de weg hunner overtredingen". Onder deze vaderlijke gestrengheid zal ik kreupel naar mijn graf gaan, en mogelijk wordt het nog erger dan dit. Wie weet of ik de onvergeeflijke zonde niet begaan heb, en Christus opnieuw gekruisigd, en de Geest der genade heb veracht? en daarom ben ik een verworpene.

Een schaap, aldus beproefd, zou nimmer terugkeren, een ziel zo diep gevallen, zou nooit weer opstaan zonder de hulp van de Heilige Geest. Dit wist David toen hij bad: "Verwerp mij niet van Uw aangezicht, en neem Uw Heilige Geest niet van, mij", Psalm 51:13. Een ziel is onder zulke omstandigheden wachtende, opmerkzaam, en verwacht de ganse dag de Heilige Geest, om te zien, of zij niet enige verruiming des harten kan ontmoeten, enige opwekkingen van hoop en verwachting, enig voortgaan in geloof of toegenegenheid, enige ruimte der ziel of van het woord in het gebed, enige uitvloeiingen van Goddelijke droefheid, enige inwendige verlangens naar God, enig wezenlijk berouw, verslagenheid of godvruchtig treuren naar de Heere; of er enige uitgangen der liefde tot Hem zijn; of er enige kinderlijke vreze ontspringt, die de goedheid Gods tot voorwerp heeft; of zij in het gebed enige sterkte, hulp, of innerlijke ondersteuning en medehulp kan vinden; of er ook enig woord komt, om Zijn smart te verzachten, om zijn hart te vertederen, om te ondersteunen, te bemoedigen, of om onderwerping aan de wille Gods voort te brengen; of Zijn vreze en verschrikkingen zich een weinig verstrooien; of zij enige zelfverfoeiing of zelfwalgeling vindt; of ook satans beschuldigingen en vurige pijlen zijn kracht verliezen, of in verwoedheid verminderen; of ook de verwijtingen van het geweten minder gestreng worden. Aldus wacht de arme ellendige ziel op de Heilige Geest, en is wachtende opmerkzaam op iedere invloed, werking of verandering, die in het hart ontstaat; en vangt gretig iedere waarschuwing, voorlichting, beweging, aandoening, genegenheid, aanlokking of bemoediging op, welke in de ziel worden voortgebracht, en weegt die, beschouwt die, omhelst die, en legt die tot zijn eigen voordeel uit, zover als de omstandigheden, de waarheid en het geweten hem zal toelaten.

Soms ondervinden zielen onder zulke vallen, dat de wet met een nieuwe toorn en verbolgenheid tegen hen gewapend is, en dat er in dit handschrift bittere zaken zich tegen hun vertonen, dat het hun opnieuw aangrijpt en vastbindt. "De kracht der zonde is de wet", 1 Kor. 15: 56. De geest der slavernij grijpt hen en sluit hen op; hetwelk niets anders is dan de toorn Gods die in hun verbolgenheid werkt, slaafse vreze, verschrikking en pijniging; waaronder zij samengetrokken, gebonden en ingesloten zijn; opgesloten in ongeloof, in hardheid des harten, en onder de bestraffingen Gods en in vreze dat het, nog erger zal worden; en aldus in de gevangenis zittende, durven noch geloof, noch liefde naar buiten komen. Hieruit klaagde David in zijn val. "Verlos mij, o God!, want de wateren zijn gekomen tot aan de ziel. Ik ben gezonken in grondeloze modder waar men niet kan staan, ik ben gekomen in de diepten der wateren, en de vloed overstroomt mij. Ik ben vermoeid van mijn roepen, mijn keel is ontstoken, mijn ogen zijn bezweken, daar ik ben hopende op mijn God", Psalm 69. "Was mij wel van mijn ongerechtigheid, en reinig mij van mijn zonde. Want ik ken mijn overtredingen en mijn zonde is steeds vóór mij.... Ontkondig mij met

hysop, en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn als sneeuw.... Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige Geest ondersteune mij", Psalm 51. En weder: "O mijn God! mijn ziel buigt zich neder in mij, daarom gedenk ik Uwer uit het land van de Jordaan en de Hermon, uit het klein gebergte. De afgrond roept tot de afgrond, bij het gedruis uwer watergoten; al uw baren en uw golven zijn over mij heengegaan". Psalm 42.

In het opgenoemde gevoelt de Psalmist de geest der slavernij, dat is verbolgenheid en vreze; en hij bidt om de vreugde van Gods heil en om de ondersteuning des vrijmoedigmakende Geest Gods; welke is de Heilige Geest, de Geest der liefde en der kracht. Hij klaagt dat "de afgrond roept tot de afgrond". Een ziel in die schrikkelijke put, hoort weinig meer, dan de roepstemmen om wraak der wet en gerechtigheid, die altijd weder beantwoord worden door de beschuldigingen van Satan en het geweten.

De stormen van Sinä, als een waterhoos op zee, bedreigen het aarden vat met een overstelping van verbolgenheid, die het spoedig zouden overstromen in verwoesting en ondergang. Deze golven van wezenlijk en soms van ingebeeld misnoegen (niet minder verschrikkelijk dan de wezenlijke) over het arme schepsel heen brekende, dreigen en zijn gereed de bark ten gronde te doen gaan. Dit is de schrikkelijke weg, waarin sommigen gevallen en afgeweken zielen, worden gereinigd en op de rechten weg gebracht; en voornamelijk dezulken, die een openbare lastering over het evangelie en de kerk van Christus gebracht hebben, zoals de bloedschendige Korintiërs etc.

Anderen worden verlevendigd en hersteld door zachtere middelen. Een zachte tong breekt het gebeente". Spreuken 25: 15. Goddelijke vriendelijkheid zal hen vermurwen, vernederen en verzachten. Maar juist deze onverwachte vriendelijkheid, welke afkerig ontvangen wordt, en in vele zelfverfoeiing, dikwijls door hen afgewezen wordt, dewijl zij de minste bemoeienis Gods onwaardig zijn, en met enige gevoeligheid gemengd is, die de ziel op een afstand houdt, mengt Zijn vrees met beving; en wanneer nu enig kind Gods opgericht en in zijn weg hersteld wordt, zoals de arme verloren Zoon, toen een kus, het kleed, en de ring hem geheel deden serven, en als een genadige blik van de Heere Jezus Christus in Petrus de zonde, zichzelf en de wereld deed serven, toen hij naar buiten ging, en met een vloed van tranen van boete en liefde, de schuld ontlastte waarmede hij gedrenkt was, zijnde in de zeef van de Satan. Zulken hebben vergiffenis; maar het duurt lang, eer zij het zichzelf kunnen vergeven. Zij hebben de vrijspraak van God, maar zij kunnen niet dulden dat het geweten hun vrijspreekt. "Hoe grote naarstigheid heeft het in u gewrocht, ja verantwoording, ja onlust, ja vreze, ja verlangen, ja ijver, ja wrake", 2 Kor. 7:11.

Alzo mijn waarde en geliefde broeder! komt de Heilige Geest de zwakheden van Gods Heilige te hulp, door de tussenkomst van Jezus Christus; en deelt voortdurend uit Zijn volheid genade mede tot onze hulp in tijd van nood; wiens onuitputtelijke volheid van genade voldoende is om het hart van de stoutste tegenstander te veranderen, om de diepstgevallene op te richten, en de vreselijkst afvallige te herstellen. *"Maar dáárom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, alle Zijn lankmoedigheid zoude betonen, tot een voorbeeld dergenen die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven. de Koning nu der eeuwen de onverderfelijken, de onzienlijken, de alleen mijzen God, zij eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen"*. 1 Timotheüs 1: 16 en 17.

En alzo spreekt,

Uw toegenegen dienaar, vriend en broeder,

W. HUNTINGTON.

DE RTIENDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, in het Nieuw Vicariaat LeweS. Sussex.

De Kolendrager zendt groetenis aan de Welschen Afgezant, met woorden van vrede en liefde.

Geliefde, de stervende ziel verdroogt door de hitte van een vurige wet; die naar de fontein van levend water geleid wordt om te drinken, ontvangt een bron van levend water in zijn hart, welke springt tot in het eeuwige leven. Ik weet, dat Christus de hemelen gescheurd heeft en neder gekomen is; dat er een nieuw en levende weg geopend is tot in het heilige der heilige; en dat Hij onze harten en hopen, ons geloof en onze genegenheden toegelaten heeft aan de rechterhand Gods, waar Hij reeds zetelt; en waar ons hart is, daar is onze schat. Er is toch niets waarin de mensen zich meer verheugen, dan in hun schat, hierover roemen zij, en hierop zetten zij hun hart, en ook houdt die gewoonlijk hun gedachten bezig; en daarom moet het u niet verwonderen, wanneer ik telkens wederkom, want wij hebben een hemelse schat zelfs in aarden vaten.

De volgende zaak waarover ik zal handelen is:

12e. **De hulp en ondersteuning van de Geest tegen de Satan.** *"Dan zullen zij de naam des Heeren vrezen van de nedergang, en Zijn heerlijkheid van de opgang der zon; als de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des Heeren de banier tegen hem oprichten en daar zal een Verlosser tot Sion komen"*, Jesaja 59: 19 en 20. Telkens wanneer een nieuwgeboren ziel onder de ver berging Gods geraakt, of in de smeltoven der verdrukking, of geplaagd wordt door wettische slavernij of geestelijke verlating, dan voorzeker overweldigt hem de tegenstander, om twijfelingen en vrezen in hem op te wekken, door het gehele werk Gods aan de ziel in twijfel te trekken; en door angstvalligheden in het gemoed te doen opkomen, doet hij het ongeloof in het hart ontwaken; en dan handelt hij met de arme, ziel juist als de struikrover met de onbedachtzame reiziger; hij overvalt hem onverwacht, en overweldigt hem, en bezet hem met ontsteltenis, zodat hij gans bestolen is, aleer hij zich kan bezinnen.

Zo ook de gelovige, wanneer Zijn vertroosting weg zijn, wordt hij eensklaps getroffen door de verschillende aanvallen van de Satan. "Gelijk de vogelkens, die gevangen worden met de strik: gelijk die, alz worden de kinderen der mensen verstrikt ter bozer tijd, wanneer dezelve haastelijk over hen valt", Prediker 9: 12. De duivel werkt om de waarheid van het werk Gods in hun harten te betwisten, door hun de dwaze maagden voor te stellen, en hoe ver zij kwamen; de gaven en bekwaamheden van Judas en wat van hem gewerd, en van zovelen in onze dagen, die een grote vertoning maakten en er velen bedrogen. En wat meer zegt, Satan blaast de jonggelovige in, dat de ware kinderen Gods een Trooster ontvangen, die voor eeuwig in hen woont, en daarom zijn zij altijd getroost; en dat zulke verzoeken nooit de ware Heilige Gods overkomen, want die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet", 1 Joh. 5: 18. Het bloed van Christus reinigt hen van alle zonden, en "een iegelijk die uit God geboren is, die doet de zonde niet". 1 Joh. 3:9.

Nochtans, (zegt Satan) gij zijt vol van zonde en hardheid des harten, vol opstand en ongeloof, en alle soorten van begeerlijkheden. Neen, neen, bedrieg uzelf niet (zegt hij), Gods Heilige zijn gereinigd en daarom zuiver, zij zijn gewassen en zijn witter dan sneeuw; nochtans zijt gij zo zwart als de tenten Kedars, en gij zijt vervuld met geheime woede en ijverzucht over dezulken, die wezenlijk God liefhebben en vrezen; en dit is een onfeilbaar teken van een geveinsde, want zij, die Sion haten zullen verwoest worden. Dit (zegt Satan) was het geval en de staat van Saul, koning van Israël; hij haatte David, omdat God met hem was. En dit was over hem een blijkbaar teken des verderfs; want "die Zijnen broeder haat, is als Kaïn, die uit de boze was en zijn broeder dood sloeg. Ja, die Zijnen broeder haat is een moordenaar; en gij weet dat geen moordenaar het eeuwige leven heeft in hem blijvende". Behalve dit, gij haat hen wezenlijk, omdat zij gelukkig zijn, en omdat gij ziet en weet, dat de Heere met hen is; dit is ook de Heilige Trooster haten; en indien dit de Geest der genade geen smaadheid aandoet wat is het dan? Wat meer zegt, ware gelovigen worden door de almachtige kracht Gods bewaard door het geloof tot de zaligheid; maar waar is uw bewaring? Heb ik geen toegang tot u wanneer het mij gelust? Zijt ge nu niet in mijn handen? Ge hebt dikwijls, en (naar uw mening) met de diepste zelfverfoeiing uw eigene walgelijkheid

beleden en aan God gezegd, dat, had hij u in het verderf gestort, Hij stipt rechtvaardig zou geweest zijn, want gij zijt een snode zondaar tegen Hem geweest. God heeft alleen uw hart een weinig vertederd, en gaf u een weinig vreugde, zoals die hoorders, die aan de weg gezaaid zijn, opdat deze belijdenissen u uit de mond zouden getogen worden, opdat hij er dit voordeel uit heb, en u uit uwen eigen mond zou veroordelen als een boze dienstknecht. En niet alleen dit, maar gij hebt God zelf uw Vader genoemd, zoals voorheen de Joden deden, terwijl de duivel zelf hun vader was; en gij hebt Jezus Christus *uw dierbare Heere en Meester* genoemd, terwijl gij thans weet, dat ik al de macht over u heb. Nooit, neen nooit, was er zulk een hardnekkig, stout, vermetel, Godonterend ellendeling als gij zijt. Gij een heilige! gij ziet er naar, is het niet zo?

Nee, nee, bedrieg uzelf niet; al uw blijdschap en hopen, en al uw geneugten, zodat ge van huis tot huis daarheen snaterde, het kwam alles van mij. Ik kan mijzelf veranderen in de gelijkenis van een engel des lichts; ik kan al de blijdschap en vertroosting van de Heilige Geest nabootsen om daarmee te bedriegen. Het gehele werk in u was uit mij, en dit deed ik om u te verstrikken. Gij moet weder terugkomen tot mijn werk, want gij zijt nog mijn gevangene, en ik zal u al uwen verloren tijd doen inhalen, en dit verklaart de Schrift wanneer zij spreekt "en het laatste van dien mens is erger dan het eerste", verleidende en wordende verleid". Ik heb u bedrogen en gij hebt anderen bedrogen.

Gij zijt naar uw leraar gegaan en hebt hem duizend leugens verteld, en gij hebt hem bedrogen, want hij denkt dat het een werk der genade is. En gij zijt bij de oude heer Eerlijkheid geweest en hebt hem uw ondervinding medegedeeld; gij hebt bij mevrouw Eenvoud geweest en haar hoofd opgevuld, en bij mejuffrouw Waarheidliefde en zij denkt dat gij een wonder zijt. Ga, gal en ontnem allen dit wangevoelen, en zeg hun, wat ge wezenlijk zijt; dat gij een voorbarig, stout, vermetel verwaand opstandeling zijt, en dat gij uw bedriegelijke en geveinsde belijdenis gevoegd hebt bij al het overige, uwer ontelbare en ingewikkelde misdaden. Open nooit, nooit meer uw mond, noch laat u enig woord meer ontvallen over de godsdienst tot enig levende ziel ja, Indien uw hart in uw binnenste brandt houdt u stil zelfs van het goede; want gij zult tot een smaad zijn, een openbare aanstoot, een stopwoord en een ergernis, en wee dengene door wien de ergernis komt". Gij zult deze arme kleinen doen struikelen en gij hebt getracht hen te bemoedigen, door hen uw ondervindingen mede te delen, deze zullen bezwijken en alles opgeven, en gij weet wat Christus tot dezulken zegt: die een van deze kleinen, die in Hem geloven, ergert, het ware goed geweest dat gij nooit geboren waart. Ja, "het ware beter dat een molensteen aan uwen hals gehangen ware, en dat gij in de diepte der zee verdronken waart, dan dat gij een van deze kleinen zoudt ergeren".

Geen ziel, die ooit op het toneel dezes tijds verscheen, geen letter, die gezet werd in het gedenboek Gods, was, ooit zo wanhopig als uwe. Kaïn werd uit zijns vaders huis gebannen; Ezau's geroep en geweën, en zijn haat tegen Jakob, kwam voornamelijk door een zegen in tijdelijke zaken; en de haat van Saul tegen David was voornamelijk, omdat hij in hem een mededinger Zijner familie in een tijdelijk koninkrijk zag; maar uw misdaden zijn erger dan de hunne, al waren zij alle verenigd. Want gij haat het volk Gods, omdat de liefde Gods in hun harten is uitgestort, en de vertroosting van de Heilige Geest in hun zielen zijn; en om jaloers, nijdig en hatelijk te zijn, niet alleen jegens de kinderen Gods, maar zelfs tegen de vertroosting van de Heilige Geest, is een blijkbaar teken des verderfs. Ga, en zeg hun alles wat gij wezenlijk zijt, en neem dien verkeerden dunk weg; en zeg hun nooit over u te wenen of een gebed over u uit te storten. "Daar is een zonde tot de dood, voor dezelve zonde zeg ik niet dat hij zal bidden". Zeg hun, dat al uw geloof niets was dan vermetelheid, en dat al uw rechten op God onverantwoordelijk en een driest indringen zijn. En de ziel die vermetel indringt, die ziel zal uit zijn volk uitgeroeid worden. Gij zult tot een versmading gehouden worden en een openbaar voorbeeld om anderen af te schrikken; ja, gij zult een voortvluchtige en zwerveling zijn op aarde. En wat mij aangaat, ik zal u ontrusten, beoorlogen, en voortdrijven zoals ik de bezetenen Gadarenen in de woestijn dreef, Ik word nimmer moede of mat. Ik zal u vervolgen met onvergelykbare woede, tot krankzinnigheid en wanhopig worden toe.

Zij die onder de wet zondigen en niets weten van de wille Gods in het Evangelie, zullen met weinige slagen geslagen worden; de heidenen, die zichzelf een wet zijn, zullen met nog mindere slagen geslagen worden. Maar gij zijt een bedrieger, een geveinsde in Sion, en een zondaar tegen de Heilige Geest; de heetste plaats in de hel is uw deel, en ik zal u straffen, (want ik ben de pijniger) meer dan al de slaven die ik heb, tenzij dan dat gij nedervallende mij zult aanbidden". Het is tevergeefs, dat hij tot God roept, want er is geen God; ook is het tot niets nut om op de

beloften te pleiten, want de Bijbel is geen waarheid, ik heb die doen schrijven; hij werd samengesteld door listige en aangewezen mensen, welke ik gebruikte om de eenvoudigen te bedriegen. Daarom zijn er vele edellieden en ook van de geleerdste uit alle natiën, die dezelve bespotten en geringschatten als een echte fabel en nietig vertelsel.”

Met zulk een geweld breekt de duivel in bij een jonggelovige en ontrust hem, wanneer het God behaagt zich te verbergen om zijn geloof te beproeven, en opdat hij moge weten, wat in zijn hart is; en in dezen weg behaagde het de Heere gewoonlijk mij te verlossen. Wel mag de profeet zeggen: "de vijand komt aan als een stroom", want alles schijnt hierdoor weggedreven en voortgezweept te worden. Er schijnt dan niets overgebleven te zijn dan de naakte herinnering van hetgene dat voorbij is, en soms ook dat nog nauwelijks. Maar wanneer de vijand zal komen gelijk een stroom, zal de Geest des Heeren de banier tegen hem oprichten. Deze banier is Jezus Christus. Zie, Ik zal Mijn hand opheffen tot de heidenen, en tot de volkeren zal Ik mijn banier opsteken", Jesaja 49: 22. Deze banier dient om al Gods uitverkorenen tot Christus te vergaderen, zoals uit de volgende tekst zal blijken. "Gaaf door, gaaf door, door de poorten, bereidt de weg des volks; verhoogt, verhoogt een baan, ruimt de stenen weg, steekt de banier omhoog tot de volkeren. Zie, de Heere heeft doen horen tot aan het einde der aarde: Zegt der dochter Sions: Zie, uw heil komt; zie, zijn loon is met hem" en zijn arbeidsloon is voor zijn aangezicht" Jesaja 62: 10 en 11.

Christus is het Rijsje uit de stam van Jesse; Hij is het veldteken en de vaandelstaf; Zijn eeuwige liefde is de banier; een dagelijks kruis en een heerlijke kroon is het motto op die banier dienaars van Christus zijn, banierdragers; deze zijn gelast door de poorten te gaan, de baan te verhogen, de stenen weg te ruimen, en de banier omhoog te steken tot de volken. Maar wij kunnen slechts de banier opsteken *tot* de volken, niet *in* hen; terwijl er van de vijand gezegd wordt tot hen in te komen: "wanneer de vijand inkomt als een stroom", enz. Iedere inwendige werkzaamheid komt van de Heilige Geest. Wij kunnen slechts prediken tot het uitwendige oor, en hun de Heere Jezus Christus voorstellen, hetgeen genoemd wordt de banier tot hen op te heffen. Maar het is de Heilige Geest, die van Christus aan het hart getuigenis geeft, en die de banier tegen de Satan in de ziel opheft. En dit doet Hij door al de duisternis en verwarring te verstrooien, die de duivel over het gemoed gespreid heeft; en door onze inwonende verdorvenheden te overheren, welke de duivel opgerakeld had, en door het verstand bij vernieuwing te verlichten, en de Zaligmaker, nu in de ziel schijnende, voor te stellen, en zo voort te brengen, geloof, hoop, liefde, berouwen, Goddelijke droefheid, voortgaande en tot Hem vliedende; en terzelfder tijd verheft en brengt Hij voor het gezicht van de gelovige het gehele werk der genade in Zijn ziel, door bij vernieuwing het rechtvaardigende vonnis in het gerechtshof van het geweten te vellen, iedere ondervinding verlichtende, die bij vernieuwing zijn eigen getuigenis draagt, daar het wederom in het hart de liefde Gods uitstort, en de ziel vervult met vreugde en vrede in de geloof.

Nu zegt de ziel: Laat mijn vijand komen! Neen, neen, de Satan weet beter, hij zal zich niet aan u vertonen, terwijl gij zo gewapend zijt. Hij ligt op de loer; hij haat de gelovige stem des gejuichs. Wanneer hij hoort, dat gij rouw bedrijft en eenzaam zit, dan zal hij u weder bijkomen met een "Waar is nu uw God?" Dit zijn Satan's tijden, en hij zal het ons doen ondervinden. Maar toch verheft de Geest de banier tegen hem, en ontplooit de standaard van Gods liefde telkens en telkens weder, ten goede van hen, die God vrezen, opdat Zijn geliefden mogen verlost wezen van de macht der zonde en van de Satan. "Maar nu hebt gij dengenen, die U vrezen een banier gegeven om die op te werpen vanwege de waarheid. Sela. Opdat Uw beminden zouden bevrijd worden, geef heil door Uw rechterhand en verhoor ons", Psalm 60: 6 en 7. Zo zeker als ooit Satan het genadewerk verduistert, en in des armen zondaars gemoed twijfelingen opwerpt omtrent de wezenlijkheid daarvan, zo zeker richt de Geest de banier tegen hem op, en verlevendigt het werk, en brengt het weder aan het licht, zodat wij de gerechtigheid Gods daarin mogen aanschouwen. Hij doet dit weder en wederom tot Hij ons versterkt, vastgezet en bevestigd heeft.

13e. ***Onze vruchtbaarheid wordt ook de inwoning en het werk van de Heilige Geest toegeëigend.*** "Maar de vrucht des Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zodanigen is de wet

niet", Gal. 5: 22 en 23. En weder: "Want de vrucht des Geest is in alle goedigheid en rechtvaardigheid en waarheid", Efeze 5:9.

Christus is onze levende wortel; de inwoning van de Heilige Geest maakt ons één met Christus, omdat de eeuwige liefde Gods des Vaders jegens ons in Hem, ons met Hem verenigt. Uit Zijn volheid vloeit de Heilige Geest ons gedurig toe. Wij ontvangen uit Zijn volheid genade voor genade. Tegenwoordige genade om ons van genade in het toekomende te verzekeren, of heiligende genade in dit leven als een onderpand van verheerlijkende genade in de hemel. De Geest neemt de dingen van Christus, en vertoont ze aan, ons: Zijn borgtocht, zijn volbracht werk, Zijn waarheid, onderwijzing en beloften, Zijn gerechtigheid, vrede en voldoening, Zijn verborgenheden, zijn koninkrijk, en de kracht en majesteit daarvan, Zijn verhoging, middelaarschap, tussentreding en verheerlijking in de hoogste hemelen. Dit is het werk van de gezegenden Geest, en deze vereniging met Christus Jezus onderhoudt de Heilige Geest; en wij hebben ons leven in Christus de wortel; de Heilige Geest deelt ieder ogenblik leven mede van de wortel naar de rank; want ons leven is met Christus verborgen in God. En Christus zegt: "En Ik leef, en gij zult leven". Daarom de belofte: "Hun loof zal groen zijn ook zullen zij nimmer ophouden vruchten te dragen".

En geen klein deel van de vruchten der heiligen worden in Gods bedehuis openbaar door het naartig te bezoeken. "De Heere bemint de poorten Sions meer dan alle woningen Jacobs". "De rechtvaardige zal groeien als een palmboom, hij zal wassen als een cederboom op Libanon. Die in het huis des Heeren geplant zijn, dien zal gegeven worden te groeien in de voorhoven onzes Gods. In de grijzen ouder dom zullen zij nog vruchten dragen; zij zullen vet en groen zijn om te verkondigen dat de Heere recht is: Hij is mijn rotssteen en in Hem is geen onrecht", Psalm 92: 13-16. In Gods bedehuis wordt de verenigde vrucht der lippen geofferd; zoals eerlijke belijdenissen van zonden en nederige erkenning van ontvangen genadeweldaden. Gebeden, smekingen en voorbiddingen worden opgeofferd in de vereniging van geloof en liefde.

God wordt groot gemaakt door de verheven lofzeggingen Sions, door dankoffers en door zegeningen, en de verheerlijking van de volkomenheden en eigenschappen Zijner natuur; zoals Zijn genade, goedheid, waarheid en heiligheid, liefde, medelijden en deernis jegens arme zondaren in Christus Jezus. "Maar die zich beroemt, beroeme zich hierin, dat hij verstaat, en Mij kent, dat Ik de Heere ben, doende weldadigheid, recht en gerechtigheid op de aarde; want in die dingen heb Ik lust, spreekt de Heere", Jer. 9: 24.

Hier hebben de heiligen dikwijls ingewanden van barmhartigheid en wordt hun het hart verwijd jegens de armen der kudde om hun in hun noden te verlichten.

Dezulken, die door Christus Jezus met goederen gezegend zijn, blijven hierin ook niet ten achter. Behalve dit alles worden er onder het woord Gods innerlijke vruchten voortgebracht, dewijl van dit Woord gezegd wordt, dat het vrucht voortbrengt. "Wij danken de God en Vader onzes Heeren Jezus Christus, altijd voor u biddende; also wij van uw geloof in Christus Jezus gehoord hebben, en van de liefde, die gij hebt tot alle Heilige om de hoop die u weggelegd is in de hemelen, van welke gij te voren gehoord hebt door het woord der waarheid, namelijk des Evangelies; hetwelk tot u gekomen is, gelijk ook in de gehele wereld; en het brengt vruchten voort, gelijk ook onder u, van dien dag af dat gij gehoord hebt, en de genade Gods in waarheid bekend hebt", Coll. 1: 3-6.

Een woord van bestraffing brengt dikwijls zelfbeschuldiging en zelfvernedering.

Een gestreng woord met liefde gemengd, brengt nederigheid en zachtmoedigheid.

Een woord, dat de staat ener beproefde ziel beschrijft, gepaard met een bekrachtiging en moedgeving, brengt het geloof tot levende daden in oefening.

Een woord van vertroosting brengt voort liefde tot God en vreugde in Hem.

Een woord, dat een afwijker terecht brengt, gaat vergezeld met verslagenheid, en Goddelijke droefheid.

Een woord, dat vergiffenis aan een gevallen heilige verzegelt, vuurt zijn ijver aan, en wapent hem met verontwaardiging zowel tegen de zonde als tegen zichzelf.

Een woord van onderwijs, hetwelk een twijfelende ziel vastzet of een ziel bevestigt die hinkt op twee gedachten, hetwelk zijn verstand verlicht, hem dwaalleer en ketters openbaart, en nu zegeningen en dankzeggingen voortbrengt tot eer van God.

Een woord, dat de aangevochtenen bemoedigt en ondersteunt, wekt liefde tot Christus en haat jegens satan.

Een woord, dat de oprechten zoeker versterkt en verkwikt brengt voort geduld, onderwerping en overgave aan de wille Gods. En, ofschoon zij soms kort en voorbijgaande zijn, toch zijn het onvervalste vruchten, en zulke vruchten worden onder de invloed van de Heilige Geest voortgebracht, die het woord toepast, en daarmee, en onder werkt.

Deze alle en veel meer zulke vruchten, verstaan de harten van Gods kinderen door het woord, en onder de bewerking van de Heilige Geest Gods; hetwelk hun ziel dikwijls vervult met een innige smart, Goddelijke droefheid of liefde tot God, of zelfbeschuldiging; zodat zij blijde zouden zijn, indien de prediking geëindigd kon worden, opdat zij zich in de eenzaamheid zouden mogen begeven, om Zijn goedheid te verstaan, hun blijdschap uit te drukken, of hun zielen voor God uit te storten; en is het hun dikwijls tot smart, wanneer zij naar huis gaande, ondervinden dat de gezegende zalving en de Goddelijke kracht vermindert en de hemelse dauw opdroogt.

Er is een voortdurende stroming der genade uit de fontein tot de heilige stad Sions. De rivier der verheuging, die uit de levensbron vloeit, drijft hare stromingen voort, hetwelk "de stad Gods verblijdt"; en van Sion vloeien al hare beekjes wederom terug in Godsvrucht, aanbiddingen eerbewijzing; daarom wordt de kerke Gods genoemd: "een gesloten bron en een verzegelde fontein". Gesloten en verzegeld in droevige beproevingen; geopend en ontzegteld in tijden van verlossingen; gesloten en verzegeld voor alle mededingers en vreemdelingen; geopend en ontzegteld voor de Heere en voor Zijn vrienden. Bij tijden, wanneer de gelovige in een pijnlijke strijd is, en de Geest de beproeving begint te heiligen, zo zijn de Goddelijke toestromingen wonderlijk, voornamelijk in het gebed; zaken en wijze, woorden en kracht zijn zo overvloedig, dat de ziel is als de wijn die niet geopend is; hij is als zoude hij barsten gelijk nieuw lederzakken, Job 32:19. Hij heeft niet zodra de gehele omvang Zijner zielsgebaarwordingen uitgestort, of het hart ontvangt weder en hij wordt gedrongen te spreken, opdat hij lucht krije, Job 32: 20. Maar dan ook nog stijgt de vloed, totdat hij aan niets anders meer enige aandacht kan wijden. "Voor mijn liefde staan zij mij tegen; maar ik was steeds in het gebed", Psalm 109: 4.

Op zulke tijden is de Geest der genade en der gebeden op een wondervolle wijze werkzaam; de gelovige is, onder de invloed van de Geest, schrikkelijker dan slagorden met banieren; daar is in de hemel, de aarde of de hel niets, dat hem kan wederstaan, zoals aan Hiskia te zien was (Jes. 38) en in Daniël (Dan. 9: 21); de eerste drong de zon terug aan het uitspansel, en de laatste deed een engel van de hemel nederdalen.

Zo ook, ten andere, wanneer de Heilige Geest de ziel vervult met lofzeggingen en dankoffers bij tijden van zichtbare verlossingen uit smartelijke proefwegen, verzoeking, of geestelijke verlatingen, wordt de ziel zo onthaald, en is de olie zo overvloedig, dat het hart die moet uitstorten. "Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht, tegenover mijn tegenpartijders; Gij maakt mijn hoofd vet met olie, mijn beker is overvloeiende" Psalm 23:5. Wanneer wij de Heere zegenen, zo houdt Hij ons in zegening: "Zegenende zal Ik u zegenen". Zijn liefde vloeit in en wij storten ze uit; de heilige vlam brandt, en het voortdurend brandoffer gaat op. Maar de eerste en de laatste dezer zegeningen worden genoten op onze plechtige feestdagen en bij de aanvang van de jubelaren; want over het algemeen gaat het niet zo.

Mijn zoon, denk over deze dingen, en jaag naar liefde, gerechtigheid, vrede, geloof, zachtmoedigheid, geduld met allen die God aanroepen uit een rein hart; terwijl ik blijf, in de besten van alle schuldbrieven.

Met alle toewijding de uwe,

W. HUNTINGTON.

VEERTIENDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, in het Nieuwe Vicariaat Lewes, Sussex.

Aan mijn vreugde, en de kroon mijner verheuging,

Geliefde! toen ik mijn laatsten eindigde, maakte ik het besluit op, dat de kruik bijna geledigd was; maar dezen morgen vroeg ontsprong zij opnieuw, en scheen in verschillende richtingen te vloeien, het zalfde mijn ogen, en ik bespeurde het met deze opmerking, "het juk zal verdorven worden, om des Gezalfden wille".

Dit ondervond ik ook, en daarom vervolgde ik met genoeg, bevindende in het dienen een volkomen vrijheid. "Mijn hoorn is verhoogd, gelijk eens eenhoorns en ik ben met verse olie overgoten", Psalm 92: 11. O, dat dit een weinig meer werd opgemerkt en gade geslagen! Maar de gelovige gelijkt te veel op een wereldse vrek, die nooit weet, wat hij bezit. Ik moet nu spreken van de dingen, waardoor ik de Koning en Zijner zalving mocht genieten; en ik hoop dat ik u een groot deel zal kunnen overdragen van hetgene mijn hart smaakt.

De zaak is:

14e. ***Belangende het oordeel (de uitspraak) van de Heilige Geest.*** In de rechtvaardigmaking onzer zielen brengt de Heilige Geest de gerechtigheid van Christus ons nader, en verlicht de zondaar om Christus te aanschouwen als het einde der wet; terwijl Hij het geloof in het hart werkt om voort te gaan, hem te omhelzen en aan te doen; daarom worden wij gezegd "gerechtvaardigd te zijn in de naam des Heere Jezus en door de Geest onzes Gods". De Heilige Geest, door de bediening der Apostelen, oordelende de twaalf stammen Israëls; dewelke, door hen de berispende en bestraffende woorden toe te passen, velen in schuld stelt voor het gericht, welke nederig om vergiffenis smeekten, en die ook verkregen; wanneer de gezegende Geest, welke de dingen die van Christus zijn neemt en ons dezelve toont, verwijzende deze arme veroordeelde zondaars naar de verzoening en voldoening van Christus en naar Zijn gerechtigheid, en verzoening met God door dezelve; en zij nu gelovende, zo vervult Hij ze met de vlammen van liefde en ijver; en heiligt hen, Hij zondert hen af, en wijdt hen als vaten ter eere, geschikt voor des Meesters gebruik.

Het werk en dit volk vindt ge aldus beschreven door de Profeet: "Te dien dage zal des Heeren SPRUITTE zijn tot Sieraad en tot Heerlijkheid, en de Vrucht der aarde tot voortreffelijkheid en tot versiering dengenen die ontkomen zullen in Israël. En het zal geschieden dat de overgebleven in Sion en de overgelatene in Jeruzalem zal heilig geheten worden, een iegelijk die geschreven is ten leven te Jeruzalem, als de Heere zal afgewassen hebben de drek der dochteren Sions, en de bloedschulden Jeruzalems zal verdreven hebben uit het midden derzelve, door de Geest des oordeels en door de Geest der uitbranding", Jesaja 4:2 - 4.

Waar dit werk gedaan is, zo is er een gerechtshof van recht en gerechtigheid opgericht en gevestigd in het geweten van de gelovige, opdat hij niet meer het kwade goed en het goede kwaad zou heten; noch licht voor duisternis en duisternis voor licht zou plaatsen. De wet is in het hart gelegd, en in het gemoed of wat daarmede gelijk is, geschreven. Het geloof, zijnde een overtuiging in het gemoed, en de liefde Gods (welke liefde de vervulling is der wet) in het hart; dit met de gerechtigheid van Christus op onze rekening gesteld, wordt door de apostel genoemd: "het recht der wet in ons vervuld, dewijl wij niet naar het vlees, maar naar de Geest wandelen". En nu, om deze dingen in de zielen van al Gods kinderen in orde te houden, zo richt God dit hof van recht en gerechtigheid op, opdat we ons zelf daar dagelijks vóór zouden dagen; en bij iedere dagvaardiging, wanneer ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vertrouwen op God. Onze dagelijkse blijdschap hangt af van de aandacht hieraan gewijd. "Hierin oefen ik mijzelf (zegt Paulus) om altijd een onergerlijke consciëntie te hebben"; want "gezegend is de man, die zichzelf niet oordeelt in hetgeen hij voor goed houdt".

Hiertoe belooft God ons de Heilige Geest om ons te leiden en bij te staan in het oordelen. "Te dien dage zal de Heere der Heerscharen tot een heerlijke Kroon, en tot een sierlijke Krans zijn, de overgeblevenen zijns volks. En tot een Geest des oordeels dien die ten oordeel zit en tot een sterkte dergenen die de strijd afkeren tot de poort toe", Jes. 28:5, 6.

Mijn broeder! let vooral op de Persoonlijkheid van de Heilige Geest in deze tekst; op de Personele eigenschappen en onmededeelbare namen, die Hem worden toegeschreven, en op de reeks Goddelijke volkomenheden: de Heere der Heerscharen; een heerlijke Kroon; een sierlijke Krans; een Geest des oordeels; en sterkte dengenen die de strijd afkeren tot de poort toe. Ik weet, dat de tekst ook toegepast kan worden op bedienaren van de godsdienst, op personen in de kerk van Christus, oordelende hen, die binnen zijn; maar deze dingen worden dikwijls zeer wel geoefend, door mensen, die eigenlijk niets verstaan van die dingen waarover ik schrijf.

De Apostel, sommigen van de kerk te Korinthe berispende over hun onvoeglijk gedrag aan de tafel des Heeren, zegt hun, dat "indien wij onszelf oordelen, zo zouden wij niet geoordeeld worden. Maar, als wij geoordeeld worden, zo worden wij van de Heere getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden", 1 Kor. 11:31 en 32. Gaf de gelovige hier meer acht op, wanneer het geweten hem verwijt of bedwingt, en ging hij onmiddellijk tot God door belijdenis en gebed, niet toestaande en afkeurende wat hij gedaan heeft, en Zijn zonden niet tot zijn gemoed of geweten toelatende, maar hem een last zijnde, smekende om vergiffenis en kwijtschelding, hij zou spoedig overwinnen, en zichzelf menige bitteren traan en rusteloos uur besparen. De Korinthiërs waren hierin nalatig, en daarom nam God het ter hand. "Daarom zijn onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen", 1 Kor. 11: 30.

David verzuimde dit, tot zijn gemoed door de bedrieglijkheid der zonde verhard werd, tot Nathan hem plaatste waar hij zichzelf had moeten plaatsen, namelijk, op de stoel des gericht; en door Zijn wijze gelijkenis, deed hij hem zichzelf veroordelen, hetwelk hij vroeger had behoren te doen. Dezen oordeelt en tuchtigt God, opdat zij met de wereld niet zouden veroordeeld worden.

De Heere houdt niet alleen zijn gerechtshof in het hart van de gelovige en de geest des oordeels daarin, maar ook zijn verbeterhuis (tuchthuis). God reinigt de dochter Sions en Jeruzalems door de geest des oordeels en door de geest der uitbranding; daarom houdt Hij zijn "vuur in Sion, en Zijn oven te Jeruzalem", Jesaja 31:9. Diegenen, welke God oordeelt, tuchtigt hij; en dit vuur en dien oven dienen om hem van schuim en tin te reinigen.

Menigvuldige malen ben ik dezen schrikkelijke smeltoven ontsnapt, door mijzelf te richten en te veroordelen. En ofschoon soms het rechtsgeding verscheidene dagen aanhield, toch volgde ik het op, en kon noch wilde niet rusten, totdat de vergiffenis ontvangen was, het geweten gestild en de vrede hersteld; en soms werd dit zelfs in de predikstoel betracht (genoten), daar het woord kwam tot mijn genezing. Nademaal sommigen bijna het gehele jaar door in de smeltoven zijn, maken zij nauwelijks ooit rechte paden voor hun voeten, maar het kreupele wordt verdraaid, in plaats dat het genezen wordt, Hebr. 12: 13. Ik zal u reinigen van al uw walgelijkheid en van al uw afgoden, zegt God. Dit doet Hij bij de bekering. Maar schuim en tin blijven achter, en hier is de smeltoven voor bereid. "Ik zal uw schuim op het allerreinste afzuiveren, en Ik zal al uw tin wegnemen" Jes. 1:25. De geest des oordeels en de oven der bedruktheid, zijn voortdurend aan het werk in Sion. Koude en levenloze vormen, ondankbaarheid voor genoten weldaden, toegevende aan ongeloof en luisterende naar de Satan, murmurering en opstand tegen het dagelijks kruis, dodigheid in de godsdienst, dikwijls eigennuttig en spoedig boos zijnde, haastig en onbedacht met onze lippen sprekende, boze en onreine gedachten toegevende, stug en morrende onder de roede zijnde, met vele struikelingen en vallen in de zonde.

Hiervan de klachten: "Maar dit heb Ik tegen u, dat gij uw eerste liefde verlaten hebt: gij hebt de naam dat gij leeft, maar gij zijt dood". "Mijn volk is geneigd af te dwalen". Hiskia deed geen vergelding naar de weldaad aan hem geschied: doch Hiskia verootmoedigde zich om de verheffing zijns harten", 2 Kronieken 32:25 en 26. Hiskia oordeelde en vernederde zichzelf, en ontging zo de smeltoven. "Hiskia verootmoedigde zich om de verheffing zijns harten, hij en de inwoners van Jeruzalem, zodat de grote toornigheid des Heeren over hen niet kwam in de dagen van Hiskia", vers 26. Indien wij ons zelf wilden oordelen, zo zouden wij niet geoordeeld worden. Na iedere zondige vorm en misdraging daagt God ons voor de rechtbank der rechtmatigheid. Komt dan, en laat ons samen richten, zegt de Heere: al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol", Jesaja 1: 18. Wanneer deze dingen nauwkeurig worden gadegeslagen, dan wordt een gewisse blijdschap en voortdurende vertroosting in, de ziel gevestigd. "Want onze roem is deze, namelijk het getuigenis onzer consciëntie, dat wij in eenvoudigheid en oprechtheid Gods, niet in vleselijke wijsheid, maar in de genade Gods in de wereld verkeer hebben, en allermeeest bij ulieden", 2 Kor. 1: 12. Het getuigenis des gewetens en de genieting van vrede zijn onafscheidelijk; en door hierop acht te geven wandelt

de mens met God. Hij wandelde met Mij in vrede en in rechtmatigheid, en hij bekeerde er velen van ongerechtigheid", Maleachi 2:6.

Sommige onvoorzichtige of onbezonnen mensen uit des Heeren huishouding zijn als sommige mensen, die in velerlei zaken gewikkeld zijn, en terwijl zij dikwijls neerslachtig zijn in hun eigen gemoed, vrezen dat zij achteruitgaan, verzuimen balans te maken, uit vreze, dat de rechte kennis hunner zaken hen nog lager zou doen dalen. Maar God brengt al Zijn kinderen bij het boek van ontvangst en uitgaaf; en indien zij de balie der rechtmatigheid ontwijken, zal hij hen voor de balie des oordeels brengen en weder toorn en verschrikking in de wet leggen, en dat handschrift hun voorhouden. "Ga niet in het gericht met Uwen knecht", zegt David. Gij schrijft bittere dingen tegen mij", zegt Job. Indien wij onszelf niet willen oordelen, zo zal de Heere ons oordelen; en indien wij met hem niet willen handelen, zo zal Hij ons de roede doen horen en wie ze besteld heeft; en dan komt de vraag: Hebt gij u deze dingen niet zelve op de hals gehaald? Dan gaan wij in de smeltoven, schoppende en stotende als een wilde stier in een net, vol van de toorn, en wrake onzes Gods; en hier houdt hij ons tot wij met het hart kunnen zeggen: Niet mijn wil, maar de Uwe geschiede. "Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd, totdat Hij mijn twist twistte, en mijn recht uitvoere; Hij zal mij uitbrengen aan het licht, en ik zal mijn lust zien aan Zijn gerechtigheid". Micha 7: 9. Door deze middelen wordt de ongerechtigheid in Jakob gereinigd en dit is de vrucht, dat het Zijn zonde wegneemt.

Het geloof krijgt een nieuw ontdekking van de genoegdoening van Christus, en een nieuw toepassing daarvan door de Heilige Geest. Indien dit het geval niet is, zo komen wij uit als een dwaas, gestampt in een mortier. Het is geen bevrijding, uit de smeltoven, maar dient om ons te verwarren, en ons in vrees en twijfel te houden; twijfelende of de oven nog niet heter zal gemaakt worden. Wanneer de Heere de hand aan ons legt, en ons oordeelt en kastijdt, kunnen we zeker zijn van dezen oven. "Ik zal hen in het vuur brengen, en Ik zal ze louteren gelijk men. zilver loutert, en Ik zal het beproeven gelijk men goud beproeft; en een man dierbaarder maken dan een staaf goud van Ofir".

Maar mijn geliefde broeder zal zeggen: "Indien al ons schuim en tin weggenomen wordt, hoe kan het wezen dat er zoveel nog achter blijft? Wanneer ik het goede wil doen, ligt het kwade mij (altijd) bij. Geen smeltoven, waar ik nog in geweest ben, heeft ooit de inkleving hiervan van mij weggenomen". Neen, indien de vaten der barmhartigheid ooit zo wezenlijk en volkomen gereinigd waren, zo kon er geen geweten meer zijn van inwonende zonde. Maar de wortel die gal en alsem draagt, blijft steeds, ook de smeltoven blijft. Ik ondervind dat de smeltoven mij reinigt van mijn kwade gewoonten; maar niet van de inwonende zonde, welke mij in deze kwade hebbelikheden betrapt.

Wij hebben onszelf dagelijks tegen te staan: de strijd tussen de wet des gemoeds en de wet der leden blijft aanhoudend, en voorzeker, dit is meer of minder, direct of indirect, het dagelijks kruis dat het kind van God moet opnemen. Op grond dezer dingen blijft de Geest des oordeels in Sion. De zonde te onderwerpen, en de genade op de troon te verheffen, dit is de reden en oorzaak van dit vuur en dezen smeltoven in Jeruzalem. Zelfonderzoek is de dagelijkse bezigheid van de gelovige; en iedere schuldbrief, die het geweten tegen ons aanrijgt, dient om ons voor de balie te brengen; en, na onderzoeking, datgene, wat niet toegestaan, afgekeurd, beschreid en beweend wordt, en wat een reden van smart is, en wat ons doet zuchten om verlossing, is niet meer wij, het is niet ik (die het doe), "maar de zonde die in mij woont". Wij zijn in Hem volmaakt, zonder vlek voor de troon, en niettegenstaande deze dingen geheel gereinigd.

En nu mijn geliefde broeder! hebt acht op deze dingen: "al wat waarachtig is, al wat eerlijk is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wèl luidt, zo daar enige deugd is, en zo daar enige lof is, datzelve bedenkt". Fil. 4: 8. "En de God des vredes, die de groten Herder der schapen door het bloed des eeuwigen testaments uit de doden heeft wedergebracht, namelijk, onzen Heere Jezus Christus, die volmake u in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen: werkende in u hetgeen voor Hem welbehagelijk is, door Jezus Christus, Denwelke zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen", Hebr. 13: 20 en 21.

Alzo zegt de uwe, in de enigheid des geloofs, en in de band der liefde,

W. HUNTINGTON S. S.

VIJFTIENDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, Lewes Sussex.

Aan de zoon mijner geloften!

Geliefde! "de zegeningen uws Vaders gaan te boven de zegeningen mijner voorvaders tot aan het einde der eeuwige heuvelen"; en zij zullen rusten op het hoofd van mijn zoon en op de hoofdschedel van de afgezonderden Zijner broederen".

Maar zegt gij: "Wie zal klimmen op de berg des Heeren, en wie zal staan in de plaats Zijner heiligheid? Die rein van handen en zuiver van harte is, en die Zijn ziel niet opheft tot ijdelheid, en die niet bedriegelijk zweert", hij, "in wiens ogen de verworpene veracht is, maar hij eert degenen die de Heere vrezen". Een zuiver hart is een hart gezuiverd door het geloof, want het is met het hart, dat de mens gelooft tot rechtvaardigheid. Reine handen zijn handen gereinigd van omkoping en oneerlijke winsten en van leugen; en die mild zijn jegens de armen der kudde. Geef aalmoes van hetgeen gij hebt en ziet, alles is u rein". Dit versmaden de ketters en huichelaars, maar zij zullen de getrouwen van des Heeren kinderen eren. Maar de einden dezer eeuwige heuvelen zijn moeilijk te beschrijven; want wie kan de perken of bewoners van het hemelse land beschrijven? Evenwel zullen hopende zielen in hun laatste die grenzen naderen.

De schriften geven deze getuigenis: "Zó zegt de Heere. Er is een stem gehoord in Rama, een klage, een zeer bitter geweent: Rachel weent over hare kinderen, zij weigert zich te laten troosten over hare kinderen, omdat ze niet zijn. Zó zegt de Heere: Bedwing uw stem van geweent, en uw ogen van tranen; want daar is loon voor uw arbeid, spreekt de Heere, want zij, zullen uit des vijands land wederkomen (de laatste vijand is de dood); en daar is verwachting voor uw nakomelingen, spreekt de Heere, want uw kinderen zullen wederkomen tot hun landpale", Jer. 31:15-17. Maar ik moet inhouden, want anders zal ik gevoerd worden, ik weet niet waarheen. Ik zal nu ten

15e. **Handelen over de doding der zonde door de Geest.** "Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door de Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven", Romeinen 8: 13.

Er is veel doding onder de bijgelovige Papistén, Farizeeën en wettische werkmeesters, maar dit alles deugt niet, omdat het niet door de Geest gedaan is, en "zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt hem niet toe". Zoals: geseling, op de borst stompen, barrevoets te gaan, vasten in de Lente, onthouding van dierlijk voedsel, en zich tot vis te bepalen, zijn menselijke uitvindingen; want "dat in de mens ingaat, ontreinigt hem niet". En het vasten is in onze eigene vrijheid gelaten; de Zoon des Mensen kwam etende en drinkende. Niet het wettig gebruik, maar het misbruik van tijdelijke zegeningen is het, wat de Schrift veroordeelt. Zoals het verbieden te huwen, en gebieden zich van vlees te onthouden, worden nadrukkelijk leringen der duivelen genoemd. 1 Timotheüs 4: 1-3.

Het werk der doding van de daden van het lichaam wordt met verschillende namen in de Schrift genoemd.

Onze Heere noemt het *zelfverloochening*. "Die achter Mij wil komen verloochene zichzelf, en neme zijn kruisdagelijks op, en volge Mij".

Het wordt genoemd een *afleggen*. "Afliggende, aangaande de vorige wandeling, de oude mens".

Het wordt een *kruisiging* genoemd. "Zij die van Christus zijn hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden".

En het wordt ook genoemd een *doding des vleses*. "Doodt dan uw leden die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinheid, schandelijke bewegingen, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst. Legt af gramschap, toornigheid, kwaadheid, lastering, vuil spreken uit uw mond, en liegt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt de oude mens met Zijn werken", Col. 3. Hier hebben wij een omschrijving van de oude mens en van Zijn leden of lidmaten, en dat is van een zeer verschrikkelijk monster. En er kan geen afleggen zijn van deze oude mens, dan door de nieuwe mens aan te doen. Zonder de wet Gods in het gemoed, kan er geen oorlog tegen de wet

in de leden zijn, en zoals vanzelf spreekt geen dagelijks kruis. Wanneer er een zelfvernieuwing is, die Christus volgt in de wedergeboorte, zo zal er een wederstrevige, zondige zelfheid zijn, die ons tegenstaat in deze weg.

De Heilige Geest verwekt de nieuwe mens in ons, en helpt ons dan de oude mens te doden, opdat de nieuwe mens op de troon moge blijven; de zonde zal niet heersen, genade zal heerschappij hebben. Iedere poging om de zonde te doden zonder de Geest en de genade van God, is gelijk de Moorman die Zijn huid wil veranderen, of het luipaard Zijn vlekken.

De satan, is niet tegen zichzelf verdeeld. Geen bijgelovige vormen der doding, welke door de satan zijn uitgevonden, zullen ooit Zijn regering hinderlijk zijn, of zijn rijk verwoesten. Geseling kan de rug verwonden, barvoets te gaan kan de voet verminken, en op de borst te slaan kan pijn doen. Dit is niet alléén "*het lichaam* niet te sparen", Col. 2: 23, maar dat te misbruiken; want de oude mens is nog onaangeraakt en vanzelf ongedeerd. Zulke doding is goddeloosheid; want niemand mag zijn eigen vlees haten, maar moet hetzelfde voeden en onderhouden, Ef. 5: 29. *Het lichaam* is het maaksel Gods, maar niet de zonde. Het lichaam was zeer goed, tot de mens de zonde er inliet. Zij kastijden het arme lichaam, maar betonen de oude mens goedertierenheid. Deze tedere barmhartigheden der goddelozen zijn wreed. Daarom moet niet het lichaam, maar de daden des lichaams, het bederf onzes harten, moeten door de Geest worden gedood.

1e. De Geest helpt ons in dit werk, door van Christus aan de ziel te getuigen. Telkens wanneer het geloof met een vernieuwd gezicht op Christus bevoorrecht is, is alle genade in oefening; het geloof ziet en verheugt zich, de liefde verblijdt zich in het gezegende Voorwerp; de hoop vloeit over bij de gedachten van toekomstige verheuging; het geduld voert de achterhoede aan in de verwachting tot de verandering komt; nederigheid en zachtmoedigheid doen de ziel versmelten tot minder dan niets, bij de gedachte dat een opstandeling een erfgenaam gemaakt is van de erfenis der heiligen in het licht. "Dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorigen wandeling de oude mens die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding, en dat gij zoudt vernieuwd worden in de geest uws gemoeds, en de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid" Ef. 4: 22-24.

2e. Door onze zwakheden in de gebede te hulp te komen, belooft God onze ongerechtigheden ten onder te brengen. "Hij zal Zich onzer weder ontfemen, Hij zal onze ongerechtigheden dempen, ja Gij zult alle hun zonden in de diepten der zee werpen", Micha 7: 19. In dezen weg kwam de Geest Jabez te hulp: "Want Jabez riep de God Israëls aan, zeggende: Indien gij mij rijkelijk zegenen en mijn landpalen vermeederen zult, en Uw hand met mij zijn zal, en met het kwade also maakt dat liet mij niet smarte! En God liet komen dat hij begeerde", 1 Kron 4: 10. In deze weg overwon Paulus de doorn in zijn vlees, de bode van de satan die gezonden was om hem met de vuist te slaan.

3e. De daden des lichaams worden gedood door acht te geven op, en de vreugde der ziel te vinden in de invloeden en werkingen van de Heilige Geest. Wanneer wij gerechtigheid, vrede, liefdadigheid, goedheid geduld en geloof najagen, ons gemoed daarop zetten, en onze zielsverlustiging daarin vinden, wordt de oude mens verwaarloosd en hij verdort. "En ik zeg, wandelt door de Geest, en volbrengt de begeerlijkheid des vlees niet", Gal. 5: 16.

4e. Door ons te leiden in de liefde en ons vermaak te vinden in de lezing en overdenking van het Woord van God. "Welgelukzalig is de man die niet wandelt in de raad der goddelozen, noch staat op de weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters: maar zijn lust is in des Heeren wet, en hij overdenkt Zijn weg dag en nacht. Want hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken, die Zijn vrucht geeft in Zijn tijd, en welks blad niet afvalt; en al wat hij doet, zal wél gelukken" Psalm 1: 1-3. Hier worden wij onderricht, dat dit heugelijk werk strekt, om ons loof groen te houden, en ons vruchtbaar te maken, als een boom die te rechter tijd Zijn vrucht voortbrengt.

5e. De Geest helpt ons de daden des lichaams te doden door Zijn levendmakende invloeden in ons, wat een scherpe eetlust doet behouden naar geestelijk voedsel; zulke zielen dorsten naar de levenden God, en verlangen naar de voorhoven van des Heeren Huis; zeggende: "wanneer zal ik voor Gods aangezicht verschijnen?" En dezulken hebben hun belofte: "Die in het Huis des Heeren geplant zijn, dien zal gegeven worden te groeien in de voorhoven onzes Gods. Zij zullen vet en groen zijn; zij zullen in de grijzen ouderdom nog vruchten dragen, om te verkondigen dat

de Heere recht is". een scherpe eetlust en een hemelse maaltijd nemen alle vermogens der ziel in. "Ik heb grote lust in Zijn schaduw, en zit er onder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet". En wanneer de vruchten van Christus zo zoet en heuglijk zijn aan ons gehemelte, kan de duivel Zijn waren niet kwijt worden; de oude mens met Zijn bedriegelijke lusten, worden eerder verfoeit en veracht, dan dat men er smaak in zoude hebben. Dit bedroefd gerecht wordt ons voorgezet, wanneer het betere ons onthouden is, wanneer er honger is en een gedwongen vasten. "Kunt gij de bruiloftskinderen, terwijl de bruidegom bij hen is, doen vasten? Maar de dagen zullen komen, wanneer de bruidegom van hen zal weggenomen zijn: dán zullen zij vasten in die dagen", Luc. 5:34-35.

Wanneer deze treurdagen komen, dat zeer dikwijls het geval is, dan vertoont ons de Satan al de koninkrijken dezer wereld en derzelver heerlijkheid en het ingebeeld geluk Zijner kinderen, die naar het vlees leven. Dit zijn de dagen van bedorven spijs en om de buik met oostenwind te vullen. Maar satan zegt ons nooit, wie de rekening zal betalen, noch maakt ons bekend met een eeuwig vasten en roepen om water in de hel, terwijl het Lam en zijn bruid zich zullen baden in een eindeloze vreugde in de hemel.

6e. De Geest helpt ons de daden des lichaams te doden, door ons op te wekken, Christus kort achterna te wandelen, en door ons te bemoedigen Hem aan te kleven met een volkomen geneigdheid van ons hart, naarstig arbeidende aan onze gevoelige inwoning in Hem, in Zijn gunst, in het licht Zijns aangezichts, in Zijn vrede, en in Zijn liefde; in de vreugde des Heeren, en in de gemeenschap en medegenootschap met Hem; en door Hem gedurig te bezoeken, en overvloedig te zijn in Zijn werk. "Ik ben de wijnstok en gij de ranken: die in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen. zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen gelijkerwijs de rank en is verdord; en men vergadert dezelve en men werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand", Joh. 15: 5 en 6. Dit is de zekerste weg om overvloedig te zijn in vruchtbaarheid; hoe meer wij met de Zaligmaker gemeenschap hebben, hoe meer wij Zijn dierbare zalving genieten, en te meer zijn wij geharnast tegen de satan en Zijn listen. Terwijl daarentegen, indien dit wordt verzuimd en niet opgelet, geraakt de rank op een afstand, totdat de zonde, schuld, vreze en schaamte de omgang belet, waarna dodigheid en onvruchtbaarheid volgt; magerheid komt in de ziel, het hart smelt, het gelaat vervalt; geestelijke gaven, bekwaamheden, ijver, zichtbare levendigheid, naarstigheid en alle vreugde, schijnt te bederven onder het vuur der inklevende lusten, en alles verdort te gelijk, tenzij de Geest Zijn macht in zulk een ziel ten toon spreidt.

7e. De daden des lichaams worden niet het minste gedood door een vurige beproeving. Wanneer de oude mens, met Zijn bedriegelijke lusten, de gelovige dreigen te overweldigen, in zoverre dat de genieting van vrede en gewone vertroosting niet voldoende zijn hem te houden, deze worden hem onttrokken; waarop de ziel beroerd wordt, Vaderlijke gramschap daalt neder, vrees en verschrikking volgt en vloeit in, en een geest van traagheid overwint. Twijfelingen en vrezen omtrent de grond van onzen staat, brengen ons in grote smart; God schijnt ons te verlaten; alles heeft een droevig aanzien; en de duivel verzoekt de arme ziel dat hij geen deel of lot heeft in een betere erfenis enz. Dit kruisigt soms de oude mens, met al zijn lusten en vermaken. Dit verschrikkelijk middel werd op de bloedschendige Korinthiërs toegepast. "In de naam onzes Heeren Jezus Christus, als gijlieden en mijn geest tezamen vergaderd zullen zijn, met de kracht onzes Heeren Jezus Christus, dezulken over te geven de satan tot verderf des vleses, opdat de geest behouden mag worden in de dag des Heeren Jezus", 1 Kor. 5:4 en 5. Menigmaal, maar in een minderen graad, en niet tot openbare schande, maar om de zonden des vleses te doden, welke de gelovigen in voorspoed zijnde te sterk zijn, komt de vurige beproeving ons over, enkel om zijn zonden ten onder te brengen en zijn droesem te reinigen.

Deze, mijn zeer geliefde zoon, zijn enige, der vriendelijke behulpzels, waarmede de Heilige en gezegende Geest Gods de gelovige bijstaat in het doden van de werken des lichaams. Een eeuwig leven zal voorzeker komen en volgen op dit lang en sukkelend zwoegen en arbeiden, hetwelk God de kinderen des mensen heeft opgelegd, om daardoor geoefend te worden.

Vaarwel. *Genade en vrede zij met u. Amen, ja amen.*

Zegt uw toegenegen vader in Christus Jezus,

W. HUNTINGTON.

ZESTIENDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, Lewes, Sussex.

Mijn zeer geliefde zoon!

Ik heb u in mijn vorigen gezegd, dat de zegeningen, uws vaders de zegeningen mijner voorvaderen te boven gaan tot aan het einde der eeuwige heuvelen; en dat deze zegeningen op het hoofd van mijn zoon zullen rusten. En dit zal geschieden "van uws vaders God, die u zal helpen; en des Almachtigen, die u zal zegenen met zegeningen des hemels van boven, met zegeningen des afgronds die daar onder ligt, met zegeningen der borsten en der baarmoeder". Deze zegeningen des hemels zijn de zegeningen die ons tot het uiterste einde der eeuwige heuvelen zullen voeren. "Ik hef mijn ogen op naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal. Mijn hulp is van den Heere, die hemel. en aarde gemaakt heeft", Psalm 121:1 en 2. "Maar wie zal verkeren in uw tent? Wie zal wonen op de berg uwer heiligheid? Die oprecht wandelt en, gerechtigheid werkt, en die met zijn hart de waarheid spreekt", enz. Psalm 15. De beste zegening in de hemel, is vervuld te zijn met al de volheid Gods; de beste zegening des afgronds, is de overwinning van Christus over de Satan behaald, zonde, dood en hel, door zijn eigen dood en begrafenis; de beste van alle borsten zijn de vertroosting van de Heilige Geest die het Evangelie vergezellen, het wordt genoemd de onvervalste melk des woords; en de beste baarmoeder is de belofte van aanneming en leven, waarin al de kinderen der belofte liggen.

Maar ik moet vervolgen.

16e. ***Om de verzegeling van de Heilige Geest aan te tonen.*** Dit wordt aan allen beloofd die door God geleerd zijn. "En velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbroken worden, en zullen verstrikt en gevangen worden. Bindt het getuigenis toe, verzegelt de wet onder Mijn leerlingen", Jesaja 8:15, 16. Maar nu wat is het getuigenis? Het is het Evangelie. En wat is het Evangelie?

De bediening van de Geest. "Maar indien de bediening des doods in heerlijkheid is geweest, hoe zal niet veel meer de bediening des Geest, in heerlijkheid zijn?" 2 Kor. 3:7, 8. Degene daarom, die de Geest ontvangt en door Hem wedergeboren is, ontvangt het getuigenis of de getuige onzes Heeren. "Tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het koninkrijk Gods niet zien. Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees, en hetgeen dat uit de Geest geboren is, dat is geest. Verwondert u niet, dat ik u gezegd heb, gijlieden moet wederom geboren worden. Nicodémus antwoordde en zeide tot hem, hoe kunnen deze dingen geschieden? Jezus antwoordde: Voorwaar, voorwaar zeg ik u, wij spreken wat wij weten, en getuigen wat wij gezien hebben, en gijlieden neemt ons getuigenis niet aan", Joh. 3.

Deze lering verkondigde Jezus, en voegde er bij, "wij spreken wat wij weten"; en dit getuigde hij: "wij getuigen wat wij gezien hebben, en gijlieden neemt ons getuigenis niet aan". Deze lering der nieuw geboorte, in de ondervinding ontvangen, wordt nadrukkelijk "het getuigenis van Jezus" genoemd. "En ik viel neder voor zijn voeten om hem aan te bidden, en hij zeide tot mij: Zie dat gij dat niet doet; ik ben uw mededienstknecht en uwer broederen die de getuigenis van Jezus hebben: Aanbid God. Want de getuigenis van Jezus is de geest der profetie", Openb. 19: 10. Het getuigenis van Jezus is de geest der profetie. Vandaar is het duidelijk, dat niemand in een onwedergeboren staat, een profeet des Heeren kan zijn, noch een dienaar van Christus, noch een getuigenisgever, noch een waar getuige, want bij is ontbloot van het getuigenis van Christus, hetwelk is de geest der profetie. Christus zendt de Geest in onze harten, en Hij is de levende getuigenis en de getuige; en wij zijn getuige van hetgeen Hij in ons werkt door Christus. "Maar wanneer de Trooster zal gekomen zijn, dien Ik u zenden zal des Vader, namelijk de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, Die zal van Mij getuigen. En gij zult ook getuigen, want gij zijt van den beginne met mij geweest", Joh. 15 :26, 27. Dit is het getuigenis. De band die het getuigenis verbindt, is de band des verbonds; en die band is de eeuwige liefde van God de Vader, welke in "onze harten is uitgestort door de Heilige Geest, die ons is gegeven", Rom. 5: 5. Alzo wordt Gods verbond, - waarin Hij belooft dat het woord des levens en de geest der waarheid nimmer van Christus noch van Zijn zaad zal wijken - in het hart van de uitverkorenen Gods ontvangen, en gaat vergezeld met de zoetste zegening van de eeuwige liefde Gods op onze zielen.

"Verzegelt de wet onder Mijn leerlingen". Deze wet is niet de zedelijke wet; want die werd door Mozes gegeven, en Christus kwam om die te vervullen; het is een andere wet, die arme ellendige zondaren, die de plaag hunner harten kennen, bevolen wordt te verwachten; want wat de zedelijke wet aangaat, zulke zondaren hebben daarvan reeds genoeg gehad in de vloeken en veroordelingen hunner ziel; en om hun te bemoedigen, wordt hun bevolen een andere te verwachten. - "Luistert naar Mij, Mijn volk, en Mijn lieden, neigt naar Mij het oor; want een wet zal van Mij uitgaan, en Ik zal mijn recht doen rusten tot een licht der volkeren. Mijn gerechtigheid is nabij, Mijn heil trekt uit, en Mijn armen zullen de volken richten; op Mij zullen de eilanden wachten, en op Mijn arm zullen zij hopen", Jesaja 51:4, 5.

Deze wet die uitgaat is vergezeld van behoudenis en rechtvaardigheid; want noch behoudenis van zonde, noch rechtvaardigheid tot rechtvaardigmaking, worden door de werken der zedelijke wet verkregen.

De arm des Heeren moet het volk oordelen. Het is de geopenbaarde arm des Heeren die een mens de verkondiging des Evangelies doet geloven; en hij die gelooft, wordt behouden door dit heil; en de gerechtigheid van Christus is tot en over allen die geloven; zij zijn gerechtvaardigd; en dat is hun oordeel hetwelk eerst van Gods huis begint. En dit oordeel over het volk wordt hun een licht in de toekomst; want iedere prediker, die de rechtvaardigmaking van Gods uitverkorenen door het geloof tegensprekt of ontkent, spreekt het Evangelie en het werk van de Geest tegen; daarom zegt de Heere in hetzelfde kapittel: "Tot de wet en tot de getuigenis! zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn dat ze geen dageraad zullen hebben", Jesaja 8:20.

Aldus, mijn waarde broeder, komt de arm des Heeren het geloof te werken. Verlossing van zonde, en rechtvaardiging van alle dingen, gaat met het geloof gepaard. Zulke zielen hebben hun beproeving gehad; hun oordeel is voorbij; hun zaak is beslist, en de beslissing is in hun voordeel: zij zijn rechtvaardig verklaard, en hetgeen van zelf volgt, zijn van de dood overgegaan in het leven, en zullen in de verdoemenis niet komen, Joh. 5: 24. Op deze arm des Heeren moeten wij vertrouwen en zeggen: "In de Heere hebben wij gerechtigheid en sterkte", Jesaja 45:24. En dit ons oordeel behoort vervolgens ons licht te zijn, waaraan wij de predikers en hun leerlingen toetsen; dezen moeten bij deze wet gebracht worden, en bij het getuigenis dat wij ontvangen hebben; en indien zij niet overeenkomstig dit woord spreken, zo is er in hun geen licht; en dit is het oordeel, dat wij van hen moeten oordelen. En hoe weinig predikers hebben wij die dit oordeel kunnen doorstaan, of ook in een samenkomst van zulke gerechtvaardigden?

Op het *geloof* worden wij verzegeld: "verzegelt de wet onder Mijn discipelen". Deze wet is de wet des geloofs; het zegel Gods vergezelt nimmer de prediking van enige andere wet. "Dit alleen wil ik van u leren, hebt gij de Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?" Gal. 3: 2. En weder: "Die u dan de Geest verleent en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet of uit de prediking des geloofs?" Gal. 3:5. Niet door de wet, want die werkt toorn; en alle bedienaars der wet zijn dode mensen. "Wij zijn geen bedienaars der letter, maar van de Geest, want de letter doodt, maar de Geest maakt levendig". De Heilige Geest der belofte behoort aan het Nieuw Verbond, en Hij is de gever van de wet de levens. "Want de wet des Geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods", Rom. 8: 2. Gelovigen in de Zone Gods, wier harten gereinigd zijn, en wier zielen van schuld zijn vrijgesproken, dezen, en geen anderen zijn bedienaars van de Geest. Geen ander, hoe ook begaafd, kan de gouden olie overbrengen, want die vloeit altijd door gouden pijpen, Zach. 4: 2-12.

Geestelijke gaven, zoals de gaven der talen, of die om wonderen te werken, of die der profetie, of die om alle verborgenheden te verstaan, of om alle wetenschap te bezitten, of die om duivelen uit te werpen, welke de beste van alle is, zijn geen zaken waar de zaligheid mede gepaard gaat; een mens kan dat alles bezitten, en toch niets zijn, 1 Kor. 13: 1 en 2. "Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in uwen naam geprofeteerd, en in uwen naam duivelen uitgeworpen, en in uwen naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt", Matth. 7: 22, 23.

Bileam was een werker der ongerechtigheid terwijl hij profeteerde, en dit was ook Judas, toen hij predikte en wonderen verrichte; de liefde tot het geld, de wortel van alle kwaad, was in het hart van die beiden; ook hadden zij nooit God lief, of bedoelden nooit Zijn eer; zij zochten hun eigene eer, en daarom waren zij geen oprechte mensen en was er in hen geen gerechtigheid. Geestelijke gaven berusten slechts in het oordeel en in het verstand; en het Woord van God gaat nooit dieper

dan in hun oordeel en hun mond, daar houden zij de waarheid, en het is in ongerechtigheid ten onder, Rom. 1:18. De edeler hoedanigheden der ziel worden door deze gaven nooit aangeraakt, ook oogst de ziel daar geen vruchten van. Daar is geen Goddelijke macht, die op de wil werkt en hen gewillig maakt. Hij, die God gewillig maakt heeft berouw, en gaat in de wijngaard en doet de wil des vaders. Ook is het geweten niet gezuiverd, noch het hart gereinigd door deze dingen. Er is geen wet in het gemoed ingeschreven, noch enig heilig vuur in de genegenheden ontstoken, om die te verheffen tot de rechterhand Gods, waar Christus zit. Indien zij enig vertrouwen of vrede bezitten; het eerste is slechts vermetelheid, en het laatste wordt bewaard door de sterkgewapende, die onverlet in de bezitting Zijner goederen blijft; en al hun verheugingen ontspringen aan de nieuwhed der leer en aan de werkingen der welsprekendheid op de natuurlijke hartstochten.

Vele van deze gaven werden in de apostolische tijd aan *genadeloze* mensen geschonken, om geruchten te verbreiden om een klank in de wereld te geven, om nieuwsgierigheid op te wekken, en volk te trekken om het woord te horen, en getuigen van de kracht Gods te zijn; hetwelk bestaat in de behoudenis van Gods uitverkorenen, en hetwelk tot een getuigenis was voor anderen. Matth. 24: 14. Maar toen de uitverkorenen Gods bijeenvergaderd werden, en kerken vormden, en met de Heilige Geest begiftigd werden, toen was het jubeljaar gekomen, en deze gaven keerden weder tot de Vorst des Vredes zoals voorzien was door de Profeet; en de mensen die met hen gaven ontvingen, gingen of tot de wereld of tot alle soorten van dwaalleer, en werden zo de pesten en dwazen te Sion; juist zoals wij dat sommige mensen thans zien doen.

"Alzó zegt de Heere, Heere: Wanneer de Vorst aan iemand van Zijn zonen een geschenk zal geven van Zijn erfenis, dat zullen Zijn zonen hebben, het zal hun bezitting zijn in erfenis. Maar wanneer hij van Zijn erfenis een geschenk zal geven aan een van Zijn knechten, die zal dat hebben, tot het vrijjaar toe, dan zal het tot de Vorst wederkeren: het is immers Zijn erfenis; Zijn zonen die zullen het hebben", Ezech. 46: 16 en 17. Alzo zien wij, dat er aan de dienstknecht niets verzekerd is, wanneer het Jubeljaar komt; maar de erfenis der zonen is rijk verzekerd.

Al hetwelk nauwkeurig door Christus vervuld is. "Neemt dan van hem het talent weg, en geeft het dengene die de tien talenten heeft. Want een iegelijk die heeft, dien zal gegeven worden, en hij zal overvloedig hebben; maar van dengene die niet heeft, van dien zal genomen worden ook wat hij heeft. En werpt de onnutten dienstknecht uit in de buitenste duisternis: dáár zal weinig zijn en knersing der tanden", Matth. 25: 28-30. Maar God schrijft de wet des geloofs in het gemoed, en de wet der liefde in de vleses tafelen des harten, en wanneer dit komt, daar is het jubeljaar uitgeroepen, en de wet der vrijheid is in de ziel geopenbaard; en om alle dingen hier zeker te maken en verzekerd te doen zijn, zo zet God het grootzegel van de hemel op het werk.

"In welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid, gehoord hebt; in welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte", Efeze 1: 13. Gelovigen zijn levende brieven, en als zodanig zijn zij verzegeld met een eeuwig levend zegel. Anderen kunnen deze brieven kennen en dezelve lezen; maar de verkoren inhoud, de verborgenheden en de schat, behoren Gode, en niemand anders. Zegels dienen om zaken verborgen te houden door de rechte eigenaars, die dezelve kunnen openen, lezen en zich verheugen met de inhoud, wanneer zij verkiezen en verzegelen die weder na zij gedaan hebben, en die gesloten houden voor ieder ander. "Mijn zuster, o bruid! gij zijt een besloten hof, een beslotene wel, een verzegelde fontein", Hooglied 4:12. De wateren dezer fontein zijn alle de hemelse Brudegom en Zijn vrienden geheiligd; wanneer de Heere verkiest, dat zij zullen ontspringen in lof en dankzeggingen tot Hem of uitvloeien om Zijn vrienden te verkwikken, zo zijn zij geopend en zullen gaande blijven, uitspringende en overlopende zolang deze opening of verruiming duurt, en wanneer zij besloten en verzegeld worden, zo houden zij altijd op.

Een verzegeling dient om *zaken* te verzekeren. Alzo verzegelt de Geest de Heilige, opdat zij zeker zouden zijn, tot de uitverkorenen Gods te behoren. Verzekering daarom, vergezelt het zegel. "Wetende, geliefde broeders, uw verkiezing van God. Want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in de Heilige Geest, en in vele zekerheid, gelijk, gij weet hoedanigen wij onder u geweest zijn om u wentwil", 1 Thes. 1: 4 en 5. Daarom is de verzekering de gelovige een der gezegende werkingen van dit zegel; zoals geschreven is: "Totdat over ons uitgegoten worde de Geest uit de hoogte: dan zal de woestijn tot een vruchtbaar veld worden, en het vruchtbare veld zal als een woud geacht worden; en het recht zal in de woestijn

wonen, en de gerechtigheid zal op het vruchtbare veld verblijven. En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn, en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid; en mijn volk zal in een woonplaats des vredes wonen, en in welverzekerde woningen, en in stille geruste plaatsen", Jesaja 32:15-18.

De Joodse natie, *een vruchtbaar veld* genoemd, zou als een woud geacht worden, en de Heidenwereld, die vroeger *een woestijn* genoemd was, zou in een vruchtbaar veld herschapen worden, door de uitstorting van de Geest. Dan zal recht en gerechtigheid in dit veld verblijven: vrede, gerustheid en verzekering voor eeuwig, zullen de werkingen zijn van recht en gerechtigheid. Hun woning zal een woning des vredes zijn; en zo is het, want zij wonen in de kloze der rotsen, dat is hun verblijf. "Laat ze juichen die in de steenrotsen wonen, en van de top der bergen af schreeuwen", Jesaja 42:11. Zij moeten zekere woningen hebben: en dat is ook hun deel, want zij wonen in de Zoon en in de Vader. "Heere, Gij zijt ons geweest een toevlucht van geslacht tot geslacht", Psalm 90:1. En die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen", Psalm 91:1. Zij zullen vredige rustplaatsen hebben; zij rusten in de liefde Gods, en in Zijn volstreekte uitverkiezing van hun personen in Zijn verbond in de uitgewerkte zaligheid van Christus, en in het werk des Heilige Geest aan hun eigen zielen. En ik ken geen rustplaatsen zo kostelijk en zo vreedzaam als deze.

Paulus noemt *de besnijdenis een zegel*. "En hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend", Rom. 4:11. Abraham geloofde God, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend vóór dat hij besneden was, opdat noch hij, noch zijn zaad ooit in het vlees zouden roemen. Zijn besnijdenis wordt niet meer geacht dan een teken van de wezenlijke besnijdenis; want een die waarlijk besneden is, is iemand wiens hart door God besneden is, opdat hij Hem met zijn ganse hart zou liefhebben, en met Zijn ganse ziel, opdat hij leve. Deut. 30:6. Dezulken, en dezulken alleen zijn waarlijk besneden. "Want wij zijn de besnijding, wij die God in de Geest dienen en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen", Fil. 3:3. Het wezenlijke zegel van ware en geestelijke besnijdenis is liefde, en de besnijdenis in het vlees was hiervan het teken en niets meer. Dit zegel in het hart Abrahams, en het teken er van in zijn vlees, diende om Abraham te verzekeren, dat God zijn natuurlijk zaad zoude aannemen, (door een nationale aanneming) en hun het land der belofte zou geven, wat Hij deed, en er hen inleidde door de hand van Mozes en Jozua. En liefde was een zegel aan het gehele geestelijke zaad Abrahams, dat Hij hun door Zijn genade zou aannemen, hun zegenen met geloof, gerechtigheid en leven; en dat Hij hen het land des hemels zoude geven, en hun daarin brengen door dat beroemde zaad Christus Jezus, in Wie alle natiën zouden gezegend zijn.

Bijna iedere zaak de gelovigen eigen, is hem verzegeld. Het fundament, waarop hij bouwt, is verzegeld. "Hymenëus en Filétus, die van de waarheid zijn afgeweken, zeggende dat de opstanding alrede geschied is, en verkeren het geloof van sommigen. Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen die de Zijnen zijn", 2 Tim. 2: 18 en 19. Ik versta deze plaats niet zoals sommige goede mensen zulks doen; dat door zegel hier het verborgen raadsbesluit Gods of, Zijn voorwetenschap bedoeld is. Door dit fundament bedoelt de Apostel onwettigbaar de Heere Jezus Christus; zoals geschreven is: "Naar de genade Gods die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus", 1 Kor. 3: 10 en 11. Dit fundament nu staat zeker, zoals de profeet Jesaja zegt: "Daarom alzóó zegt de Heere Heere: Zie, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefden steen, een kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is: wie gelooft, die zal niet haasten", Jesaja 28: 16. Uit dezen tekst neemt Paulus het over, en zegt met de profeet: "Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen die de Zijnen zijn".

Dit fundament nu, hetwelk is Christus Jezus, heeft het zegel van God er op verkregen. Werkt niet om de spijze die vergaat, maar om de spijze die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon des mensen ulieden geven zal; want Dezen heeft God de Vader verzegeld" Joh. 6: 27.

Christus was verzegeld met de Heilige Geest. Hij was onderscheiden aangeduid, macht gegeven, gezalfd, lastgegeven, en gezonden om de beloofde en langverwachte Messias te zijn. Hij was vervuld met de Heilige Geest van de baarmoeder aan, en verzegeld door de openlijke nederdaling van de

Heilige Geest op Hem toen Hij gedoopt werd, juist voor Hij Zijn openbare bediening aanvaardde. De wonderen welke Hij wrocht, en de zielen welke Hij bekeerde, waren alle Schriftuurlijke bewijzen van zijn verzegeling en zending van God. Hierom besluit de Apostel, dat ofschoon sommigen, welke de naam van Christus belijden, zelve van het geloof zijn afgeweken en het geloof in anderen verkeren, nochtans de ware Messias, welke de alwetende God is, en die als mens verzegeld is met de Heilige Geest, moet weten wie Zijn eigen uitverkorenen zijn; Hij moet weten wiens zonden Hij droeg, voor wie Hij stierf, en wie Zijn eigene gekochte bezittingen zijn; en waarlijk, Hij zal nooit verliezen, wat zijn Vader Hem gegeven heeft, noch dulden dat er enigen uit Zijn hand zouden gerukt worden, die Hem zijn aanvertrouwd. De goede Herder kan toelaten, dat satan de wolven wegsteelt, maar geen schapen; want "de Heere (maar niemand anders) kent degenen die de Zijnen zijn".

Hieruit blijkt, dat het Fondament van de gelovige verzegeld is, en zo ook *de gelovige zelf*; en Zijn verzegeling wordt gezegd te zijn, in Christus: "in welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden".

En dus verzegelt God zowel de Verlosser als de verlore. "Maar die ons met u bevestigt in Christus, en die ons gezalfd heeft, is God; die ons ook heeft verzegeld", 2 Kor. 1: 21. Daarom, dezulken die de Heere zijn toegevoegd, zijn één geest, want het zegel Gods is op die beiden. zo ook de dierbare schatten des Verbonds, of de geestelijke zegeningen van het nieuwe Testament, zijn alle verzegeld en verborgen onder hetzelfde zegel voor de ogen van al wat leeft; noch kan ooit iemand die genieten, tot de Geest die de gelovige verzegelt, het Evangelie ontzegt en het gelovig gemoed daarin leidt "de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geest Gods zijn, hij kan ze niet verstaan, omdat ze geestelijk onderscheiden worden", 1 Kor. 2:14. "Daarom is ulieden alle gezicht geworden als de woorden eens verzegelden boeks, hetwelk men geeft aan een die lezen kan, zeggende: Leest toch dit, en hij zegt, ik kan niet, want het is verzegeld. Daarom zegt God, zie Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid Zijner wijzen zal vergaan, en het verstand Zijner verstandigen zal zich verbergen" Jesaja 29: 11, 14.

En dit gebeurde in de dagen van Christus. "Ik dank U Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve de kinderkens geopenbaard. Ja Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U", Matth. 11:25. Hoe dikwijls heb ik, voor ik nog één jaar na mijn nieuw geboorte oud was, mensen in de predikstoel in het duister zien werken, om in de rijken schat van een uitnemende tekst te komen, welke onder het zegel verborgen lag, maar alles te vergeefs. Het zoet gevoel der vergiffenis, van vrede, van onuitsprekelijke vreugde en volkomen heerlijkheid; de smeltende vlammen onder een genot van eeuwige liefde; de zoete zielversmeltende ondervindingen genoten onder de Goddelijke stromingen van Goddelijke droefheid en evangelisch berouw, welke voortgebracht worden onder het gerommel van Gods ingewanden jegens ons, en de herhaalde ontdekkingen van Zijn liefde tot ons in Christus Jezus; de voorsmaak van de hemel en Goddelijke vrolijkheid, die door de Geest ontspringt onder de indrukken dat de Goddelijke tegenwoordigheid ons vergezelt op ons pad en op onze slaapstede; de zoete stralen, der Godheid, die dikwijls in het woord schijnen, de diepe verborgenheden opploegde en het verlichte gemoed door heerlijk stralende glans, leidende van de een verborgenheid in de andere, de ziel vastzettende in de heerlijke overeenstemming, die uit het woord tegenblijkt; wanneer gebogen dingen recht gemaakt worden, ruw plaatsen glad, en schijnbare tweedracht in overeenstemming gebracht wordt; de verblijdende en zielverrijkende gedachten, dat arme wormen toegelaten worden tot God te naderen en met vrijmoedigheid, vrijheid en gemeenzaamheid met Hem, en om gemeenzaamheid en medegenootschap beide met de Vader en de Zoon te houden, en ter zelfder tijd te zien, dat het woord van God geheel overeen komt met al de Goddelijke onderwijzingen, invloeden en werkingen van de Heilige Geest Gods in ons; en om gevoelig onder de Goddelijke toelachingen van de hemel te verkeren; om bekend te zijn met de verborgen gedachten van Gods hart, welke gedachten zijn van het goede en niet des kwaads, om ons het verwachte einde te geven.

Hoeveel ras voorbijgaande bezoeken, hoeveel van gedaante veranderde uitzichten, welk een medelijden ontdekt de God van alle genade ons in moeiten! Welk een bijstand verschaft Hij! Welk een onderstand gevoelt het hart in een uur van beproeving! Hoe gevoelig scheurt Hij de hemel en komt neder ons tot hulp! Jesaja 64:1. Hij laat onze hoop toe tot binnen het voorhangsel, en onze genegenheden tot zijn eigen rechterhand, waar Christus zit. Zijn gezegende tegenwoordigheid, wanneer die op de ziel schijnt, werpt een Goddelijken glans op het gehele werk Zijner handen;

Zijn schitterende volkomenheden schijnen in beide bollen: "Zijn heerlijkheid bedekt de hemelen, en het aardrijk was vol van Zijn lof", Hab. 3:3. De verwonderlijke nederbuiging Gods, zo laag bukkende om ons te bezoeken, maakt ons minder dan niets. De afstand en onevenredigheid tussen God en zulke wormen schijnt, zo mogelijk, groter te zijn dan oneindigheid; en toch de liefde, die alle dingen gelooft, zegt te zelfder tijd, en dat met de getuige op aarde en het getuigenis des hemels: "Ik woon in God, en God woont in mij". De Goddelijke roerselen nederdalende voor het geloof te grijpen, de verborgene leidingen Zijner voorzienigheid, de goedheid, die dagelijks voorbij ons aangezicht gaat, en de genade en waarheid die ons volgen; het waakzame oog Gods over ons; de meest ogenblikkelijke omstandigheden, die zo teder door Hem worden gadegeslagen; het dove oor dat Hij keert tot alle onze uitroepen tegen onszelf; de Goddelijke goedkeuring, de liefde, de Vaderlijke omhelzingen die ons overweldigen, welke wij in zelfvernedering afkerig ontwijken en trachten weg te doen, oordelende onszelf Zijner barmhartigheid onwaardig! Deze dingen, en duizenden meer, welke mijn arme ziel heeft genoten en waar het woord van God van overvloed, berusten allen onder het zegel; hetwelk geen natuurlijk mens, hoe schitterend zijn hoedanigheden mogen zijn, of, hoe diep zijn onderwijs ook gaat, kan aanraken, veel minder ontdekken en in het licht stellen.

Natuurlijke mensen in de bediening, zijn gebroken bakken, putten zonder water, wolken zonder regen, lampen zonder olie en een kruik zonder zout. Een dode redevoering van een bedienaar der letter is voldoende om de levendigste ziel in een diepen slaap te dompelen, om de meest verwijde ziel in ijzers te sluiten, en om een gewaterde hof als een uitgedroogde heide te maken. Geestelijke slaapzucht, wettische dienstbaarheid en zielsarmoede was alles, dat ik ooit van zulke bedienaars had; en ik heb vroeger genoeg gehad van dit harde loon. Zij verkeren het huis des gebeds in een gevangenis, en maken van vrijgeboren burgers slaven.

De gelovige is een levende brief; heeft de gehele inhoud van Gods wet in zijn hart geschreven, verzegeld en bedekt voor de wereld; want een werelds mens kan die noch zien noch geloven, ofschoon hij ze verklaart. Hij is verzegeld met de zekerheid des geloofs, hetwelk zijn hart vast zet. Hij is verzegeld met de liefde Gods in Christus Jezus, hetwelk Zijn besnijdenis is, en een zeker teken en zegel dat de gerechtigheid van Christus de Zijn is; want de liefde werpt de vrees uit en gelooft alle dingen. Christus, zijn Fondament, is verzegeld; het verbond en zijn gehele rijke inhoud, welke voor de wereld verborgen is, is ook verzegeld en hem verzekerd; maar niet verborgen noch voor hem bedekt. Iedere heilswaarheid, belofte of onderwijs van Christus, iedere onderwijzende berisping of bestraffing in vereniging met al de vermaningen, waarschuwingen en verborgen raadgevingen, welke door de grote Profeet der kerk gegeven worden, zijn omkleed met macht op de ziel ingedrukt en bevestigd op zijn hart als met een zegel. "Maar God spreekt eens of tweemaal, doch men let daar niet op. In de droom, door het gezicht des nachts, als een diepe slaap op de lieden valt, in de sluimering op het leger: dan openbaart Hij het voor het oor der lieden, en Hij verzegelt hun kastijding; opdat Hij de mens afwende van zijn werk, en van de man de hovaardij verberge", Job 33:14-17.

Zonder dit zegel, zou de Satan en Zijn kettters spoedig het zaad in hun harten gezaaid wegstelen; zoals wij dat dikwijls zien in mensen van de grootste bekwaamheden, wanneer het woord alleen in het verstand en het oordeel is ontvangen. Deze zijn spoedig verleid, en gebracht om de grootste ongerijmdheden te geloven; en dit zou ook met de uitverkorenen het geval zijn, was er geen zegel, dat het woord vergezelt. Waarheid, wanneer die verzegeld wordt, maakt het geweten vrij; en zulke zielen bevestigen door hun zegel, dat God waarachtig is. Dan bereikt de waarheid de genegenheden; het wordt in de liefde daarvan ontvangen. Het is het woord der genezing, dat ons gezond maakt; het woord des geloofs, dat ons doet geloven; het woord der kracht, dat ons doet gehoorzamen; het woord der wijsheid, dat ons wijsmaakt tot zaligheid; het woord der gezondmaking, hetwelk al onze geestelijke ziekten geneest, gepaard met een overvloed van vrede; een woord des lichts om onzen voet in de weg, des vredes te geleiden.

Het is het woord der gerechtigheid, hetwelk ons rechtvaardigt; en het woord der verzoening, hetwelk ons vrienden maakt. Het is de belofte van aanneming hetwelk ons zonen maakt; de belofte des levens hetwelk ons erfgenamen maakt; en de belofte van overwinning door genade hetwelk ons meer dan overwinnaars doet zijn.

Dit alles en veel meer nog vergezelt de verzegeling van ons onderwijs. Daarom de onmogelijkheid, dat de uitverkorenen ten laatste nog bedrogen zouden uitkomen. Satan beproeft de jongbekeerde sterk, en zendt de wijste en slimste dienaars zijner belangen om hetzelfde te doen: maar de jonggelovige, zo pas uit zijn slavernij verlost, en zich verheugende in zijn vrijheid, en van weinig meer levende dan van zijn Goddelijke vertroosting; en bevindende, dat deze ketters niets dan verwarring en slavernij over zijn gemoed brengen, welke hem zijn zoete bete beroven, zo wordt hij er spoedig bevreesd voor; hij schuwt hen en verdenkt hen dieven en rovers te zijn; en hij heeft het juist voor, want ze zijn niets anders.

En de Heilige Geest gaat voort het werk te verlevendigen en te vernieuwen; dit brengt de ziel telkens en telkens weder tot het licht. En telkenmale als de Heere in zijn hart schijnt wordt de bedrieger meer ontdekt; terwijl hij gevoelt, dat zijn eigen hart te meer wordt versterkt, gegrond en in de waarheid bevestigd.

Door dit zegel wordt het beeld Gods ingedrukt; en dit wordt door de Geest gewrocht, terwijl Jezus Christus aan het verlicht verstand en het oog des geloofs wordt geopenbaard, zoals geschreven is: "En wij allen met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest", 2 Kor. 3: 18.

Zeer verscheiden zijn de aanblikken, die de gelovigen hebben op Christus Jezus, terwijl de Heilige Geest hen bewerkt en verandert, of dit beeld in de ziel indrukt. Abraham, Isaäk en Jacob, Mozes, Jozua, Gideon en Manóah zagen Hem allen; want Hij verscheen aan elk van hen en aan vele anderen.

Sommigen zagen Hem als een Engel Gods, zeer schrikkelijk.

Sommigen in een menselijke gedaante, als Jozua; en in de wolken, als Job. Sommigen als een vlammend vuur, als Mozes.

Sommigen in smartende omstandigheden, als Jesaja. Anderen in zijn priesterlijk gewaad als Ezechiël en Daniël.

Anderen in een vertoon van oorlog, met klederen in bloed gedoopt, en op een rood paard, als Johannes en Zacharia.

Sommigen als de oude van Dagen en eerbiedwaardige Rechter, met Zijn haar als zuiver wol. Sommigen op de rechterstoel, als Daniël.

En anderen op Zijn heerlijke troon als koning van Sion, en boven de Cherubim, als Ezechiël.

Hij werd ook zo gezien door Paulus; en sedert ook door **Mr. Hart**, en ook door mij, en door vele anderen in onze dagen, die Hem gezien hebben in Zijn eigen licht door het oog des geloofs, en met het verlichte verstand als de Man van smarten op het kruis, en terzelfder tijd schijnende in de fontein van eeuwig licht. O! allerheerlijkst, allerwonderlijkst en ziel herscheppend gezicht. Anderen zien Hem in het licht van het Woord. Het Woord is met licht en leven vergezeld.

De Geest getuigt van Christus aan de ziel, op welke tijd de Zon der gerechtigheid opgaat met genezing onder Zijn vleugelen; welk gezicht aan allen is beloofd die Zijn Naam vrezen, Mal. 4: 2, en dat is een belofte van de blijde boodschap des heils. En dit gaat vergezeld met onuitsprekelijke vreugde en vol heerlijkheid. "Maak u op, wordt verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op. Want zie, de duisternis zal de aarde bedekken en de donkerheid de volkeren; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden, en de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans die u is opgegaan" Jesaja 60: 1-3. Welke belofte vervuld zal worden en bevonden waarheid te zijn, zolang er één uitverkoren vat onder de heidenen gevonden wordt, die geroepen moet worden.

En hoewel wij vele predikers hebben, die alle gezicht ontkennen, en bijgevolg alle bovennatuurlijk licht, toch weten wij, dat dezulken geen brandende en schijnende lichten kunnen zijn, omdat zij het licht ontkennen, noch dienaars van Christus, want Hij maakt zijn dienaars tot een vlammend vuur, Psalm 104:4. Ook zijn zij geen kinderen des lights of des daags, maar des nachts en der duisternis; want, indien zij hetgeen zij beweren waarheid is, zo is er niets dan vervloeking in het gehele land, want God zegt: "Als er geen profetie is wordt het volk ontbloot", Spr. 29: 18.

Zulke blinde gidsen hebben niets dan het licht der natuur om hen te geleiden. "Zij spreken het gezicht huns harten". Alle gezicht te ontkennen is God te loochenen, Welke een Licht is, en alle kennis is uit Hem. God belooft dat Zijn kinderen Hem allen zullen kennen, maar hoe? God geeft ons het licht van de kennis der heerlijkheid van zichzelf in het aangezicht van Jezus. Het is alle verzekerd woord der profetie te ontkennen, want dit is "een licht, schijnende in een duistere plaats". Dezulken ontkennen het recht der heiligen, en al het goede werk binnen in hen; want zij worden genoemd "de kinderen des lichts en kinderen des daags". Zij ontkennen het pad van de rechtvaardigen hetwelk meer en meer, schijnt. Zij ontkennen de zaligheid van God, want dat is "een brandende lamp". Zij ontkennen de lampen en de olie der wijze maagden, ja, ook van de dwaze; want hoe kon hun lamp uitgaan, indien zij generlei soort van licht hadden?

Zij ontkennen alle verheuging der rechtvaardigen, want het licht van de rechtvaardigen verheugt. Zulke mensen ontkennen de schriften der waarheid, want die zijn een licht voor onzen voet en een lamp op ons pad". Zij ontkennen alle evangelie prediking, want "dat is licht gezaaid voor de rechtvaardige, en vrolijkheid voor de oprechte van harte". Zij ontkennen het wezen Gods in zijn kerk, want "uit Sion de volmaaktheid der schoonheid verschijnt God blinkende". Het berooft een ware dienstknecht Gods van iedere naam die God hem geeft. Hoe kan hij een "ziener" een "profeet" of een "wachter" zijn, indien hij stekeblind is? Hoe kan hij een brandend of schijnend licht zijn, een vlamvend vuur, een kaars of kandelaar, of een ster in des Heeren rechterhand, indien er in hem geen licht is? Zij moeten blinde wachters zijn en stomme honden, want welke honden zullen er blaffen, tenzij zij een vreemdeling zien of een gerucht horen? En juist zulke blinde wachters zijn alle predikers, die het gezicht (of openbaring) ontkennen; want alle boven-natuurlijk licht, hetwelk boven en buiten het licht der natuur is, is gezicht; hetzij het schijnt in het hart, als in Paulus, of in het hoofd, als in Bileam, hetzij het schijnt in het woord van God, of in het aangezicht van Jezus Christus.

Paulus noemt het *een hemels gezicht*. Zulke mensen ontkennen ook de behendigheid van Satan, want Paulus zegt dat hij zich verandert in een engel des lichts. Ja meer nog, zulke predikers ontkennen zelf hun eigene misleiding en de invloed daar zij onder zijn, want Paulus zegt ons, dat zelfs bedriegers of dienaars van de Satan zich veranderen, als waren zij dienaars der gerechtigheid, 2 Kor. 11:14, 15. Daarom is het des Satans oogmerk om een Engel in zijn verschijning na te bootsen, en zijn dienaars om de bedienaars van Christus te gelijken door in het licht van hun eigen vuur te wandelen, en in de spranken die zij zelf ontstoken hebben.

Het beeld Gods, hetwelk de Geest op de ziel indrukt wanneer zij wordt verzegeld, bestaat in licht, kennis, heerlijkheid, liefde, gerechtigheid en ware heiligheid. En zulke zielen schijnen als lichten in de wereld, want zij zijn bekeerd; en ware bekering, is de mens te veranderen van duisternis tot licht, en van de macht des Satans tot God. Deze verzegeling wordt gezegd te bestaan tot op de dag der verlossing. "En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door welken gij verzegeld, zijt tot de dag der verlossing", Efeze 4:30. De dag der verlossing, waarvan hier gesproken wordt, blijkt de opstanding te zijn, welke bestaat in de verlossing des lichaams van het graf. Zoals geschreven is: "Maar ook wijzelve die de eerstelingen van de Geest hebben, wij ook zelve zeg ik zuchten in onszelf, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams", Rom. 8: 23.

Onze verzegeling nu is hiervan het gewisse Onderpand. "In Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte, die het Onderpand is van onze erfenis tot de verkregen verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid", Efeze 1:13, 14. In deze woorden wordt de kerk van God een *bezitting* genoemd, zoals het des Heeren deel is. *Des Heeren deel is zijn volk, Jakob is het deel Zijner erfenis.* Dit deel wordt genoemd de *verkregen* bezitting, omdat het met een prijs is gekocht. Om de gemeente Gods te weiden, welke hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed", Hand. 20: 28.

Deze gehele bezitting werd door de Vader aan de Zoon gegeven, en hij offerde er Zijn leven voor op, en de prijs die Hij betaalde verwierf het volkomen, zowel het lichaam als de ziel; van al hetwelk hij niets zal verliezen, nee, niet zoveel als een enkel haartje. "Niet één haar uit uw hoofd zal verloren gaan", Luc. 21:18. En dit is de wil des Vaders Die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar hetzelfde opwekke ten uitersten dage. "En dit is de wil desgenen die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage", Joh. 6:39, 40.

Deze *verkregen bezitting* is thans wonderlijk verspreid. Vele zielen, de geesten der volmaakt rechtvaardigen genoemd, zijn nu in de hemel. Twee van de lichamen der heiligen zijn in de hemel, zowel als hun zielen. Henoch zowel als Elia. De lichamen van duizenden der Heilige liggen nu in het stof, hun zielen hebben de lichamen in geloof achtergelaten om te rusten in hope.

Een gedeelte der gekochten is in een strijdende kerkstaat; een ander deel ligt in de verderfenis van de val; sommigen in de baarmoeder der vrouw, sommigen in de lendenen van de man en sommigen in onbestaanlijkheid.

Maar bij de **Eerste Opstanding**¹ moeten zij allen bijeenvergaderd worden; allen wier namen in de hemelen zijn geschreven, de gehele kerk van de Eerstgeborene. En dit zal de grote samenroeping zijn, of "de algemene vergadering", Hebr. 12 :23.

De Apostel nu zegt ons, *dat wij verzegeld zijn door de Heilige Geest tot dezen dag der verlossing*; hetwelk aantoonst dat geen dan verzegelde personen zullen opstaan in de *Opstanding der rechtvaardigen*. Geen dan dezulken, die uit de geloof zijn, en die, also gelovende, verzegeld zijn met de Heilige Geest der belofte, kunnen opstaan in de Eerste opstanding, want zij, en zij alleen zijn zalige en heilige mensen.

"*Zalig en heilig* is hij die deel heeft in de eerste opstanding, over deze heeft de tweede dood geen macht", Openb. 20:6.

Uit de geloof zijnde, zijn zij *zalig* met de gelovige Abraham, en met de Heilige Geest verzegeld zijnde, zijn zij *heilig*. Daarom, deze onze *verzegeling tot de dag der verlossing* is om ons een deel en erve in deze Eerste Opstanding te verzekeren; het is daar een bewijs en Onderpand van. Het is de heiliging en verzegeling van de Heilige Geest, die daarvan deelgenoot doet zijn.

En dit is een waarheid, dat de Heilige Geest nooit enig sterveling zal levend maken en veranderen, en hem het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig zal maken, tenzij Hij er in woont en hem tot zijn tempel maakt in dit leven. Weet gij niet" zegt de apostel, "dat uw lichamen tempelen van de Heilige Geest zijn? Gij zijt de tempel des levendigen Gods, zoals God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en in hen wandelen."

En deze tempel is heilig, en zalig en heilig zijnde, moet hij opstaan in de Opstanding der Rechtvaardigen. En waarlijk, zalig en heilig zal hij zijn wanneer hij verrijst!

Christus deed de tempel van Zijn eigen lichaam weer opstaan, en de Heilige Geest zal de Kerk doen opstaan, welke Zijn tempel is, en haar 't heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig maken. Wij moeten zien op deze onzienlijke dingen. Dit en wat daarop volgt, is de prijs der hoge roeping Gods in Christus Jezus. "Zo loopt dan, opdat gij moogt verwerven" in het pad der rechtvaardigen, dat ten leven is, en in deze wedloop, die ons voorgesteld is en op hope van de prijs. Deze brief verlaat mij gans machteloos, toch voortgaande.

Altijd de uwe in onvergelykbare liefde,

W. HUNTINGTON.

¹ In de preek over de wijze en dwaze maagden, en op tal van andere plaatsen schrijft Huntington uitdrukkelijk, dat de Eerste Opstanding voorafgaat aan het Duizendjarig Rijk. Huntington was verzekerd en verzegeld dat hij behoorde bij degenen die zullen opstaan bij de Eerste Opstanding.

ZEVENTIENDE BRIEF.

Aan de Eerw. J. JENKINS, in het nieuw Vicariaat, Lewes, Sussex.

Aan mijn eigen zoon in het geloof.

Geliefde, ik denk dat het betamelijk is, zo lang ik in dezen tabernakel ben, uw rein gemoed bij wijze van herinnering op te wekken, opdat ná mijn verscheiden deze dingen bij u mogen verblijven. Overpeins deze allerge wichtigste zaken; geef er u geheel aan over, zodat het nut dat gij er uit trekt aan allen mag bekend worden. "Doe het werk van een evangelist, opdat men van uw bediening ten volle verzekerd zij". Brengt hen van hun oude zandgrond af, van alle vertrouwen in het vlees, en van hun zure droesem van wettische gerechtigheid. Ontsluit de waarheid in deszelfs gehele naakte kracht en naakte eenvoudigheid; neem waar en let op deszelfs werkingen, vruchten en uitwerksels, en gij zult, het in de hand van de Geest voldoende vinden, om de halstarrigste te onderwerpen, de verstoktste te veranderen, de tegenspreker te doen zwijgen en het kind van God tot alle goed woord en werk te vervullen.

Maar ik zal voortgaan.

17e. **En handelen over de Heilige Geest, als een Onderpand onzer erfenis.** "Want ook wij die in dezen tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde; nademaal wij niet willen ontkleed, maar overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde. Die ons nu tot dit zelve bereid heeft, is God, die ons ook het onderpand des Geest gegeven heeft", 2 Kor. 5:4 en 5.

1^e De Apostel noemt hier onze aardse lichamen een "tabernakel", hetwelk een draagbare woning is, welke opgericht, neergelegd en verplaatst kan worden, juist zoals het de eigenaar behaagt dit te doen. Deze tabernakel, zoals die nu staat, is niet duurzaam, om redenen van de ellende, welke de inwoners in de tegenwoordige staat aankleeft, "wij, die er in zijn, zuchten, bezwaard zijnde". De plaag der melaatsheid is er in, en daarom moet hij neergeworpen worden. Er is een lichaam der zonde, een lichaam des doods in, en dit heeft het verderfelijk gemaakt, en verderfenis is het zaad de doods. Het is allen mensen gezet eenmaal te sterven, God heeft het der ijdelheid onderworpen doen zijn, niet gewillig, want de dood, in het afgetrokken beschouwd, is ons niet welkom, "maar God heeft het op hope onderworpen." De dood, van zijn prikkel ontwapend, welke de zonde is, en van de kracht der zonde, welke de wet is, en van de vloek der wet, welke is toorn en verdoemenis, al hetwelk de dood vergezelt als een strafoefenend kwaad; de dood hiervan ontwapend, is geen dood noch koning der verschrikking, maar de schaduw des doods en de poort tot het leven, want alles is het onze, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, 1 Kor. 3:22.

2e. De Apostel noemt deze onze aardse lichamen "kleren", welke een mens in de morgen aantrekt. zo komen wij in deze wereld met deze verderfelijke lichamen; en, zoals een mens Zijn kleren des avonds aflegt en te bed gaat, zo ook is er een nacht komende (waarin niemand werken kan) voor des Heeren knechten, wanneer zij zullen betaald worden; zij, die onder het kruis gewerkt hebben in geloof en liefde, en in zelfverloochening; te dier tijd zullen zij hun kleren afleggen, te rusten gaan, of in slaap vallen in Jezus. Maar dit is nog niet alles waaromtrent de hope werkzaam is: "nademaal wij niet willen ontkleed maar, overkleed worden, opdat het sterfelijke van het leven verslonden worde". In de morgen der opstanding, wanneer het huwelijk van het Lam zal voltrokken worden, dan zullen deze onze lichamen niet alleen met onze zielen verenigd worden, maar deze verderfelijke lichamen zelve zullen onverderfelijkheid aandoen; en dit zal plaats hebben wanneer Hij die alléén onverderfelijkheid heeft, verschijnen zal.

Dit zal het eindwerk zijn in de nieuw schepping en het is de laatste verandering van gedaante, die wij verwachten. "Verwachtende de zalige hope en verschijning der heerlijkheid van de groten Gods en onzen Zaligmaker. Jezus Christus", Titus 2: 13. Wij hebben de Heere Jezus Christus reeds aangedaan, en in Hem gewandeld; namelijk door het aandoen Zijner gerechtigheid, de kleren des heils en de bedekking van des Heeren Geest. Maar te dier tijd zullen wij Hem nadrukkelijk aandoen en dat volkomen. De Heilige Geest zal onze sterfelijke lichamen opwekken en Goddelijk leven in ieder lid van hetzelfde instorten, "wanneer Christus die ons leven is verschijnen zal". De Geest zal ons niet alleen van al onze zonden reinigen, hetwelk "ons vernederd lichaam veranderen" genoemd wordt, Fil. 3: 2, maar zal alle verderfelijkheid met de wortel uitrukken, want

de onverderfelijkheid zal aangedaan worden. Dan zullen wij "bekennen de liefde van Christus, welke (in dezen staat) de kennis te boven gaat en vervuld worden met al de volheid Gods", Efeze 3: 19. De kerk is het lichaam van Christus, de volheid van Hem, allen wonen in Hem; en Hij zal ze allen vervullen, hen alle volheid zijn, en allen in Hem zijn, Efeze 1:23. Onze lichamen zullen niet alleen gereinigd worden van al hun grove en verderfelijke stoffen, hetwelk nu een kluister en een gewicht is, maar zij zullen geestelijk zijn.

Er is een natuurlijk lichaam en er is een geestelijk lichaam. Dit doodgegewicht zal plaats maken voor een "eeuwig gewicht der heerlijkheid", 2 Kor. 4 :13. Het zal opgewekt worden in kracht, kracht om dit eeuwig gewicht der heerlijkheid te dragen en kracht om het gezicht te verdragen in het aanschouwen van God de Vader, want "de reinen van harte zullen God zien", Matth. 5:8. Te dien dage zal Hij ons de Vader tonen. In deze kracht zal het lichaam een bekwaam metgezel der ziel zijn; het zal zijn krachtig, gezwind, en door Zijn vlugheid "als de engelen Gods in de hemel", Matth. 22:30. Daarom zal er in de volzaligen dienst Gods geen bezwijking zijn, geen vermoeidheid, ofschoon wij tot in alle eeuwigheid de zaligheid Gods en des Lams zullen zingen, Openb. 5: 13. Wij zullen door het Lam geleid worden aan de fontein des levenden waters, Openb. 7: 11; en de ziel en lichaam beide geestelijk zijnde, zullen wij "drinken uit de beek van Gods wellusten", Psalm 36:8, hetwelk ons met een Goddelijke volheid zal vervullen, zo schielijk als wij het voort kunnen brengen in zegeningen, lofzeggingen en dankzeggingen; in vereniging met de toeëigeningen van kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en dankzegging Gode en het Lam, Openb. 5:12.

Onze lichamen zullen *opgewekt worden in heerlijkheid*. Ik denk dat onze lichamen vurig zullen zijn, of een vurige gedaante zullen hebben. Wat men kan opmaken uit de volgende plaats. "Onze lichamen" zegt Paulus "zullen het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig gemaakt worden". "Wij" zegt Johannes "zullen Hem gelijk zijn, wij zullen met Zijn beeld opwaken". En de verheerlijkte mensheid van Christus is dus beschreven. "En ik zag als de verve (kleur) van Hasmal, als de gedaante van vuur rondom daar binnen, van de gedaante Zijner lendenen en opwaarts; en van de gedaante Zijner lendenen en nederwaarts zag ik als de gedaante van vuur en glans aan hem rondom", Ez. 1: 27. Goddelijk licht zal hen doorschijnen, met zulk een straling van hemelse heerlijkheid gelijkvormig en in velerlei opzichten de hemellichten overtreffende. "Dan zullen de, rechtvaardigen blinken gelijk de Zoon, in 't Koninkrijk huns Vaders. Die oren heeft om te horen, die hore", Matth. 13: 43.

(3) Dus, te dier stonde, en bij de voltrekking van het huwelijk des Lams, zal de bruid "berookt worden met allerlei poeder des kruideniers" Hoogl. 3:6. "Waakt op en juicht, gij die in het stof woont, want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden, en het land zal de overledenen uitwerpen", Jesaja 26: 19. De reuk van de offerande des Heeren, waarmede de kerk zal volmaakt zijn, de zoete geur van haar verheerlijkende genade, waarmede zij zal versierd zijn, zal wonderlijk zijn. Al de klederen van haar Heere rieken naar mirre en aloë en kassie uit de elpenbenen paleizen, Psalm 45:9. En met deze Goddelijke, welriekende geur zal zij geheel overspreid wezen. Nu zijn zij "een goede reuk Gode", 2 Kor. 2: 15, maar hoeveel meer dan?

Al de priesters die in het heilige dienden nabij het Heilige der Heiligen, waren met welriekende kruiden gezalfd, Ex. 30: 35, 37, veel meer dus in het Heilige der Heiligen, eeuwig in de hemelen. Heiligende genade bereidt de kerk nu "een bed van specerijen", Hoogl. 6:2, wat zal dan verheerlijkende genade doen? Gebeden in de harten der gelovigen zijn "gouden fiolen vol reukwerks", Openb. 5:8, maar volmaakte lofzangen in de hemel moeten die overtreffen. God neemt ons aan in dit leven in Zijn geliefde Zoon, als Gezalften, en in Christus zullen wij eeuwig een aangename reuk blijven. "Ik zal een welgevallen aan ulieden nemen om de lieflijken reuk, wanneer Ik u van de volkeren uitvoeren en u vergaderen zal uit de landen", Ezechiël 20:41, "Waakt op en juicht, gij die in het stof woont, want uw dauw zal zijn als een dauw der moeskruiden en het land zal de overledenen uitwerpen", Jesaja 26: 19.

Wij hebben reden te geloven, dat Adam zeer schoon was, daar hij "een voorbeeld was desgenen die komen zou", Rom. 5: 14, van Wie gezegd wordt "dat hij schoner is dan de mensenkinderen", Psalm 45: 2. Van David wordt gezegd, dat hij roodachtig was, en een schoon man en schoon van aanzien; verstandig in zaken, en dat de Heere met hem was" 1 Sam. 16: 12 en 18.

En zonder twijfel was de persoon van Christus hem zeer gelijkende. Alle gebreken en mismaaktheid kwam met en door de zonde in de wereld, en wanneer dit kwaad is weggedaan

zullen de onaangename gevolgen ophouden, "een iegelijk volmaakt discipel zal zijn gelijk zijn Meester", Luc. 6: 40. "Opdat Hij ze zichzelf zouden heerlijk voorstellen, een gemeente die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zoude heilig zijn en onberispelijk", Efeze 5: 27. Alle overtolligheid, mismaaktheid of gebrek maakte onder de wet een Leviet ongeschikt voor het priesterschap of de dienst van het heilgdom; het zal ook niet toegelaten worden in de waren tabernakel daar boven. Daar zal geen vlek of zonde zijn, geen rimpel des ouderdom, noch litteken van oude wonden, noch enig ding dat wanstaltig is. Lea zal er zijn zonder tedere ogen, Jakob zonder hinken, en Paulus zonder gebrek of verzoeking, en Timotheüs was zonder Zijn maaggebreken. De kerk zal "volmaakt zijn in Een", Joh. 17: 23, en geen onvolkomenheid kan voor God bestaan. Christus was een Lam zonder vlek of rimpel, en "wij zullen Hem gelijk zijn", en "Hem zien gelijk Hij is".

Daar zal een volmaaktheid van gezicht zijn. De overblijfsels van het oude voorhangsel drukken in deze staat zwaar op ons, het is een donkerheid, die dikwijls wordt gevoeld; de droevige nevel op het gemoed weerhoudt ons, van op het einde der dingen te zien, en van die te zien, zoals die wezenlijk zijn. "Wij zien door een spiegel in een duistere rede", 1 Kor. 13:12, en zien door de spiegel des geloofs. Geloof is het gezichtsvermogen van een uit de hemel geboren ziel, welke als de maan, al haar licht van de zon ontvangt; want indien de Zon der gerechtigheid niet schijnt, indien van des Heeren aangezicht Zich niet ontdekt, zo wandelen wij in duisternis, en hebben geen licht; wij kunnen alleen in het duister op de naam des Heeren vertrouwen, en steunen op een God Die zich verbergt. "Want bij U is de fontein des levens; in Uw licht zien wij het licht", Psalm 36: 10. "Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen gelijk ook ik gekend ben. Want wij kennen ten dele en profeteren ten dele; doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden", 1 Kor. 13:9-12. "Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien", Matth. 5:8. En dit lieflijk aanschouwen in het aangezicht van Jezus Christus is het uiterste einde der hoop, de volheid der verwachting, en de overvloedige maaltijd van alle heilige en hemelse begeerten, welke hen tot volkomen verzadiging zal vervullen. Daar zullen wij zien aangezicht tot aangezicht, en kennen gelijk als wij gekend zijn.

Wij zullen (de arme) Adam en Eva zien, onze eerste ouders, aan wie de eerste belofte geopenbaard werd; en Abel, de eerste martelaar, het eerste slachtoffer van satanische woede en wreedheid; en Noach, het tweede geslacht, de eerste scheepmaker en zeevarende, die een reis van twaalf maanden op een zee zonder strand maakte; en de eerbiedwaardige Abraham en Sara, onze zinnebeeldige ouders, welker lichamen gedurende zo vele jaren onvruchtbaar waren, en hun geloof zo vruchtbaar, om zelf vele natiën opeens te ontvangen en er zich in te verheugen. Daar zullen wij Izaäk zien, het grote afbeeldsel en de tekening van de verborgene geboorte van het gehele beloofde zaad; en Jakob, de machtige worstelaar, die beide hemel en aarde overwon, toen hij slechts één been had om op te staan. Daar zal de arme ontevreden Jona zijn, zeer vergenoegd en zich verheugende in Zijn God, na een sterke twisting zowel op zee als te land met Hem gevoerd te hebben. Daar zullen wij Melchizédék zien, die ons aangewezen is als een evangelisch priester, een lover Gods in de geest, en die wat een geslachtrekening aangaat, zo heeft hij noch vader noch moeder, noch geboorte, noch dood. Daar zullen wij Petrus zien, zonder zwaard; onder de getrouwe belijders; Maria Magdalena onder de wijze maagden, en David onder degenen, die met vrouwen niet bevlekt zijn. Zo ook Paulus, die onvergelykbare strijder en onvermoeide arbeider; Johannes de geliefde discipel; zo ook Maria, die de Heere zalfde; de gezegende moeder van de Tweede Adam, en Lazarus, die, ofschoon tweemaal opgewekt, toch deel heeft in de eerste opstanding.

Adam kende Eva en haar oorsprong, zodra zij tot hem gebracht was. Petrus en Johannes kenden Mozes en Elia ofschoon in een verheerlijkte staat; maar de kennis zal in de hemel volmaakt zijn, en daarom alles wat in dit leven te bereiken is ver overtreffen.

Daar zal ook tot in alle eeuwigheid *een einde zijn aan alle smart* en verdriet, en aan alles wat daarvan de oorzaak was. "Dezen, die bekleed zijn met de lange witte klederen, wie zijn zij en van waar zijn ze gekomen? En ik sprak tot hem: Heere, Gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij vóór de troon Gods en dienen Hem

dag en nacht in Zijnen Tempel; en die op de troon zit, zal hen overschaduwen. Zij zullen niet meer hongeren en zullen niet meer dorsten, en de Zoon zal op hen niet vallen noch enige hitte. Want het Lam dat in 't midden van den troon is, zal ze weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen", Openbaringen 7: 13-17. Deze gelukkige schepsels kwamen uit grote verdrukking; alle soorten van beproevingen, moeiten, verzoeken en vervolgingen; wat de gewone bedeling is van alle Gods kinderen. De klederen gewassen en wit gemaakt in het bloed des Lams waren hun lichamen waarmede hun zielen bekleed waren. Hun gelukstaat is, dat God onder hen woont; dat zij voor Zijnen troon zijn, en in Zijn dienst gedurig bezig, vervuld zijnde met liefde tot Hem en verheuging in Hem. Zij hongeren niet meer naar gerechtigheid, naar het leven, noch naar het woord, als zijnde volmaakte vervuld. Zij dorsten niet meer naar troost, naar de nieuwe wijn des koninkrijks, noch naar de levenden God, zijnde met Zijn volheid vervuld. Noch zal de zon of enige hitte meer op hen vallen. De zon van vervolging en verzoeking, welke over hen komt om redenen des Woords, hetwelk zovele onrechtzinnige belijders beledigt en doet verdorren, die zal hun niet meer treffen noch enige hitte. Geen vurige pijlen van de satan, noch het vuur der lusten, noch een vurige wet, noch de vlammen van geestelijke en vleselijke jaloersheid, noch de wraak en toorn van wreedaards.

Want het Lam in het midden des troons zal hen voeden met zijn volheid van genade en hen leiden tot de levende Fonteinen der wateren, namelijk tot God de Vader, zeggende: "Zie daar, Ik en de kinderen die God Mij gegeven heeft", Hebr. 2: 13.

En God, Vader, Zoon en Geest, zijn de levende Fonteinen van levende wateren; de Fontein van leven, liefde, blijdschap, vrede, goedheid, heerlijkheid en majesteit. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen, zijnde door Christus de Vader voorgesteld; en, wordende door Hem hartelijk aangenomen, omhelsd en gezegend. Alle vrees, smart en verdriet, en hun oorzaken moeten voor eeuwig gebannen worden, en vanzelf alle vrees en tranen omtrent het missen Zijner genade, het achterblijven van het beloofde overblijfsel en alle vreeze omtrent een eeuwige scheiding van Hem zijn voor eeuwig weggevaagd. En zo moet het zijn, want "geen vervloeking zal er meer tegen iemand zijn. En de troon Gods en des Lams zal daarin zijn, en Zijn dienstknechten zullen Hem dienen, en zullen zijn aangezicht zien, en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn", Openb. 22:3 en 4.

Deze, mijn teer geliefde zoon, zijn enige van de dingen, welke wij in vooruitzicht hebben. *Geloof is de vaste grond van deze dingen, die men hoopt, en het bewijs der zaken, die men niet ziet.* "Die ons nu tot ditzelve bereid heeft, is God, die ons ook het onderpand des Geest gegeven heeft", 2 Kor. 5: 5. God heeft ons liefgehad, in Christus verkozen, ons ten leven verordeneerd door Hem, ons voor aangenomen en ons voorbeschikt tot het toekomstig Zoonschap en erfgenaamschap, en tot het genot dezer erfenis: "opdat hij zou bekend maken de rijkdom Zijner heerlijkheid over de vaten der barmhartigheid, die Hij tevoren bereid heeft tot heerlijkheid", Rom. 2:23. Hij heeft ons ook verzoend en verlost door Christus; Hij heeft ons geroepen, ons levend gemaakt, ons gerechtvaardigd en ons geheiligd, ons wedergeboren en vernieuwd, ons beproefd en gereinigd; ons geloof geschonken, de zelfstandigheid dezer dingen en de blijkbaarheid daarvan, en ons voortgebracht tot een levende hoop en verwachting van die; en heeft ons het verborgen zegel gegeven, het zegel der zekerheid, het zegel van bekrachtiging en bevestiging; en ons geleid het zegel te onderschrijven met de hand des geloofs, welke die getast heeft; en om er van harte amen op te plaatsen, en onze berusting met God in dezelve, in welke wij geloven en belijden dat God waarachtig is. En, om de zaken al den zaden te verzekeren, heeft hij ons het Onderpand des Geest gegeven. Deze ijver van de Geest wordt ook genoemd "de eerstelingen van de Geest", Rom. 8:23.

Het einde der wereld wordt de oogst genoemd, *wanneer de engelen de wereld zullen maaien en de uitverkorenen Gods zullen verzamelen.* En zulken, die in dit leven in de Geest gezaaid hebben, zullen uit de Geest het eeuwige leven maaien. De heerlijkheid des hemels is de grote doorluchtige oogst, wanneer de meester en Heere des oogstes zich zal omgorden, voortkomen en de maaiers zal dienen, Luc. 12: 37, "opdat zich tezamen verblijde beide die zaait en die maait", Joh. 4: 36. En nu, door het wederbarende en heiligende werk van de Heilige Geest, worden de eerste vruchten van deze gezegende oogst voortgebracht. Christus wordt door het verlichte verstand en door het oog des geloofs klaar gezien; en dit is ons een onderpand, dat wij Hem zullen gelijk wezen en Hem

zien gelijk Hij is. Wij zien het licht en de heerlijkheid Gods "in het aangezicht van Jezus Christus", en dit is ons een onderpand, dat allen die rein van harte zijn God zullen zien.

Het geloof door de Geest genrocht, is de vaste grond der dingen die men hoopt. In Christus gevonden te zijn, en in Zijn gerechtigheid, is hetgene wij in hope bezitten, en het geloof is hier de vaste grond van, want Christus, het voorwerp des geloofs, woont in de harten van alle gelovigen.

Geloof is het bewijs der zaken die men niet ziet, het is een helder en volmaakt bewijs beide van ons kindschap en erfgenaamschap. Wij zijn allen (geopenbaarde) kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus; en indien wij kinderen zijn, ook erfgenamen, erfgenamen Gods en mede--erfgenamen van Christus. Het geloof is een ontwijfelbare zekerheid, hetwelk alle twijfelingen des harten stilt; het is de verzekering zelve, die het gemoed overreedt, en rust op het voorwerp waarin men gelooft, het ontdekt de gelovige toekomstige dingen, brengt hem die nabij en omhelst die, en verwezenlijkt die aan de ziel. Het gelooft in Goddelijk leven, en past het toe; het gelooft in het verzoenend bloed en reinigt er het harte door; het gelooft in een toegerekende gerechtigheid, en doet die aan; het gelooft in de beloofde vertroosting van de Geest; en wij "ontvangen de belofte van de Geest door het geloof". Het gelooft in de liefde Gods, en ontvangt die in de genieting van dezelve, en werkt daardoor beide tot God en tot Zijn kinderen.

En wat zal ik, mijn zoon, meer zeggen? Want de tijd zou mij ontbreken om de helft te melden van wat ik heb mogen genieten.

De hemel is een plaats der rust; en wij, die geloven, gaan in de ruste in. De hemel is de plaats des vredes, en "zijnde gerechtvaardigd door het geloof, hebben wij vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus". Met vreugde en blijdschap zal de kerk Christus toegebracht worden en zal in des Konings paleis ingaan, en God vervult ons nu met vreugde en vrede in het geloof. De hemel is de plaats van een nimmer eindigende dag; en het pad van de rechtvaardige, die door het geloof leeft, is meer en meer schijnende tot de volle middag. De gift Gods in de hemel beloofd is het eeuwige leven; en die gelooft heeft het eeuwige leven en komt niet in de verdoemenis. De erfenis daar boven is een eindeloze heerlijkheid, en die vangt reeds in dit leven aan. "Maak u op, wordt verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op". Dit vervult de ziel met onuitsprekelijke en volheerlijke vreugde.

Dit alles, mijn geliefde zoon, zijn de voorsmaken van een eeuwige verzadiging, de stromen van genade (welke de stad Gods verblijden) vloeiende uit de rivier van Goddelijk welbehagen, waarvan de oorsprong God is, de Fontein des levens, want naar de plaats daar de beken henengaan, derwaarts gaande keren zij weder", Prediker 1:7. Dit alles werkt God de Heilige Geest door Christus de Middelaar, uit Wiens volheid alle genade ons medegedeeld wordt, en door Wie alle genade weder terugvloeit, zelf tot Zijn eigene Bron. Wat is dit een rijke verzekering, opdat de erfgenamen der belofte een sterke vertroosting zouden hebben!

God schrijft met zijn eigen vinger Zijn wetten op de vleselijke tafelen onzes harten en legt die in ons gemoed. Hij bindt ons het getuigenis op in de band Zijner liefde jegens ons, en Hij verzegelt de wet onder Zijn discipelen met een vertroostende verzekering; ja, nog meer, de Geest Zelf is het Zegel. Hij is de Goddelijke indruk van de hemel, Hij drukt, ons het Goddelijk beeld in, Hij hecht er de waarheid aan en de kracht daarvan, Hij geeft en onderhoudt een smeltende indruk (een zegellak) op de ziel, Hij vormt en vestigt het hart, Hij is ons de Getuiger en Bekrachtiger van alles.

In Zijn opwekkende, levendmakende en verheugende werkingen, is Hij de verzekering der Eerste Opstanding. In Zijn werkingen van liefde, blijdschap, licht en troost, is Hij de eerste Vrucht van de heerlijke oogst, en in dit alles het Onderpand der toekomstige erfenis. Wel mag Paulus zeggen: "het is uit het geloof, opdat ze zij naar genade, teneinde de belofte vast zij alle den zaden".

De stukken aldus vastgesteld tussen Vader, Zoon en Geest, geopenbaard en bekend gemaakt, bezegeld en bevestigd door de Drie-enige God aan Zijn verkorene en geliefde kinderen; getuigenisgevend door Gods hands, op onze harten verzegeld met het grootzegel van de hemel, en verzekering en onderpand gegeven; o, dit, staat vaster dan bergen van koper! O, de onbeweeglijkheid Zijns raads, de vastigheid van Zijn verbond, de zekerheid en veiligheid der heerlijke erfenis! Een onderpand verschilt niets van de gehele schat in hoedanigheid, enkel in hoeveelheid. De eerstelingen zijn dezelfde, als al het overige van de oogst, ze zijn alleen een zeer

klein gedeelte van een overvloedige inzameling; of wij daarom een handvol (zoals Ruth) opzamelen of een schoof oogsten (zoals Jozef in zijn droom) het zal ten laatste eindigen in een volle schuur. "Brenge de tarwe tezamen in mijn schuur", Matth. 13: 30. *"O diepte des rijkdoms beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoorzoekeijk zijn Zijn oordelen, en hoe onnaspeurlijk zijn Zijn wegen! Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid, macht, majesteit, heerschappij en kracht, beide nu en in alle eeuwigheid"*.

Zo zij het, zo zij het, zegt

De voornaamste van alle zondaren,

W. HUNTINGTON.

ACHTTIENDE BRIEF.

Aan de Eerwaarden J. JENKINS, in het nieuw Vicariaat, Lewes, Sussex.

Zeer geliefde en gewenste, mijn blijdschap, en kroon mijner verheuging! staat vast in de Heere, mijn zeer geliefde.

Mij dunkt ik hoor u uitroepen: "Hebt gij maar énen zegen, o mijn vader?" Ja, mijn zoon, ik heb vele zegeningen. Ik heb zoveel geestelijke en tijdelijke zegeningen van mijn God, en zoveel vloeken van de geveinsden in Sion, als enig levend mens; en het laatste is het noodzakelijk gevolg van de onderscheidende uitwerksels van het eerste. "Laat ze vloeken, maar zegen Gij; laat ze zich opmaken, maar dat zij beschaamd worden; doch dat zich uw knecht verblijde", Psalm 109: 28.

Ik zal nu voortgaan.

18e. ***Om acht te geven op de verschillende bedelingen en invloeden van de Heilige Geest.*** "En daar is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest; en daar is verscheidenheid der bedieningen (of bedienaars), en het is dezelfde Heere; en daar is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, die alles in allen werkt", 1 Kor. 12: 4-6. Gij ziet hier de verschillende namen, welke de Heilige Geest Zich toeëigent. In de verdeling Zijner giften noemt Hij Zich de Geest; in Zijn verschillende bedieningen, de Heere, en in Zijn verschillende werkingen noemt Hij zich God. Deze bedienende gaven nu vermeldt de heilige Apostel. "Want dezen wordt door de Geest gegeven het woord der wijsheid, en aan een ander het woord der kennis, door denzelfde Geest; en aan een ander, het geloof, door de zelfden Geest; en aan een ander de gaven der gezondmakingen door denzelfde Geest; en aan een ander de werkingen der krachten; en aan een ander profetie; en aan een ander onderscheidingen der geesten; en aan een ander, ménigerlei talen; en aan een ander uitlegging der talen", 1 Kor. 12:8-10.

Er is in al deze gaven niets, dat de ontvangers onfeilbaar het eeuwige leven in de hemel zal verzekeren of bewaren. Het koninkrijk Gods bestaat niet in woorden, noch in het woord der wijsheid, noch in het woord der kennis. Wij zien er velen, welke zeer verstandig zijn in het woord, doch die nooit werden wijsgemaakt tot zaligheid, of die nooit de kennis der zaligheid hadden door de vergiffenis hunner zonde; en daarom, hoe wijs zij ook mogen zijn in het woord, ze zijn onbekend met eigen hart, en met alle overwinnende genade Gods in Christus Jezus.

Evenmin kan het woord der kennis of de grootste gaven der kennis in het woord, de hemelse erfenis zeker bewaren. "Kennis maakt opgeblazen". Satan weet en kent meer van God, van het gewrocht der schepping, van de uitwerkende kracht der Goddelijke genade in de harten der zondaren, doordat hij er zo dikwijls door uitgeworpen wordt; ja, en van de schriften der waarheid, de heerlijkheden van de hemel, en van de smarten der hel, dan alle natuurlijke mensen in de wereld, neemt ze allen bij elkaar, en dan nog kent de zwakstgelovige uit de gehele kerke Gods meer dan hij. Een mens kan alle kennis hebben en alle verborgenheden weten, en toch niets zijn, 1 Kor. 13: 2 Ook is het geloof waarvan hier gesproken wordt, niet dat geloof hetwelk het hart reinigt en door de liefde werkzaam is, maar wondergeloof of het geloof der wonderen, hetwelk velen hebben gehad aan welker hart nooit de voldoening werd toegepast, noch een toegerkende gerechtigheid werd ingeplant; noch omhelsde het ooit de Zone Gods, veel minder Hem in het hart ontvangen, en Hem daar een woonplaats gegeven. Het is als een geloof op het zien, wat velen hadden, die, "wanneer zij Zijn tekenen zagen geloofden". Het is tijdelijk en voor een tijd; "dezen geloofden voor een tijd en werden afvallig". Dit geloof heeft zijn zitplaats in het oordeel en het verstand, maar niet in het hart. Het handelt met de macht Gods in Zijn werkingen, maar niet met de dierbare goedheid en het teder erbarmen van God in Christus Jezus. En: deze kracht openbaart zich in het werken van wonderen in anderen, terwijl het niets doet in betrekking tot de zaligheid van zulk belijder. En, dewijl het niet onderhandelt met de dierbare goedheid en het teder erbarmen van God in Christus, is het niets in de grote zaak der behoudenis; want al ware het dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zo ware ik niets", 1 Kor. 13: 2.

Ook is er geen zaligheid in de gaven der gezondmaking, zoals de gezondmaking der zieken, der lammen, der blinden, der melaatsen of der maanzieken, en het uitwerpen van duivelen. "Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in uwen naam geprofeteerd, en in uwen naam duivelen uitgeworpen, en in uwen naam vele krachten gedaan? En Ik zal hun

openlijk aanzeggen: "Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt", Matth. 7:22 en 23.

Noch is de gave der talen, of de uitlegging van die, iets van datgene, wat de zaligheid vergezelt. Deze gave heeft zijn zitplaats alleen in het verstand en het oordeel, en is een speling der tong; maar bereikt nooit het hart of de genegenheden. Ofschoon sommigen zich zeer hoog schatten door deze dingen, toch zal niemand toestaan, dat noch Latijn, Grieks of Hebreeuws het geweten kan reinigen van een schuldig en walgelijk zondaar. "Al ware het dat ik de talen der mensen en der engelen sprak en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal of luidende schel geworden", 1 Kor. 13:1. Al deze dingen hebben een neiging om de mens te verheffen, tenzij die door de inwoning van de Heilige Geest en door Zijn vernederende werkingen een tegenwicht hebben, zoals zij hadden in Paulus en anderen. "Het is goed dat het hart gesterkt worde door genade", Hebr. 13:9. "Daar is verscheidenheid der bedieningen en het is dezelfde Heere". God de Heilige Geest begiftigt de mensen niet alleen met verschillende gaven, maar met genade; Hij geeft krachten aan de zwakke in het geloof, vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten hebben, hun kracht aan hunnen dag gelijkmakende. Hij geeft het woord aan de predikers van hetzelfde, en licht om er in te zien; de rechte wijsheid om het te verdelen; vrijmoedigheid om het getrouw te verklaren, zonder iemands aangezicht aan te nemen; ijver in het uitspreken van hetzelfde, met een levendige tekening om de zoetheid en voortreffelijkheid er van aan te tonen, en kracht om het aan te dringen; en dat met het grootste vertrouwen, uit een inwendig getuigenis van het aandeel, dat men er zelf in heeft. En zonder deze Goddelijke invloed van de Geest, zou de predikstoel niet veel beter zijn dan de plaats waar men iemand aan de kaak stelt, en het werk der bediening niets dan slavernij; zoals dat al te menigvuldig gezien wordt in zulken, die hun toevlucht moeten nemen tot vertellingen en oudwijfse fabelen om de gezette tijd bezig te zijn; of anders om enig verondersteld mededinger als een vogelverschrikker toe te takelen en hem een Antinomiaan te noemen, en hem af te rossen om er slechts mede geholpen te zijn; hetwelk gedaan wordt uit gebrek aan stof en uit gebrek aan de Goddelijke hulp van de Heilige Geest. Aan deze mensen heeft mijn persoon niet weinig toegebracht, door hun op deze wijze uit de nood te helpen.

De Heilige Geest geeft verschillende macht en waardigheid aan de mensen; gevende sommigen tot Apostelen, sommigen tot Profeten, sommigen tot Evangelisten, sommigen tot Leraars en sommigen tot behulpzels; elk van die aan hun plaats in staat stellende van enig nut aan het lichaam te zijn, namelijk de kerk; opdat het geheel, door samenvoegselen van één geloof en van één en hetzelfde gevoelen en door de banden van liefde en vrede, moge verenigd zijn; en dat het gehele lichaam, het hoofd behoudende, voedsel moge ontvangen, medegedeeld van het hoofd van alle bezieling (door de Geest) aan ieder deel van het lichaam, het zo samenvoegende, dat het moge toenemen in genade en in aantal door de Goddelijke wasdom, zie Coll. 2: 19. Ieder dezer verschillende gaven zijn tot nut van het verborgen lichaam, wanneer ieder, met naarstigheid en toegenegenheid, Zijn plaats bezet. "Want gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden alle niet dezelfde werking hebben, alzóó zijn wij velen één lichaam in Christus, maar elkeen zijn wij elkanders leden. Hebbende nu verscheiden gaven, naar de genade die ons gegeven is zo laat ons die gaven besteden, hetzij profetie, naar de mate des geloofs; hetzij bediening, in het bedienen; hetzij die leert in het leren; hetzij die vermaant, in het vermanen; die uitdeelt, in eenvoudigheid; die een voorstander is, in naarstigheid; die barmhartigheid doet, in blijmoedigheid. De liefde zij ongeveinsd. Hebt een afkeer van het boze, en hangt het goede aan", Rom. 12: 4-9.

Aldus begiftigt de Heilige Geest met verschillende gaven en bekwaamheden, en beschikt de mens tot onderscheiden werk in de kerk van God, tot opbouwning des lichaams, en om het verenigd te houden, opdat er geen scheuring in het lichaam zij, of geen scheuring en verdeling der genegenheden van het een lid tot het andere. En ieder van deze is op Zijn plaats nuttig; zodat "de hand tot de voet niet kan zeggen: Ik heb u niet van node, noch de voet tot de hand niet kan zeggen: Ik heb u niet van node". Welnu, dewijl dit verschillende bedieningen zijn, maar alle deze zijn door denzelfde Heere de Heilige Geest, zodat "daar is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God die alles in allen werkt", 1 Kor. 12:6.

De Goddelijke werkingen, waarvan hier gesproken wordt zijn niet dezulken, welke in personen voortgebracht zijn aan wie wonderen zijn gewrocht; want deze zijn over het algemeen slechts ontwikkelingen van Goddelijke macht; maar de werkingen van de Geest in de zielen van Gods uitverkorenen zijn verscheiden. De instorting der genade in ons, de nieuwe mens in ons

scheppende, en om dien te behouden en te bewaren ná de baring, vereist verschillende werkingen. Ofschoon in de nieuwe mens het gehele werk der genade opeens wordt voortgebracht, bij de intrede van de Heilige Geest in het hart; (Hij komt als een Geest van alle genade en een Geest van alle smekingen); evenwel wordt het door ons niet bespeurd dan bij trappen; ik veronderstel ook niet, dat dit zo was, noch bij de moordenaar aan het kruis, die bijna zodra stierf als de nieuw mens geschapen was, noch bij het kind van Jeroeam, ofschoon het werk volkomen was in die beiden.

Het eerste, dat wij er van ontdekken, is *licht*; dit was het eerste dat zich openbaarde in de oude schepping en zo is het ook in de nieuwe. En dit geeft ons reeds aanspraak op het Zoonschap, ofschoon wij het ons niet kunnen toeëigenen; dezulken zijn kinderen des lights, en God is de Vader der lichten.

De volgende zaak die gevoeld wordt, is *leven*; en wanneer deze levendmakende invloed zich door de ziel verspreidt, volgt een machtige honger; wij kunnen niet meer leven op onze vorige lusten en vermaken; deze zoete beten worden bitter, en de eer, die wij vroeger in onze vermaken stelden, wordt ons nu tot schaamte. De honger neemt in ons toe, en vroeger vermaak walgelijk wordende, zo gaan wij aan het werk om enig onderhoud (of voldoening) te hebben uit onze eigene werken, en werken hard om onzen buik met deze schillen te vullen, hetwelk zwijnendraf is, maar de arme hongerige ziel kan hierin geen voldoening vinden. Ofschoon er nu en dan enige vreemde beweging in is, en enige verzachtende aandoening gevoeld wordt; enige ras voorbijgaande tijdingen worden op het gemoed gebracht door het plotseling voorkomen van verschillende plaatsen der Schrift; en dikwijls vluchtige stralen van licht, gepaard met een gevoel van zielversmeltende liefde; maar dezelve invloeden zijn zo ras voorbijgaande, dat zij weder weg zijn, aler wij die kunnen smaken, hetgeen de eetlust te meer opscherpt.

Maar wanneer de Heilige Geest ons Christus ontdekt met Zijn volbrachte werk, en de ziel voortleidt Hem in het geloof in Zijn stervende liefde te omhelzen en er zich in te verblijden, dan wordt het nieuw schepsel in al Zijn schoonheid openbaar. Maar wij zijn zo ingenomen met de liefde en de heerlijkheid van Christus en met de onuitsprekelijke blijdschap en vertroosting van de Heilige Geest, dat wij, maar weinig van de nieuwe mens begrijpen, ofschoon dit de enige tijd zou zijn hem te beschouwen, wanneer hij zo levendig is, en de oude mens zo geheel schijnt gebannen te zijn. Maar hier kan niets van gadeslagen worden, tenzij geestelijke verlatingen ons doet twifelen en vrezen; dan worden de zaken nagezien en uitgevorst, om daardoor ons zelf te ondersteunen en te wapenen tegen de aanvallen van de Satan. De droevige tegenstrevingen van de oude mens houden ons ook waakzaam en zoekende, om de nieuwe mens te ontdekken; maar het is zeer moeilijk hem te beschrijven, het hoofd van de nieuwe mens is kennis; hierin is hij vernieuwd, Col 3: 10. Zijn ogen zijn de verlichtende zalvingen van de Heilige Geest, ons verstand gevende, Openb. 3: 18 en 1 Joh. 2: 27. Zonder dit ziet hij niets. Zijn handen zijn geloof en de verzekering er van, hiermede houdt hij vast en wil Hem niet laten gaan, Hoogl. 3:4 en Gen. 32:26. Zijn voeten zijn de geloofsdaden onder de invloed van de Geest; indien deze voortduren, zo kan hij gaan, zowel op de baren der zee als op het droge land, maar indien deze ontbreken, zo zal hij òf struikelen òf zinken; en wie het ook zij, hij trekt terug, noch wil zich niet meer buiten wagen tenzij de zon schijnt; en òf barmhartigheid, òf liefde, òf Goddelijke kracht moet hem bezielen en trekken, aler hij zal beproeven weder voort te gaan. "Wij wandelen door geloof (en gevoel), niet door aanschouwen" 2 Kor. 5: 7. Ik zeg door gevoel; want geloof rust in de kracht Gods en beweegt er zich in; want wij worden staande gehouden en bewaard in de kracht Gods door het geloof; en zonder deze kracht is geen wandeling veilig. "Ondersteun mij, zo zal ik behouden zijn", Psalm 119: 117.

Gerechtigheid is het gewaad van deze nieuwe mens, en ware heiligheid Zijn heerlijke versiering. "En de nieuwen mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid", Ef 4: 24. Deze nieuw mens, waar ik van spreek, is van Goddelijke oorsprong en van hemelse afkomst; hij is uit de Heilige Geest Gods geboren. "En hetgeen uit de Geest geboren is, dat is Geest", Joh. 3:6. Dit grondbeginsel der genade, hetwelk de nieuwe mens genoemd wordt en in het Oude Testament beloofd werd onder de namen van "een nieuw hart een nieuwe geest", is datgene waar Petrus op doelt, wanneer hij zegt: "Door welke ons de grootste en dierbare beloften geschonken zijn, opdat gij door dezelve der Goddelijke natuur deelachtig zoudt worden", 2 Petr. 1:4.

De Apostel zegt, dat deze nieuwe mens geschapen is naar *het beeld van Hem, Die hem schiep*; en daarom is het een schepsel en een waar heilig schepsel, geschapen zijnde in rechtvaardigheid. Het hart van deze nieuwe mens is liefde, want de liefde doorstroomt ieder lid van hetzelve; daarom worden wij vermaand om "de liefde aan te doen, dewelke is de band der volmaaktheid" Col. 3: 14, hetwelk hetzelfde is als de nieuwe mens aan te doen. En nu, dewijl de liefde de vervulling der wet is, beide van de eerste en tweede tafel, ja, ook het, evangelie, want "de liefde gelooft alle dingen"; zo zegt de Apostel, dat deze nieuw mens geschapen is in rechtvaardigheid; het hart van deze nieuwe mens liefde zijnde, en liefde beide de wet en de profeten vervullende, is liefde de rechtvaardigheid van deze nieuwe mens. Bovendien, dewijl een lid van deze nieuwe mens geloof is, zo moet bijgevolg deze nieuwe mens ook geloven.

Let op de volgende tekst. "Maar nu geopenbaard is en door de profetische Schriften, naar het bevel van de eeuwige Gods tot gehoorzaamheid des geloofs onder alle de heidenen bekend is gemaakt", Rom. 16: 26. Let hierop: het wordt niet genoemd de gehoorzaamheid der mensen, noch het wordt niet genoemd onze gehoorzaamheid door geloof of gehoorzaamheid in geloof, ofschoon dit waar moge zijn, maar de gehoorzamer, waarvan hier gesproken wordt, is het geloof zelve; het is de gehoorzaamheid des geloofs, en dit is de gehoorzaamheid van de nieuwe mens; en bijgevolg is hij geschapen in rechtvaardigheid, bezittende geloof en liefde beide, hetwelk beide de wetten des geloofs en der werken vervult, en daarom is er geen ongerechtigheid in deze nieuwe mens.

En dit is een waarheid, dat, dewijl in de rechtvaardigmaking onzer personen de gerechtigheid van Christus wordt toegerekend, zo wordt in de heiliging onzer zielen een rechtvaardige natuur medegedeeld. Hij is geschapen in ware heiligheid in tegenstelling van alle ceremoniële, ontkennende, vervalste, nagmaakte, of geveinsde heiligheid, hetwelk niets is dan een uitwendige vertoning in het vlees. Ieder lid van deze nieuwe mens is heilig, er is een ware heiligheid in ieder deel van hem; iedere genade in de ziel voortgebracht onder de bewerking van de Heilige Geest is heilig; daarom wordt deze nieuw mens de heiligheid Gods genoemd. "God kastijdt ons, opdat wij Zijner heiligheid zouden deelachtig worden", Hebr. 12: 10. Dat is, nadat, onze kastijdingen voorbij zijn, dewelke dienen om ons te vernederen, geeft God ons meerdere genade; want "Hij wederstaat de hovaardigen, maar de nederigen geeft Hij genade", Jac. 4:6. Daarom doen de beproevingen deze genade te heerlijker blinken, en meer duidelijk schijnen; want deze dienen om onze inklevende verdorvenheden, welke tegen de geest begeren, te verzwakken en te onderwerpen.

De versieringen van deze nieuwe mens, of datgene waarmede hij bedekt is, voornamelijk wanneer de gelovige die aandoet en ten Hove verschijnt, zijn *zachtmoedigheid en stilheid*. "Welker versiersel zij, niet hetgeen uiterlijk is, bestaande in het vlechten des haars, en omhangen van goud, of van klederen aan te trekken, maar de verborgen mens des harten, in het onverderfelijk versiersel van een zachtmoedigen en stillen geest, die kostelijk is voor God", 1 Petr. 3:3 en 4. Deze versieringen worden gezegd onvergankelijk te zijn. Zachtmoedigheid is een vrucht des Geest (Gal. 5: 22), en oefent zich in God, nadat wij onder Zijn kastijdende hand geweest en verootmoedigd zijn, en de droefheid ons begint te Heilige. Deze versiersels worden gedurende vele dagen gedragen, wanneer de ziel eerst aan Christus verloofd is; en daarna gewoonlijk nog meer of minder, zolang de bruiloft duurt en de bruidegom voortgaat Zijn stervende liefde aan de bruid te ontdekken. "Ik ben zeer vrolijk in de Heere, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid haar versiert met haar gereedschap", Jesaja 61:10. Aldus zien wij, dat de kerk al haren opschik en Goddelijke versiersels haren Heere toeschrijft. Hij verschafft haar huwelijkskleed en haar hemels tooisel beide. Hij heeft ons gekleed, Hij heeft ons bedekt en ons versiert als een bruid met haar gereedschap.

Zachtmoedigheid wordt gewoonlijk aangedaan bij ieder onverdiend bezoek, dat de Heere ons brengt, voornamelijk, wanneer Hij onze ziel van hare afwijkingen herstelt, of ons van onze misgrepen aftrekt, of ten onzen nutte verschijnt in tijden van zwarigheid, of wanneer Hij ons een nieuw gezicht en gevoel geeft van ons aandeel na enige droevige dagen van twijfelingen en vreze. Neen, neen, wij geloven nooit dat wij bij zulke gelegenheden betamelijk bekleed zijn zonder deze juwelen; deze gaan gewoonlijk de omhelzingen gepaard, die alles afdoen, want zij zijn ons een afdoend bewijs van vernieuwde liefde. Daarenboven, pijnlijke beproevingen trekken het hart samen, en onder deze samentrekkingen wordt een pak van droefheid ontvangen, en het hart geraakt vol, en moet lucht hebben. Wanneer onder zulke omstandigheden, wettische

dienstbaarheid en een gevoel van toorn werkende is, zo verwekken zij slaafse vrees; op zulke tijden verlichten de lippen dikwijls het hart door morrende stugheid, hetwelk alleen verhard en de breuk verwijdt; maar wanneer de zachtmoedigheid haar werk doet, wordt al de as aan de voet van het altaar uitgestort.

Het andere juweel is *stilheid*; dit komt voort uit volheid, en alle volheid van voldoening in ons, komt overeen met geloof. "In stilheid en vertrouwen zal uw sterkte zijn". Het geloof doet een volkomen en algenoegzame gerechtigheid aan, en vervult de ziel met blijdschap en vrede, daar in gelovende: "en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid", Jesaja 32: 17. En hoe sterker het geloof is, hoe krachtiger de blijdschap; volkomen verzekering des geloofs is volkomen voldoening, en volkomen voldoening geeft stilheid, en zet ons in tevredenheid neder, dankbaar in hetgeen wij bezitten, en niemand benijdende. Maar dit kostelijk gesteente wordt alleen door de bruid gedragen, terwijl zij haren Bruidegom bijwoont. "Mijn volk zal in een woonplaats des vredes wonen, en in welverzekerde woningen, en in stille geruste plaatsen", Jesaja 32: 18. Onze stille geruste plaatsen zijn in de verkiezende liefde Gods des Vaders, de volbrachte zaligheid van Christus, en in het werk en getuigenis van de Heilige Geest. De ziel, die hier onkundig van is, "is als een beroerde zee, die niet rusten kan". Maar mijn broeder zal zeggen: kan de Heilige Drieëenheid, met enigen graad van juistheid, een plaats en een rustplaats genoemd worden? Ja, "Heere, Gij zijt ons geweest een toevlucht van geslacht tot geslacht", Psalm 90:1. En ik ken geen rust of rustplaatsen voor vermoeide zielen dan deze.

De ingewanden (innerlijke delen) van deze nieuwe mens zijn door de Apostel beschreven; want, wanneer ook de oude mens wordt afgelegd en de *nieuw aangedaan, vertonen zich sommige van de volgende dingen*. "Zo doet dan aan als uitverkorene Gods, heilige, en beminde, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid", Kol. 3:12. Innerlijke bewegingen der barmhartigheid worden voornamelijk betracht jegens de kinderen Gods, wanneer die in moeite verkeren, en zijn afvloeiende van de invloed van liefde en medegevoel, en worden alléén geoefend door die zulken die weten wat zielsbenauwdheden zijn. Goedertierenheid is een genade die uit tederheid ontspringt en tederheid is de bron van het leven. Zielen door de Geest levend gemaakt hebben scherpe gewaarwordingen en tedere gevoeligheden, welke een kind Gods in nood zijnde gemakkelijk zal gaande maken; want genade in een ziel eist verwantschap met genade in een andere, en zal zich in deelgenootschap betonen. Indien één onderwerp der genade lijdt, lijdt de andere; indien één geërgerd wordt, zal de andere zich verblijden; door dien aandrang zullen wij wenen met hun die bedroefd zijn, en ons verblijden met hen die blijde zijn. Deze ootmoedigheid van het gemoed, lankmoedigheid enz. schrijft de Apostel al tezamen toe aan de liefde, dewelke eigenlijk het hart en de ziel is van de nieuwe mens, en het heerlijkste beginsel in hem, "de liefde is lankmoedig zij is goedertieren, de liefde is niet afgunstig, de liefde handelt niet lichtvaardig, zij is niet opgeblazen, zij handelt niet ongeschikt, zij zoekt zich zelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij denkt geen kwaad, zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid", 1 Kor. 13:4-6.

De *dagelijkse bezigheid* van deze nieuwe mens is *hopende en verwachtende om tot zijn eigen geboorteland weder te keren*. "Genade zal heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere", Rom. 5:21. En in deze hoop, en verwachting oefent hij veel geduld en lankmoedigheid tot het verkregen zij; want "indien wij hopen hetgene wij niet zien, zo verwachten wij het met lijdzaamheid", Rom. 8: 25.

De oren van de nieuwe mens zijn zeer wonderlijk en kunnen niet beschreven worden. Maar dit is een waarheid: God spreekt vele woorden door de Geest tot de ziel, of spreekt vriendelijk tot het hart der kerk, Hos. 2: 14. En wat de Heere spreekt wordt niet alleen gevoeld, maar gehoord en verstaan, ofschoon geen klank het oor van de lichaams bereikt. Toen Paulus opgetrokken was in het Paradijs, hoorde hij onuitsprekelijke woorden, welke onmogelijk waren om uit te spreken, en toch wist hij niet of het in of buiten het lichaam geschied was, 2 Kor. 12.

Deze nieuwe mens in de ziel in te storten en te vormen is het werk van de Heilige Geest, en zo is ook *iedere vernieuwing* en iedere opwekking van Hem, van de eerste scheppende daad, tot het volmaakte einde in heerlijkheid plaats heeft. "De Heere zal het voor mij voleinden; uw goedertierenheid, Heere, is in eeuwigheid; laat niet varen de werken uwer handen", Psalm 138:8.

Hoe aandoenlijk worden de opwekkingen van dit goede werk gevoeld onder de bewerking van de Heilige Geest! Soms door eensklaps vernieuwde kracht mede te delen, wanneer alles in verval schijnt te geraken, en de armen gelovige op het punt staat om alle vertrouwen weg te werpen, en vermeent in zijn gemoed als een slachtoffer der zonde en van de satan te zullen vallen, besluitende, dat alles voor eeuwig verloren is; dan openbaart zich de Goddelijke kracht van de Geest, in dit nieuw schepsel. "Opdat Hij u geve naar de rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens", Efeze 3: 16. Soms versterken grote mededelingen van licht en nieuw ontdekkingen van de liefde Gods in Christus de nieuwe mens wonderlijk en zetten hem in vlam: "Maar Gij zult mijn hoorn verhogen gelijk eens eenhoorns; ik ben met verse olie overgoten". Psalm 92:11. Op andere tijden openbaren zich in deze nieuwe mens de ongewone worstelingen der hoop, gepaard met wakkerheid, ernst, naarstigheid, levendigheid, werkzaamheid en ongewone gejaagdheid naar de heerlijkheid die geopenbaard zal worden. De God nu der hope vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat gij overvloedig moogt zijn in de hope, door de kracht van de Heilige Geest ", Rom. 15: 13.

Iedere dag gedurende de gehele pelgrimsreis van de gelovige, verlevendigt of vernieuwt de Heilige Geest deze nieuwe mens der genade hem in het een of andere lid, zoals geschreven is: "Want alle deze dingen zijn om uwentwil, opdat de vermenigvuldigde genade door de dankzegging van velen overvloedig worde ter heerlijkheid Gods. Daarom vertragen wij niet; maar hoewel onze uitwendige mens verdorven wordt, zo wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag", 2 Kor. 4: 15, 16. "Hetgeen uit de Geest geboren is, dat is Geest", Joh. 3:6. Het is nu, tegen de Heilige Geest, in Zijn bewerking en bewaring van deze nieuwe mens die uit de Geest geboren is, dat het vlees begeert. "Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wilde. Maar indien gij door de Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet", Gal. 5:17 en 18.

De weg en wijze waarop de Geest ons leidt, *is invloeiende, en verse kracht, leven, liefde en ijver in de nieuwe mens leggende*. Deze nieuw mens der genade is een krachtig arbeider dewijl de Geest hem gedurig vernieuwt. "Ik heb" zegt Paulus "overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods die met mij is", 1 Kor. 15: 10. Soms worden edele werkzaamheden aan de verschillende leden van deze nieuwe mens toegeschreven. Wij lezen van "het werk uws geloofs, en de arbeid der liefde en de verdraagzaamheid der hope op onzen Heere Jezus Christus", 1 Thes. 1:3. Soms openbaart zich het geloof zeer sterk, en verricht wonderen, voornamelijk in tijden van groten nood; zoals we dat in David zien, toen hij de reus van Gath tegemoet ging.

Op andere tijden werkt de liefde krachtig en tot de Heere en tot zijn volk; het eerste kan gezien worden in Maria aan de voeten des Heeren, en het tweede in Paulus tot de Korinthiërs. Op andere tijden is de verdraagzaamheid der hope zeer zichtbaar in een wachten op datgene, waarop gehoopt wordt. Daarom zal ik de Heere verbeiden die zijn aangezicht verbergt voor de huize Jacobs, en ik zal Hem verwachten" Jesaja 8: 17. Deze nieuw mens der genade vloeit af uit de volheid van Christus, in Wie alle volheid woont, en uit wiens volheid wij alles ontvangen, ook genade voor genade. En het is de Geest, die het in ons werkt door Zijn wondervolle werkingen, en Hij is het die het de nieuwe mens dagelijks toebrengt; daarom lezen wij van "een toebrenging des Geest van Jezus Christus", Filipp. 1: 19; dat is, de Geest van Christus brengt ons meerdere genade van Christus het gezegende hoofd van allen invloed toe.

Nu zegt de Apostel: "Indien gij door de Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet". Zij die onder de wet zijn, hebben niets anders in hen werkende dan begeerlijkheid en verderfenis, zij mogen van nagemaakte heiligheid zoveel spreken als zij willen. "De wet was gegeven", zegt Milton, "om de mens Zijn natuurlijke snoodheid te bewijzen, daar zij de zonde aandrijft, tot de strijd tegen de wet". "De bewegingen der zonde die door de wet zijn (in beweging gebracht), wrochten in onze leden, om de dood vruchten te dragen", Rom. 7: 5. Zodat hij die onder de wet is, ontbloot is van de nieuwe mens, en vanzelf niets dan zonde in zich heeft. Hij mag bijwijlen bestraffingen, intomingen en zweepslagen van binnen gevoelen; en dit dan, zoals velen doen, de oude mens der zonde noemen, doch dit is zo niet; het is geen vijand, maar een vriend; niet de oude mens der zonde, maar een eerlijk geweten, dat zijn werk doet, de zondaar voor zijn huichelarij met de vuist slaande. zo kan aan de andere zijde een geveinsde, bij tijden, een weinig rust met vrede en stilheid in zijn gemoed vinden, hetwelk hij dan de nieuwe mens noemt, en ik geloof dat duizenden dit doen; maar dewijl de eerste niets is dan het beschuldigende natuurlijk

geweten, zo is de laatste niets dan het ontschuldigende natuurlijk geweten, overeenkomende met het licht der natuur.

Want zelfs onder deze stilte van vrede en gerustheid, zo is er geen Goddelijke droefheid uit God vloeiende aanwezig; geen veroordeling, haten en zelfverfoeiing; noch enige rechte tranen van berouw, rouwdragende over een lijdende Zaligmaker; geen wederkeren met berouw tot de Heere, noch hartelijke dankbaarheid tot Hem, noch wezenlijke dank en lofzeggingen voor Zijn verdraagzaamheid, onverdiende en onverwachte barmhartigheid.

De vrede van zulke mensen komt voort door een stilstand van wapenen met de Satan; zij hebben enige dagen uitstel, in welke de duivel hen niet in de modder heeft doen wentelen, en gedurende deze tussentijd hebben zij iets voor God gedaan, en bijgevolg, nu moet Hij behagen in hen hebben. Dit alles ontspringt van zichzelf, en daarvan is het eigen Ik het middelpunt en daar berust zulk geloof, want hij heeft geen vertrouwen dan in zijn eigen hart; tot Jezus zien, dit kan hij niet, omdat er niets goeds in hem is, dat de Heere de God van Israël gehoorzaam is; terwijl de gelovige naar Jezus ziet, op Zijnen arm leunt, en zijn eigen hart bevindt erger te zijn, dan de Satan zelf; zijnde arglistig, meer dan enig ding, ja dodelijk", Jer. 17:9.

De gelovige weet, dat hij niet langer kan staan dan zolang de Heere hem vasthoudt; indien Hij Zijn ondersteunende hand terugtrekt is hij verzekerd te zullen zinken, en is hij gezonken, dan wanhoopt hij aan alle hulp uit zichzelf; hij weet, dat niets hem kan herstellen dan een genadige blik van Zijnen dierbaren Heere, of een wederoprichtend bezoek van Hem, of een nieuw ontdekking, door het geloof van Zijn stervende liefde, gepaard met de opwekkende en vernieuwende werkingen van de Heilige Geest der belofte. "Het vlees begeert tegen de Geest", terwille van, en om beloond te worden door zijn eigene vermakelijke vruchten; hetwelk de Apostel vermeldt: "welke zijn overspel, hoererij, onreinheid, ontuchtigheid, afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen enz.", Gal. 5: 19-21. Sommigen van deze zijn zonden die een kind van God lichtelijk omringen; zij dringen dikwijls in zijn gemoed in; ja, zelfs wanneer hij het goede wil betrachten zijn sommigen van deze hem bij; ook is de gelovige niet zonder Zijn struikelingen en vallen op een of andere wijze. Maar toch is hij geen dienstknecht der zonde; want dezulken, die de dienstknechten zijn der zonde, zijn "vrij der gerechtigheid", Rom. 6: 20. Zulken zijn vrij tot de zonde en vrij van alle gerechtigheid; hetwelk de gelovige nooit is. Hij is een dienstknecht der gerechtigheid, en dient beide in geloof en liefde. En ofschoon hij niet zonder zonde leeft, zijnde voor één deel nog in het vlees, toch is de zonde zijn element niet, noch dat, wat hij dient. "Want wandelende in het vlees, voeren wij de krijg niet naar het vlees", 2 Kor. 10: 3, maar krijgen tegen hetzelve.

De zonden der gelovigen worden ook geen dienstbaarheid genoemd, want zij genieten er geen beloning voor, noch tegenwoordig genoeg, noch eeuwige dood, hetwelk het enige loon is, dat de dienstknecht der zonde ontvangt. Hij kan *gevangen* genomen worden onder de wet der zonde, die in Zijn leden is, Rom. 7: 23. Maar een *gevangene* en een *dienstknecht* in deze zaak verschilt zeer veel. De Apostel, de gehele klomp van inwonend bederf, de vruchten des vleses en een lichaam der zonde genoemd hebbende, zo duidt hij ook verschillende zonden aan als zovele verschillende leden van dit monsterachtige lichaam, zinspelende op het lichaam van een mens. "Doodt dan uw leden die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst", Col. 3: 5

Zo noemt hij ook ten andere, het beginsel van ingestorte genade, *de nieuwe mens*. En dewijl deze nieuw mens door de Heilige Geest geformeerd is en uit verschillende genadeweldaden bestaat, zo noemt de Apostel deze de vruchten van de Geest, in tegenstelling van de andere, welke hij de vruchten des vleses noemt. "Maar de vrucht des Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zodanigen is de wet niet", Gal. 5: 22 en 23. Deze alle, zijn nu eigenlijk gesproken, geen genaden van de Geest, maar vruchten en uitwerkselen van Zijn werkingen, want goedertierenheid, lankmoedigheid en matigheid kan geoefend worden, en worden dikwijls geoefend door mensen in de staat der natuur. Sommigen, welke aan lijden gewend zijn, kunnen, en lijden ook met veel geduld; anderen zijn gematigd van natuur; en anderen zijn vriendelijk inschikkelijk en onbewogen, die geen vreze Gods voor hun ogen hebben. Maar zij, die van dit alles het tegenovergestelde zijn, worden zo door genade gemaakt. Wanneer de wolf geleerd wordt om met het lam te wonen, en de leeuw zich bij

het geitje neerlegt, dan worden deze dingen gezien, en de mens oefent zich hierin in de vreze Gods.

De genadegaven of vruchten van de Geest zijn ook in deze opsomming niet allen genoemd. Vreze, geduld, ijver en hoop zijn vruchten van de Geest, zo ook verslagenheid, Goddelijke droefheid, ootmoedigheid, berouw enz. En nu, dewijl de nieuw mens uit deze menigvuldige genade is samengesteld, zo is het de Heilige Geest, die door Zijn krachtige werkingen, verlevendigt, bekrachtigt en tot de oefening voortbrengt, eerst de een en dan de andere, zoals Hem goeddunkt.

Soms versterkt Hij het geloof en bekrachtigt het gemoed met zulk een macht en kracht, dat de uitnemendheid en de kracht zo zichtbaarlijk van God zijn, dat de mens geheel buiten zich zelf is. "Maar waarlijk, ik ben vol kracht van de Geest des Heeren, en vol van gericht en dapperheid, om Jakob te verkondigen Zijn overtreding en Israël Zijn zonde", Micha 3:8.

En nogmaals, wanneer wij geleid worden om enige waarheid te verdedigen die tegengestaan wordt, en het behaagt de Heilige Geest te onderwijzen, te gronden en de kinderen van God er in vast te stellen, geeft Hij u niet alleen licht in de waarheid en brengt u tekst op tekst op het gemoed om het te steunen en te bevestigen, maar vuurt de ziel aan met zulken ijver, dat we er mede omkleed zijn als met een mantel. "Mijn ijver heeft mij doen vergaan, omdat mijn wederpartijders uw woorden vergeten hebben. Uw Woord is zeer gelouterd, en Uw knecht heeft het lief", Psalm 119:139 en 140.

Op andere tijden zal het geloof met zulk een kracht en werkzaamheid invloeden, dat de ziel reeds iets vooruit kan zeggen van de voorspoed die het Woord zal vergezellen. "Als ik dan dit volbracht, en hun deze vrucht verzegeld zal hebben, zo zal ik door ulieder land naar Spanje afkomen. En ik weet, dat ik tot u komende, met vollen zegen des Evangelies van Christus komen zal", Rom. 15: 28 en 29.

Soms zal het schijnen, dat een genade de overhand heeft, en soms een andere, zoals het geduld in Job, zachtmoedigheid als in Mozes, Goddelijke droefheid als in Hanna, heilige jaloersheid voor Gods eer als in Elia, verslagenheid als in David, en soms liefde als in Paulus. "Ik ben niet alleen bereid om gebonden te worden te Jeruzalem, maar ook te sterven voor de Naam des Heere Jezus". Deze allen bewegen en handelen, zoals de Heilige Geest in hen werkt, maar zonder een Goddelijke Wind, zo is er noch beweging noch uitlating van geur. "Ontwaak, Noordenwind, en kom, gij Zuidenwind; doorwaai mijn hof, dat Zijn specerijen uitvloeien. O dat mijn liefste tot Zijnen hof kwame en ate Zijn edele vruchten!" Hooglied 4: 16.

Indien mijn zeer geliefde broeder op deze dingen wil acht geven, hij zal veel meer ontdekken dan ik kan beschrijven, en hij zal de verschillende vormen vinden waar hij ingebracht wordt om wondervol bekleed te zijn voor het werk, waarin hij bezig is. Voor de Thessalonicenzen was Paulus een voedster; voor Timotheüs een teerlievend vader; voor de Korinthiërs maakte God hem nederig en zachtmoedig; voor de valse apostelen een onoverwinnelijke kampvechter; voor de zwakke was hij een zuigeling in genade; voor de Joden in banden, benauwd als onder de wet; voor de heidenen als een, alléén door het geweten voorgelicht; voor de wijze en verstandige de voornaamste Apostel, en voor Alexander en Elymas de tovenaer was hij een leeuw. "Allen ben ik alles geworden, opdat ik immers enigen behouden zoude", 1 Korinthe 9:22. Wel mag daarom de Apostel zeggen: "daar is verscheidenheid der werkingen", want zij zijn verscheiden en ontelbaar ook; ja, en dikwijls verschillend op een dag. Leven, verslagenheid en droefheid bij het morgengebed; en spoedig daarna een zoete vloed van dankbaarheid tot een dankoffer; daarop komt een belofte te rechter tijd het geloof vermeerderen; dan doet zich een glimlachende Voorzienigheid voor, dat doet het ingewand rommelen; vervolgens komt er een brief die goede tijding brengt, en God dankende voor het werktuig en voor de macht der voortbrengende Goddelijke genade, vuurt het de ziel aan met nieuwe ijver voor het werk. Dan komt een arme ziel het droevige nieuws melden, dat de plaag der melaatsheid in het huis uitgebroken is; dit raakt uw liefde en medegevoel. Vervolgens komt er een woord, en dit opent een wijd veld van verborgene schatten, paarden en juwelen voor Sion. En ten laatste van allen komt er een aartshuichelaar in, vertonende iets voornaams te zijn, terwijl hij niets is, met alle bedenkelijke kunst en loosheid om uw oordeel te bedriegen; en bij Zijn verschijning - "Wat heb ik met u te doen? Ga henen tot de profeten uws vaders en tot de profeten uwer moeder. Nu dan, brengt mij een speelman", 2 Koningen 3: 13 en 15.

Laat mijn waarde broeder deze dingen gadeslaan, en hij zal enig inzicht hebben in deze gezegende belofte. "Ik de Heere behoed dien, alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag", Jesaja 27:3. De nieuwe mens wordt gevoed door gebed, door lezen, door overdenken, door het woord te horen, en door samenspreking met de levendige vrienden van de Bruidegom. Hij is zeer keurig in zijn voedsel. Hieruit blijkt, dat onder droge redevoeringen, welke uit de letter geput zijn, en die verwarde mengsels over de vrijen wil, aangedrongen door dezulken, die niet ontledigd zijn van zichzelf, maar op hunnen droesem gerust zijn, en dat luide gejuich van de top van de berg, niet van Sion, maar van Sinäi, niets van dit kan de nieuwe mens bezighouden; zulke tijdingen als deze kunnen hem niet opvoeden, het gaat niet van de Geest uit, die hem schiep, en vergezelt zulks ook niet. God geeft "getuigenis aan het woord Zijner genade". De nieuw mens wordt gevoed door kracht. Gij leest van sterkte door de kracht van de Geest in de inwendige mens; gij leest van Zijn vernieuwing van dag tot dag, en van Zijn vernieuwing in kennis naar het evenbeeld desgenen, die hem geschapen heeft. Licht, vergezelt met liefde, voedt hem; het verlevendigt hem, verkwikt hem en vernieuwt hem. Hij verzamelt zijn mirre en zijn specerijen. Mirre is een bittere drank voor de oude mens, maar zij doet de nieuwe mens nooit enig leed. De specerijen komen nadat de mirre de gewenste uitwerking gehad heeft. Maar deze zoete geur is de oude mens zo min aangenaam als de mirre; de bitterheid der beproevingen doodt de oude mens, en dit doet ook de zoete geur van vernederende genade. Hij eet Zijn honigraten met Zijnen honig, en drinkt zijn wijn mitsgaders Zijn melk, Hooglied 5: 1. De beloften en de zoetigheden die er in verborgen liggen; Goddelijke liefde en de vertroosting die zij vergezelt, zijn de zoete spijs van de nieuwe mens.

De oude mens met al zijn leden, beschrijft Paulus; en die zeer boze dingen, waaruit hij is samengesteld, zijn de dingen die hem voeden, onderhouden en hem voldoen. Wanneer hij gevoed wordt, zieltoogt de nieuw mens en magerheid treedt in de ziel. zo ook uit de vermenigvuldigde genaden ingestort of gewrocht in de ziel door de Heilige Geest is de nieuw mens samengesteld en door dezelfde dingen, waaruit hij bestaat, wordt hij gevoed. Zijn Goddelijke oorsprong is God, en wordt daarom de Goddelijke natuur genoemd. Zijn woonstede is Christus Jezus, in Wie alle volheid van genade woont, en uit wiens volheid alle genade wordt genoten. Nieuw onderhoud uit dezelfde volheid door de Heilige Geest voedt hem en houdt hem in het leven; en onder geen andere prediking, dan die, waar Christus gepredikt wordt; en Christus moet zich geopenbaard en bekend gemaakt hebben in de ziel van de prediker. Onder dezulke, en onder geen andere kan deze nieuw mens gevoed en gedrenkt worden; en dit weten velen door droevige ondervinding, die water zoeken en daar is geen, en hun tong versmacht van dorst. *"Hem nu, die machtig is u van struikelen te bewaren, en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid in vreugde, de alleen wijzen God onzen Zaligmaker, zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht, beide nu en in alle eeuwigheid. Amen"*.

En alzo zegt uw medegenoot in de arbeid,

W. HUNTINGTON.

NEGENTIENDE BRIEF

Aan de Eerw. J. JENKINS, in het nieuw Vicariaat, Lewes, Sussex.

Aan mijn teder geliefden zoon, groetenis, wensende, dat genade en vrede hem moge vermenigvuldigd worden door onzen Heere Jezus Christus.

Ik heb de uwen ontvangen en ben dankbaar voor het goede nieuws. Ga voort! God zal ons begiftigen met een goeden bruidschat, door ons nog vele zonen toe te voegen; dezen zijn een soort van eerstelingen van Gods maaksel, en deze vruchten zijn blijvende.

Maar ik zal voortgaan met mijn aangenaam onderwerp, hetwelk is om aan te tonen:

19e. ***Dat de Heilige Geest in het evangelie moet gehoorzaamd worden.*** Want achtervolgens de gehoorzaamheid van de mens wordt de beloning verkregen, hetzij der zonde tot de dood, of der gehoorzaamheid tot rechtvaardigheid. "Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten. Want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien. Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven maaien. Doch laat ons goed doende, niet vertragen; want te Zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen. zo dan terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs", Galaten 6:7-10. In de geest te zaaien is Hem te gehoorzamen en door Hem geleid te worden. Onze Heere noemt Zichzelf een Zaaier, en het woord des levens hetwelk Hij zaaide noemt Hij zaad; en zaaierende het goede zaad des woords, was Hij Hem gehoorzaam die Hem gezonden had. "Mijn Vader heeft mij een gebod gegeven wat ik zeggen zal, en wat ik spreken zal. En ik weet, dat Zijn gebod het eeuwige leven is. Hetgeen ik dan spreek, dat spreek ik alzo, gelijk mij de Vader gezegd heeft", Joh. 12:49, 50.

Er is een tweeledige zaaing in de Geest: inwendig en uitwendig. Inwendig, wanneer wij acht geven op Zijn werkingen en gehoorzaam zijn aan Zijn bewegingen en vermaningen; bijvoorbeeld, wanneer Hij het woord met kracht toepast, en ons met het woord bestraft, ons daardoor van onze zonden overtuigende; en daarna kwaad te spreken van de prediker, door wie de Geest spreekt, hem en de waarheid te lasteren, dit is het licht te haten en daartegen weerspanning te zijn, en tegen onze eigene overtuiging van de waarheid van dien; en deze weerspanningheid is tegen de Heilige Geest zelve.

Van Israël wordt gezegd, dat zij in de woestijn "weerspanning zijn geworden, en zij hebben Zijnen Heiligen Geest smarten aangedaan; daarom is Hij haar in een vijand verkeerd, Hij zelf heeft tegen haar gestreden", Jesaja 63: 10. Mozes en Aäron waren de mond Gods tot het volk; de Heilige Geest sprak in hen tot de kinderen Israëls; maar zij "benijden Mozes in het leger, en Aäron de heilige des Heeren", Psalm 106: 16. En door hun weerspanningheid tegen deze mensen waren zij weerspanning tegen de Heilige Geest, welke hen bewerkte en door hen sprak. "Zij maakten Hem ook zeer toornig aan het twistwater, en het ging Mozes kwalijk om hunnentwil; want zij verbitterden Zijnen geest, zodat hij wat onbedachts voortbracht met Zijn lippen", Psalm 106:32. Door de Heilige Geest bestrafte en overtuigde zondaars behoorden niet alleen tot het licht te komen en naarstig op het Woord acht te geven; maar God roept, om voor Hem belijdenis te doen, en zich Zijn wil te onderwerpen; hetwelk genoemd wordt ons te vernederen onder de krachtige hand Gods, opdat Hij ons verhoge te Zijner tijd. Ons betaamt de bestraffing onzer zonden over te nemen, verkiezende de kastijding Gods boven onzen eigen wil en onzen eigen weg; zeggende, zoals anderen gedaan hebben: "Doorzoek mij en beproef mij, en zie of er een schadelijke weg bij mij is, en leid mij op de eeuwigen weg".

En wederom: "Ik zal des Heeren gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd; totdat Hij mijn twist twistte, en mijn recht uitvoere; Hij zal mij uitbrengen aan het licht, ik zal mijn lust zien aan Zijn gerechtigheid". Komende tot het licht, opdat onze daden mogen openbaar gemaakt worden; ons geweten aan de kracht en invloed des woords blootstellende, hoe scherp en doordringend het moge zijn; alle onze misdaden belijdende, welke het licht des woords ons ontdekt en voor bestraft; dit is onze bestraffing aan te nemen, en de kastijdingen Gods te verkiezen voor vleselijk gemak en het vermaak der zonde, en is een zich overgeevende gehoorzaamheid aan de Heilige Geest; en hieruit blijkt het, dat het hart oprecht gemaakt is.

2e. De Geest is een Geest der smeking. Hij doet de uitverkorenen Gods dag en nacht roepen, tot God hun recht verschaft tegen hun bestrijders. "Roep Mij aan in de dag der benauwdheid:" zegt God, "Ik zal er u uithelpen en gij zult Mij eren". En wederom: "En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven gelijk men goud beproeft; het zal mijn naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is mijn volk, en het zal zeggen: de Heere is mijn God", Zacharia 13:9

Hier behoorde men zorgvuldig en naarstig op acht te geven, wanneer de Heilige Geest de zondaar verlicht, verlevendigt, bestraft en overtuigt; en indien dit verzuimd wordt, zo neemt de Geest het kwalijk, en beschuldigt het geweten de zondaar van dit zijn verzuim, en hij is dikwijls met schaamte en verwarring overdekt, wanneer hij weder voor de troon der genade komt. Het is ook niet zelden, dat onder deze zonde van nalatigheid de gevoelige zondaar enige ramp of omstandigheid overkomt, wanneer het gebed verzuimd is; en menigmaal wordt dit de zondaar bekend, wanneer hij zichzelf onderzoekt. Het gebed ten tijde van het Evangelie, was onder de wet afgeschaduwd door het wierookoffer, hetwelk voortdurend des morgens en des avonds geschiedde; en het gebed behoudt dezelfde naam onder het Evangelie. "Maar van den opgang der zon tot haren ondergang zal Mijn Naam groot zijn onder de heidenen en aan alle plaats zal Mijn Naam reukwerk toegebracht worden en een rein spijsoffer, want mijn naam zal groot zijn onder de heidenen, zegt de Heere der heirscharen", Maleachi 1: 11.

Bovendien, God eist van ons dankoffers voor genoten weldaden. "Hij zal hare woestijn maken als Eden, en hare wildernis als de hof des Heeren; vreugde en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en een stemgezangs", Jesaja 51:3. De zielen van Gods Heilige zijn dikwijls vervuld met vreugd en blijdschap, zodat dankzeggingen en de stem des gezangs tot Gods eer overvloeien door ootmoedige erkenningen van Zijn genade en het zingen van Zijn lof. Daarenboven betaamt het ons de volkomenheden Gods groot te maken, welke zo heerlijk uitblinken in Zijn verordining van Christus Jezus tot een Zaligmakermensen; hetwelk betracht wordt door van Zijn Heilige Naam wel te spreken of die met eerbiediging te vermelden; en door de volheerlijke volkomenheden Zijner natuur te verkondigen, die vermaard en groot makende onder de mensen; de heilige eigenschappen Zijner natuur prijzende en lovende; die optellende en verheffende, door van Zijn menigvuldige en wondervolle werken te spreken, en van de talloze genadeblijken en zegeningen Zijner voorzienigheid en genade jegens ons in Christus Jezus. De schriften vloeien over van zulke toeschrijvingen, toejuichingen en grootmakingen in de verheven triomfzangen der Heilige. David is hierdoor vermaard; en er is nauwelijks één geopenbaarde eigenschap Gods, of hij maakt er een lofwaardige melding van.

Zoals *heiligheid*. "God heeft gezworen bij Zijn heiligheid, dies zal ik van vreugde opspringen".

Kracht. "Zingt de Heere een nieuw lied, want Zijn rechterhand en arm heeft Hem heil gegeven".

Zijn macht en heerschappij, Zijn heerlijkheid en majesteit. "De Heere is groot en zeer te prijzen, en Zijn grootheid is ondoorgrondelijk. Geslacht aan geslacht zal Uw werken roemen en zij zullen Uw mogendheden verkondigen. Ik zal uitspreken de heerlijkheid der eer Uwer majesteit, en Uw wonderlijke daden. En zij zullen vermelden de kracht Uwer vreselijke daden; en Uw grootheid, die zal ik vertellen. Zij zullen de gedachtenis der grootheid Uwer goedheid overvloedig uitstorten, en zij zullen Uw gerechtigheid met gejuich verkondigen. Al Uw werken, Heere, zullen U loven, en Uw gunstgenoten zullen U zegenen. Zij zullen de heerlijkheid Uws koninkrijks vermelden, en Uw mogendheden zullen zij uitspreken: om de mensen kinderen bekend te maken Zijn mogendheden, en de eer der heerlijkheid zijns koninkrijks", Psalm 145 :3-7 en 10-12.

Bijna iedere volkomenheid van het Goddelijk Wezen wordt in de heilige lofzangen van de koninklijke Psalmist vermeld, gerechtigheid en gericht niet uitgezonderd. "Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheden zijns troons; goedertierenheid en waarheid gaan voor uw aanschijn heen". David zingt een gehele psalm door van tedere barmhartigheid; van getrouwheid en waarheid; van goedheid, medeliden en mededogen; en dat de goedertierenheid des Heeren in der eeuwigheid is.

Verschillende gestalten en verschillende bedelingen vorderen verschillende offeranden en oefeningen. Is iemand in lijden, dat hij bidde. Tijden van moeite en tijden van droefheid in de smeltoven zijn tijden voor buitengewone gebeden; de gewone morgen- en avondoffers zijn op zulke tijden niet voldoende; wij moeten ons aan het gebed wijden, en er ons geheel aan overgeven, en hier iedere zaak mede doen gepaard gaan. Noch de oude algemene regel, neen, zelfs de gewone

wijze van uitdrukking is niet voldoende. Vurige beproevingen vorderen nieuw kracht om de kamp te strijden; nieuw woorden, nieuw beweegredenen en ongewone smekingen en beden moeten gebruikt worden; onze beweegredenen en zielroerende pleitingen moeten overeenkomen met onze schrikkelijke gewaarwordingen. Zielen, die verschrikkende aanvallen overwegen, moeten hun woorden uit hun gevoelens voortbrengen, of anders zullen de woorden hunner lippen in strijd zijn met de overdenkingen hunner harten.

"Tot U, Heere, riep ik, en ik smeekte tot de Heere: Wat gewin is er in mijn bloed, in mijn nederdalen tot de groeve? Zal U het stof loven, zal het uw waarheid verkondigen?" Psalm 30:9, 10. "Zal dan de Heere in eeuwigheden verstoten, en voortaan niet meer goedgunstig zijn? Houdt Zijn goedertierenheid in eeuwigheid op? Heeft de toezegging een einde, van geslacht tot geslacht? Heeft God vergeten genadig te zijn, heeft Hij Zijn barmhartigheden door toorn toegesloten?" Psalm 77: 8-10. Want het graf zal U niet loven, de dood zal U niet prijzen; die in de kuil nederdalen, zullen op Uw waarheid niet hopen". Jesaja 38:18. Evenals tijden van droefenis tijden van gebed zijn, of tijden om steeds in het gebed te verkeren, zo zijn tijden van voorspoed ook tijden van lofzegging, van dankzegging en van gezang met aangenaamheid des harten, makende een lieflijk geklank den Heere.

Indien wij *in de Geest willen zaaien*, moeten wij op deze dingen acht geven; en ook alle vervloekte ketterijen vermijden, welke de minste strekking hebben om de Zone Gods te onderschatten, of Zijn eer te verduisteren, of Hem in onze achting of genegenheden minder maken. De Heilige Geest is zowel de Getuigenisgever als de Verheerlijker van Christus, en Hij zal nooit enige lage, nietige, onwaardige of onbetamelijke bevattingen van Hem aanzien. Ik spreek niet van de boze inwerpsels of vurige pijlen van de Satan, welke wij niet kunnen verhinderen, en welke Satans zonden zijn en niet de onze; maar van zulke verdoemelijke grondbeginsels en gevoelens, welke sommige mensen vasthouden, en welke de Zaligmaker van alle heerlijkheid en majesteit der aanbidding beroven en Hem vernederen tot de gelijkheid van een bloot schepsel, hetwelk God de Heilige Geest altijd zal tegenstaan en afwijzen.

1. *Inwendig in de Geest te zaaien*, is te wandelen zoals de Geest ons leidt; Hij moet ons in alle waarheid leiden, en wij moeten niet van onszelf spreken. Dit heeft voornamelijk betrekking op onze beginselen, het voorwerp van ons geloof en aanbidding, en de ware en geestelijke aanbidding en verering, welke God van ons vordert; hetwelk geheel saamgevat wordt in hetgeen de Schrift noemt: "de heilige weg", Jesaja 35: 8; hetwelk bestaat in de Heere "te volgen in de wedergeboorte". Matth. 19: 28. In welk volgen alle dingen nieuw worden, niet alleen een nieuw geboorte, maar wij worden in de band van een nieuw verbond gebracht, worden gemaakt te dienen in de nieuwhed des Geestes, met nieuw inzichten en nieuw grondbeginselen en om in een nieuwe en levenden weg te wandelen.

De Geest leidt ons om met God te wandelen in vrede en rechtmatigheid. Deze beide, vrede en rechtmatigheid gaan altijd te samen. Wanneer de gelovige een geweten houdt zonder bedrog, zo verheugt hij zich in overvloedige vrede; hij maakt dan rechte wegen voor Zijn voeten, en hij vindt Zijn wegen gemakkelijk en Zijn paden vrede te zijn. Maar indien hij een krommen weg gaat, (en al de wegen der zonden zijn krom, omdat zij in strijd zijn met de wil en het woord van God), zo zal hij, die daar in wandelt, de vrede niet kennen. Maar,

2. *Er is een uitwendige zaaiing in de Geest*. En des Apostels uitleg van dit zaaien in de Geest wordt ook door hem gegeven. "Doch laat ons goed doende, niet vertragen; want te Zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen". En dan zegt hij ons, wat hij bedoelt met goed doen. "Zo dan terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs", Gal. 6: 9 en 10. Hen goed te doen, die nog niet in het geloof zijn, is te arbeiden, om Christus en zijn Evangelie, hen aan te prijzen door een betamelijk leven en omgang, om een woord van bestraffing en onderricht te laten vallen, wanneer de gelegenheid zich aanbiedt, of al onze invloed te gebruiken om hen onder het woord te brengen. "En de Geest en de Bruid zeggen: Kom. En die het hoort, zegge: Kom. En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het waterlevens om niet", Openb. 22: 17

Nadat onze Heere twee of drie van Zijn eerste volgelingen geroepen had, gebruikte hij deze om anderen te boodschappen. Andreas, horende en ziende Johannes op Christus wijzen, volgde hem;

daarna vond hij zijn broeder Petrus, en leidde hem tot Jezus; de volgende dag vond Jezus Filippus; en toen vond Filippus Nathanaël en boodschapte hem; en de Heere zij dank, dit werk gaat nog steeds voort.

Daarenboven, de Apostel doelt op milddadigheid door allen mensen wel te doen. Arme mensen hebben meer verheffende bewegingen van liefde daden dan van enig ander goed werk, wat het ook zij. Gij kunt tegen hen spreken van het geloof en van liefde tot de broederschap en van de lijdzaamheid der hope, en van droefenis te lijden, van het kruis te dragen, en van zelfverfoeiing, maar deze zijn allen buiten hun gezicht en buiten hun bereik; maar een bedachtzame wandel, en een liefdadig hart is allen duidelijk, en stopt aller mond, of het moest de duivel zelve zijn. En hierin heeft het kind van God een dubbel voorrecht.

De wereld heeft het hare lief; zondaars hebben zondaars lief, en willen aan zondaars geven en lenen; maar zondaars kunnen de Heilige als Heilige niet liefhebben, en ook omdat zij Christus toebehoren; evenmin kunnen zij hen ondersteunen, of hen liefdadigheid bewijzen, om reden van de liefde Gods tot hen in Christus Jezus. "Wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of een vreemdeling, of naakt, of krank, of in de gevangenis, en hebben U niet gediend?" Het antwoord is: "Voor zoveel gij dit aan deze mijn broederen niet gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij óók niet gedaan". Niet een van allen dezen ondersteunden ooit een kind van God als zodanig; nochtans zijn er duizenden zondaars, vervolgers en zelfs vijanden beide van God en Zijn Kerk, welke een ruim aandeel hebben in de liefdadigheid van Gods volk; en dit is Gode aangenaam, zoals gezien kan worden uit de gebeden en aalmoezen van de hoofdman Cornelius, Handelingen 10; en aan de edelmoedigheid welke Abraham de koning van Sodom bewees. Door deze middelen zijn sommigen getrokken of gewonnen om het woord van God te horen, en dat wel met vrucht. De monden van anderen zijn gestopt geworden, omdat de gelovige kennelijk openbaart dat het koninkrijk (waarvan hij een onderwerp is) niet van deze wereld is. En in al deze dingen wordt God verheerlijkt; en de kinderen Gods zijn Hem een welriekende reuk, zowel in degenen die verloren gaan als in hen, die behouden worden. "Laat uw licht alzó schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uwen Vader die in de hemelen is, verheerlijken", Matth. 5:16.

Maar de Apostel voegt er bij: "meest aan de huisgenoten des geloofs". De banden der natuur geven ons een gevoeligheid voor dezulken die in het vlees zijn en vervullen ons met verwondering bij de onderscheidende genade, doch de band van alle volmaaktheid bindt ons sterker aan de edelen der aarde; want wij kunnen alléén medelijden hebben met de eersten, maar wij kunnen ons verheugen met de laatsten. Wanneer wij onder de huisgenoten des geloofs spaarzaamelijk zaaïen, zo zullen wij ook spaarzaamelijk maaïen, en indien wij overvloedig zaaïen, zullen wij ook overvloedig maaïen. Een profeet te ontvangen in de naam eens profeten, heeft de belofte van het loon eens profeten. Een rechtvaardige in de naam eens rechtvaardige te ontvangen, heeft de belofte van het loon eens rechtvaardigen. En die een van de minsten die Christus toebehoren, ontvangt, zal nooit zijn loon verliezen. Alléén een bete broods, of een beker koud water, aan iemand gegeven in de naam eens discipels, zal zekerlijk in de opstanding der rechtvaardigen beloond worden; want "die in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven maaïen". Wij moeten gebeden zaaïen om hunnentwil, wij moeten het zaad van onderwijs in hun oren zaaïen, brood en water in hun ingewanden, klederen voor hun lichamen, en ondersteuning in hun behoeften; om viervoudig in dit leven te maaïen en in de toekomstige wereld het eeuwige leven. Het woord van God wijst ons op al deze dingen, en de Heilige Geest leidt ons in al deze dingen. "Want de vrucht des Geestes is in alle goedheid en rechtvaardigheid en waarheid", Efeze 5: 9.

Nog eens, mijn geliefde zoon, de beste der mensen hebben niets meer dan hun eigen aangewezen tijd op aarde; en de kracht, de natuurlijke en geestelijke bekwaamheden, de genade, en die tijdelijke goederen, welke het Gode behaagt hun te geven. Welnu, dewijl al deze dingen van God door Christus geschonken worden, zo verwacht Christus uit alle deze dingen iets terug, want wanneer Hij komt zal het bekend worden wat ieder met handelen gewonnen heeft. Sommigen kopen de tijd uit, dewijl de dagen boos zijn. Paulus was gewillig alles uit te geven en zichzelf te geven voor de Kerk, hij besteedde Zijn bezitting en Zijn krachten in de dienst van Christus; met de genade, die hij ontvangen had door de Geest bereidde hij er velen; en door Zijn natuurlijke en geestelijke bekwaamheden werd hij alles voor alle mensen; hij onderrichtte er velen, hij stilde vele tegensprekers, en liet een heerlijk getuigenis achter van zijn vruchtbaarheid in de Kerk, van de goedheid Gods over hem, van de zaligheid van zijn staat, en van zijn heerlijk en triomfantelijk einde: en in alle deze dingen zaaide hij in de Geest; en zij die zulks betrachten zullen "uit de Geest

het eeuwige leven maaïen". En deze maaïing heeft zowel betrekking op dit als op het toekomstige leven. Gods zegen op de berg Sions is het leven tot in alle eeuwigheid. En het heeft Gode behaagd om de zegen-levens in iedere geestelijke weldaad te leggen, welke de gelovige geniet. Door het geloof gaat hij over van de dood in het leven; zijn berouw is ten leven; de beloften die hij verkrijgt zijn woordenlebens; Zijn rechtvaardigmaking is ten leven; God besnijdt zijn hart om God lief te hebben, opdat hij leve; Zijn hoop is een levende hoop; en de rechte weg, waarin hij wandelt, is de nieuw en levende weg.

In het kort, de liefde en het eeuwig voornemen Gods, de stem van de Zoon en de werking van de Geest, zijn allen leven in de gelovige; en hoe meer wij zaaien zoveel meer zullen wij maaïen; hoe meer wij God en de broederen liefhebben, te levendiger zullen wij zijn; hoe sterker ons geloof en hoe vaster onze hoop is, te overvloediger is ons leven. In al deze zaken ligt onze zaaïing en oogst.

Laat ons, mijn waarde broeder! volstandig, onbewegelijk en altijd overvloedig zijn in dit werk des Heeren, wetende dat onze arbeid niet ijdel is, noch zijn zal in den Heere. Moede te worden en te bezwijken in goed te doen, is droevig werk. "Ziet toe voor uzelve", zegt Johannes, "dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen", 2 Joh.: 8.

En nu, mijn geliefde zoon, ziende, dat wij niet onbekend zijn met de listen van de Satan, en zijn wanhopige en ingewortelde vijandschap beide tegen Christus en Zijn Kerk kennende, duld niet dat hij u overbluffe en verwarre door enige ingebeelde gelijkenissen der Goddelijke Personen in uw gemoed te doen oprijzen, wanneer gij tot God nadert; oneindigheid en onmetelijkheid kan niet beperkt of omschreven worden! De Heere is aan alle plaatsen. Duld ook niet, dat de duivel u verwart, door in te blazen dat u de een Persoon zult mishagen door de andere aan te spreken. Wat ook waarheid en betamelijk zijn moge, God is het Voorwerp van Goddelijke aanbidding. En dat Jezus Christus de Zone Gods, en de Heilige Geest de Geest Gods, waarlijk, wezenlijk en eigenlijk God zijn, is zo duidelijk in de Schriften geopenbaard als de Vader zelve God is. *"De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde van God onze hemelse Vader, en de gemeenschap van de Geest van alle genade, zij met u, en met allen, die onzen Heere Jezus Christus in oprechtheid en in waarheid liefhebben, beide nu en tot in alle eeuwigheid."* Dit is de bede, geliefde zoon, van

Uwe in Christus Jezus,

W. HUNTINGTON, S. S.

EINDE

DE VERBORGENHEID DER GODZALIGHEID

**Over de ontvangst van Jezus en
Zijn nederdaling ter hel**

DE VERBORGENHEID DER GODZALIGHEID

Over de ontvangst van Jezus en Zijn nederdaling ter hel

Enkele brieven geschreven tot troost en bevestiging van de vergaderingen te Providence Chapel
en de Chapel in de Monkwelstreet

“En zonder twijfel, de verborgenheid der Godzaligheid is groot.” 1 Timothéüs 3:16

“En uit u zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen om de discipelen achter zich af te trekken.”
Handelingen 20:30.

Vertaald door C.W. Smit

Uitave W.A. Koopman, Lemmer

AAN MIJNHEER BENSLEY, BOEKDRIJCKER TE BOLT-COURT, FLEET-STREET.

Waarde broeder in de Heere en in het vlees, geliefde Thomas!

Daar ik vroeger heb ondervonden, en ik het nu voor zeker houd dat u de zorgvuldigste en oplettendste drukker bent voor al uw klanten, zend ik u, mijn waarde Thomas deze papieren. Ik vertrouw dan nu ook, dat u bij terugzending ze goed droog en netjes zult inpakken. Dat u ook de nummers goed in orde zult stellen, goed op de tijd van verzending zult letten, en op alles beter acht zult geven, dan bij menig boekdrukker het geval is. En in dit vertrouwen verzoek ik u nu, om 's Heeren wil, dit geschrevene, woordelijk uit te geven, en wel zo woordelijk als u het van mij hebt ontvangen. Door een goddeloos mens, die in tegenspraak is met zaken, die mij zwaarder wegen dan lood, en die mij beter schijnen geschikt te zijn voor een aartsengel, dan voor een zondaar die aan zichzelf wanhoopt en die geen geleerdheid of bekwaamheden bezit, word ik gedrongen. "Maar door de genade Gods ben ik dat ik ben."

En daar de Heere mij schaapherder gemaakt heeft, moet ik de lammeren der kudde tegen iedere wolf in schaapsklederen verdedigen. Ik geloof dat beide mijn schild en beukelaar, de WAARHEID zijn en onder haar bescherming behoef ik geen gevaar te vrezen, daar ons bevolen wordt te staan voor de waarheid. Indien u iets in deze bladen vindt, dat de heerlijkheid of de glans der waarheid schijnt te verduisteren, zeg mij dat. Breng uw tegenwerpingen in, en laat ze in een rechte weegschaal gewogen worden.

Ik ben mijzelf van mijn onbekwaamheid bewust; maar ik durf het vaandel van Christus niet te verlaten wanneer Zijn woord zo heftig wordt aangevallen, door zulk een hardnekkig, heerszuchtig, stoutmoedig, verhard, ongevoelig, opstandeling, verward, betoverd en hoogmoedig.

De man is geloof ik, geboren te Maidstone in Kent, en (tot mijn verdriet moet ik het zeggen) bij ons aangesloten. Het was met de grootste moeite dat hij zich ingang bij ons verschaftte, want ik was ten volle overtuigd, dat de Persoon, die zijn vermeende vader was, in waarheid niets van God kende. En deze zaak, met vele andere, heeft aanleiding gegeven dat het gevoelen, 't welk mij steeds nabij gebleven is, bevestigd werd, namelijk, dat niemand aan anderen kan verkondigen, wat hijzelf nooit heeft ondervonden; of met andere woorden, dat een kind des vleses, nooit de Geest Gods aan anderen kan bekend maken. Een kind der dienstbaarheid kan nooit in aanmerking komen, om een andere in vrijheid te stellen. Dit verklaart ons ook de Schrift. "Zoals de priester is, is ook het volk". En ten opzichte van vergaderingen is het even zo: „Zoals de moeder is, is haar dochter."

Mij is bekend geworden, dat er onder ons weinig gevonden worden, die met de zuurdeeg van die ellendige en gevaarlijke man doortrokken zijn. En daar u met ons huishouden verenigd bent, zou ik gaarne willen, dat u die tegenstanders leerde kennen, opdat wij onszelf van die oude zuurdeeg zouden kunnen reinigen, om een nieuw deeg te zijn.

Wat mij betreft, ik hoop mij in dat werk nooit slap aan te stellen, want het wordt ons allen door de Heere zelf strikt bevolen en als een plicht opgelegd. Wij hebben lang gepoogd om de deur die naar de kudde leidt, zo eng mogelijk te maken, en velen hebben er over geklaagd dat zij te eng was. Maar voor die ellendige, nietswaardige man schijnt zij ons nog veel te wijd toe, wat ik hoop dat voor ons allen een nuttige les moge zijn.

Toen hij tot ons kwam had hij een Kain's aangezicht, hetgeen de oorzaak was, dat wij hem zo nauw onderzochten, en hem met zulk een weerzin aannamen. Maar de Satan had hem goed voorzien, en goed raad gegeven. Op deze wijze zoekt die vijand van God zich in de wereld met zijn goddeloosheid in te dringen, maar niettegenstaande al zijn pogingen, zal hij te niet worden gedaan, en niemand zal hem helpen.

Ik kan niet nalaten te denken, of de toverij van die ellendeling, werd mij een paar maanden geleden, in de droom geopenbaard. Op een zaterdagnacht, droomde ik, dat ik op een dorsvloer was. Op die vloer lag wat tarwe, wat kaf en wat stro, waarop bijzonder mijn aandacht gevestigd werd. Eensklaps zag ik een wolf, met een gestreepte huid, op de vloer komen, en stilletjes onder een hoop stro wegkruipen. Toen kwamen er nog twee andere, en zo ging het voort totdat er zeven bij elkander zaten. Maar daar er geen stro genoeg was, waren zij genoodzaakt om op elkander te kruipen, maar geen van allen, kon zich zó bedekken, dat hij geheel verborgen was. Ik gaf nauwkeurig acht, hoe zij zaten, en mijzelf herinnerende, dat ik een oud geweer dat geladen was, op de dorsvloer had, greep ik het, en beproefde zó aan te leggen, dat ik er drie van hen raken en

wonden kon, al doodde ik er geen een. Maar mijn geweer ging niet af. Daarom probeerde ik het op een andere manier. Ik nam mijn geweer bij de loop om drie van hen met de kolf de lendenen af te slaan, en hen zodoende buiten staat te stellen, hun achterdelen mee te slepen, ten minste om hen de gelegenheid af te snijden om zich te verdedigen of weg te lopen. Zoals ik dacht deed ik. Ik wondde ze alle drie, maar door mijn hevige zwaai met mijn armen ontwaakte ik.

Ik herinnerde mij die droom later duidelijk, en ik twijfel er niet aan, of zij is nu ten dele vervuld. Ik geloof dat de dorsvloer, de kerk van God betekent, en waarbij zij ook wel vergeleken wordt. De hoop tarwe beduidt de uitverkorenen Gods, die bestempeld worden met de naam van *tarwe, die in de schuur verzameld wordt*. Matth. 13: 30. Met *het kaf* werden de lichtvaardige, genadeloze belijders betekend. Matth. 3: 12. Het stro dacht mij, valse leerstellingen te zijn. 1 Cor. 3: 10. De *wolven* kwamen mij voor, dwalende mensen te zijn, die op de vloer of in de kerken komen, om de Godzaligen te verleiden. Zij zijn verborgen onder het *stro van valse leerstellingen*, de leugen tot hun toevlucht stellende, zoals de Schrift getuigt: “Want ik weet,” zei Paulus, “dat na mijn vertrek, zware wolven tot u zullen inkomen, die de kudde niet zullen sparen; ja, uit uzelf zullen mannen opstaan, sprekende verkeerde dingen om de discipelen achter hen af te trekken.” Hand. 20: 29-30. Maar het stro was niet voldoende, om één der wolven geheel te verbergen. En het schijnt mij toe, dat vele begenadigden, het bedrog van zulk een nieuwe bedrieger opmerken, hoewel enige weinige met hem onder het stro zich bevinden. Dat mijn geweer niet afging deed mij kennen dat al de waarheid, die ooit van de predikstoel verkondigd is, ongenoegzaam is, om de bedrieger van zijn dwaling te overtuigen. Maar dat ik er ten laatste drie verwondde gaf mij eniger mate moed om mijn pen ter hand te nemen; en als dat nog niet helpt, moeten wij de roede van Paulus gebruiken. Ik zal er u geen verschoning voor vragen dat ik u met dromen lastig ben gevallen, omdat ik er grond voor heb, om zo te handelen: “die een droom heeft, die vertelle de droom.”

Waarde Thomas, genade zij met u. De vriendelijke groeten aan uw vrouw, en aan de oude discipel die bij u te huis ligt. Vergeet ook het kleine Arminiaanse huisgezin niet, dat ik om uwentwil liefheb, hoewel ik geen vriend ben van zijn beginselen.

Geloof mij, in de Heere Jezus, altijd te zijn de Uwe

W. Huntington, Church-street (kerkstraat) Paddington,

3 Januari 1794.

AAN MIJNHEER BERRY,
Handelaar in reukwerk,
GREEK-STREET, SOHO.

Walworth, Zaterdagavond, 11 Mei 1793.

Zeer geliefde Vriend,

Ik heb uw schrijven ontvangen, en zou het aanstonds beantwoord hebben, als ik het niet erg druk had gehad, gedeeltelijk door mijn voorgenomen reis naar het noorden, en gedeeltelijk door ons verhuisplan naar de Borough Highstreet te Mid Summer. Evenwel gevoel ik mij, zoveel mij doenlijk is, genegen, om aan uw verzoek te voldoen, als een kleine vergelding der vriendschap, die u mij altijd bewezen hebt. Dat u mij getrouw bevonden hebt, waarde vriend, dagtekent van het eerste ogenblik af aan, dat ik genade gekregen heb. Ja waarlijk, de genade Gods, ik kan het naar waarheid betuigen is overvloedig over mij geweest. Want ik heb het gevoeld en voel het tot op deze dag, dat wanneer des Zaligmakers mij verlaten heeft, mijn hart dan niets anders is dan één massa en put van verdorvenheid. Maar wanneer het Hem behaagt in Zijn hof te komen, trekt Hij al onze genegenheden tot Zich. Dan ontspringt de bron van „dankzegging” en “de Stem des gezangs” wordt gehoord.

En inderdaad lieve vriend, de gelukkigste en zoetste ogenblikken zijn dan, wanneer de Heere mij verwaardigt met een gezicht van het einde der reis, en de gedachten in mij verlevendigt, dat ik dan voor eeuwig bij Hem zal zijn. O, gelukkige staat. O, onuitsprekelijk gezegende woning, waar die ellendige oude mens nooit zal binnen komen. Nee geen lid of iets er van. Maar Jezus en wij zullen tot in alle eeuwigheid te samen leven en heersen. Maar hier is mijn pen een beetje te veel met mijn hart meegegaan. Vergeef het mij.

Wat mijnheer Loud aangaat, waarnaar u mij gevraagd hebt, daarover wil ik zo duidelijk zijn als de tijd en het papier mij zullen toelaten. Ik heb hem zo wat zeven jaar gekend, denk ik, en de twee laatste jaren vooral met enige nadere kennismaking, van welke tijd af (om redenen die ik u aanstonds zal kenbaar maken) ik altijd zorgvuldig een gesprek met hem heb vermeden. Toen ik eerst met hem in kennis geraakte, zag ik hem niet alleen aan voor een Godzalig mens, maar ook als iemand van bijzondere bekwaamheden, gaven en genade. Inderdaad, ik achtte mijzelf ver beneden hem, maar de Heere heeft gezegd: „Vele eersten zullen de laatsten zijn, en vele laatsten de eersten.” Hij had een bijzondere aanleg voor lezen en studeren, waarom hij bij mij voor een man van wonderbare wijsheid en geleerdheid doorging. Maar nu ben ik er erg bang voor, dat zijn lezen en studeren, meer was om vooruit te komen, dan om in de Godzaligheid te worden opgebouwd. De eerste dwaling in de leer die ik in hem ontdekte, is een jaar of vijf geleden, toen hij een van Winchester’s boeken in Princes-sstraat bij ons aan huid bracht. Deze boeken, namelijk die mijnheer W. en ik hadden gelezen en veroordeeld, trachtte hij te rechtvaardigen, niet vrij uit, maar door te zeggen dat er veel goeds in gevonden werd, enz. Maar toen wij hem de dwalingen aanwezen, liet hij spoedig zijn lieveling in de steek, ten minste zo scheen het. Echter werd deze zaak als een getuige tegen hem beschouwd, en hoe stil hij zich ook hield, en hoe het ook scheen dat Loud’s gemoed overtuigd was, bij elke voorkomende gelegenheid sprak hij er weer over. Daarna hadden wij het over *de wet der zeden, als de leefregel van de gelovige*, hetgeen hij eerst ontkende. Maar twee en een half jaar geleden, veranderde hij van gevoelen, en toen begon hij er bijna onophoudelijk over te twisten. Maar toen hij gedurig werd tegen gesproken, werd het hoe langer hoe erger. Hij begon Mr. Huntington af te vallen en kwaad van hem te spreken, alsook van allen die hem hoorden. Van die tijd af aan, begon ik mij voor hem te wachten, en dat doe ik tot nu toe, nog. Hij wilde voor één of twee zondagen naar Tottenham-court en een derde misschien naar Providence gaan, toen ik bemerkte dat hij negen van de tien keer onder de godsdienst zat slapen. Dit verweet ik hem, twee jaar geleden, toen ik bijna twee uren lang zo ik meen, met hem over wet disputeerde. En hoewel ik hem eindelijk de mond stoppte, kon ik toch zijn wederstrevige geest, niet machtig worden.

Spoedig daarop werd hij door een hevige koorts aangetast. Zijn vrouw en twee kinderen kregen die ook. Ik moet bekennen dat het mij genoeg deed, dat hem die zware bezoeking trof, niet omdat ik zo gaarne de ellende van een medescheepsel zie of hoor, maar omdat ik hoopte, dat hij, die altijd met de waarheid in strijd was, door de Heere zou gereinigd worden en gezuiverd van die

opstand, die zijn hart had ingenomen. Het smart mij echter te moeten zeggen, dat hij, zoals de wijze man zegt, *er uit kwam, als een dwaas in het mortier gestampt*. Hij braakte nu wel geen vijandschap uit tegen de handelingen der Voorzienigheid, zoals hij vroeger wel gedaan had, omdat hij enigszins de ondersteuning er van in zijn laatste ziekte had ondervonden. Maar, (de Heere kent mijn gedachten) als ik hem ontmoette, zag hij er zo vervallen in zijn aangezicht uit, net als iemand die een boos opzet in zijn binnenste smeedt, tegen enige weinige eerlijke, eenvoudige zielen, die hij bevond niet te kunnen benadelen.

Niet lang daarna verhaalde mij onze waarde vriend Gilbert, dat hij een nieuwe leer had uitgevonden aangaande *de Persoon des Middelaars*. Hij stelde namelijk dat Hij niet was God en mens, met twee onderscheidene naturen; *maar dat het Woord, de tweede Persoon, tot vlees gemaakt was, of dat de Godheid was veranderd in de mensheid, in het lichaam van de maagd*. En dat als hij Jezus Christus met zijn lichamelijke ogen gezien had, dat hij dan met dezelfde ogen, in dat lichaam van Jezus het ware beeld Gods gezien zou hebben.

Vijf maanden geleden ontmoetten wij hem in King-street, waar hij zich toen bevond. Toen vroegen wij hem naar die nieuwe leer, en disputeerden er enige tijd over. Hij voerde toen aan, dat indien de Zaligmaker waarlijk uit het vlees en bloed der maagd was genomen, dat Hij dan een zondaar was; en dat Zijn lijden en sterven, dan niet meer waarde zou hebben, als dat hij (Loud namelijk) als een martelaar zou sterven. Hij zei te geloven, dat Christus niet meer van het zaad der vrouw genomen had, dan zijn zakdoek (halende zijn zakdoek door zijn vingers) of als een trechter nam van de wijn of een andere drank die er doorliep. De gelijkenis Gods, zei hij, kon niet lijden, maar het was alleen een algemene, overgeleverde, opgemaakte uitdrukking, zonder enige schriftuurlijke grond. Wij haalden vele schriftuurplaatsen aan, die hij niet kon beantwoorden. Maar daar hij steeds bleef ontkennen, zein wij hem dat zijn dwaling, bijna, zo niet geheel verdoemenswaardig was, en dat hij zich alzo in een zeer beklagenswaardige toestand bevond.

Hij zei echter dat hij zeer getroost was, want dat zijn leer zeer heilzaam was, en hij ze op de knieën had gekregen. Dit zijn enige van de vele goddeloze stellingen die hij voorstaat. Ik heb ook gehoord, dat sommigen door hem verleid zijn, en zijn goddeloze leerstellingen omhelsd hebben. Ik geloof, waarde vriend, dat als u er nog één of twee met u nam, en hem een bezoek aan huis bracht, u dan oor en ooggetuige zou kunnen zijn van hetgeen ik u gezegd heb.

Mijn papier is vol; en daarom eindig ik Mr. Berry vriendelijk groetende.

Uw toegenegen vriend en broeder in onze zeer dierbare Heiland.

Peter Reed.

AAN MIJNHEER HAMILTON.

Vriend!

U hebt mijn gedachte gevraagd over de Persoon des Verlossers, van arme, verloren zondaren, en die zijn deze:

1. Dat Hij is de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader, door onbegrijpelijke generatie.
2. Dat deze Zoon, genaamd het Woord, dat bij God en God was, vlees geworden is; of een mens in de gelijkenis van zondig vlees, in de gedaante van een mens, en uit een maagd geboren is.
3. Dat deze Zone Gods, (eenswezens met de Vader en met de Heilige Geest) een mensenkind geboren zijnde, de Zoon des mensen, gezalfd was met de volheid van de Heilige Geest, en tot man opgroeide, de wet Gods volmaakt in Zijn leven gehoorzamende. Dat Hij verzoeken, armoede enz. verdroeg, tot behoud van hen voor wie Hij een Man van smart en verzocht in krankheden werd.
4. Dat deze Godmens, door Zijn Almachtige Vader staande gehouden werd, totdat Hij het recht op aarde besteld had, en dat toen het zwaard der gerechtigheid tegen Hem ontwaakte. Dat Hij werd alleen gelaten, dat Hij bezweek, de adem uitblies of zijn leven aflegde onder de last, die velen tot een rantsoen verstrekke.
5. Dat deze mens Christus Jezus, bestaande uit lichaam en ziel, de ware God, zijn bloed gestort hebbende, en zijn leven afgelegd hebbende, begraven werd. Dat zijn ziel is afgedaald in de hel onder het vonnis des doods en de brandende toorn Gods. Dat Hij daar bleef tot de derde dag, toen Zijn Vader (de laatste penning ter betaling ontvangen hebbende) Hem in de Geest rechtvaardigde, en de banden des doods losmaakte.
6. Dat Hij (God) bevrijd zijnde van de zware schuld, uit de gevangenis der hel uitging, zijn lichaam weder aannam en levendig maakte. En dat Hij also het leven, dat Hij had afgelegd, met al de macht in hemel en op aarde, weer aannam, volgens datgene wat de Vader gewild had.
7. Dat deze God, na enige dagen met lichaam en ziel ten hemel voer, in de heerlijkheid werd ontvangen en ter rechterhand van Zijn Vader was gezeten, waar Hij die dood was, maar nu leeft, eeuwig leeft, om voor ons te bidden.
8. Dat die ware ziel en dat ware lichaam, namelijk Jezus, God Zelf, de ware God en het eeuwige leven also zal wederkomen om de levenden en de doden te oordelen. Zodat Hij, die in het lichaam ontvangen was en uit een maagd geboren, die leefde en stierf, God was geheel God en niets dan God, wat Zijn natuur of wezen aangaat.

Zo geloof ik, en daarom heb ik gesproken.

T. Loud.

AAN MIJNHEER LOUD.

Waarde heer.

Twée brieven, u betreffende, gelezen hebbende, heb ik daarin uw leerstellingen aangetroffen. Deze leerstellingen zijn niet waar, en toen ge uzelf bij ons gevoegd hebt, hebt u over die dingen niet gesproken en u hebt ze ook niet beleden. Het zou mij zeer aangenaam zijn, aanstaande maandag of dinsdag morgen u aan mijn huis te mogen ontmoeten, daar het mijn plicht is, u te waarschuwen. Kunnen u en ik dan niet overeenkomen, dan zullen wij een vergadering beleggen.

Denk ernstig na, en wees niet te haastig met op een spotachtige manier te schrijven, alsof het maar over een kleinigheid ging. Met Goddelijke zaken, is het gevaarlijk spelen.

Uw in Christus zeer toegenegen,

W. Huntington. Churchstreet (Kerkstraat) Paddington

20 December 1793.

AAN Mr. T. LOUD
Adres: MIJNHEER LONGMAN,
M u z i e k - i n s t r u m e n t m a k e r ,
COURTROAD
TOTTENHAM,

In uw belijdenis, komen sommige zaken voor, die in strijd zijn met Gods woord. En daar het mij toeschijnt dat u zeer ijverig bent, om uwe gevoelens te verspreiden, en dat u er zeer vast in gegrond bent, ben ik wel verplicht er de waarheid tegenover te plaatsen, op dat de eenvoudige kinderen Gods u mogen leren kennen en u mogen verafschuwen.

Ik weet dat er ketterijen in de kerk moeten zijn, opdat de oprechten openbaar worden; als ook dat zij die niet uit God zijn mogen worden ontdekt, en als zij niet zelf weg gaan, men ze uit de gemeente des Heeren behoort uit te werpen.

Nu, ik vrees dat dit laatste met u het geval zal zijn, dat u het ten laatste tot uw smart zult ondervinden, dat ik de waarheid gezegd heb. U breekt door alle banden der waarheid heen, en u stoot uzelf aan de donkere bergen, waarop duizenden de stoel der spotters hebben beklommen, totdat zij ten laatste in verwoesting en verderf zijn neergestort.

Dat u bepaald stelt, en tegen alles in vasthoudt, toen u bij mij aan huis was *dat de Godheid van Christus waarlijk in vlees en bloed veranderd is; dat die Godheid aldus veranderd aan het kruis stierf, en dat de ziel van Christus ter hel voer en daar drie dagen en nachten verbleef*, is geheel strijdig met de waarheid van de Schrift. Daarom geloof ik ook dat u elke plaats van de Schrift die u aanhaalde, zocht te verdraaien.

En dat volgens uw stelling *de kinderen Gods onder de wet zijn als een regel des levens*, daarover verwonder ik mij in het minste niet, om de eenvoudige reden, dat u nooit van de wet bent vrijgemaakt. Dit laatste blijkt duidelijk uit uw hoogmoed en tegenstand tegen de waarheid, want de wet veroordeelt de ijdele roem niet. En daar u het oude voorhangsel of deksel nog op uw hart hebt, is dit een ander bewijs dat u nog nooit van die berg bent afgekomen. Uw blindheid en onkunde in bovenstaande zaken bewijzen dat, en zelfs aan uw gelaat is het kenbaar. Inderdaad, nooit heb ik uw godsdienst met mijn hart begeerd, van het eerste ogenblik af aan, dat ik kennis met u maakte, daarom was het niet dan met de grootste moeite dat u onder ons ingang vond.

Maar toen u bij mij aan huis was, hebt u mij gezegd dat u niet wist wat u geloofde; en ik geloof dat u het nog niet weet. In uw eigen ogen bent u zeer wijs, maar ik geloof dat u zeer onwetend bent, en dat u tegenwoordig verder van de waarheid bent, dan ooit.

Maar om verder te gaan. *“Het Woord is vlees geworden.”*

Dat is waar, maar niet zoals u het verstaat. De Godheid werd niet veranderd in vlees en bloed. Dat zou verwisseling maar geen vereniging zijn; dat zou wezen de ene natuur in de andere te veranderen, maar niet twee onderscheiden naturen met elkander te verenigen, zodat zij één Persoon uitmaken. De ene zelfstandigheid in een andere te veranderen, is verandering van wezen, maar geen vleeswording. Zulk een verandering van natuur verschilt veel van het aannemen door een Goddelijk Persoon, van de menselijke natuur, in vereniging met Zichzelf. De eerste stelling is een dwaling, de tweede een evangeliewaarheid. Deze vereniging, van eeuwigheid besloten, had plaats in het lichaam van de maagd, niet nadat de menselijke natuur geformeerd was, ook niet nadat zij geboren was, want dan zou het een vereniging van twee Personen, in plaats van een vereniging van twee naturen in één Persoon geweest zijn.

De Heilige Geest, die bij de schepping van de wereld, over de watervlakte zweefde, en het licht van de duisternis scheidde; Die de wateren van de zee vergaderde, en het droge land deed te voorschijn komen; Die de hemelen versierde, en het gelaat des aardrijks bekleedde met al het groene kruid, en het gras deed uitspruiten, had ook een hand in deze wonderbare en wondervolle ontvangenis. Daarom antwoordde ook de engel op de zedige vraag van de maagd: “Hoe zal dat zijn?” enz. “De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen.” Onder die almachtige kracht en die vruchtbare overschaduw, ging het zaad van de lendenen tot aan de buik. „Gij zult in uw lichaam (uw buik) ontvangen enz.” zei de engel. Daar had de wonderbare ontvangenis en wonderlijke vereniging, tussen de Persoon des Zoons

Gods en het zaad van de Maagd, plaats. „Hij werd geboren” (naar Zijn mensheid) „uit een vrouw.” Hij was het zaad van de vrouw, uit de zelfstandigheid van haar lichaam, geworden.

En deze menselijke natuur, werd door Jehovah zo wonderlijk toebereid, dat zij niet in het minst door erfzonde besmet, noch enige zondige zwakheid onderworpen was, opdat zij geheel zuiver mocht zijn, en zo geschikt mogelijk, om met zulk een groot Persoon verenigd te kunnen zijn en opdat Adam, in onschuld, een afbeelding mocht zijn, van Hem die te komen stond. Daarom wordt Hij ook, hoewel uit een vrouw geboren, dat HEILIGE genoemd. “Wie kan een reine geven uit een onreine?”

Ik antwoord: *dat kan de mens niet.* Maar de engel zei tot Maria dat er bij God niets onmogelijk zijn zou, en daarom KAN God het doen, en God HEEFT het gedaan. „Gij hebt Mij het lichaam toebereid.”

Verder, de MENSELIJKE NATUUR van Christus, bestond niet uit zichzelf, noch door zichzelf; daarom wordt zij, dat heilige genoemd en géén Persoon, omdat zij nooit enig bestaan had, dan in vereniging met het EEUWIGE WOORD; welke vereniging in het lichaam van de maagd plaats had, en welke vereniging nooit verbroken werd of zal worden. Wat meer zegt, deze aanneming van de menselijke natuur, en haar vereniging met dezelve, maakte geen verandering noch stoornis in de Godheid des Heeren. Hij was God van eeuwigheid, vóór dat deze vereniging plaats had, en niet minder dan *God met ons*, nadat zij had plaats gehad; en door deze vereniging werd Hij wat Hij tevoren niet was: „God geopenbaard in het vlees,” welke openbaring in de laatste tijd voor ONS én nooit tevoren plaats had.

De woorden „**vlees geworden,**” betekenen geen omzetting of verandering, van de een natuur in een andere. Als wij van personen horen die van adel, graaf, grote Heeren, kanselier of kamerlid, geworden zijn, dan verstaan wij daardoor ook zulk een verandering of omzetting niet, maar dat hun dergelijke eretitels worden verleend en toegekend, en dat zij tot zulk of zulk een dienst zijn aangesteld. En als wij lezen, dat „het Woord is vlees geworden,” beduidt dit, dat Hij met de menselijke natuur, - of met een gewaad, in bloed gedoopt, bekleed was. En wanneer er gezegd wordt dat God, “Jezus beide tot een Heere en Christus gemaakt heeft” beduidt dit de bestemming Hem door God gegeven. Het was in Gods raad besloten, om de Godheid des Zoons, met de mensheid te verenigen, en de Zoon stemde er in toe. De Vader bereidde het lichaam, welke natuur de Zoon aannam, en waarin Hij de wil van God deed, die Zijns harten verlustiging was. In die natuur werd hij dus een tussen-Persoon, en een die bestemd was, om Koning en Middelaar te zijn. Als er gezegd wordt, dat de laatste Adam is geworden tot een levendmakende Geest,” verstaan wij daar ook geen verandering of schepping door, maar dat de Heere des hemels, die een ongeschapen Geest is, bestemd en gezonden was, om de menselijke natuur aan te nemen en in dezelve, dode zondaar, levend te maken, of “het eeuwige leven te geven aan zovelen, als de Vader Hem gegeven had.”

Mr. Loud, moet onderscheid leren maken, tussen het toebereide lichaam en Hem, die in hetzelfde neerkwam, om de wille Gods te doen; tussen het gewaad in bloed gedompeld, en het Woord, die het droeg; tussen de Gift en de altaar, die de Gift heiligde; tussen de tabernakel door God opgericht en de Schechina, die in dezelve woonde; tussen het voorhangsel (dat is te zeggen, Zijn vlees) en de ankerplaats van de hoop, binnen het voorhangsel; tussen God en het vlees waarin God was geopenbaard; tussen de troon van de genade, (dat is de menselijke natuur Jes. 22: 22-23), en Hem, die op de troon zit, die de Eerste, en de Laatste, de Almachtige is; tussen de tempel Zijns lichaam, en Hem, die hem in drie dagen oprichtte; tussen de zelfstandigheid van de maagd en de Vader van eeuwigheid; tussen het lichaam, en de volheid van de Godheid, die er lichamelijk in woont; tussen de mensheid die toenam in grootte en wijsheid, en de oneindige Wijsheid, en onmetelijkheid zelf, aan Wiens wijsheid niet kan worden toegevoegd, en die niet groter gemaakt kan worden, dan Hij is; tussen de Zoon, die de dag van Jeruzalems verwoesting niet wist, Markus 13: 22 en de alwetende God, voor Wie niets kan verborgen zijn.

Als Mr. Loud, niet beter leert onderscheiden, zal hij nooit wijs worden tot zaligheid, al ware hij ook wijs, boven hetgeen geschreven is, en TE wijs in zijn eigen ogen, om een dwaas te worden, opdat hij inderdaad wijs moge zijn. God zal alle ijdele roem te schande maken; Hij zal Zijn wonderen voor de wijzen en verstandigen verbergen. En daar Hij de wijzen in hun eigen

arglistigheid vangt, laat dan de wijze zich niet op zijn wijsheid beroemen want, die meent IETS te weten (van deze dingen) heeft nog nooit iets gekend gelijk men behoort te kennen. Wie is tot deze dingen bekwaam, waarbij een verkeerde pennenstreek of iets dat onze mond ontglipt een fundament voor verwoestende en verderfelijke ketterijen leggen kan. Maar hier moet onze bekwaamheid uit God zijn, en onze wijsheid moet van de Vader der Lichten komen, omdat wij alleen in Zijn licht, het licht zien.

Maar Mr. Loud, wierp mij tegen, dat Immanuël, *God met ons*, - waarvan ik zei, dat het God in onze natuur betekende, - eigenlijk zeggen wil, God MET ons, niet IN ons, en dus ook niet, God in onze natuur.

Deze spitsvondigheden, mogen dienen om de zwakken te doen struikelen, en zichzelf in de doolhof van de dwaling te verstrikken, maar zij zullen nooit in staat zijn, enigen anderen zin aan het woord te geven, als hij de veiligste weg namelijk: „Geestelijke dingen, met geestelijke samenvoegende,” volgt.

De profeet zegt tot de koning Achaz, dat de Heere zelf, hem een teken of wonder zal geven, en wel zulk een teken, als nooit tevoren, in deze wereld gegeven was. Maar als Immanuël, een naam die vroeger nooit in de Heilige schrift, voorkwam, en (die God met ons) betekent, niet anders beduidt, dan Gods tegenwoordigheid met Zijn volk, dan was het geen NIEUW teken, maar een teken dat iedere heilige in alle eeuwen bezeten had. God was met Adam, met Abel, Seth en Henoch, met wien Hij drie honderd jaar wandelde; met Noach, Sem, Abraham, Izak, Jakob, Jozef en Mozes en met Israël altijd, net zo goed in Babel als in de tabernakel of tempel, ja zelfs tot de dood van Christus toe.

“Israël is nooit van Zijn God verlaten geworden.” In die zin, kan Immanuël geen nieuw teken zijn, maar is als zoodanig een zeer oud, ja even zo oud als het woord. Maar dit wonderteken is nooit geweest, dan in deze laatste dagen.

En Jeremia zegt dat het een nieuw teken is, dat nooit tevoren was, of geweest was. „De Heere heeft wat nieuws op de aarde geschapen, de vrouw zal de man omvangen.” Jer. 31: 22. De profeet geeft te kennen, dat de Scheppende kracht Gods in dit werk moet worden tentoon gespreid, zal de vrouw de man omvangen. Want dat is, zij zal onder de overschaduwende kracht des Allerhoogsten, dit vreemde werk aangaan, een mannelijke Zoon te baren, zonder de hulp van de man. Dit noemt Jesaja, een teken, en Jeremia noemt het IETS of Wat nieuws, en wel zoiets, als nooit tevoren was. IETS NIEUWS ONDER DE ZON.

Het samengestelde woord, *Immanuël*, kan ook, zoals (Mr. Loud zegt) dat het alleen, God IN ons, zou betekenen niet zo genomen of verstaan worden.

Want God heeft van de schepping van de wereld af, in al Zijn heiligen gewoond; hun lichamen zijn altijd tempelen des Heiligen Geestes geweest, zoals God gezegd heeft: „Ik zal in hen wonen, en onder hen wandelen.” Het woord Immanuël, moet dus een betekenis hebben, die van beide bovengenoemde, verschilt, en wil dus zeggen, „God met ons”, in een zin zoals nooit tevoren. „Daarom zal de Heere zelf u een teken geven,” zegt de profeet, „Ziet een maagd zal zwanger worden en een zoon baren, en men zal Zijn Naam Immanuël noemen” hetwelk de Apostel zegt, dat „God met ons” betekent.

Het eerste wonder is - dat een reine maagd, zou ontvangen.

En het woord ONTVANGEN of O N T V A N G E N I S, duidt aan, dat deze Man, die zij omvangen zou, van haar zaad zou zijn; want indien hij van haar zaad niet was, hoe moet men dan het woord ONTVANGENIS verstaan, ziende dat de Schrift getuigt dat Satans kop, door het Zaad van de vrouw zou vermorzeld worden, die naar Zijn Godheid, in het afgetrokkenene beschouwd, de Vader van allen, en dus niemands zaad is. Waar is het dus, dat Christus naar het vlees, uit een vrouw, en uit de zelfstandigheid van haar lichaam geworden is. En zodoende is Hij vlees van ons vlees, en been van onze benen. „Dit is een grote, en nochtans, ware verborgenheid.

Het derde gedeelte van het teken is, - dat, nadat deze Zoon, ontvangen en geboren was, de twee naturen, dezelfde bleven. De Goddelijke natuur, wordt God genoemd, en DE MENSELIJKE NATUUR, wordt uitgedrukt, door het woord ONS, dat in zuivere tegenspraak is met de aantekening van Mr. Loud - ik bedoel namelijk met die van de verandering van de Godheid in vlees, zoals de papisten stellen, die voorgeven dat zij de Zaigmaker in een ouwel veranderen; want dan zou die verandering niet verder gaan, dan, „vlees met ons”, daar toch Immanuël, GOD MET ONS, is.

De profeet toont ons hier ook aan, wanneer en waar die vereniging plaats had, namelijk bij het zwanger worden van de maagd en in haar lichaam. Niet, nadat het kind was gevormd, noch nadat het, zoals wij reeds hebben opgemerkt, geboren was, want dan was het een vereniging van twee personen geweest, en dus hetzelfde, waarop ieder gelovige, die met de Heere verenigd is, aanspraak kan maken, wetende dat dezen met Hem verenigd, tezamen gevoegd en één geest met Hem zijn. Maar deze verenging had plaats zodra het zaad uit haar lendenen naar de baarmoeder ging. „Gij zult zwanger worden, in uw lichaam ontvangen,” zei de engel, en „het woord is vlees geworden” in de baarmoeder, dat is: Daar nam Christus de menselijke natuur aan. Daaruit blijkt het duidelijk, dat een vereniging van twee naturen, in één Persoon, dit WONDER zijn zou; dat het dit ONGEHOORDE, dit heerlijk TEKEN zou zijn, dat God geven zou.

Dit is ook, HET GOEDE, dat de huize Israels beloofd was, en het NIEUWS, dat God op de aarde scheppen zou. Hieruit moet dus volgen, en wij mogen het er vrij uit besluiten, dat Immanuël, God met ons, betekend, God, in de menselijke natuur, “God, geopenbaard in het vlees.” Of zoals de Heilige Schrift getuigt, ‘al de volheid van de Godheid, lichamelijk wonende in de menselijke natuur van Christus.’ Zo is Immanuël, Christus of „God met ons,” zoals Hij nooit tevoren was, en God, met al Zijn kinderen, die vlees en bloed zijn, en tot wier verlossing „hij hetzelve aannam.”

Maar dat Hij, HETZELVE, dat is vlees en bloed aannam, wil nog niet zeggen, dat Hij zich daarin geheel veranderde: het is geen verwisseling van natuur, maar een aanneming van het vlees, zoals Besor, één van de vrijsteden, een tegenbeeld van Christus betekent. Want de vereniging van de Zaligmaker, met een voor Hem toebereid lichaam, kan nooit een verandering in dat lichaam, genoemd worden.

Wat meer zegt, het blijft voor mij altijd nog een twijfelachtige zaak, of de Godheid, in vlees en bloed veranderd, wel een geschikt voorwerp van vertrouwen, of aanbidding zou kunnen zijn, ziende, dat het niet geoorloofd is, op een vleses arm te vertrouwen, in het vlees te berusten, of iets anders dan de Heere onze God, te aanbidden. Maar GóD werd in de tabernakel en in de tempel door alle Israëlieten aanbeden, hetzij zij verre of nabij waren, en dat wel iedere keer als er gebeden werd. En GOD wordt in de tempel van de menselijke natuur, beiden in de hemel daarboven en op de aarde beneden, aanbeden; want „als Hij wederom, de eerstgeborenen inbrengt in de wereld,” zegt Hij, ”Dat alle engelen Gods Hem aanbidden.” En van Sion wordt gezegd: „Den Heere, uwen God, zult gij aanbidden.”

Uw ander gezegde - *van de Godheid veranderd in de mensheid, en als zodanig stervende en de geest gevende op het kruisbout*, - schijnt mij toe, geen de minsten grond in de Schrift te hebben, zoals uit het oude en nieuwe testament, beide, kan bewezen worden. Christus is de vervulling van al de beelden onder de wet gegeven, en de inhoud van alle schaduwen.

Ik geloof ook, dat de twee bokken, die op de grote verzoendag gebracht werden, *de twee naturen van Christus* aanduiden. De een moest tot een zondoffer geofferd worden, en de andere de Heere levend worden voorgesteld, om verzoening voor hem te doen, en daarna als weggaande bok in de woestijn worden vrijgelaten. Lev. 16: 9-10. Als mij tegengeworpen wordt, dat zondaars bij bokken worden vergeleken, en dat daarom de Goddelijke natuur er niet door kon worden uitgebeeld, kan ik daarop antwoorden dat zondaars ook bij leeuwen worden vergeleken, en evenwel wordt God, door dat edel schepsel meer dan eens uitgebeeld. En wat meer is, de bok staat op de lijst van de reine dieren en de leeuw niet.

En verder, de twee vogels, die bij de reiniging van de melaatse gebruikt werden, schijnen mij toe dezelfde verborgenheid aan te duiden. Een van de vogels moest in een aarden vat, over levendig water geslacht worden; de andere vogel moest levend gehouden, en met cederhout, scharlaken en hysop gedoopt worden in het bloed van de geslachten vogel. Dan werd de melaatse daarmee zeven maal besprengd. en vervolgens rein verklaard, waarna men de levende vogel op het open veld moest laten vliegen. Lev. 14: 4-5. Deze ceremoniële reiniging door de twee vogels, was een schoon voorbeeld van onze zuivering door de twee naturen van Christus, Die onze zonden op Zich nam door éne offerande, en zo de verzoening voor ons verwierf. De éne vogel sterft; de andere ontkomt, gedoopt in het bloed van zijn metgezel. Zo ook stierf Christus, naar de menselijke natuur, maar de Godheid stierf niet. “Hij werd gedood naar het vlees” (of in de menselijke natuur, niets anders) “maar levendig gemaakt door de Geest”.

Als men daarop tegenwerpt, dat van de twee vogels, de een het lichaam en de andere de ziel van de Zaligmaker voorstelden, antwoord ik daarop dat de weggaande bok en de levende vogel, die beide onbeschadigd en ongeschonden ontkwamen, de ziel niet konden uitbeelden, want dat geschiedde met de ziel van Christus niet, die leed, om zo te spreken, het meest, zoals ieder kind Gods gaarne wil bekennen, die de toorn Gods en de pijnen van de hel gevoeld heeft. En die zal ook belijden dat de allergrootste lichaamssmart, niets zijn in vergelijking met “een gewonde geest,” die, zoals de wijze man zegt: “niemand dragen kan.” (Engelse vertaling) En hij voegt er bij dat „de geest eens mans, de zwakheden des lichaam, zal ophouden .”

Wat meer zegt, de wet was voor de mens, niet voor de Godheid. Gods „stem is tot de mensenkinderen.” “Vervloekt is hij (dat is de mens die niet blijft in alles wat er geschreven is, in het ‘boek der wet, om dat te doen.” En: „de ziel die zondigt, die zal sterven.” Geen van deze verschrikkelijke uitspraken, bereiken de Godheid, en zolang dat niet kan bewezen worden, kan ook de verandering van zelfstandigheid, waarvan Mr. Loud spreekt, geen grond hebben. God is de enige Wetgever, maar zelf is Hij boven alle wetten verheven. Hij „werkt alle dingen, naar de raad Zijns willens,” en Zijn ondoorgrondelijke wil is de eeuwige wet voor al de schepselen die “Hij gemaakt heeft, beide boven in de hemel en beneden op de aarde.

En daar nu de geboden van de wet en haar bedreigingen, niet zijn voor enig Persoon in de Drie-eenheid, noch voor de Godheid in vlees en bloed veranderd, zo zal, dunkt mij, ieder moeten toestemmen, dat noch de Godheid, noch de Godheid veranderd in de mensheid, bestemd waren om het leven af te leggen, tot herstel van de mens. De geboden, beide van de wet en van de gerechtigheid, moeten, dat erken ik, ten uiterste toe, worden volbracht. Maar het lijden van de Godheid, of de dood van de Godheid, in vlees en bloed veranderd, is nooit voorgekomen onder al de eisen, beide van de wet en van de gerechtigheid. Daar die dan ook nooit geëist worden, hebben wij geen reden om te geloven, dat zulk een eis ooit gesteld werd. De grootste eis van de wrekende gerechtigheid, is de dood des zondaars, beide naar lichaam en ziel. En de Schrift zegt ons, dat de Borg onze zonden in zijn eigen lichaam op het hout, droeg,” dat Hij, „Zijn ziel tot een Schuldoffer gesteld heeft,” en dat Hij „de straf, die ons de vrede aanbrengt, op Zich nam en dat Zijn striemen onze genezing zijn geworden.”

Maar, de Eeuwige liefde, in het afgetrokkene beschouwd, kan nooit ellendig zijn; *het Eeuwige leven kan nooit sterven*. Oneindige Heiligheid is onvatbaar voor straf; en de Onsterfelijkheid kan geen striemen dragen. Toen Hij als kind geboren werd, was Hij de almachtige God. De Godheid onzes Heeren, vervulde beide de hemel en de aarde, toen Hij „ter dood gebracht werd .” Naar Zijn vleeswording, daalde Hij uit de hemel neder, terwijl Hij, als God, in de hemel was: Joh. 3: 13. Het is dus voldoende om te zeggen, dat Christus uit den zede Davids was, naar de vlees. In geen andere zin is Hij het geslacht Davids. 1 Petrus. 4:1. Hij leed in het vlees, in het vlees werd Hij gedood 1 Petrus 3: 18, maar niet in de Godheid, want door dezelve werd de tempel Zijns lichaams, in drie dagen weder opgebouwd. Davids SPRUIT, stierf, maar Davids WORTEL kon nooit door de dood overwonnen worden, daar Hij de Heere, beide van het leven en van de dood was. Davids Zoon werd een vloek voor ons, maar Davids gezegende Heere, kon nooit een vloek worden.

Men behoort, met het bijzondere onderscheid, dat de Geest tussen de twee naturen van Christus maakt, rekening te houden. Wanneer Hij zegt: „Geworden uit den zede Davids, naar het vlees,” is dat zooveel gezegd, als dat Christus, naar het vlees, uit de Joden is voortgekomen; Hij leed naar het vlees, en werd naar het vlees gedood. Deze onderscheiding van vlees en geest, hebben geen betrekking op het lichaam en de ziel van de Zaligmaker, want de gehele menselijke natuur leed; maar de onderscheiding ziet op de Godheid en mensheid van Christus.

Laat Mr. Loud, vóór hij te ver gaat, eenvoudig het antwoord, op de vraag van de Zaligmaker leren geven. „Wat dunkt u, van de Christus, wiens Zoon is hij?” En als hij dan antwoordt, “Davids zoon” waarom noemt Hem dan David in de geest, zijn Heere?” Hij behoort ook te leren, welk onderscheid er bestond tussen het graan, dat in de aarde viel en stierf en Hem, die de opstanding en het leven is, door wiens kracht dat graan weer te voorschijn kwam, met geheel de heerlijke oogst, die er op volgde. Het onderscheid dus tussen de Heere uit de hemel, en de Spruit uit de wortel van Isai. De Zaligmaker werd gekruisigd door zwakheid, waarin de Almacht nooit kon

veranderd worden; en daar het de zwakkere natuur was, die vernederd werd, zo heeft ze ook geen heerlijkheid of eer, dan die haar werd gegeven of op haar gelegd.

De Heilige Geest, hield deze **natuur** op haar plaats, door er van te zeggen, dat zij aangaande Zijn mensheid, minder was geworden dan de engelen; noemende haar, DE MORGENSCHEMERING, DE ARME EN NOODDRUFTIGE MAN, EEN MAN VAN SMARTEN EN VERZOCHT IN KRANKHEID, ja, VERACHT EN VERWORPEN DOOR DE MENSEN, EEN WORM EN GEEN MAN. En er wordt melding van gemaakt als van een wonderbare zaak, dat God op Hem, als mens, acht zou geven: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de Zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?” De grote dingen, die van **de Middelaar naar Zijn menselijke natuur**, in het afgetrokkene beschouwd, gezegd worden, zijn: dat God Hem uitermate verhoogd heeft, dat Hij hem ere en heerlijkheid heeft gegeven, en alle dingen onder Zijn voeten gesteld heeft; dat Hij Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft; dat Hij Hem verheerlijkt heeft, en dat in hetzelfde verheerlijkte lichaam, al de volheid der Godheid lichamelijk woont, en dat in de grote dag des oordeels al de heiligen naar de gelijkenis van dat heerlijke lichaam, veranderd en gevormd zullen worden.

Maar wat Zijn **Godheid** aangaat, kan de Allerhoogste nooit verheven worden, boven hetgeen Hij is. Ook kan er niets toegevoegd worden aan Hem, die alles in allen vervult, en geen heerlijkheid kan de Heere van de heerlijkheid worden toegedaan. Geen eer kan de oneindige Majesteit verhogen en geen krachtsvermeerdering aan Hem, die alle dingen draagt, door het woord Zijner kracht, worden toegeschreven.

Als MENS is Hij gesteld tot een “Erfgenaam aller dingen,” en alle macht in hemel en op aarde is Hem gegeven, en alle dingen zijn onder Zijn voeten gesteld. Maar, als God, zijn “alle dingen door Hem gemaakt” namelijk door Zijn almachtige kracht. En alle dingen zijn voor Hem gemaakt; dat is, tot Zijn gebruik en vermaak, en alle dingen bestaan te samen door Rom. 11:36

De twee gedeelten van de Schrift, die u hebt aangehaald, om aan te tonen **dat de Godheid stierf**, bewijzen dat in genen dele.

“Hierin is de liefde (Gods) openbaar, dat Hij Zijn leven voor ons aflegde,” 1 Joh. 3: 16. Het woord, GODS, staat niet in de grondtekst, maar is er door de vertalers tussen gevoegd. Het was in het vlees dat Hij leed en in het vlees werd Hij gedood. Maar daar er twee onderscheidene naturen in de Persoon van Christus waren, stierf de mensheid zonder twijfel *in vereniging met de Godheid*, om welke reden er van de Joden gezegd wordt dat zij de Vorst des levens hebben gedood, de Heere van de heerlijkheid hebben gekruisigd en de Rechtvaardige, gedood hebben. En van de kerke Gods wordt gezegd, dat Hij ze met Zijn Eigen bloed gekocht heeft. Dit alles bewijst de vereniging van de twee naturen, zelfs tot in de dood. En uit deze vereniging ontstaat de zoete geur, van de offerande, en de onberekenbare waarde en heerlijke verdienste van dezelve. Hij toch „behoefde het geen roof te achten, Gode evengelijk te zijn.” Ook toen Hij God in het vlees was, om welke oorzaak Hij ook Gods metgezel genoemd wordt. Maar toen was het de Godheid, die het leven van de mensheid aflegde, en het was de Godheid die dat leven weder aannam. “Breek deze tempel af en in drie dagen zal ik dezelve weder opbouwen.” Zij verwoestten de tempel waarin de Schechina woonde en in drie dagen bouwde Hij de Schechina weder op.

Maar Mr. Loud ontkent dat de Zaligmaker de menselijke natuur aannam, hoewel de Schrift deze waarheid zo duidelijk leert, door te zeggen: “Voor zoveel dan de kinderen des vleses en bloeds deelachtig zijn, heeft Hij ook hetzelfde vlees en bloed aangenomen,” Hebr. 2: 14. Indien de mensheid des Heeren, niet waarlijk uit het zaad der maagd Maria was, maar de Godheid in vlees veranderd, kon er nooit van Hem gezegd worden, dat Hij vlees en bloed van de kinderen had aangenomen, hetwelk de Heilige Geest zegt, dat Hij deed. Daarom wordt er ook gezegd, dat wij leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn benen zijn ” Efeze 5:30.

En wederom, Hij was geworden uit een vrouw. Zijn mensheid was van haar zaad, gemaakt van haar zelfstandigheid, hetwelk een waarheid is, al te duidelijk om te worden tegengesproken, en niemand dan zij, die overgegeven zijn, om de leugen te geloven, zullen dit ooit tegenspreken. De stelling van Mr. Loud, dat als de Zaligmaker werkelijk een deel van het zaad van de vrouw uitmaakte, dat Hij dan een zondaar was, en dat er dan in Zijn offerande, niet meer verdienste was, dan in het martelaarschap van Loud, is beide afschuwelijk en verschrikkelijk. Eenmaal zei de engel

tot Maria, dat „bij God niets onmogelijk was.” Daarom was ook dit wonderbare werk, mogelijk bij God, en het werd ook uitgevoerd. De Heere nam een menselijke natuur aan, waarvan het lichaam door de Heilige Geest was toebereid. Hij was een lam zonder vlek, en zonder onreinheid, een heilige, rein, zonder bedrog en geheel onschuldig. De overste dezer wereld kon niets in Hem vinden, dat van zijn gading was. En dit was niet onmogelijker bij God, dan het zondige stof en de zondige as van de heiligen uit hun graven op te wekken, en hen zo de onsterfelijkheid, de onverderfelijkheid, en de heerlijkheid deelachtig te maken. En hen zonder vlek of rimpel in het koninkrijk van de hemelen te doen ingaan, dat een werk is dat gedaan moet, en zal worden. De verborgenheid van Mr. Loud, die daarin bestaat dat de Heere, niets meer van de natuur van de maagd heeft aangenomen, dan het vocht doet als het door een trechter loopt. Dit is geen deel van de leer die hij op zijn knieën verkregen heeft, want die vervloekte ketterij van die trechter of pijp is al veel honderd jaren oud. Kortom, Mr. Loud ontkent of loochent door zijn vervloekte leerstellingen, de grote verborgenheid van de Godzaligheid - het gezicht van de engelen, de leer van de apostelen, de hoop van de heiligen en het geloof dat sedert de geboorte des Heeren op aarde geweest is.

„God, geopenbaard in het vlees,” was en is de enige hope Israëls; „God, geopenbaard in het vlees,” werd gezien van de engelen. „God, geopenbaard in het vlees,” werd gepredikt onder de heidenen. „God, geopenbaard in het vlees,” is geloofd in de wereld. „God, geopenbaard in het vlees,” is opgenomen in heerlijkheid.

Daaruit blijkt het nu duidelijk, dat des apostels, „grote VERBORGENHEID, Jesaja’s TEKEN, Jeremia’s NIEUWS, en het GOEDE aan de huize Israëls beloofd, is „God, geopenbaard in het vlees;” of “God,” door in het vlees te komen, „met ons.”

Nu kom ik tot de beschouwing, van des Heeren nederdaling ter hel, volgens hetgeen Mr. Loud, daarvan zegt.

Ik geloof, dat de altaar van gehele stenen gebouwd, waarover geen houwijzer gegaan was - de gouden altaar, en de koperen altaar, allen beelden waren, van de Godheid van onze Heere, op welke, evenals op het altaar, de mensheid als offer aan God de Vader, werd aangeboden. Want het is de altaar die de gave heiligt en om onzentwil heiligde de Zaligmaker Zichzelf. Het is ook duidelijk dat de VOETEN des Heeren, die kracht betekenen, bij koper, en Zijn GETROUWHEID bij een GOUDEN GORDEL worden vergeleken, en dat Hij, “de steen Israëls” genoemd wordt. Zo wordt Hij, bij de verschillende bouwstoffen, waaruit de altaren van de Joden, waren samengesteld, vergeleken. De HOORNEN van het altaar waren ook een toevlucht voor zondaren, Kronieken 21:14. 1 Kon. 2: 25, als een zinnebeeld van de machtigen Hoorn van de verlossing, in het huis van David, de dienstknecht des Heeren, opgericht, Luk. 1: 69. Dit is de enige Toevlucht welke God ons heeft bekend gemaakt.

Maar Mr. Loud, zegt, *dat de altaar een zinnebeeld was van God de Vader.*

Ik geloof dat het geen gemakkelijke zaak is, om een onbezield zinnebeeld van Hem te vinden. Behalve dat is Christus, en niet God de Vader, de waarheid aller beelden, en de Zelfstandigheid aller schaduwen, die onder de wet waren. En wat meer zegt, de offeranden werden OP, maar niet AAN de altaar geofferd, maar OP het altaar AAN God. Het is ook duidelijk dat de altaar groter is dan de gave, omdat hij de gave heiligde. En het is waar, dat de Godheid van onze Heere waarop de mensheid werd geofferd, groter is dan de mensheid die opgeofferd werd.

Verder, wanneer de offeranden onder de wet, de altaar werden aangeboden, was er een einde aan het offeren, zonder dat er iets gedaan werd, dat een nederdaling ter hel, afbeeldde. Het vuur, waarin het slachtoffer werd verteerd, werd ook geen HELS, maar HEILIG vuur genoemd, en ook het vuur van de altaar geheten. Wij mogen er ook bijvoegen, dat het offer onmiddellijk aan God werd opgeofferd, en daarna sprak de priester aanstonds de zegeningen Gods, over het volk uit; Numeri 6: 24, zonder iets dat op een tussentijd van drie dagen geleek, en die dan het lijden des Heeren, in het graf zouden hebben moeten voorstellen.

En evenals de brandoffers door God op de altaar werden aangenomen, Jes. 56: 7, even zo werd het offer van onze dierbare Heere aanstonds aangenomen, zodra het aan het kruishout geëindigd was. Want Hij zei: „Vader, in Uw handen, beveel Ik Mijn geest, en dit gezegd hebbende, gaf Hij den geest.” Luk. 23: 46. De *ziel* van onze Heere werd van het KRUIS, niet uit de HEL

aangenomen, „Hij heeft Zijn ziel tot een schuldoffer gesteld.” Hij offerde die aan God de Vader, en beval ze in Zijn handen, niet aan het helse vuur. En Hij gaf de geest; die zonk niet in de bodemloze put.

Verder kunnen wij aanmerken, “dat de Zaligmaker onze Voorloper en ons Voorbeeld is, en dat wij Zijn voetstappen moeten drukken; uit Zijn beker moeten drinken, en één plant met Hem moeten worden, in de gelijkmaking Zijnes doods.” Het grootste lijden van de heiligen bestaat alleen in het kruisdragen, en in het sterven om Christus’ wil; want indien Hij ter hel is gevaren, wandelen wij, in die zin, niet in Zijn voetstappen, en worden wij daarin ook niet één plant met Hem, in de gelijkmaking Zijns doods. Door de woorden, “gaf de geest,” zoals van Jacob gezegd wordt, of beval Zijn geest in de hand des Heeren, - zoals Stefanus - verstaan wij ook niet iets dat enigszins op een nederdaling ter hel lijkt. De zielen van de heiligen keren weder tot God, die ze gegeven heeft, en zo ging het ook met de ziel van Christus, toen zij zich tot een schuldoffer gesteld had. Het geven van Zijn Geest bij Zijn dood; het bevelen van Zijn ziel in de handen van Zijn Vader, zowel als Zijn opstanding uit de dood, Zijn onderpanden en borgen van die gezegende dood, het gelukkig einde, het heerlijk vertrek en de zekere opstanding der heiligen. Zij óók bevelen hun ziel Gode, sterven in het geloof, en geven de geest wanneer de ziel tot de Almachtige wederkeert, en onder „de zielen van de volmaakte rechtvaardigen gerekend en gerangschikt wordt. Terwijl het lichaam in de hoop van een heerlijke en zekere opstanding rust.

Zo was nu ook het gezegende einde van de Zaligmaker, toen Hij het werk op het kruis geëindigd had. Hij stelde Zijn graf bij de goddelozen en was bij de rijken in Zijn dood, omdat Hij geen onrecht gedaan had, noch bedrog in Zijn mond gevonden was.” Jes. 53: 8, (Engelse vertaling, He was made His grave). Hij stelde zijn graf bij de GODDELOZEN, omdat Hij onze borg werd, of omdat Hij door toerekening, zonde voor ons gemaakt was, en alzo bij de overtreders gerekend werd. Maar bij de RIJKEN was Hij in Zijn dood. Let daarop *in* Zijn dood was Hij bij de rijken. Niet onder de armen en ellendigen, de vervloekten, naakten en blinden, die „levendig ter hel nederdalen,” maar bij de RIJKEN. Rijk in geloof, rijk in God, bezitters van alle waren rijkdom, rijk in verdiensten, rijk in goede werken en erfgenamen aller dingen, dáár was Hij. In het bezit van al die ware rijkdommen, werd Hij in het graf gelegd, zodra het werk volbracht was.

Verder, het BLOED van het offer, wordt HET LEVEN er van genoemd, en door het offerbloed, werden de Israëlieten op een ceremoniële wijze, gereinigd. Alzo ook, was, toen het bloed van Christus gestort werd, onze volkomen verlossing bewerkstelligd; want er staat geschreven dat wij „door het bloed van Christus, als een onbestraffelijk en onbevlekt Lam,” verlost zijn. Altijd lezen wij door het bloed van Christus, maar nooit, dat wij door de pijn van het helse vuur verlost zijn.

Hier voeg ik verder bij dat, toen de Zaligmaker het hoofd boog, Hij als een getuigenis bij Zijn sterven, uitriep, „Het is volbracht.”

Maar Mr. Loud sprak dit tegen, door te zeggen, dat Zijn bedoeling was, *dat het spotten en schelden van de Joden geëindigd was.*

Het is een zeer ledige opvatting van die woorden, evenals het getuigenis dat onze grote Verlosser stervende gaf, niet meer dan dat zou behelsd hebben. En wat meer zegt, als dit de bedoeling des Heeren was, dan was zij niet waar. Want de Joden scholden, spotten, relden en raasden over Hem, beide in Zijn Persoon en leden, nog lang daarna. Zij lasterden Hem, dwongen sommige van Zijn volgelingen Hem te vloeken, en Paulus vervolgde Hem. Waarover Hij lang daarna, uit de hemel klaagt. Ja, de spotternij en de scheldwoorden van Joden en ongelovigen, zijn nog niet geëindigd, en zullen niet eindigen, zolang als de lankmoedigheid des Heeren zulke ellendelingen als Mr. Loud, toelaat op aarde te leven.

Er blijft dus over, dat de woorden „Het is volbracht,” (geëindigd, Engelse vertaling) een betere, meer ware en dieper gaande betekenis moeten hebben. “Hij droeg onze zonden, in Zijn eigen lichaam, op het hout.” En langer droeg Hij ze niet. Daar betaalde Hij de grote prijs, en delgde de gehele schuld. Dit was dus volbracht. (geëindigd). Hij was voor ons een vloek geworden, want er staat geschreven: „Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.” Die vloek vervolgde Hem niet verder als het hout. Verlossing van de vloek was toen en daar geëindigd. Het zaad van de vrouw, zou de kop van de slang vermorzelen. Hij beroofde overheden en machten; Hij stelde hen openlijk ten toon, en triomfeerde over hen in de dood des kruises. Daardoor werd de overwinning verkregen over duivels, en de gehele overwinning van die geesten was toen en daar geëindigd. “Het handschrift der geboden, dat tegen ons was, en dat ons tegenstond, nam Hij uit de weg,

hetzelve aan het kruis genageld hebbende.” De slavernij van de wet, de schrik van de wet, de toorn Gods in de wet geopenbaard, dit alles werd door de Verlosser niet verder vervolgd en gedragen, dan aan het kruis. Zij werden allen voldaan door de dood des Verlossers; want het handschrift dat tegen ons was, nagelde Hij aan het kruis, en liet het daar, zonder het ooit in het helse vuur te dragen. De ceremoniële wet, werd in allen dele, door Hem aan het kruis vervuld, toen Hij Zijn ziel in de dood overgaf, maar niet verder. In Zijn dood was dit werk geëindigd. In Zijn leven had Hij al de voorschriften van de zedelijke wet gehoorzaamd, en op het kruis droeg Hij al haar vloeken en dreigementen. Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid, eindigden beide in Zijn dood, niet in de bodemloze put. Hij was gehoorzaam tot de dood, ja, de dood des kruises.” Hier wordt gezegd dat Zijn gehoorzaamheid, was, tot de DOOD, en niet tot het HELSE vuur. Dit werk dus van Zijn gehoorzaamheid, was daar geëindigd.

“Dit wetende, dat onze oude mens, met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde.” De oude mens stierf, en de verwoestende, heersende en verdoemende kracht van de zonde, werd teniet gedaan door de kruisiging des Heeren aan het hout, en niet door het helse vuur. „Onze oude mens werd met Hem gekruisigd.” Dit was alzo geëindigd. Onze heiligmaking werd uitgewerkt toen de Verlosser Zijn geest beval in de handen van Zijn Vader. „Opdat Hij het volk met Zijn eigen bloed zou heiligen, heeft Hij buiten de poort geleden.” Dit werd geëindigd, of volbracht, niet in het helse vuur, maar op de berg Calvarië, buiten de poorten van Jeruzalem. Het zwaard Gods was ontwaakt, en de Herder was geslagen op het kruis. Het oordeel was ten volle uitgevoerd; de wrekende gerechtigheid verkreeg haar volkomen voldoening, en beloofde de deuren van de gevangenis te openen voor allen, voor welke Christus gestorven was. Dit werd verkregen door het bloed des Lam, zoals geschreven is: “Door het bloed des verbonds heb Ik uw gevangenen uit den kuil waarin geen water is, uitgelaten. Door het bloed des verbonds werd deze vrijlating uit de gevangenis en niet door de tormenten van het helse vuur verkregen.

Wij lezen beide van de gehoorzaamheid van de Borg, en de gehoorzaamheid van de heiligen. “Hij was gehoorzaam tot de dood,” en daar hield de gehoorzaamheid op. En ons wordt bevolen evenzo te handelen, door ons leven voor de broederen af te leggen. Maar nooit lezen wij, en nooit was er en nooit zal er zijn enige gehoorzaamheid door het helse vuur teweeg gebracht.

Hieruit blijkt het nu duidelijk dat de ceremoniële wet, haar vervulling en haar einde heeft in de dood van Christus. De zedelijke wet was beide in haar voorschriften én bedreigingen genoeg gedaan; het lichaam der zonde was teniet gedaan; de oude mens was gekruisigd; de duivelen waren beroofd en overwonnen het oordeel was ten volle uitgevoerd; de waarheid was aan het licht gekomen; herstelling was verkregen; het vlammend zwaard in de schede gestoken; de vrede getekend; een nieuwe en levendige Weg ingewijd; de gerechtigheid ten volle voldaan; God ten volle bevredigd; het rantsoen betaald; eeuwige gerechtigheid teweeg gebracht; de vrijheid voor de gevangenen uitgeroepen; een fontein tegen de zonde geopend; een vast fundament gelegd; de uitverkorenen geheiligd en verlost; de middelmuur des afscheidsels verbroken; en de verlossing ten opzichte van haar uitvoerig volkomen en voor eeuwig volbracht zonder enig lijden in de gewesten van de verdoemden. Hij maakte vrede voor ons, door het bloed des kruises.

Al de bovenstamde zaken, zijn in het getuigenis van onze stervende, trouwe, en ware Getuige, onze Heere Jezus Christus, begrepen toen Hij het hoofd boog en uitriep: „Het is volbracht.”

Maar Mr. Loud voert hier deze tekst tegenaan: “*Welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontvonden hebbende, alzo het niet mogelijk was dat Hij van dezelve dood zou gehouden worden*”. Hand. 2:14. Van welke smarten hij zegt, dat zij de pijnen waren die Hij in het helse vuur onderging, en waarvan Hij bevrijd werd, toen Hij uit die gevangenis werd uitgevoerd.

Indien de ziel van de Verlosser drie dagen en drie nachten in de hel was geweest, was het werk vóór van volbracht aan het kruis; hoewel Hij Zijn hoofd boog en uitriep dat het volbracht was. Het woord ‘de smarten des doods’, heeft betrekking op het lijden van Zijn ziel onder onze zonden; op de toorn Gods; op de aanvechting van de Satan, het zwaard van de gerechtigheid, de vloek van de wet, en het verlaten door Zijn Vader. Het is hetzelfde woord, dat gebruikt wordt om de angsten van de kindergeboorte, of de smarten van een vrouw die in barensnood is, uit te drukken. Het wordt door Jesaja de *arbeid Zijner ziel genoemd*, die Hij verdroeg en vervolgens voldaan werd tot ons behoud. Welke zielsarbeid enige dagen vóór Zijn dood op Hem kwam en steeds heviger werd, totdat deze geëindigd werd. ‘Nu is Mijn ziel ontroerd’, Joh. 12: 27. In de hof was Hij bedroefd en zeer verbaasd, totdat Hij ten laatste in deze klachten uitbreekt: „Mijn ziel is geheel bedroefd ter

dood toe.” Hier zijn de smarten of pijnen des doods op Hem, of zoals Hij zelf zegt: „de banden des doods zijn op Mij gevallen, en vreze overweldigd Mij.” En toen die arbeid nóg zwaarder werd bad Hij tot God. En daarna toen er nóg bitterder banden kwamen, zweette Hij bloed; en nog meer gedrukt wordende, bad Hij in hevige doodsangst te ernstiger, totdat er een engel verscheen, die Hem versterkte. Waarna Hij zei: „Slaap nu voort en rust.”

Aan het kruis kwam al die arbeid, en de banden des doods weer op Hem. Dit was der Joden ure en de macht van de duisternis. En hier kon Hij in waarheid zeggen: „Ziet, gij allen die op de weg voorbijgaat, was er ooit een smart, gelijk Mijn smart?” Hier was het dat de strikken des doods en de vlammen des toorns Hem aangrepen; dat het zwaard van de Gerechtigheid, de toorn Gods, en de zonden van de mensen, samen op Hem kwamen. En dat, om het vreselijke toneel volkomen te maken, de Vader Hem verliet, hetgeen Hij nooit tevoren gedaan had. Ook bedekte de duisternis de aarde om het onuitsprekelijke lijden van Zijn ziel, zowel als van Zijn lichaam aan te tonen.

Ten laatste riep Hij uit: „Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” Op welke uitroep Hij „uit de vreze, werd verhoord. ” Toen waren de verschrikkingen van Zijn ziel spoedig over; de vreselijke somberheid en de akelige storm hielden op. De pijlen des Satans waren verschoten; het zwaard van Gerechtigheid was in de schede; de Vader begon Zijn aangezicht over Hem te laten lichten; het stof en de as onzer zonden, daalde neder tot aan de voet van de altaar; de Heilige Geest werkte zoetelijk als een vertrooster, en bood Zijn vriendelijke hulp aan, waarop de smarten des doods ontbonden werden van Zijn ziel. Zijn smarten of arbeid van de ziele, waren ten einde, en met een krachtige stem riep Hij uit: „Het is volbracht,” beval Zijn geest in de handen van Zijn Vader, boog het hoofd en gaf de Geest, en „offerde zichzelf Gode, door de eeuwigen Geest.”

Alzo werden de smarten des doods ontbonden, daar het niet mogelijk was, dat Hij van dezelfde (dood) zoude gehouden worden,” iets langer dan totdat Hij Zijn ziel tot een schuldoffer zou gesteld hebben, die door de Eeuwige Geest was opgeofferd. En door die Heilige Geest in de handen van God de Vader werd geleid of gedragen.

Door de profeet wordt in het geheel niet van een lijden in de hel, tussen de arbeid Zijner ziel en het zien van Zijn zaad, gesproken en ook niet vermeld dat er, tussen Zijn gehoorzaam zijn tot de dood en Zijn uitermate verhoging, zo iets heeft plaats gehad.

Maar Mr. Loud, trekt al zijn tegenwerpingen, uit de woorden: „***Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten, noch Uwen Heilige overgeven om verderving te zien.***” ***Hand. 2: 27.***

Met het woord, HEL, wordt hier het lijden van Zijn ziel, de dood en het graf smakende, bedoeld. De helse tormenten, die een zondaar ondergaat, liggen in het dragen van zijn eigen zonden, in de wroegingen van het geweten, in de toorn Gods, de vloek van de wet, de kwellingen van de duivelen, de buitenste duisternis, en de verlating van God, al hetwelk de Zaligmaker voor ons onderging, waarna deze banden werden losgemaakt.

Door HEL, wordt in de Heilige Schrift, met altijd de bodemloze put verstaan. Jona zegt, dat hij riep „uit de buik der hel,” (Engelse vert.) en God verhoorde zijn stem. Maar er is een groot onderscheid tussen het gemoedslijden van Jona op de bodem van de zee, en het lijden in een bodemloos verderf; en nog meer tussen de gewesten der verdoemden, en de buik van een walvis. Nu was Jona als tegenbeeld van Christus, een teken voor de Ninevieten; en Christus drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde, en daarna uit de doden opgestaan zijnde, was het enige teken, dat aan het overspelig geslacht van de Joden zou gegeven worden.

Dat de ziel van onze Verlosser niet in de hel neerdaalde, blijkt klaar uit het antwoord dat Hij de moordenaar aan het kruis gaf. De moordenaar bad, *dat Hij hem gedenken mocht, als Hij in Zijn koninkrijk zoude gekomen zijn.* Het gunstig antwoord daarop was: „Voorwaar, ik zegge u heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.” Luk. 23: 43. Welk Paradijs, volgens Paulus, de derde hemel is. Dit is nu niet te verstaan van de Goddelijke natuur van Christus, want die is overalteenwoordig; de oneindigheid zelf, die hemel en aarde vervult, en die nooit het Paradijs verliet. Want hoewel Hij in het vlees op aarde was, was Hij evenwel in de derde hemel, zoals geschreven is: “En niemand is ten hemel opgeklommen dan Die uit de hemel is nedergedaald, namelijk de Zoon des Mensen, Die in de hemel is.” Joh. 3: 13. Hier wordt gesproken van een nederdaling uit de hemel, zo genoemd wegens Zijn vernedering, door het aannemen van de menselijke natuur. Tegelijk wordt er gezegd *dat de Zoon des Mensen in de hemel is;* hetwelk waar is volgens Zijn Goddelijke tegenwoordigheid; hoewel hij toen in het vlees was.

Het antwoord van de Zaligmaker, wil dus duidelijk zeggen: Op deze dag zal ik Mijn ziel stellen tot een schuldoffer en door de eeuwige Geest zal zij in Mijns Vaders handen, in de derde hemel worden geleid, en uw ziel zal daar insgelijks door de engelen besteld worden. Zodat u nog op deze dag, vóór middernacht met Mij in het Paradijs zult zijn. Dit nu is een Schriftuurlijke uitleg van die tekst, en in geen enkel opzicht tegen de overeenstemming die het geloof daarmee heeft.

Hieruit is het nu duidelijk dat de Heere geen helse tormenten leed, tussen de dood aan het kruis en de derde hemel. En evenzo duidelijk is het dat er geen strafplaats is tussen de dood van de heiligen en het Paradijs. Elia ging in een vurige wagen van de aarde ten hemel. Lazarus, werd bij zijn dood door de engelen in Abrahams schoot gedragen en dat scheelt veel van het vagevuur. Door het bloed des kruises heeft de Verlosser vrede gemaakt. En God verklaart: „Let op den vrome, en ziet naar den oprechte, want het einde van dien man zal vrede zijn,” en niet het vagevuur. Daarom mogen wij gerust besluiten, dat het einde des geloofs, de zaligheid van de ziel is.

Het is jammer dat Mr. Loud, niet beter gelet heeft op de predicatie van Petrus, in de Handelingen voordat hij een woord verdraaide, om al het andere te kunnen tegenspreken. Want dan zou hij hebben opgemerkt, dat zijn gezegde (dat Christus niet meer van de menselijke natuur had aangenomen, dan zijn ZAKDOEK, of dat van zijn veronderstelde TRECHTER) duidelijk en volkomen was weerlegd. Maar de geest van de dwaling heeft in hem zulke goede vorderingen gemaakt, en hem zo vergiftigd, dat hij wel een woord kan uitvinden om zijn NEDERDALING TER HEL, staande te houden. Maar het andere, dat hem in het aangezicht met kracht tegensprekt, niet onderscheiden kan. Maar, daar hij dit verzuimd heeft, zal ik het maar eens aanhalen.

“Mannen, broeders, het is mij geoorloofd, vrij uit tot u te spreken van de patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons, tot op dezen dag. Alzo hij dan een profeet, was, en wist dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht van Zijn lendenen, zooveel het vlees aangaat, de Christus verwekken zou, om Hem op zijn troon te zetten; zo heeft hij dit voorziende gesproken, van de opstanding van Christus, dat Zijn ziel niet verlaten is in de hel, noch zijn vlees verderving heeft gezien.” Hand. 2: 29, 30 en 31.

Ik geloof dat het voor Mr. Loud een moeilijke zaak zou zijn om te bewijzen, dat Christus' Godheid, in welke zin ook, *de vrucht van Davids lendenen* kan genoemd worden, daar deze tekst duidelijk zegt, dat Hij, naar het vlees en niet naar Zijn Godheid, de vrucht van Zijn lendenen is. De Godheid van Christus, is *de Wortel Davids*, die aan Hem als Schepsel het aanzijn gaf, en Hem ook tot een Heilige maakte; welke Wortel Hem beide het natuurlijk leven en de genade deelachtig maakte. Ja, Christus als God wordt *Davids Jehovah* of Heere genoemd, Die Hem maakte, bestuurd, begenadigde en Zijn ziel verlost; en Wie Hij erkende, in Wie Hij geloofde, en Wie Hij aanbad. Godheid, of Godheid in vlees veranderd, kan nooit de vrucht zijn van de lendenen van een gevallen sterveling. Maar God zwoer David, dat Christus, naar het vlees, de vrucht van zijn lichaam zou zijn; Ps. 132: 11; dat Hij was, „de vrucht van Zijn lendenen,” Hand. 2: 30. “Zijn zoon”, Matth. 20: 30. „Zijn geslacht,” Openb. 22: 16. Daarom, het ZAAD van de maagd Maria, die uit het huis en geslacht Davids was, en welk ZAAD zich eenmaal in Davids lendenen bevond. Indien dit niet zo was, wat werd er dan van de eed Gods? En God kan niet meinedig zijn. O, wat gaat de mens een droevige weg als hij verstoken is van de Geest, en overgegeven wordt, om de leugen te geloven! En hoe duidelijk blijkt het uit bovengenoemde tekst, dat het de mensheid en niet de Godheid van Christus was, die geleden heeft.

Petrus spreekt ook alleen van het lijden van de ziel en van het lichaam van Christus. „Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten, en niet toelaten dat Uw heilige de verderving zal zien.” Welke woorden, HEL en VERDERF, beide door de apostel worden uitgedrukt; het eerste bij, DE SMARTEN DES DOODS ONTBONDEN HEBBENDE, en het tweede bij HET LICHAAM UIT HET GRAF OPWEKKENDE. De smarten des doods werden van zijn ziel ontbonden, op hetzelfde ogenblik als Hij zijn eerste uitroep aan het kruis geëindigd had, zoals wij bewezen hebben en zoals Paulus zegt: „Hij was verhoord uit de vreze,” en het antwoord op die bittere uitroep werd gegeven. Daarop scheen God, als wel voldaan, in Zijn ziel, verhief het licht Zijns aanschijns over Hem, en vervulde hem met onuitsprekelijke blijdschap en troost, hetgeen alles in de volgende woorden wordt uitgedrukt: „Ik zag den Heere ten allen tijde voor mij; omdat Hij aan mijn rechterhand is, zal ik niet bewogen worden. Daarom is mijn hart verblijd, en mijn tong verheugt zich, ook zal mijn vlees rusten in hope.” Zodra als Zijn hart zich verheugde, werden de banden

des doods losgemaakt, en zodra als de vreugde Zijns harten, Zijn tong verheugde, riep Hij uit: „Het is volbracht,” boog het hoofd, gaf de geest, en alles was gedaan. Zijn ziel ging zonder vlek in de handen Gods, vervuld met onuitsprekelijke vreugde en blijdschap, omdat treuring en zuchting voor eeuwig waren weggevloden. Dit nu wordt uitdrukkelijk genoemd: “de vreugde die Hem voorgesteld was, en waarom Hij het kruis had verdragen, de schande veracht, en nu gezeten is aan de rechterhand des troons Gods.” Hebr. 12: 2.

Om drie dagen en drie nachten in de hel te liggen, kan nooit een *vreugde* genoemd worden die Hem voorgesteld was, en waardoor Hij bemoedigd werd het kruis te verdragen; want het kruis zou op zichzelf lichter te dragen geweest zijn, dan het helse vuur. Dit wordt beide door Petrus en Paulus toegestemd, dat er behalve het kruis geen smarten te verdragen waren; want dáár werden de smarten des doods ontbonden, waarvan ook spoedig daarna het lichaam werd losgemaakt. Want evenals de smarten des doods, die met een scheiding van ziel en lichaam eindigen, de ziel tot God voeren, om haar vonnis te ontvangen, en even als het lichaam de smarten van de tijdelijke dood ondergaat en door die scheiding makende smarten in de banden van de verderving wordt gehouden, evenzo hoopten de Joden, - die Christus voor een bedrieger, een indringer en zondaar hielden, - dat dit ook onvermijdelijk Zijn lot zou geweest zijn. Daarom wensten of verzochten zij ook, gedreven door hun kwaadwilligheid, dat Zijn dood door kruisiging mocht plaats hebben, dat een Romeinse en geen Joodse doodstraf was, hopende daardoor Zijn lichaam en ziel onder de vloek Gods te brengen, omdat hun wet zegt, *dat een gehangene, Gode een vloek is*. De goddelozen wensten en verwachtten dus dat het einde van Christus, die zij met een wrevelige haat haatten, de VERDOEMENIS mocht zijn. En daarop vertrouwden zij zo, dat zij zonder achterdocht Zijn bloed over zichzelf en over hun kinderen inriepen, een moordenaar vóór Hem verkozen, en Hem tussen twee moordenaars kruisigden. Deze goddeloze, boze en bloedige misdaad, werd hen door Petrus ten laste gelegd, die het een daad van hun goddeloze handen noemde. Hij zei hen ook *dat zij allen bedrogen waren; dat de smarten des doods waren ontbonden, en dat die Heilige, die door hen als een indringer werd veroordeeld, geen verderving had gezien*.

De smarten Zijner ziel waren aan het kruis ontbonden, terwijl de andere in het graf waren weggenomen. Hij was opgestaan van de doden, en daarvan waren zij allen getuigen. En hij voegt er bij: „Laat het ganse huis Israëls weten, dat God, Dienzelven Jezus, die Gij gekruisigd hebt, beide tot een Heere en Christus gemaakt heeft.”

Deze verschrikkelijke aantijging, ging vergezeld met het zwaard des Geestes, en zij leverden op zulk een vreselijke betuiging, verslagen in hun harten, hetwelk hen de volgende uitroep afperste: „Mannen, broeders, wat moeten wij doen?” Deze overtuigde Joden zagen hun vreselijke vergissing. Zij dachten dat zij de Naam van Jezus, vanonder de hemel hadden uitgedelgd, en dat zij nooit meer in herinnering zou komen. Terwijl de overpriesters en schriftgeleerden Hem uit de wijngaard geworpen en gedood hebbende, tevergeefs dachten, dat Zijn erfenis, nu de hun zou wezen. Maar Hij was opgestaan, om het hen te vergelden.

Op deze wijze hadden zij allen zich vergist evenals Mr. Loud, die veronderstelt dat Hij in de gewesten van de verdoemden afdaalde. Want de tekst zegt *dat de smarten des DOODS*, en niet de smarten van de HEL, *ontbonden werden*.

Maar er is nog een andere tekst die de nederdaling ter hel van de Zaligmaker, schijnt aan te duiden, en die is 1 Petrus 3: 18, 19 en 20. “Want Christus heeft ook ééns voor de zonde geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, (opdat Hij ons tot God zou brengen) die wel is gedood in het vlees, maar levendig gemaakt door de Geest. In Denwelken Hij ook heengegaan zijnde, de GEESTEN DIE IN DE GEVANGENIS ZIJN, GEPREDIKT HEEFT; die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige (dat is acht) zielen, behouden werden door het water.”

Er is niets in dat gedeelte van de schrift, dat in het minste het lijden van onze Heere in het helse vuur aanduidt, en nog minder bevestigt, maar wel het tegendeel. De apostel beweert dat Christus eens voor de zonde heeft geleden. Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen.” Het woord, *eens* kan op het gehele leven van Christus worden toegepast, want Hij was, al Zijn dagen een Man van smarten en verzocht in krankheid. Hij leed van de kribbe tot aan het kruis. Evenwel schijnt de apostel hier met dit woord, meer Zijn lijden aan het kruis te bedoelen, zoals hijzelf het verklaart: „zijnde gedood in het vlees” wat tevoren, zijn EENMAAL lijden genoemd wordt, wordt hier

genoemd: „zijnde gedood in het vlees.” Welke woorden, aanduiden, dat beide het ziel- en lichaamslijden van onze Heere, op het kruis gedragen en geëindigd zijn. Want in het vlees leed Hij en in het vlees werd Hij gedood; maar toen Hij uit het vlees was, leed Hij in het geheel niet. Men vindt daar niets van in de gehele Bijbel. Dus was Hij nooit in de hel, want dan zou Hij meer dan EENS moeten geleden hebben, *eens* aan het kruis en *nog eens* in het HELSE VUUR. Wat meer zegt, de apostel schrijft des Heeren lijden en dood, alleen aan Zijn menselijke natuur toe: Hij leed EENS; Hij werd „gedood in het vlees.” Het lichaam leed ondragelijk en de ziel leed in het lichaam, maar Zijn Godheid leed niet, want Hij werd gedood in het vlees,” maar niet in Zijn Goddelijk Persoon, want die is een ongeschapen Geest, en heeft vlees noch benen, zoals een lichaam. De tweede Adam, de levendmakende Geest, de Heere uit de hemel kon nimmer sterven: ‘Ik leve in eeuwigheid.’ Deut. 32: 40.

De opstanding van Christus, wordt alle drie de Personen in de Godheid toegeschreven. Er wordt gezegd, dat Hij „opgewekt IS, door de heerlijkheid des Vaders.” Ook dat Hij Zichzelf heeft opgewekt: “Breek dezen tempel af, en in drie dagen zal ik denzelve weder oprichten.” Ik leg Mijn leven van mijzelf af en Ik heb macht hetzelfde wederom te nemen.” En vervolgens wordt er ook gezegd, dat het door de Geest gedaan is: “Zijnde gedood in het vlees, maar levendig gemaakt door de Geest.” Kortom, Hij werd opgewekt door de bestemming van de Vader, door Zijn bevel, voor de ere Zijns Naams, en door hun verenigde kracht, die Zijn ziel ontvangen had, en haar nu weder met haar aardse huis verenigde. De Heilige Geest, door Wie Hij Zichzelf Gode had opgeofferd, keerde nu met de ziel terug, maakte het lichaam in het graf weer levendig, bezielde het en vervulde het met leven, welk leven de tweede Persoon in de Godheid weer aannam.

Maar, men mag mij tegenwerpen, indien Christus Zijn geest in Zijns Vaders handen beval, en de Heilige Geest onmiddellijk de ziel tot de Vader geleidde, en die alzo ten hemel inging, hoe kon dan de Zaligmaker tot Maria zeggen: “Raak mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader.”

Als men er zo over denkt, dan kan men ook vragen: „Wat bedoelde Petrus er toch mee, als hij zei: „Want David is niet ten hemel gevaren, want zijn graf is onder ons tot op dezen dag.”

Ongetwijfeld was de ziel van David onder de geesten van de volmaakt rechtvaardigen, hoewel zijn lichaam niet uit het graf was opgestaan. De ziel van Mozes werd in heerlijkheid met Christus op de berg gezien, hoewel God zijn lichaam in het land Moabs begraven had, waar het zich tot op deze dag, bevindt.

Nog meer; hoewel des Zaligmakers ziel Gode was opgeofferd en tenzelfden dage in het Paradijs was, was het lichaam tot nog toe nog niet opgevaren. En wat meer is, het was niet de ziel maar het lichaam, dat Maria wilde aanraken. Zij wilde Hem bij de voeten aanvatten en Hem aanbidden, maar omdat zij ander werk doen moest, werd het haar verboden. Dat werk bestond daarin, dat zij Zijn broederen met Zijn wederopstanding moest bekend maken. Op een geschikter tijd mocht zij Hem aanraken en ook vasthouden, zoals Hij allen beval te doen. „Tast Mij aan, en zie, dat Ik zelf het ben.” Nu was het dat, “de waarheid uit de aarde sproot, en de Gerechtigheid (volkomen voldaan) uit de hemel neerzag.” Nu, gaf God het goede, want het heilige land had zijn vrucht gegeven.” Psalm 85. Zijn gerechtigheid ging voor Zijn aangezicht heen, en zette ons in de weg Van Zijn voetstappen.” Ps. 85: 11, 12. Nu was, “de Spruit des Heeren tot heerlijkheid en tot sieraad en de Vrucht der aarde tot sieraad en voortreffelijkheid, dengenen die het ontkomen zouden in Israël, Jes. 4: 2. Dit is de „handvol koren, op de top van de bergen.” „De bergen zullen den volke vrede dragen, en de heuvelen zullen zich verblijden ” Ps. 65: 12. Dit is, „de schoof van de eerstelingen ,” en de „eerste vrucht dergenen die ontslapen zijn.” Hij was de eerste die ooit tot een onsterfelijk leven werd opgewekt, en de eerste die uit het graf, het pad aanschouwde, dat tot de eeuwige heerlijkheid in de hemel, leidende is. „Gij zult mij het pad des levens, bekend maken; verzadiging van de vreugde is voor Uw aangezicht, liefelijkheden zijn aan uw rechterhand, eeuwiglijk,” Ps. 16: 11. Deze eindeloze liefelijkheden aan de rechterhand des Vaders, zijn, „de vreugde die Hem was voorgesteld, waarvoor Hij het kruis verdroeg, de schande verachtte, en nu gezeten is, aan de rechterhand des troons Gods,” Hebr. 12: 2.

Hieruit blijkt nu klaar het heerlijk werk van ieder Persoon in de Goddelijke Drieëenheid. Hier legt het in het vlees gekomen Woord, het leven van Zijn mensheid af. De eeuwige Geest, waardoor Hij Zichzelf Gode opofferde, voerde Zijn ziel in de handen van Zijn Vader en maakte het lichaam, bij

de terugkering van de ziel weer levendig. En God de Vader nam het zondoffer aan, en bracht de gevangenen, door het bloed des verbonds, weer uit de put, als een bewijs dat het rantsoen was aangenomen.

Maar ik ben van mijn onderwerp afgedwaald - „*Door de Geest werd Hij levendig gemaakt.*” En door welke Geest, ging Hij heen, en predikte de geesten, die in de gevangenis zijn?”

De geesten in de gevangenis, zijn de zielen, die nu in de hel zijn. Van de goddelozen, wordt gezegd, dat zij bij hun scheiding uit dit leven, aanstonds ter hel varen, waar zij, „ samen als gevangenen in de put vergaderd worden; en zij zullen in de gevangenis worden opgesloten, en na vele dagen zullen zij bezocht worden. Jes. 24: 22. Hier worden zij gehouden, en na vele dagen zullen zij weder bezocht worden, dan namelijk als de dood en de hel, hun doden zullen wedergeven, en belde ziel en lichaam in het oordeel zullen verschijnen, om hun vreselijk vonnis te ontvangen, en weggezonden zullen worden, om hun eeuwige straf te ondergaan. Hun opstanding is een opstanding ter verdoemenis. Waarom dan, zou de Zaligmaker tot deze gevangenen prediken, ziende dat de kloof van Gods onveranderlijk raadsbesluit gevestigd is, zodat niemand van daar ten hemel kan ingaan?

En wat de uitverkorenen aangaat, zij zijn voor de put gevrijwaard, en zullen er nimmer in komen. Behalve dat, wordt door God verklaard, dat zij, „die in de put nederdalen, op Zijn waarheid niet kunnen hopen.” Jes. 38: 18. En als er voor de waarheid geen hope is weggelegd, waarom zou dan die waarheid voor de hopelozen gepredikt worden? En als zij op zijn waarheid niet hopen kunnen, is het duidelijk dat de waarheid hen niet gepredikt werd, want Christus, heeft door Zijn Geest, nooit het evangelie aan hen, die in de hel zijn gepredikt. De gevangen zielen, waarvan in de tekst melding gemaakt wordt, zijn, wat Petrus noemt: „de goddeloze wereld,” die door het water omkwam. En de Geest van Christus in Noach (die een prediker van de gerechtigheid was) predikte hen in de wereld voor de zondvloed, terwijl de ark werd voorbereid, en terwijl de lankmoedigheid Gods verwachtte. Maar Petrus zegt: “Zij waren ongehoorzaam;” en God zegt: Mijn Geest zal niet altijd twisten met de mens, ziende dat hij vlees is?” Voor welke ongehoorzaamheid, bestaande in het weerstaan en uitblussen van de Geest van Christus in Noach, nu hun zielen of geesten in de gevangenis van de hel zijn. Sinds hun gevangenschap is hun het evangelie nooit meer verkondigd, en dat zal ook nooit meer gebeuren. „Het graf kan de Heere niet loven, en de dood op zichzelf genomen, kan Hem niet prijzen. Jes. 38: 18. Daarom blijft er niet anders te geloven over, dan dat de Geest van Christus tot hen predikte, in de tijd dat de ark werd voorbereid.

Nu, wat betreft de twee naturen in Christus.

Deze vereniging, had in het voornemen Gods van eeuwigheid plaats. En het zaad van de vrouw, het zaad van Abraham, dat Hij zou aannemen, en dat nu eens, „de vrucht van Davids lichaam,” en „de vrucht van Zijn lendenen,” genoemd wordt, en dat het zaad van de maagd was; ja dat Persoonlijk ZAAD, was van alle eeuwigheid, in de raad Gods besteld, verkoren en bestemd, om met het WOORD verenigd te worden. Daarom wordt Hij ook Gods Uitverkorene genoemd, in Denwelken Zijn ziel een welbehagen heeft. In die eeuwige raad, was Hij bestemd om dat uitverkoren zaad, in de volheid des tijds aan te nemen, en in die natuur werd Hij verhoogd, tot de hoge waardigheid van Koning, Messias en enige Middelaar. Om deze oorzaak, zegt Hij ons ook, aangaande Zijn Godheid, die in de schoot des Vaders was: „De Heere bezat Mij in het beginsel Zijns wegs, vóór Zijn werken, van toen aan.” Maar ten opzichte van zijn bestemde vereniging, en Zijn verhoging in de menselijke natuur tot Koning en Middelaar, spreekt Hij, op deze wijze tot ons: “Ik hen van eeuwigheid af, gezalfd geweest, van den beginne van de oudheden der aarde aan. Spreuk. 8: 22 en 23. Deze verhoging betreft Zijn mensheid, want de Godheid kan niet verhoogd worden. Alzo zag de Vader Hem aan, als toekomstig Mens en Middelaar, en trad als zoodanig met Hem in een verbond, om welke oorzaak Hij de man Zijner rechterhand genoemd wordt, vóórdát de vereniging plaats had. Ps. 80: 17. Zo was de dierbare Verlosser, als uitverkoren, bestemd en gezalfd, als ons Verbondshoofd en heerlijke Middelaar, reeds van eeuwigheid, als mens, beschouwd, en daarom werd Hij ook *de Zoon des Mensen genoemd, die uit de hemel nederdaalde.*

En omdat Hij er in toestemde, om in de toekomst, tot onze verlossing mens te worden, wordt er van Hem gezegd, dat Hij in ongeëvenaarde liefde, in die eeuwige raad was voortgekomen, zoals geschreven is: „En gij, Bethlehem Efratha, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van

Juda? Uit U zal Mij voortkomen die een Heerser zal zijn in Israël; Wiens uitgangen zijn vanouds van de dagen der eeuwigheid.” Micha 5: 2. Ter oorzaak van dit besluit Gods en het gemaakte verbond, en de bediening waartoe de Zaligmaker bestemd was, zegt Hij ons, dat Zijn liefde tot de uitverkorenen, - die Hem van alle eeuwigheid gegeven waren, en indertijd geschapen, en door de val zouden verdorven worden, - ik zeg, Zijn liefde, tot hen zodanig was, dat Hij bij de schepping, toen de aarde gegrondvest werd, “Zich vermaakte in de wereld Zijns aardrijks, en Zijn vermaken met de mensenkinderen waren.” Spreuk. 8: 31. Toen was de aarde nog niet bewoond, en de mensenkinderen bestonden nog alleen in het besluit en voornemen Gods.

Verder, de Vader vestigde een eeuwige liefde, op het toekomstige zaad dat bestemd was, om met het WOORD verenigd te worden, en dit zaad verkoren hebbende, en bestemd zijnde tot Zijn toekomstige vereniging, verkoos Hij in Hem een talloos gezelschap van mensenkinderen, de ‘UITVERKORENEN’ genoemd. Hij gaf die aan Hem; verenigde ze met Hem, en had ze in Hem, lief, met een eeuwige liefde. Dit wordt genoemd Zijn barmhartigheid over hen, en de gedachten Zijns harten, die vast blijven tot in duizend geslachten. Alzo, „zijn beide, Hij die heiligt, en zij die geheilgd worden, allen uit een,” van een God, en van een Vader. „Ik vare op tot mijn Vader en uw Vader, tot mijn God en tot uw God.”

In de volheid des tijds, nam het eeuwige Woord, het bestemde zaad aan, het Kind werd voor ons geboren, en een Zoon werd ons gegeven. Nu werd de oude profetie vervuld: “En zijn Heerlijke zal uit Hem zijn, en zijn Heerser uit het midden van Hem voortkomen; en Ik zal Hem doen naderen en Hij zal tot Mij genaken; want wie is Hij, die met Zijn hart borg worde, om tot Mij te genaken, spreekt de Heere ?” Jeremia 30: 21.

Let daarop, de HEERLIJKE, wordt door Christus op Zichzelf toegepast, die ook een zeker WELGEBOREN MAN, genoemd wordt, die ging om een koninkrijk te ontvangen. Luk. 19: 12. Aldus, gaf God het goede, de huize Israëls beloofd, door Zijn eigen Zoon, in de gelijkheid des zondigen vleses te zenden, die ook “God, geopenbaard in het vlees,” was.

Uit deze vereniging die plaats had tussen de Goddelijke Persoon, des Zoons Gods, en het vrouwenzaad in de baarmoeder van de maagd, door vleeswording, en welke vereniging door het gehele leven des Zaligmakers stand hield, ook in de dood niet ontbonden werd, en tot in alle eeuwigheid zal blijven bestaan, want daardoor is Hij Priester, van een eeuwig blijvend priesterschap, en Koning van een eeuwig koninkrijk. Uit deze vereniging, zeg ik, ontspringt al de onwaardeerbare en wezenlijke verdienste van de Zaligmaker, Hij achtte het geen roof, Gode evangelijk te zijn, toen Hij de gedaante eens dienstknechts aannam. Hieruit ontstond de waardigheid van een eeuwige gerechtigheid. Hij was Gods Medegenoot, toen Hij aan het kruis geslagen werd, en daardoor volmaakte Hij allen, die in eeuwigheid geheilgd worden.” Toen Hij gedood werd, was Hij de VORST des levens, en „de oorzaak van de eeuwige zaligheid voor allen die Hem gehoorzaam zijn.”

Wat de *menselijke natuur* aangaat, die was geheel vrij van alle aangeboren zonde, en deed ook nooit iets zondigs. Zij was met alle genade in alle volmaaktheid vervuld. Genade was op Zijn lippen uitgestort, en een eeuwige zegen was op Hem. De Heilige Geest, met al Zijn gaven, en in al Zijn volheid, was en bleef op Zijn mensheid, en dat HEILIGE, was verenigd met de eeuwige. ”Ik zal zijn, die Ik zijn zal.” Deze is de Christus Gods, het fundament dat Hij in Sion gelegd heeft, en de lieveling van ieder gelovige. Zonder het bestaan dezer vereniging is het niet gemakkelijk te begrijpen, hoe God en de mens, die zo oneindig ver van elkander staan, ooit konden te samen komen, en gemeenschap met de Vader konden hebben. Maar, “God werd geopenbaard in het vlees.” En dit is nu de grote verborgenheid van de Godzaligheid, die de hemel de mensen geopenbaard heeft en zij is de fontein van alle Godzaligheid die ooit bestond of bestaan zal, of IN de mens zal geopenbaard worden. Alle godsdienst, die niet uit de volheid van Christus ontvangen wordt, is niets dan schijn, een vorm-godzaligheid zonder de kracht, die de bezitter er van in de ogen Gods, niet anders dan een huichelaar en een wolf in schaapsklederen maakt.

Maar evenals God van eeuwigheid, de vereniging van de twee naturen van Christus besloot, even als de vereniging van Christus met zijn zaad, zo verkoos Hij hen ook van eeuwigheid, *om den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden*. Vandaar werd Hij ook door Hem uitgezonden, om de uitverkoren, kinderen Gods, die verstrooid waren, in Hem, bijeen te vergaderen. Hij werd aan het kruis opgeheven, om al die mensen tot Zich te trekken. Hij werd ten toon gesteld als de beloofde Silo, wie het te vergaderen volk toebehoorde. Hij werd ter rechterhand Gods verhoogd, opdat wij tot

Zijn gemeenschap zouden geroepen worden, en door het ontvangen van de Heilige Geest van de belofte “met Hem zouden worden verenigd, en één geest, met Hem gemaakt.” Daardoor zouden ook onze genegenheden zich uitstrekken ter rechterhand Gods, waar Christus gezeten is. Daar nu Christus, de bron van alle Godzaligheid is, en alle volheid in Hem woont, moet alle genade uit Zijn volheid ontvangen en voortdurend bij Hem gezocht worden, door onze vereniging met Hem.

Van onze vereniging met Hem wil ik nu spreken.

1. In de eerste plaats, zijn er vele dingen, die de Heilige Geest in de uitverkoren zondaar werkt, voordat deze eeuwige vereniging kan plaats hebben. In de tijd moet Hij eerst Zichzelf openbaren, Hij moet gekend, gevoeld en Zijn vreugde in de ziel uitgestort hebben. De arme zondaar is van nature hoogmoedig en God ziet de verhevene van verre. De ziel, door hoogmoed van God ver verwijderd zijnde, heeft vernederende genade nodig, want God zegt dat Hij bij een nederig en verslagen harte wonen wil.
2. Alle mensen zijn van nature ongelovigen. God heeft alle mensen onder het ongeloof besloten, en een boos ongelovig harte wordt een afwijken van de levende God genoemd. Hieruit blijkt de behoefte aan een werk des geloofs in de ziel; en geloven is een werk Gods.
3. Het vleselijk gemoed van de zondaar is vijandschap tegen God, het onderwerpt zich aan de wet Gods niet, en het kan ook niet. Dit toont de noodzakelijkheid van een krachtige toepassing van het woord van de verzoening aan.
4. De wil is geheel ten kwade geneigd, zoals uit de volgende gelijkenis blijkt: „Zoon, ga henen, en werk dezen dag in mijn wijngaard; maar hij antwoordde en zei: ik wil niet.” Maar de Almachtige buigt de wil en evangelisch berouw, maakt de zondaar gewillig. Uw volk zal zeer gewillig zijn, op de dag mijner heirkraft,” hetwelk door de gelijkenis verklaard wordt, zeggende: “En daarna berouw hebbende, ging hij henen.”
5. De zondaar heeft van nature een ‘gezond’ hart, en „de gezonden hebben de medicijnmeester niet nodig, maar die ziek zijn.“ Dit toont de behoefte aan een gewonde geest aan. Christus werd gezonden om de verbrokenen van hart te verbinden“ en te genezen die ziek zijn.
6. De zonde maakt scheiding tussen God en de ziel. Dit wijst de behoefte aan vergeving aan, voordat God en de zondaar te samen kunnen komen. “Hij zal hen de kennis van verlossing geven, door de vergeving hunner zonden.
7. Des zondaars wegen, zijn niet de wegen Gods, en zijn gedachten, niet Gods gedachten, hetwelk de noodzakelijkheid aantoonst om weer in Gods wegen gebracht te worden. Ook moeten de gedachten des harten worden veranderd, vóórdat deze vereniging kan plaats hebben “Kunnen ook twee te samen wandelen, tenzij zij bijeen gekomen zijn?
8. De zondaar moet ontledigd worden van zichzelf en arm van geest tot de Zaligmaker komen, met een geestelijke honger, voordat hij met de Heere kan aanzitten, want Hij „vervult de hongerigen met goederen, en de rijken zendt Hij ledig weg
9. De zondaar is wijs in zijn eigen ogen, maar God vangt de wijzen in hun arglistigheid. Dit toont ons de noodzakelijkheid aan, om van onze onwetendheid overtuigd te worden. Indien iemand wijs is in deze wereld, die worde dwaas, opdat hij wijs mag worden.” Want: “God heeft het dwaze dezer wereld uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschamen zou.
10. De zondaar moet zijn eigen zwakheid leren gevoelen. „De sterken zullen gewis vallen,” maar God, „geeft de zwakken kracht, en vermenigvuldigt de sterkte, dien die geen krachten heeft.”
11. In de zondaar, die nabij de grote Profeet van de gemeente gebracht is, wordt een zachtmoedige geest, en een leerzame gemoedsgesteldheid vereist, want al Gods kinderen zullen van Hem geleerd worden. Maar de zachtmoedigen zal Hij in het recht leiden; de zachtmoedigen zal Hij zijn wegen leren.
12. Het vleselijk gemoed moet vernieuwd en gespeend worden aan zijn natuurlijke, wereldse gezindheid, want, „die naar het vlees leeft, zal sterven,” maar de ziel die tot deze vereniging gebracht is, moet „den zin van Christus hebben.”
13. Er moet een diep gevoel zijn, van veroordeling uit gebrek van gerechtigheid. God rechtvaardigt de goddelozen. Het beste kleed zal nooit met dankbaarheid ontvangen worden, voordat de zondaar van zijn eigen naaktheid overtuigd is Christus ontvangt zijn bruid slechts in het bruiloftskleed dat Hijzelf beschikt heeft. Alleen zij, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, zullen verzadigd worden.

14. Er kan geen vereniging tussen twee personen bestaan, als zij elkander niet enigszins hebben leren kennen, door personele samenkomen of door bericht. Zo is het ook met deze vereniging. „Zij zullen Mij alle kennen, van de kleinste onder hen tot de grootste onder hen,” en deze kennis wordt verkregen door het Evangelie en door de openbaring van Christus aan de ziel. „Ik zal Mijzelf openbaren aan hen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt.”
15. Waar ware vereniging bestaat, moeten ook onderlinge genegenheden gevonden worden. Vijanden kunnen geen enigheid des geestes hebben, maar deze vereniging heeft God ook uitgewerkt: „Ik heb u lief gehad met een eeuwige liefde en daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.”

De verschillende indrukken en bewegingen van de ziel, teweeggebracht door de invloed van de eeuwig gezegende Geest, om deze vereniging tot stand te brengen, zijn drie. Namelijk, *Goddelijke beroeringen, hemelse bewegingen en bovennatuurlijke genegenheden.*

- (1) Goddelijke beroeringen, geven de eerste stoot. Inwendige beroeringen omtrent de zaligheid, maken iedere menselijke vertrooster, tot een nietig medicijnmeester, en dit drijft, onder de invloed des Geestes, de gedachten van de aarde naar de hemel. „Als ik aan God dacht, maakte ik misbaar.”
- (2) Ernstige bezorgdheid, welke een beweging uit God is, als de inwendige beroering hoger klimt. „Met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht, ook zal ik met mijn geest, die in het binnenste van mij is, U vroeg zoeken.”
- (3) Een uitziend oog, gevestigd op, en genegenheden uit gaande naar Hem, van Wie hulp verwacht wordt. „De mens zal zien op Dengene, die hem gemaakt heeft, en steunen op den Heilige Israëls.”
- (4) Een zwak vertrouwen van welslagen, in hetgeen de mens ernstig najaagt. „Ik zal opstaan en tot mijn Vader gaan.” En wij weten, dat, „wie tot God komt moet geloven dat Hij is, en een beloner is, dergenen die Hem zoeken.”
- (5) Een recht gevoel, van de noodzakelijkheid, van een alles overklimmende kracht, om het hart te buigen „Bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn.”
- (6) Een gevoel van natuurlijke weerspanningheid en van de noodzakelijkheid, om door God getrokken te worden. „Trek mij, en wij zullen U nalopen.”
- (7) De ongenoegzaamheid van alle menselijke hulp „Daar was geen ontvlieden voor mij, niemand zorgde voor mijne ziel; toen zeide ik: Gij zijt mijn Toevlucht.”
- (8) Een algehele afsnijding, van alle menselijke bijstand. Alles is ijdelheid en kwelling des geestes, en daaruit ontstaat een zoeken, naar beter hulp: „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijne ziele, tot U, o God.”

Nu ga ik over tot de Schriftuurlijke beschrijving van deze eeuwig gezegende vereniging.

1. In de eerste plaats wordt zij vergeleken bij de vereniging die er tussen het fundament van een gebouw en het gebouw zelf, bestaat. „Niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgene gelegd is, namelijk Christus Jezus; en gij, als levende stenen wordt tot een geestelijk huis opgebouwd, opdat gij zoudt verkondigen, de deugden desgenen, die u uit de duisternis gebracht heeft, tot Zijn wonderbaar licht.” Deze vereniging tussen een fundament en het gebouw, is een vereniging die veel te dragen heeft en toont dus aan, dat de ondragelijke last geheel op de Zaligmaker gelegd werd. Het fundament draagt de gehele last van het gebouw. En waarlijk, de Zaligmaker van mensen, droeg het ganse gewicht van onze zonden, het gewicht van Gods toorn, van de eisen van de wet, de oneindige eisen van de gerechtigheid, en ook van onze onvolmaaktheden. Ja Hij zelf nam onze krankheden op zich, en sedert die tijd heeft het bestuur van Zijn koninkrijk, op Zijn schouderen gelegen; terwijl al de zorgen voor Zijn gezin, al hun lasten, al hun onstandvastigheden, met al hun fouten, tekortkomingen, onvolmaaktheden en afwijkingen, op Hem geworpen zijn. „Gij hebt mij arbeid gemaakt met uw zonden, gij hebt mij vermoeid door uw ongerechtigheden.” En wat volgt er nu? „Ik, Ik delg uw overtredingen uit, om Mijnentwille, en Ik gedenk uw zonden niet.” Jes. 43: 25. Hieruit zien wij dus, hoe het ganse gewicht van het gehele gebouw van de genade, in het eeuwig voornemen Gods, in de uitvoering van dat voornemen, in de heerschappij van de genade, in de aanneming van de heiligen, en in het voortdurend dragen van hen in hun hulpeloosheid, alleen en geheel op Christus gelegd werd, zoals er geschreven is: „Ik heb u gedragen van de buik aan, ja, ook van de baarmoeder aan, en tot in uw ouderdom zal Ik dezelfde zijn, ja tot in de grijsheid, zal Ik u dragen.” Dit fundament droeg

ieder gedeelte van de last, van de aanvang van de eeuwen aan, tot dat Hij het koninkrijk, in eeuwige heerlijkheid Zijn Vader zal overgegeven hebben. Daarom wordt Hij genoemd: „Een beproefde steen, een vast fundament, uitverkoren en dierbaar. U die gelooft, is Hij dierbaar.”

2. Deze vereniging wordt vergeleken, bij de vereniging die er tussen het hoofd en de leden, van het menselijk lichaam bestaat. De OPMERKZAME Christen, wordt het OOG, de OPLETTENDE en ZORGVULDIGE ZIEL, het OOR; de NIJVERE heilige, de VOET; de SPREKENDE heilige, de MOND; de WELRIEKENDE heilige, de NEUS; en de VRIJGEVIGE ziel, de HAND, genoemd. Deze alle zijn afzonderlijke leden van Christus, en de gehele verzameling ervan, is *Zijn wonderbaar lichaam*. “Het lichaam is niet één lid, maar vele leden. Indien de voet zoude zeggen, dewijl ik de hand niet ben, ben ik niet van het lichaam; is zij daarom niet van het lichaam? En indien het oor zou zeggen, omdat ik het oog niet ben, ben ik niet van het lichaam; is zij daarom niet van het lichaam? Indien het gehele lichaam het oog ware, waar zou het gehoor zijn? Indien het gehele lichaam het oor ware, waar zou het gezicht zijn? En indien het gehele lichaam gehoor ware, waar zou dan de reuk zijn? Maar nu heeft God ieder van de leden in het lichaam geplaatst, zoals het Hem behaagd heeft. Nu, gij zijt het lichaam van Christus en leden in het bijzonder. En God heeft sommigen in de gemeente gegeven, ten eerste apostelen ten tweede profeten; ten derde leraars; daarna krachten, gezondmakingen, behulpzels, regeringen, verscheidenheid der talen”, enz. 1 Cor. 12.

Hier toont Paulus aan, dat ieder lid zijn bijzondere gave en genade heeft. De een is een apostel, om het fundament te leggen; de ander, profeet, die een oog is, om te zien wat er in de wereld gebeuren zal; dan heeft men leraars, om mede te delen wat zij ontvangen hebben; dan krachten, die door de Zaligmaker in antwoord op hun gebeden, tot wonderen gemaakt zijn; dan gaven van gezondmaking, die bestaan in de uitstrekking van de hand des Heeren, als onze gebeden verhoord worden; dan behulpzels. ieder lid is door zijn wandel, door zijn gesprekken, door zijn ondervinding, door zijn genegenheid tot de bedroefden, door zijn gebeden, of door zijn mildheid, een behulpzel in het wonderbare lichaam; dan regeringen: moeders in Israël zijn bestuurders van de jonge, vrouwelijke bekeerden, om de jonge vrouwen te leren, matig te zijn, kuis te zijn en het huis te bewaren. De vaders in de gemeente geven aan de jonge mannen in het geloof, raad en bestuur. Diakens zijn voor de armen; de predikant leert door het woord en de leer. Terwijl ieder levend lid van het gehele lichaam, door de hand des geloofs, het Hoofd behoudt, dat het gehele lichaam bestuurt en regelt. Door dit Hoofd wordt het gehele lichaam, als van één gemoed en van één gevoelen zijnde, en één geloof, één hope en één Geest deelachtig zijnde, te samen gehouden. En door de banden van onderlinge toegenegenheid, geestelijke vereniging en evangelische vrede; samen met het voedsel dat van het Hoofd op elk lid, en van het een lid op het andere, door de geestelijke vereniging, die al de leden van het lichaam samen bindt, afdaalt, neemt het gehele lichaam toe in aantal, en sterkte, als door God gewrocht. 2 Col. 19. De hals, met haar banden en zenuwen, die dit heerlijk Hoofd met het wonderbaar lichaam, samen houdt, is de in zichzelf bewogen liefde Gods, Zijn eeuwig besluit en de band des verbonds. Deze houden dit Hoofd met het lichaam voor eeuwig verenigd. Terwijl de Goddelijke waarheid, door het evangelie aan het licht gebracht, een fundament legt, voor de volle verzekerdheid des geloofs. „Die Hij tevoren gekend heeft, deze heeft Hij ook tevoren verordineerd, en die Hij tevoren geordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen, en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt.“ Dit is de barmhartigheid Gods, in Christus Jezus aan ons geopenbaard, en door de Geest Gods in ons gewerkt. Dit is Sions enige zekerheid, die de heerlijke erfenis voor al het zaad verzekert. En de gemeente die een bevindelijke kennis van al deze zaken heeft, die de toepassing en de kracht er van ondervonden heeft, die de zoetheit en de blijdschap er van heeft gesmaakt, die ze door het oog des geloofs ziet, en ze in liefde vasthoudt, is waarlijk de bruid, waarin de Heere zich verlustigt. “Gij hebt mij het hart genomen, met één uwer ogen, met een keten van uw hals.“ Hoogl. 4:9.

3. Deze vereniging wordt verder vergeleken, bij de vereniging die er bestaat, tussen de wijnstok en zijn ranken. „Ik ben de wijnstok en gij zijt de ranken“. Er is niets vruchtbaarder dan een wijnstok. Er is niets onder alles wat HOUT, genoemd wordt, dat zo zwak is, en

toch is er geen WORTEL, in de aarde, die zoveel leven, sap en voedsel bevat, als de wortel van een wijnstok. Er is ook geen plant, die zooveel edel vocht voortbrengt, noch iets dat een sterker vocht geeft als het gestookt wordt, getuige de wijngeest. Zo is het ook met deze vereniging. Wie zou het ooit gedacht hebben, dat er door de Zaligmaker zulke grote dingen uitgevoerd zouden worden, toen Hij in de wereld als een arm en behoeftig man, een worm en geen man, en een verachte onder het volk verscheen, en door zwakheid gekruisigd werd? Dit was het GESLACHT Davids, maar Davids WORTEL was verborgen in Davids SPRUIT. En in die eeuwige gezegende WORTEL is het natuurlijk leven van alle mensenkinderen, het leven van de engelen, en het eeuwige leven van alle uitverkorenen. „In Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij. Door Hem, ontvangen allen die geloven, het eeuwige leven, en door Hem wordt de nieuwe wijn van het koninkrijk uitgestort, namelijk de wijn van eeuwige liefde, die sterker is dan de dood. Al wie van die wijn drinkt, vergeet zijn armoede en gedenkt zijn ellende niet meer. “Gij zijt de ranken zo gij in Mij blijft en Ik in u.” Zoals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, zo ze in de wijnstok niet blijft, alsoo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft.” Gevoelig in Hem te blijven, is door het geloof in Zijn kracht te staan, omgord te zijn met Zijn waarheid, in Zijn licht schijnsel te leven, zich in Zijn aanschijn te verblijden, Zijn kracht te gevoelen, het hart verwijdt te hebben door een gevoel van Zijn liefde, Zijn gangen op te merken en Zijn heengaan te betreuren, Zijn afwezigheid te bewenen, gesteld te zijn op Zijn bezoeken, en te staan in de vrijheid, waarmede Hij ons vrijgemaakt heeft. Niet verstrikt te worden in de netten van de dwaling, in de dienstbaarheid van de zonde en niet te bukken onder het juk van wettische slavernij. Soms zijn de ranken van de wijnstok zonder bladeren en zonder vruchten; maar de rank die in de wijnstok blijft, heeft evenwel leven in haar wortel, in welk leven beide, de bladeren en de vrucht, liggen opgesloten, zodat er niets nodig is dan de zon, om ze weer te voorschijn te brengen. Zo gaat het met een kind van God, dat door zijn struikelingen en vallen, dikwijls het uitwendig groen van zijn belijdenis verliest. Dan kwijnt het geloof, de liefde is verkoud, de lijdzaamheid verwelkt, de hoop staat op een laag standpunt, de ijver verslapt, en alle blijdschap is als het ware uitgedoofd. Maar als Christus verschijnt, verlevendigt Hij het werk, uit Zijn tegenwoordigheid vloeit vernieuwde vereniging en gemeenschap voort, de wind blaast verfrissend in de hof, en de geliefde wordt weer uitgenodigd, Zijn Eigen edele vruchten te eten. Maar, zo iemand in Mij niet blijft, is hij buiten geworpen en verdort als de rank, en men vergadert dezelve, en zij worden in het vuur geworpen en verbrand. Iemand kan volgens zijn *belijdenis* in Christus zijn, zonder geestelijk in Hem te wezen. Er zijn Christenen in naam en schijn, en er zijn Christenen in de geest en in beginsel. Die alleen door belijdenis en in het openbaar, door letterkennis en gaven, door ijver en vreugde flikkeringen die alleen uit de opwellingen en bewegingen van de natuurlijke genegenheden ontstaan, in Christus is, kan er zeker staat op maken, dat hij nooit in Hem blijven zal. Hem ontbreekt: „diepte van aarde,” of een gebroken hart. Hij mist de bron des Goddelijken levens, en hij heeft geen „wortel in zich zelf,” die daarin bestaat, dat de liefde Gods in zijn hart uitgestort is. Deze worden door de gemeente uitgeworpen, óf door hun openbare verwaandheid, óf door de vervloekte ketterijen, die zij omhelzen. Daardoor worden zij ontdekt, en daarom uitgeworpen als een rank die afgesneden wordt, waarna zij spoedig verdorren. Hun blijdschap, ijver en kennis, verdorren tegelijk en men vergadert hen; namelijk, de indringers, ketteren, afvalligen, huichelaars of wereldlingen, worden in één gezelschap of vergadering verzameld en hun einde is, dat zij samen, met ziel en lichaam in het helse vuur verbrand worden.

4. Deze vereniging wordt ook bij de vereniging die er tussen man en vrouw bestaat, vergeleken, welke vereniging de éénheid van de natuur van Christus en Zijn gemeente uitdrukt. De aanneming door Christus van de menselijke natuur, die Abrahams zaad was, de vrucht van Davids lendenen, de vrucht van zijn lichaam, het zaad van de maagd, geworden uit een vrouw; bereid uit de zelfstandigheid van haar lichaam en die een deel uitmaakt van het vlees en bloed der kinderen, hetgeen de Heere aannam. Die uit datzelfde vlees en bloed, volgens de Schrift, Hebr. 2: 14 een gedeelte nam. Deze aanneming van de menselijke natuur, zeg ik, toont de éénheid des vleses, van Christus en Zijn bruid, aan. Hij is met een gedeelte van der kinderen vlees en bloed bekleed. Daarom wordt er van ons gezegd, “dat wij leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn benen zijn.” Ef. 5:30. En „niet meer twee, want die twee, zullen tot één vlees zijn.

Maar als hetgeen Mr. Loud zegt, waar is, dan zijn zij geen, één vlees, want hij zegt dat het vlees des Zaligmakers ontstaan was uit de Godheid, maar dat het onze uit de aarde voortkwam. Bijgevolg kan dan van Hem niet gezegd worden, dat Hij van ons vlees of één vlees met ons, is; maar de Geest zegt, dat wij één vlees zijn. „Dit is een grote verborgenheid, maar ik zeg dit, ziende op Christus en op de gemeente.” Efése 5: 31-32.

5. Verder. „Die de Heere aanhangt, is één Geest met Hem.” 1 Cor. 6: 17. Al de uitverkorenen, worden deelgenoten van de Geest van Christus. “Indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.” De volheid des Geestes is in de Zaligmaker, niet met mate en dezelfde Geest werkt en woont in al de heiligen, wier lichamen tempelen des Heiligen Geestes zijn. Onder de zoete invloed van de Geest der liefde, wordt onze heerlijke en eeuwige vereniging met de Zaligmaker, aan de uitverkoren zondaar openbaar. Door de Geest roept God ons tot de gemeenschap met Zijn Zoon. En wanneer de arme zondaar eens gevoelt dat de liefde van Christus in hem werkt, en dat al zijn begeerten en genegenheden naar Hem uitgaan, komt hij onder de band des verbonds, in de vreugde des Heeren, en in de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods. Dan gaat hij in de rust en hij rust van al zijn zwaarigheden en van al zijn wettische en dode werken, en zegt, met insluiting van zichzelf: „Mijn liefste is mijn, en ik ben de Zijne.” Terwijl de onderlinge genegenheden, de band van de volmaaktheid, de vereniging zo duidelijk, zo vast, zo zoet en liefelijk maken, dat hij verstaat, wat Hij bedoelt, als Hij zegt: “Geloof mij, dat Ik in u ben en gij in Mij zijt.” En wederom, “Ik ben in Mijn hof gekomen, Mijn zuster, Mijn bruid.”
- (1) Deze vereniging, bij het onderling verband tussen een fundament en gebouw vergeleken, wijst ons aan op Wie al het gewicht onzer zonden en het lijden, dat wij waardig zijn, gelegd is. En waar de met zonden beladen, wegzinkende en aan zichzelf wanhopende zondaar, zijn rustplaats vindt, als hij uit de afgrijselijke put gebracht en geleid wordt op de Rots, die voor hem te hoog zoude zijn. Op welke Rots hij al zijn lasten en zorgen werpt, en waarop hij zijn hart als op een vaste grondslag gevestigd voelt, tegen welke, de poorten der hel, nooit iets zullen vermogen.
 - (2) Deze vereniging, voorgesteld door de HALS, die het lichaam met het Hoofd samen voegt, en welk Hoofd alles tot welvaren van elk lid van het lichaam aanwendt, dient om ons de vereniging van de leden met elkander duidelijk te maken. En hoe het hoofd Christus, in vereniging met het lichaam, datzelfde wonderbaarlijke lichaam leidt, bestuurt en onder Zijn invloed doet handelen. „De ogen des wijzen, zijn in zijn (Verbonds)hoofd.” „De weg des mensen is niet bij zichzelf.” „Het is niet bij de mens, dat hij Zijn weg richt.” „Wees niet gelijk een paard, of een muilezel, die geen verstand heeft; en Mijn oog zal op u zijn,” zegt de Heere. Ja, waarlijk, de Heere helpt en verzorgt ieder lid van het gehele lichaam. Genezing en gezondheid, voedsel en geneesmiddelen, allen zijn ze in Hem en van Hem. „Ik ben de Heere, uw Heelmeester.” Ja, Hij is de vreugde onzes aanschijns en onze God. „Ik ben het brood des levens.” Hij wast ons van onze zonden in Zijn eigen bloed. Het dwalende lid brengt Hij te recht; het zwakke draagt Hij; het zogende leidt Hij zachtens; het blinde geeft Hij het gezicht; het dode maakt Hij levend; het koude verwarmt Hij en werkt in alle, beide het willen en het werken.
 - (3) Deze vereniging, wordt voorgesteld door de wijnstok en zijn ranken, toont de wortel aan, waarin ons leven gelegen is, waar het is verborgen, en de weg door welke het aan ons wordt meegedeeld. En evenals de rank die dikwijls zonder bladeren of vruchten schijnende, evenwel leven in de wortel heeft, zo is het met de uitverkorenen, wier leven hen in Christus Jezus voor de aanvang van de wereld gegeven is, hoewel zij van nature, evenals de anderen, dood zijn in zonden en misdaden, totdat zij door de Heere des levens en van de heerlijkheid worden levend gemaakt. Verder. De wijnstok draagt, in tegenstelling van de meeste planten, nooit geen vrucht op het oude hout; de nieuwe rank en haar nieuwe vrucht in dezelve, komen gelijktijdig te voorschijn. Als er geen leven wordt medegedeeld, ontstaat er ook geen nieuwe rank, en is er geen nieuwe rank, dan is er ook geen vrucht. Zo ook kan de natuur, Gode nooit vruchten dragen. Het nieuw en levend grondbeginsel, de nieuwe mens der genade, moet in de ziel geformeerd worden, zal er ooit vrucht van verwacht kunnen worden. Niemand kan druiven van doornen, noch vijgen van distelen lezen. Onze vrucht is in Christus gevonden. De nieuwe mens der genade, komt voort uit de volheid van de

genade in Christus. De Heilige Geest werkt en brengt zijn eigen vruchten voort, die al de genaden, of de vruchten des Geestes genoemd worden. Door de onderwijzing van genade leren wij de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzaken, om in deze wereld matig, rechtvaardig en Godzalig te leven. Van de werkingen van genade komen alle goede werken voort. „Ik heb overvloediger gearbeid, dan zij allen, doch niet ik, maar de genade Gods die met mij is.” Wat meer is, daar de nieuwe rank van de wijnstok, de nieuwe tros en de bladeren, allen in het leven dat in de wortel van de wijnstok gevonden wordt, liggen opgesloten, zó zijn onze nieuwe mens, onze nieuwe vrucht en de groene bladeren van onze heilige belijdenis, allen uit Christus, die ons Leven en onze heilige Wortel is. Hoewel wij nu op sommige tijden schijnen te verdorren in onze belijdenis, en onvruchtbaar te zijn in onze zielen, nochtans zal door middel onzer vereniging met Hem, ons blad groen zijn in Hem, zij zullen niet verdorren, en wij zullen ook niet ophouden, vruchten voort te brengen. Ja „in de ouderdom zullen zij nog vruchten dragen, om te verkondigen dat de Heere recht is.” Dat Hij rechtvaardig en getrouw is, door naar Zijn verbondsbelofte, ons de zegen des eeuwigen levens te geven. Maar nog eens. Evenals het leven van de rank, de vrucht en het blad, geheel in het sap, dat het leven van de wijnstok is, ligt opgesloten en dat in zijn wortel is verzekerd en verborgen, en welk leven door de warme, levenwekkende stralen van de zon, in een levendige werkzaamheid gebracht wordt, zó gaat het in de ziel als de Zon der Gerechtigheid met heling in haar stralen, over haar opgaat. Want dan verandert de uitgedroogde woestijn in een vruchtbaar veld, en de eertijds verbasterde plant van een vreemden wijnstok komt met al haar zilvertooi en met al haar gezegende trossen te voorschijn.

- (4) Deze vereniging, afgebeeld door die, welke tussen man en vrouw bestaat, toont niet alleen de eenheid van vlees en bloed, en de eenheid des Geestes, tussen Christus en Zijn gemeente aan, maar zij geeft ons ook te kennen welk deel zij als gemeente in al de waardigheid, ere, het welvaren en de majesteit van haar man, bezit. De vrouw is niet alleen één vlees, met haar man, maar is ook met hem deelgenoot in alles wat hij heeft. Zij draagt er zorg voor, dat Hij dit te weten komt, en pleit er op, hem vasthoudende en omklemmende in voor- en tegenspoed, in rijkdom en armoede, in ziekte en gezondheid. Zo is het met deze vereniging gesteld. Christus is de Bruidegom, zij de bruid. Hij is de man, zij de vrouw. Hij is de koning, zij de koningin. Hij is des Koningszoon, zij de dochter van de Heere, de Almachtige God. Hij is de Vorst, zij de vorstin. Hij is de Heere en zij de uitverkorene vrouw. Maar zij bestaan elkander niet alleen in titels, waardigheid, ere en majesteit, maar ook in personele eigendom. Zij is bestemd om een kroon te dragen, en op Zijn troon te zitten. Zij heeft deel aan Zijn woord, aan Zijn genade, aan Zijn barmhartigheid, aan Zijn Geest, aan Zijn koninkrijk, aan Zijn heerlijkheid, en is een erfgenaam Gods, en mede-erfgenaam van Christus. Zij heeft ook deel aan Zijn lijden. Zij moet uit Zijn beker drinken, en Zijn kruis dragen. Zij wordt één plant met Hem in de gelijkmaking Zijns doods. Zij deelt mee in de vervolgingen waaraan het evangelie is blootgesteld, verliest haar goede naam en wordt om Zijnentwil van alle mensen gehaat. Zij wordt echter door Hem in alle haar verdrukkingen vertroost. Hij spreidt haar het bed in haar krankheid, als zij dat zelf niet doen kan. Hij ondersteunt haar op het ziekbed, opdat zij niet bezwijken zou, voorziet in haar behoeften, opdat zij niet verplicht zij uit te gaan, voor dat zij er toe in staat is. Hij heeft medelijden met haar zwakheden, en behandelt haar met tederheid. Hij ondersteunt haar onder aanvechtingen opdat zij niet bezwijkte. Hij bereidt voor haar een weg ter ontkoming opdat zij niet gevangen worde, en heeft overeenkomst van gevoelens met haar. Dit toont Hij door haar toestand zich ter harte te nemen en haar barmhartigheid te bewijzen. In alle onze benauwdheden is Hij benauwd. Iedere wrede aanraking, acht Hij als de aanraking van Zijn oogappel en roept een vreselijk en eeuwig wee uit, over allen die haar in het minste beledigen, of haar geringste lid enige oneer aandoen.
- (5) Deze vereniging wordt verder vergeleken, bij de kunst van het bomen enten. “Want indien gij, een wilde olijfboom zijnde, tegen natuur in den goeden olijfboom wordt ingeënt, en des wortels en van de vettigheid des olijfbooms zijt deelachtig geworden, zo roemt niet tegen de takken. En indien gij daartegen roemt, gij draagt de wortel niet, maar de wortel u.” Rom. 11: 17-18. Van deze inenting wordt gezegd dat zij tegen natuur is. De natuurlijke wijze van inenting bestaat daarin dat men een afsnijdsel neemt van een boom die goede vruchten voortbrengt, en die op een wilde stam zet. Het hout van die wilde stam kan het staan in de grond langer verdragen dan dat van een goede boom, en door de enting wordt nu het boven einde geheel vruchtbaar. Maar onze inenting is geheel tegen natuur, want wij zijn takken van wilde olijfbomen, en worden in een goede Olijfboom ingeënt, om het goede en

de vettigheid van de goede Boom deelachtig te worden. Deze wondervolle inenting, moet ten laatste de ganse wilde natuur van zulk een wild, en tak, uitzuiveren. Deze uitzuivering geschiedt gedeeltelijk bij de bekering des zondaars door hem een beginsel van genade in het hart in te planten, en zal ten volle bewerkstelligd worden, als onze sterfelijke lichamen de onsterfelijkheid zullen aandoen, en onze verderfelijke lichamen de onverderfelijkheid zullen aangedaan hebben. Dan zal de sterfelijkheid met al haar wildheid, door het leven worden verslonden en de onsterfelijkheid alles in allen zijn.

- (6) Deze wonderbare vereniging wordt ook vergeleken bij de vereniging die er tussen vorsten en hun onderdanen bestaat. De koning heerst over zijn onderdanen, geeft hen wetten, vraagt schatting aan hen en gebiedt hen, hem te gehoorzamen. Daarom wordt ook Christus *de Koning der heiligen* genoemd. Door Zijn scepter van rechtmatigheid heerst Hij in het midden van Jeruzalem. De eilanden wachten op Zijn leer, en al de uitverkorenen zijn Zijn wil gehoorzaam, en brengen Hem de schatting van lof en dankzegging. Zij kussen de Zoon, die als Koning op Sions heilige berg gezalfd is, nemen de toevlucht onder de schaduw van Zijn vleugelen. Terwijl allen die de macht van Zijn scepters hebben gevoeld, ten opzichte van hun gebeden, er in toestemmen, dat deze olijfbom tot in eeuwigheid in- en over hun harten moge regeren, om de zonde ten onder te brengen, de Satan te onttronen, en altijd de boventoon in hun genegenheden te voeren.
- (7) Verder wordt deze vereniging afgebeeld, door die, welke tussen een vader en zijn kinderen bestaat. De vader bemint, en zorgt voor zijn geslacht, let op hun opvoeding en tracht iets voor hen op te leggen. Zo is het met Christus, die de Vader der eeuwigheid is. Hij geeft hun het eeuwige leven en ook de belofte voor het tegenwoordige. Al Zijn kinderen worden door Hem geleerd; zij worden onderwezen in de lering en de vermaning des Heeren. En nog is het niet ten volle bekend, hoe groot het goed is, dat Hij heeft weggelegd voor hen, die op Hem, als de Zoon des Mensen, hun vertrouwen stellen.

Nu ga ik over, om over de gezegende uitwerkselen te handelen, die deze wonderbare vereniging teweeg brengt.

Ten eerste. Personen, die in waarheid kennis aan deze vereniging hebben, zijn van alle vooroordeel ontbloot en hebben een onderlinge genegenheid tot elkander. Op deze wijze wordt de zondaar zoetelijk verzoend met zijn verzoenende Heere, en heeft Hem, boven alles wat in hemel of op aarde is, lief. “Wien heb ik nevens U in de hemel, nevens U lust mij niets op der aarde.” Christus, in vereniging met Zijn gemeente, handelen met elkander als ware echtgenoten. Zij wenschen elkander alles goeds, beminnen elkanders welzijn, en hebben het gehele huishouden lief met al wat zij bezitten. Zo ook die zielen die met Christus verenigd zijn, wenschen Sion al het goede toe. Zij houden veel van Zijn wachters, en verlangen steeds naar de algemene verspreiding van het Evangelie, de zaligheid van de uitverkorenen en dat Christus in en door allen moge verheerlijkt worden. Christus handelt met hen die met Hem verenigd zijn, niet zoals Hij met dienstbaren en huichelaars doet. „De dienstknecht weet niet wat zijn heer doet.” Ook handelt Hij met het verraderlijk hart, niet in Zijn verborgen raad. „Hij betrouwde zich niet aan hen, omdat Hij ze allen kende, en omdat Hij niet nodig had, dat iemand van de mens getuigen zou, want Hij wist Zelf, wat in de mens was.” Maar aan Zijn uitverkorenen openbaart Hij Zijn gehele hart. „Daarom heb ik u geen dienstknechten genoemd, maar vrienden, want alle dingen, die ik van de Vader gehoord heb, heb ik u bekend gemaakt.” Ja, “de verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vrezen, en Zijn verbond om hun die bekend te maken.” Deze dingen zijn voor de wijzen en verstandigen verborgen, want geen van de goddelozen zullen het verstaan. Niemand, dan de uitverkorenen, die met de Heere in vriendschap leven, worden tot dit wijnhuis toegelaten, of tot de feesten van de vette dingen op de heiligen berg Sions genodigd. Het huwelijksfeest, het feest des tabernakels, het feest van den oogst en het paasfeest, zijn allen voor de Israëlieten. De vijand, de wereldwijze, de dienstknecht en de huichelaar, zijn niet anders dan toeschouwers bij deze handelingen. Zij benijden ieder vrolijk gelaat, worden door ieder verbroken hart geërgerd, en met helse jaloezie vervuld, bij het zien van elk gerust hart, van elke berouwvolle traan, van iedere uitlating van vreugde en bij iedere uitdrukking van dankbaarheid. Zij knorren inwendig over elk teken ten goede, over elke heilzame bete, over iedere honigdruppel, en ieder zoet woord dat van waarheid, vrede en gerechtigheid getuigt. Maar ondanks al hun geknor en al hun onvoldaanheid, bereikt het vriendelijk bezoek en het hartelijk welkom, al de vrienden van de Bruidegom en niemand anders. „Eet, vrienden, drinkt, ja, zijt vrolijk, o liefste.” In vereniging met Christus vinden zij alle hulp in iedere nood, terwijl de wereldling, als zijn aardse god weg is, en de huichelaar als

zijn zandgrond en ijdel vertrouwen vergaan zijn, verplicht zijn (evenals Judas) tot een stomme hond te vlieden, of (evenals Saul) naar de toveres te Endor te gaan; of (gelijk Demas) tot de wereld, of (gelijk Achitofel) tot de strop, of (gelijk Alexander) tot de lasteraars van Christus, of (gelijk de zonen van Sceva, de Jood) tot de dolzinnigheid en de dwaasheid van Satan, of anders (gelijk de dwaze maagden) tot de wijzen, wanneer hun de angsten van huichelaars aangrijpen om olie te kopen, hun toevlucht te nemen. Maar Sion komt op uit de woestijn, leunende op haren liefste, wiens kracht in haar zwakheid volbracht wordt. „Sion zal nooit bewogen worden; God is in het midden van haar; Hij zal ze helpen, in het aanbreken des dageraads.”

De huichelaar mag met de rechtvaardigen wandelen, even als Achitofel met David wandelde, ten huize Godes; hij mag heen en weer lopen tot de plaats van de heiligen, “en evenwel vergeten worden, in de stad, waar hij zo gedaan had.” Maar Sion, wandelt evenals Henoch en Noach met God; het zal nooit vergeten worden. „De rechtvaardige zal in eeuwige gedachtenis zijn.” De gelovige weet dat de regering, beide van de gemeente en van de wereld, op Christus’ schouders gelegd is, die Zijn genadige hulp verleent aan allen, die in tijd van nood op Hem vertrouwen. En als zij boven mate verdrukt worden, zo zelfs dat zij aan hun leven wanhopen, hebben zij, „het vonnis des doods in zichzelf, opdat zij niet op zichzelf zouden vertrouwen, maar op God, die de doden verwekt.” Zulke zielen werpen al hun bekommelingen op de Heere, en storten hun ziele voor Hem uit, die, „den moeden kracht geeft, en de sterkte, dengenen die geen kracht heeft, vermeerderd.” Wanneer twee, also samen wandelen, wordt de een, wanneer hij valt, door de ander weder opgericht. Maar wee hem, die alleen is, wanneer hij valt, want hij heeft geen ander om hem op te richten.

Verder. De ziel die met Christus verenigd is, wordt dikwijls beroerd, gewaarschuwd en bekend gemaakt, dat er gevaren aanstaande zijn, terwijl de oordelen Gods, ver boven het gezicht van de goddelozen, zich verheffen. „De verstandige zal tijd en wijze weten; hij voorziet het kwaad en verbergt zich; maar de goddelozen gaan henen door, en worden gestraft.” “Wanneer de Trooster zal gekomen zijn, zal Hij u in alle waarheid leiden, en Hij zal u de toekomstige dingen bekend maken.” “Maar de goddelozen roepen: “Vrede, vrede en geen gevaar,” wanneer een haastig verderf over hen komt, Zielen, in vereniging met Christus, hebben dagelijks omgang met elkander. Zij spreken tot Hem in belijdenis, in het gebed, in dankzegging, in overdenking en in lofzegging; en Hij spreekt tot hen in Zijn woord, in hun harten, in voorzienigheden, door het kruis, door inwendige verandering des harten of door enig duidelijk, goed teken. Maar de dienstknecht en de huichelaar, hebben geen gemeenschap met Christus, geen toenadering tot Hem, en geen onderhoud met Hem. Al wat zij spreken is niet om van God, maar van de mensen om ere bij hen te zoeken, en zich bij eenvoudigen aangenaam te maken, alsof ze God liefhadden. Doch, dit alles is alleen om gehoord te worden. Het is in werkelijkheid slechts een voorspel van hun ondergang, want, ‘die zichzelf verhoogd, zal vernedert worden en die zichzelf vernedert zal verhoogd worden’.

De ziel, die in vereniging en vriendschap met Christus is, kan niet verdragen dat Hij ver van hem zou zijn; dat Hij omtrent hem Zich koel zou gedragen; dat Hij bestraffend op hem neer zou zien of met hem in tegenheid zou zijn. Dat is hem erger dan de dood zelf, daar hij Zijn gunst beter acht dan het leven en de woorden van Zijn mond meer dan zijn noodzakelijk voedsel. Vandaar de volgende klacht: “Waarom verbergt Gij uw aanschijn voor mij?” “Laat mij weten, waarom Gij met mij twist.” „De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mijner vergeten.” „De Trooster, die mijn ziel zou vertroosten, is ver van mij.” “O Heere, waarom zoudt Gij zijn als een vreemde, en als een reiziger die slechts inkeert om te vernachten? Wanneer zult Gij tot mij komen, en mij vertroosting wedergeven?” Maar de wonderbare gemeenschap en liefde-bezoeken, die tussen Christus en Zijn bruid plaats vinden; de ontroeringen van de jaloersheid en van bestrijdingen; de beproeving van elkanders genegenheid en de onderzoeking tot in de grond van elkaars oprechte bedoelingen; de rusteloosheid, als er enigen twijfel of kwaad vermoeden overblijft, en de folterende angst, totdat alles op een vast, eerlijk en sterk fundament gevestigd is, tot voldoening van elke partij, ... dit alles is een raadsel voor de vormdienaar en de huichelaar.

Het gehele werk van laatstgenoemden, zit hun in het hoofd. Zij houden hun natuurlijke driften voor geloof, verwaandheid voor de verzekering des geloofs, een uitwendige hervorming noemen zij bekering tot God. Wettische slavernij geldt bij hen, voor de werkingen van de oude mens; de

nepen van een eerlijke consciëntie, houden zij voor aanvallen des Satans. En als zij om hun gebreken worden geslagen, menen zij dat zij om van de gerechtigheidswil, vervolgd worden. De leraars die om zulk een fundament van zand te leggen, prediken, bedroeven de harten van de rechtvaardigen. Terwijl zij die de breuk op het lichtst genezen, en zachte dingen profeteren, opbouwers in het geloof genoemd worden. En hij die “vrede, vrede,” roept, waar God van geen vrede gesproken heeft, is een man van een oprechte, zachte en uitmuntende geest. Daarin bestaat nu de rust en de verzekering van de huichelaar, en hij heeft er zwaar werk mee, om de zaken bij elkaar te houden. De Schrift, het geweten, en elk door bevinding geoefend kind van God, zijn tegen hem, en maken voortdurend inbreuk op deze veronderstelde rust en toevlucht der leugens. De ziel, die zich met Christus in een zoete vereniging bevindt, heeft een teer gevoelen voor Hem, en Hij wederkerig voor haar, terwijl zij nauwlettend op elkanders eer acht geven. Het lijden van Christus vervult zulk een ziel dikwijls met harteleed en ootmoed. “Al wat zulk een gelovige doet, zegt de Heere, zal wel gelukken.” Zulke zielen kunnen het niet aanhoren dat er lichtvaardig over de Heere gesproken, veel minder dat Hem kwaad toegeschreven wordt. „Zou ik niet haten, die U haten,” zegt de Psalmist. Die Sion haten, zullen verstrooid worden, zegt de Zaligmaker. Zij geven er niet om al worden ze zelf nog zo weinig geacht, als de Heere Jezus maar verheerlijkt wordt, en alzo is ook de Heere bezorgd, voor de eer van Zijn volk. “Die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden.”

Zo gaat het echter niet met de huichelaar. Hij geeft geen acht op de ere Gods, want zijn oogmerk is alleen, om zichzelf in de ogen van de mensen te verhogen. Zij, die veel met hem ophebben, hem bewonderen en met verwondering naar het onzeker geluid van zijn bazuin luisteren, - hoewel zij slecht van leven en ledig van hart zijn, - zijn de beste vrienden van hem. Allen echter die verlicht zijn, om zijn verleiding in te zien, zijn de grootste vijanden die hij heeft. Hij wil tot de verstandigen niet gaan, net zo min als hij zich tot diegenen die hem vermanen, begeven wil. Hij haat het licht, en daarin bestaat zijn oordeel.

Nog meer. Christus en Zijn gemeente, zijn niet alleen verenigd door de band des verbonds, en door wederkerige genegenheden, maar zij zijn ook van één oordeel. Wat Hij openbaart, stemmen zij toe; voor hetgeen Hij zegt, hebben zij eerbied; wat Hij toepast, omhelzen zij; wat Hij tot hen spreekt, wordt door de Geest verzegeld, en zij schrijven met hun hand en getuigen door Zijn verzegeling dat God waarachtig is. Het zegel is hun een bevestigende verzekering en dat ook zij daar het zegel opzetten, is hun ware belijdenis van hetgeen zij gevoelen, en waarin zij zich verblijden. Dit geloof geeft de Heere, heerlijkheid, en alzo te geloven is der heiligen heerlijkheid en wijsheid. Te geloven boven hetgeen geschreven is, is duivelse of helse wijsheid. De waarheid niet te geloven of tegen te spreken, is God tot een leugenaar te maken, en de oneindige Wijsheid van onwetendheid te beschuldigen, en Hem met de duivel op één lijn te zetten. Niets kan goddelozer en verdoemelijker zijn. De vreze Gods weerhoudt de heiligen van deze gevaarlijke paden. Wat zij door Goddelijk licht gezien hebben, daarvan getuigen zij; wat zij van Hem hebben gehoord, prediken zij op de daken; van hetgeen zij gevoeld hebben, spreken zij; en want hen niet is ontdekt, daarop wachten zij en bidden er om. In hetgeen hun niet is geopenbaard, durven zij niet in te treden, en wat hun niet is ontdekt, daarover willen zij niet beslissen, opdat de Satan geen voordeel op hen behalen zou en hun dierbare Heere niet zou onteerd worden. Al wat een ketter uit de mond van een kind Gods weet uit te halen, wordt door hem in het eenzame rijp overwogen, en hij verheugt er zich over, als hij een recht antwoord mag gegeven hebben. O, gelukkige ziel, die met zijn dierbare Verlosser zo verenigd is, en zo ootmoedig met Hem wandelt. De Heere leidt hem door Zijn gezegende Geest. Hij is zijn oog en zijn onfeilbare Raadgever, terwijl het geloof op Zijn bewegingen en handelingen acht geeft en in Zijn voetstappen treedt. Hij legt Zijn vreze in hun hart en de gelovige wandelt als in Zijn onmiddellijke tegenwoordigheid, voor Hem in liefde. Hij beschouwt zichzelf als onder het opzicht van Zijn eeuwige Vriend, die al zijn gangen gadeslaat. Hij voelt in zijn eigen hart een onpartijdige rechtbank opgericht, voor dewelke hij zichzelf bij iedere misstap daagt, en zichzelf schuldig en strafbaar houdt, tot dat hij door Gods Geest en zijn eigen consciëntie wordt vrijgesproken, en verwijld wordt door de toepassing van de vergevende liefde en de zielverootmoedigende, vriendelijke aanblik van Zijn Zaligmaker en Rechter. De Heere roept dagelijks Zijn Naam voor hem uit, en laat al Zijn goedheid voorbij zijn aangezicht gaan, terwijl de gelovige achteraan komt, en Zijn wonderbare wegen opmerkt, acht geeft op de werken van Zijn handen, op de leidingen van Zijn voorzienigheid, op de mededelingen van Zijn genade, en de inwendige bewegingen van Zijn Geest. “Wie is wijs? die neme deze dingen waar en dat ze verstandig letten op de goedertierenheden des Heeren.”

Het oog des geloofs bespiedt de enge weg en schuwt door de inwendige leiding des Geestes, de stenen des aanstoots en de wegen van dwaling waarin duizenden struikelen en vallen. Het ziet de schoonste overeenstemming in de Schriften van de waarheid, een zoete overeenkomst in de eigenschappen Gods, en in het heerlijk werk van ieder Persoon in de Godheid, in het bijzonder. Een hemels licht ontdekt de oude voetstappen van de schapen, en zijn weg wordt als een schijnend licht, voortgaande en lichtende, tot de volle dag toe. Terwijl hij nederig door het geloof wandelt, vindt hij zich gevoelig ondersteund, door een Geest van vrijmoedigheid; de alomtegenwoordigheid van zijn gezegende Heere, omringt hem als een schild, hetwelk zijn ziel boven de kluisters van de wettische slavernij verheft, en zijn gemoed van de duistere gewesten van de schaduw des doods en van de beangstigende overdenking van die vreze, bevrijdt. "Hij woont in de hoogte, zijn schuilplaats zal in de sterkte der steenrots zijn. Zijn brood wordt hem gegeven, zijn wateren zijn gewis. Uw ogen zullen den Koning in Zijn schoonheid zien, en een vergelegen land."

De dierbare Heere daalt dikwijls af om zulke nederige zielen Zijn liefdebezoeken te brengen. Soms ontmoet Hij hen in hun gedachten en spreekt tot hun hart. Dan weer ontmoet Hij hen in Zijn woord, en doet hen al wat Hij zegt, gevoelen. Nu eens, ontmoet Hij hen in hun wettige roeping en stort Zijn zegen over het werk hunner handen uit. Terwijl Hij hen ook wel ontmoet in hun moeilijkheden, en hun kromme dingen recht maakt. Soms ontmoet Hij hen in het huis des gebeds, en geeft hen soms een bestraffing, of ook wel een belofte. Alzo is de Almachtige met hen, en Zijn opzicht, bewaart hun geest. "Ik heb u gedragen, zegt de Heere, van den buik af, van de baarmoeder aan, en tot in uw ouderdom zal Ik dezelfde zijn, ja, tot de grijsheid toe, zal Ik u dragen."

Christelijke lezer, houdt vast aan uw God, en verfoei de paden van de verwoester. Sta. niet op de weg der zondaren, en vermeng u niet met degenen die naar verandering staan. Een ketelachtig oor, verlangt naar wat nieuws, maar een besneden oor geeft geen acht op een nietswaardige tong. Het door de Heere gezalfde hart wil niets met verschillende en vreemde leringen te doen hebben. "Mijn zoon, luister niet naar de leringen, die u van de woorden en de wegen van de waarheid doen afdwalen." „De gestolen wateren zijn zoet,” voor een hoogmoedige maag, en „het verborgen brood is liefelijk” voor het gehemelte van hen, die het slangenvenijn onder hun lippen dragen; maar in de dag van bezoeking zal hun mond met zandsteentjes vervuld worden.

Toen Mr. Land bij mij was, beschuldigde ik hem dat hij enige boeken geschreven had om uit te geven, met het voornemen om daardoor zijn ketterijen algemeen bekend te maken, tot aanstoot van sommige zwakken in het geloof. Dit alles ontkende hij echter. Maar nu is mij gezegd, dat hij van plan is ze uit te geven, al zou hij er zijn kleren onder verpanden. Dat bewijst dat hij van een leugen, niet bang is. Evenwel, ik moet hem laten, waar God hem laat - overgegeven aan zijn eigen verdorven wil en de hardheid van zijn eigen hart. De enige dienst die hij doen kan, is dat hij als een wan gebruikt wordt om wat kaf van de dorsvloer af te blazen, en daar zijn wij niet bedroefd over. Hij zal slechts een getuigenis tegen zijn eigen ziel overlaten, en de Rechter van de ganse aarde, die de wijzen in hun arglistigheid vangt, zal hem uit zijn eigen mond oordelen, maar Gods uitverkorenen zal hij nooit ten volle bedriegen. Valse leerstellingen, die de *verborgenheid van de ongerechtigheid* genoemd worden, hebben slechts bij degenen die voor eeuwig omkomen, een in dat opzicht, goede uitwerking. Geen één ziel, dan zij „die tot ditzelve oordeel opgeschreven zijn,” zullen de leugen omhelzen, vasthouden en daarmee in hun rechterhand, ten grave dalen.

Daarom zou ik hem ook willen aanraden om zijn stelling zo vast, en zo zeker mogelijk samen te stellen en te verdedigen, want anders is het tien tegen één, of de Koning van Sion, die Juda geleerd heeft de boog te handelen, zal mij van enige pijlen voorzien uit Zijn pijlkoker, die zich door alle samenvoegselen van zijn harnas, een weg zullen banen. "Die de leugen lief heeft en doet," moet een goed geheugen hebben, want iedere leugen moet goed worden ingewonden en vernist, of anders zal de waarheid die spoedig ontdekken.

Mr. Loud, moet goed oppassen, dat hij het woord „Zoon des mensen,” nooit op Christus toepast, want de Godheid van Christus is door schepping, de Vader van alle mensen. „Alle dingen zijn door Hem gemaakt.” De Vader aller schepselen kan de nakomeling van het schepsel niet zijn. Noch, de Godheid in het afgetrokken beschouwd, noch de vlees geworden Godheid, is de Zoon des mensen, of de Zone Davids, maar alleen *Davids Heere*. Zo ook kan de Godheid, in vlees en bloed veranderd, volgens de leer van Loud, nooit de vrucht van Davids lendenen zijn, omdat volgens zijn stelling, de Godheid in de baarmoeder van de maagd, in vlees veranderde, en niet

meer van haar natuur aannam, dan zijn zakdoek. Volgens deze uitleg was het zaad nooit in Davids lendenen, en kon daarom nooit een vrucht zijn, die uit zijn lichaam voortkwam, want dan was er niets van zijn lichaam of van zijn lendenen bij. En wat wordt er van de eed Gods, door die leerstelling? Ps. 132: 11. „De Heere heeft David de waarheid gezworen, waarvan Hij niet wijken zal, zeggende: Van de vrucht uws buiks zal Ik op uw troon zetten.”

Eens was de menselijke natuur van Christus in de lendenen van Adam, en in de lendenen van Eva en in de lendenen van twee en veertig vaders van Abraham tot op Maria. Want deze alle, waren, naar Zijn menselijke natuur, Zijn voorvaders en Zijn vaders, uit welke Hij, naar het vlees is voortgekomen. Nu evenwel, moeten deze vaders, die zulk een gunst genoten, om de voorvaders van zulk een wondervol en wonderbaar geslacht te zijn, ten opzichte van de omgang, wijken voor het talloos nageslacht van hun Zoon, van wiens kinderen in het Nieuwe Testament meer gesproken wordt, dan van de vaders, in het Oude, zoals geschreven is: “In plaats van uw vaders, zullen uw zonen zijn, Gij zult hen tot vorsten zetten over de ganse aarde. Ik zal uws Naams doen gedenken, van elke geslachte tot geslacht; daarom zullen U de volken loven, eeuwiglijk en altoos.” Ps. 45: 17-18.

Lezer, vaarwel. Vrede en waarheid zij met u. Moge de Heilige Geest, onze Leraar, Leidsman en vertrooster ons op onze pelgrimsreis, *dit getuigenis* tot welzijn uwer ziel, zegenen. Ik geloof dat het een waar getuigenis is, dat niet gemakkelijk zal tegengesproken, en nooit door aanhalingen, of woorden zal worden omvergeworpen. “Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.” Amen, ja amen.

AAN MIJNHEER HUNTINGTON

Zondag 5 Januari 1794

Broeder in den Heere!

Ik dank God, voor de genade u gegeven, die u bekwaam heeft gemaakt, om enigermate, een sterke verdediging van de waarheid te doen, overeenkomstig de mate des geloofs in het woord van de waarheid vervat. Deze morgen was ik zeer verblijd op het zien van uw standvastigheid en orde in uw verhandeling. Ik volgde nauwlettend uw voetstappen en ik zag dat zij naar boven gericht waren. Ik kan mij niet herinneren iets gevaarlijks of tegenstrijdigs daarin gevonden te hebben. U hebt een goede beschrijving gegeven van de landschappen die ik doorgetrokken ben, in overeenstemming met hetgeen ik daar in ondervonden heb.

Laatst hoorde ik U op Dinsdagavond in Monkwelstreet. U scheen toen met grote verwijding des harten bevoorrecht te zijn en ook grote ruimte des geestes te hebben. Maar met een zaak die u toen voortbracht was ik het niet eens, namelijk dat ROEDE en SCEPTER in de Schrift hetzelfde betekenen. Dat dit waar is, kan niemand aan elkander krijgen, al blaast hij de kolen nog zo heet, en al slaat hij nog zo lang op het aambeeld. Want vóórdat ik onder de band des verbonds gebracht werd, was ik onder de roede doorgestaan. De roede is voor de rug van de zotten, terwijl zij die niet met een aanraking van de Scepter verwaardigd worden, de roede aan stukken zullen willen breken, omdat zij niet wijs en verstandig gemaakt zijn. En, omdat zij de Zoon niet gekust hebben, komen zij om door de wraak van God en mogen in eeuwigheid de Scepter van Zijn Koninkrijk niet meer aanraken, terwijl de roede zwaar op Zijn vijanden blijft rusten. Geloofd zij de Heere voor Zijn genade, die blijft tot in eeuwigheid!

De uwe om der waarheidswil

John Walker

Great-Arthur street, Goswell-street

AAN JOHN WALKER.

Genade en waarheid zij met u, en met allen die onze Heere Jezus Christus in oprechtheid en waarheid lief hebben.

Ik heb uw schrijven ontvangen en hoop Gode eeuwig dankbaar te zijn voor de genade, dat Hij mij bekwaam heeft gemaakt te spreken naar het getuigenis des Geestes in de harten van enige van Zijn kinderen; hetwelk gij gedeeltelijk schijnt te erkennen. U zult wel toestemmen, dat de beste van de mensen, hoeveel te meer dan de slechtste, feilbare schepselen zijn. Hoewel de Geest van God, een onfeilbare Geest is. De Psalmist, die verklaart dat hij wijzer was dan al zijn leermeesters, vraagt ootmoedig: "Wie kan zijn afdwalingen verstaan? Reinig mij, van mijn verborgene afdwalingen." Het was in Gods licht, dat hij het licht zag, maar als de Heere Zijn licht introk, riep hij uit: "Ik ben een vreemdeling bij U, verberg Uw geboden voor mij niet."

Het is gemakkelijker, mijnheer, om een predicaat aan te horen, dan er zelf een te doen, en men heeft het halve werk en verstand niet nodig, om er gebreken in te vinden, dan er toe vereist wordt, om alles goed uit te drukken. Niemand, (veel minder de kinderen der wijsheid) maken een mens schuldig om een woord, of liggen te wachten of zij niet iemand in de poort zouden kunnen doen struikelen. Menig hoorder, heeft een slecht gebruik gemaakt van één misslag in een predicaat, daar hij zelf, had hij zich op de predikstoel bevonden, er wellicht honderd gedaan had. Wat mij aangaat, ik zoude veel liever voor honderd personen, die „waarlijk wijs zijn,” prediken, dan voor één, die denkt dat hij wijs is. Hoorders, zijn niet meer onfeilbaar dan predikanten, en dwalen waarschijnlijk meer in het vinden van gebreken, dan de dienaars des Heeren het in hun prediking doen. Indien God *een oog* in het wonderbare Lichaam plaatst, schijnt Hij er gewoonlijk zo sterk in, dat hij allen die in de huize zijn, verlicht. Wat hij dan ziet, verklaart hij, terwijl er misschien velen in het huis

zijn, die zeggen: hij heeft ongelijk, omdat zij zelf geen gelijk hebben. Zij vinden gebreken in hetgeen zij niet verstaan, en dat, mijnheer, is met u het geval.

De zaak waarin u met mij niet kunt instemmen, is juist datgene, wat door de gehele Schriftuur duidelijk verklaard wordt, en datgene waarvan u zegt, dat niemand het aan elkaar kan krijgen, wordt door God zelf, tesamen gevoegd, zonder een menselijk soldeersel. Als u onder de roede bent doorgegaan en onder de band des verbonds gebracht bent, is het wèl met u, en daar het anders is veronderstel ik, dat het pas met u gebeurd is. En als het anders is, vrees ik dat u al te dikwijls straatloper gespeeld hebt, in plaats van ootmoedig aan 's Heeren voeten neder te zitten, en Zijn woorden aan te nemen, want het is duidelijk dat nederigheid en wijsheid, al te zeer in uw schrijven gemist worden. Hoogmoed en onkunde zijn geen bewijzen van Goddelijk onderwijs. Deze stoffen zijn ons door de verwoestingen van de val, aangekomen, maar niet ontstaan uit het verbond der genade.

Een SCEPTER, mijnheer, in de letterlijke zin, is een korte staf of kleine roede, gedragen door de hand van een koninklijk heerser, en die een teken of zinnebeeld van koninklijke macht en heerschappij is, welke door de Koning der koningen, en de Heere der Heeren, door wie de koningen regeren, wordt uitgedeeld.

Deze scepter wordt door het volk, die hem als een heerser over zich stellen, aan de koning ter hand gesteld. Maar indien deze SCEPTER, die macht en dat gezag, geen andere bestemming had, dan dat hij alleen uit het paleis een nederige bedelaar zou worden toegestoken, die om een gunst verzoekt, dan zou hij alleen een scepter en getuige van genade en barmhartigheid zijn, in tegenstelling van een scepter der gerechtigheid. Spoedig zouden wij dan door dieven, kwaaddoeners en moordenaars overlopen en vernietigd worden, en niemand zou zijn leven zeker zijn. Een koning die alleen genadig zou zijn, is een onrechtvaardige koning. Het gezag van een heerser bestaat daarin dat hij de goede werken voorstaat en een schrik voor de goddelozen is. "Doet men goed, men heeft lof daarover te wachten, maar indien gij kwaad doet, zo vreest. De overheid draagt het zwaard niet te vergeefs. Want zij is Gods dienaar, een wreekster tot straf dergenen die kwaad doen." Rom. 13: 3-4. Zonder een scepter heeft de vorst geen gezag.

Wat u met het voorrecht van de aanraking des scepters bedoelt, versta ik niet, en u kunt het mij niet uitleggen. De koningin Esther raakte de SCEPTER van koning Ahasveros aan. Dat weet ik; maar de scepter van Christus is geen hout, goud of ijzer; zij werd niet gemaakt door de draaier, de goudsmid of op het aambeeld van de smid die in ijzer werkt; want zij bestaat in niets minder dan Almachtige kracht, die met de vinger niet is aan te raken, maar in de ziel gevoeld wordt. Het is ook niet in onze macht om daarmee om te gaan, zij moet door de Heere zelf in ons geopenbaard worden. Deze kracht wordt ook niet door onze Koning en Middelaar, beperkt tot voorwerpen van Zijn liefde, maar zij strekt zich uit tot al Zijn vijanden. "Gij hebt Hem macht gegeven over alle vlees," om het te onderwerpen, en alle dingen dienstbaar te maken, aan Uw eigen voornemen. En dit geschiedt om „allen die de Vader Hem gegeven heeft, het eeuwige leven te geven." Deze macht bereikt allen: alle engelen in de hemel, alle duivels in de hel, alle heiligen te Sion en alle zondaars op aarde. Hij is het Hoofd van alle overheden en heeft de sleutelen der hel en des doods. Hij is in de hemel de Koning der heerlijkheid, in Sion de Koning der heiligen en de Koning van de volkeren, zowel als de Koning der koningen en de Heere der heren. Het is onder de roede dezer macht, dat de opstandeling, die gewillig gemaakt is op de dag van Zijn heirkraft doorgaat, terwijl Hij door dezelfde roede zijn vijanden op de aarde slaat, de goddelozen verdelgt en de onderdrukker verbrijzelt.

Indien mijn vriendelijke onderwijzer, het woord van God onderzocht had, zou hij gezien hebben, dat God meer dan eens, een roede, een scepter, noemt. "En hij had sterke roeden, tot scepteren der heersers. Daartoe is een vuur uitgegaan, uit een roede Zijner ranken, dat zijn vrucht verteed heeft, zodat aan hem geen sterke roede is, tot een scepter om te heersen. Dit is een weeklage en is tot een weeklage geworden." Ezech. 19: 11-14. En wat er gezegd wordt van de roede van Christus sterkte, die uit Sion uitging, wordt ook gezegd van de roede, waardoor hij heerst in het midden van Zijn vijanden, en door welke roede, Hij Zijn eigen volk gewillig maakt, zich aan Zijn bestuur te onderwerpen. Ps. 110: 1, 2 en 3. Deze heersende roede, wordt Zijn scepter genoemd, en het is een rechte scepter, en een scepter van gerechtigheid, die wel past aan Hem Die de gerechtigheid lief heeft en de goddeloosheid haat, en Die de ene belonen en de ander verdoen zal. Dit alles is uit de Bijbel te leren, maar als men in gezelschap van mensen over gebreken spreekt, heeft men daar

soms meer ere van, dan dat men in het eenzame de Schrift leest en om wijsheid bidt, want in het laatste geval heeft men slechts met God en zijn geweten te doen. Jonge lieden, of groene leerlingen, die de predicates van oude arbeiders in de wijngaard weten te ontleiden, worden dikwijls voor mannen in wijsheid, oordeel en begaafd met de geest des onderscheids aangezien. Het zijn dan mannen van diepe ondervinding en wonder grote genade. Zij worden dikwijls geprezen, en hun gezelschap wordt zeer gesticht. Dat alles is een feest van vette vol merg, voor al degenen, die niet bedenken, dat alleen hoogmoed hier in het spel is.

De scepter des Heeren alleen, maakt het Evangelie tot een reuk des levens ten leven, of een reuk des doods ten dode. Zijn gezag beschikt beide over genade en oordeel, niet alleen in de tijd, maar ook om doden en levenden ten laatste te oordelen. Met deze roede slaat Hij de hoogmoedigen neer, en met dezelfde roede kastijdt Hij met billijkheid de zachtmoedigen der aarde.

De roede, waaronder u zegt, doorgegaan te zijn, en de roede op de rug van de zotten, is dezelfde, beide in het Engels (Hollands) en in het Hebreeuws en betekent niets minder, dan de scepter van een heerser. Hij, die met macht bekleed is, om een opstandeling te vernederen, en een wijze te beschermen, gebruikt hetzelfde gezag, als wanneer hij een dwaas tuchtigt. Welke landschappen u bent doorgekomen en welke ondervindingen u daar hebt opgedaan, kan ik niet zeggen, maar als uw dagboek even onverstaanbaar is, als uw aantekeningen over een scepter, zal niemand het ooit verstaan, en zult u ook nooit in staat zijn het te verklaren.

Indien gij, zoals u zegt, ONDER de band des verbonds gebracht bent, dan moet ik u vragen, of u ooit IN het verbond zijt opgenomen. Zij die zo ver gekomen zijn, dat zij als nederige zielen neerliggen aan de voeten des Lams, en die zo handelbaar en leerzaam gemaakt zijn, dat zij gaarne hun onderwijs uit de mond des Zaligmakers ontvangen, en door Hem geleid wensden te worden, zijn ras om te horen, en traag tot spreken. Zij zijn meer genegen om de laagste, dan om de hoogste plaats in te nemen, en meer gezet op onderwijs voor zichzelf, dan dat zij anderen zouden willen leren. God weet, dat niemand uit zichzelf tot de dienst des Woords bekwaam is, en daarom belooft Hij dat zijn Geest in hen spreken zal. Wanneer nu dit het geval is, kan niet iedere nieuweling de predicatie veroordelen.

Wat u *scheidende waarheid* noemt, “naar de mate des geloofs in het woord Gods vervat,” is ook geheel zonder zin of bedoeling. Uw bevindingen in het landschap opgedaan, zijn weinig beter. En wat u praat van de roede en scepter aan elkander solderen, door de kolen aan te blazen en op het aambeeld te slaan, is enkel onkunde, onzinnigheid, aanmatiging en boosheid. Want, hoewel de Almachtige verachting uitstort over de timmerman en de smid, die gewoon zijn op het aambeeld en met het soldeersel te werken, om een beeld of een god te maken, toch kan de almachtige kracht en het gezag van Christus niet gelijk gesteld, noch vergeleken worden met het werk van mensenhanden, door kunst en bedenking van de mensen teweeg gebracht.

Wat mij aangaat, men heeft mij al zo dikwijls met dergelijk onderwijs lastig gevallen, en ik heb van dergelijke soort van onderricht nog zo weinig nut gehad; dat ik bijna in mijn hart zou wensden, dat, indien men mij niet helpen kan, men mij ook niet in de weg lope.

Als vriend, zoude ik dus mijn vriendelijke onderwijzer willen aanraden, om te beginnen met de lastdragers van Nehemia, en zijn eigen vuil een weinig uit de weg te ruimen, Neh. 4: 10. Ook zou ik hem raden, zijn kalk te leren blussen, en goed werk aan de mist-poort te maken, Neh. 3: 13, voordat hij zijn truffel in de tempel te werk stelt. Of, met andere woorden, dat hij wacht tot dat zijn verstand meer verlicht is, dat zijn oordeel juister is geworden, het oude voorhangsel zijns harten, beter uit de weg geruimd en de stroom van de waarheid reiner moge vloeien, voordat hij zich aanmatigt de arbeiders des Heeren te onderwijzen of te beschaven. Het is niet waarschijnlijk dat hij de splinter die in mijn oog is er uit zou doen, daar ik twee balken in de zijne zie.

Dit onderwijs wordt door hem, die zijn ziel het goede toewenst aan zijn onderwijzer toegezonden, door

William Hutington.

Churchstreet, Paddington

Aan Mr. W. HUNTINGTON

Waarde heer,

Ik hoop, dat u de vrijheid die ik neem, om aan U te schrijven, mij niet kwalijk zult nemen, want ik gevoel mijzelf ten eerste verplicht, de Heere voor Zijn goedheid en barmhartigheid te danken, dat Hij mijn schreden naar de Voorzienigheidskapel gericht heeft, waar ik onder uw dienst, door Gods zegen, vele zoete stonden heb doorgebracht. Ja, vele twijfelingen en vrezen zijn weggenomen, en vele gedeelten van de leer van de Schrift zijn voor mij opgeklaard, als in de eerste plaats, de VERKIEZING, als een van de gewichtigste waarheden, die in de Bijbel voorkomen, tegen welke waarheid ik vroeger als een duivel gevochten heb, daar ik geheel voor de leer van de algemene Verzoening was. Maar nu ben ik door genade overtuigd, dat, zo wanneer ik geen deel noch lot in de personele verzoening heb (die ik in nederigheid mag hopen en geloven te bezitten) ik nooit zou kunnen verwachten gezaligd te worden. Want, zonder, door vrije genade, aandeel aan Christus te hebben, kan men noch voor de tijd, noch voor de eeuwigheid gelukkig zijn.

Ten opzichte van Gods wet en haar eisen, heb ik jaren lang in een wettische weg gewerkt, maar te vergeefs. Zij toch vordert volmaakte inwendige gehoorzaamheid, zowel uit- als inwendig. Daartoe kon ik echter nooit geraken, zo min als ooit een levende ziel daartoe komen zal, want Christus Jezus is het einde der wet, tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft. En tenzij het Hem naar zijn grote barmhartigheid behaagt, ons Zijn vrije genade te bewijzen (o, kostelijk woord! vrije genade, zonder geld en zonder prijs!) blijven wij ons stoten aan de donkere bergen en geraken van kwaad tot erger.

Vandaag heeft het de Heere behaagd mij een andere dwaling waarin ik onderwezen was en die ik jaren lang geloofd heb aan te wijzen, namelijk *dat Christus, na Zijn kruisiging ter hel neerdaalde, óf om te bewijzen dat Hij zijn vijanden overwonnen had, óf om het evangelie te prediken aan de zielen die in de gevangenis waren, en die in Noach's tijd niet geloofden.* Maar als ik nu de tekst recht versta, predikte de Geest tot hen, in en door Noach, toen zij, vóór het vergaan van de oude wereld, nog op de aarde waren.

Verder, *aangaande de vleeswording van onzen gezegende Heere en Zaligmaker.* Ik ben er zeker van dat ik er nooit zulk een duidelijk gezicht van had dan toen ik er uw beschrijving van las, en de Heere paste het deze dag aan mijn hart toe. Hoe Hij onze natuur in vereniging met Zijn Godheid aannam, en hoe heerlijk iedere zaak onder de oude bedeling, de mensheid van Christus uitbeeldde, namelijk de tabernakel in de woestijn, en naderhand de tempel door Salomo gebouwd, en waarin de Heere woonde.

Ik wil het gaarne bekennen, dat ik van harte wenste, dat die predicatie gedrukt mocht worden, ten voordeel van anderen zowel als voor mijzelf, want mijn geheugen is zeer kort. Maar hetgeen de Geest Gods in de binnenste delen, van de ziel inschrijft, kan nooit worden uitgewist, al wilden ook al de duivels het doen, want Hij, die met ons is, is sterker dan hij, die in de wereld is. Geloofd zij Zijn naam; Hij zegt dat Hij ons nooit begeben of verlaten zal, tot in alle eeuwigheid Amen.

Nu, waarde heer, ik verzoek u nogmaals, mij de vrijheid die ik gebruikt heb, niet kwalijk te nemen. Verschoon mijn misvattingen, in aanmerking nemende, dat ik in tweevoudige zin een vreemdeling ben, en indien u mij een antwoordt waardig oordeelt, zal ik dat als een grote gunst achten.

Maar zo niet, dan hoop ik dat de Heere mij in staat zal stellen, om dit geduldig te verdragen, en met christelijke kracht te ondergaan, want zonder Hem kan ik niets doen. Maar door Hem en Zijn genade, worden wij bekwaam gemaakt om alles te doen, wat Hij van ons eist. Hoewel ik nu de minste van Zijn zegeningen met waard ben, verwacht ik toch om Zijnentwil Die mij lief gehad, en Zich Zelf voor mij gegeven heeft, elke zegen die ik nodig heb.

Hem zij, met de Vader en de Heilige Geest, de enige, zelf genoegzame Jehovah, alle eer en heerlijkheid tot in eeuwigheid en altoos.

Ik blijf, hoogachtend, de uwe, in het verbond des vredes

Fedde Fixsen.

Great St. Ann's street Westminster, 25 December 1793

AAN FEDDE FIXSEN

Waarde heer!

Ik heb uw vriendelijke brief ontvangen, en dank God, dat Hij zo neerbuigend goed is, mij tot uw nut te willen gebruiken, zowel als voor enige anderen van Zijn kinderen. Wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid van de kennis niet zij uit ons; maar uit God. Het werk is des Heeren, en Hij werkt in en door wie Hij wil. Iedere leraar van God gezonden, heeft al het werk dat hij doen moet, voor zich afgetekend, en niemand zal het uitvoeren, dan alleen dat werktuig dat God daartoe heeft aangewezen. Petrus moest gaan tot Cornelius; Paulus werd gezonden om de Macedoniërs te helpen; en Philippus moest naar de Moren gaan. En misschien heeft de Heere mij bestemd, om een weinig vuil voor u, uit de weg te ruimen, opdat u met de Hoeksteen beter mocht verenigd worden, dan tot nog toe, met u het geval was.

Er zijn weinig van des Heeren uitverkoren kinderen, die bij hun eerste ontwaken, als zij onder wettische overtuigingen verkeren, geen oorlog voeren, en de pijlen van hun natuurlijke vijandschap en opstand niet verschieten, op de leer van de eeuwige verkiezing Gods. Want dat is een verschrikkelijk bolwerk tegen zelfgenoegzaamheid en menselijke waardigheid. Zij is een koperen berg, Zach. 6: 1, waaraan de hoogmoedige natuur zich niet kan onderwerpen, die door de vrije wil niet beklommen kan worden, en die zelfs door onze kwaadaardigheid niet kan worden uit de weg geruimd. Zij stoot de arme stervelingen van al hun gewaande grootheid af, maakt de vrije wil tot schande, en maakt de hand van de hoogmoedige werkmeester, onbekwaam om de Allerhoogsten de minste stip in het werk toe te brengen, daar het van alle eeuwigheid in het voornemen en de raad Gods, volbracht is, Hebr. 4: 3. Zij zegt ons ook, dat de loop niet van de snellen, de strijd niet van de helden, de spijs niet van de wijzen, de rijkdom niet van de verstandigen en de gunst niet van de groten, is. Ja, het is daar zover vandaan, dat de lamme de roof rooft, de zwakke sterk is, en dat hij die een dwaas wordt, wijs is. Dit alles is tegen het verstand, en voor hen die verloren gaan, dwaasheid. God zal de hoogmoedigen van alle menselijke heerlijkheid ontdoen, door Zijn verborgenheden voor de wijzen en verstandigen te verbergen, opdat zij die zichzelf wijs achten, dwaas mogen worden en ijdel in hun inbeeldingen, totdat hun dwaze harten verduisterd worden.

De algemene verzoening, moet door deze belijders worden vastgehouden, omdat hun eigen geweten hun zegt, dat de prijs van de verzoening nooit aan hen toegepast is, of anders moeten zij zichzelf van alle verlossing uitsluiten, daar zij er nooit iets van ondervonden hebben. Deze ware en eerlijke belijdenis van uitsluiting, zou eensklaps hun belijdenis ledig maken, en hen tot een wereldling verlagen. Maar dat kunnen zij, die overgegeven zijn, om de ere van de mensen te zoeken, niet dulden, want dat is er zo ver vandaan, dat zij liever de God des hemels lasteren, wanneer zij aan de huichelachtigheid van hun hart ontdekt worden, door hun boosheid openlijk voor de vergadering ten toon gesteld te zien. Saul, wil voor het volk geëerd worden, al wordt hij door God verworpen en al ziet hij een vreselijk oordeel voor zichzelf in de toekomst. Dit bewijst dat noch de aanvallen van de wrake Gods in deze wereld, noch de pijnen van de hel in de toekomst, ooit de hoogmoedige natuur zullen verootmoedigen. Getuige daarvan de hoogmoed en de hardnekkigheid van de duivelen, die sedert lange tijd met de banden hunner zonden, en de verschrikkingen Gods zijn (die de enige ondervinding van de Arminianen zijn) getuchtigd geworden, en altijd dezelfde blijven, en zullen blijven.

Naar de voorschriften van de wet te werken is de gewone bezigheid van ons allen, totdat de Heere in ons begint te werken, want van nature kennen wij geen anderen weg ten leven. De weg des geloofs is voor al wat leeft verborgen, en blijft ook bedekt voor alle vogels des hemels, Job 28: 21, totdat God dezelve ontdekt. Daarom keert zich ook, de ontwaakte ziel aanstonds tot het getuigenis en doet zijn best om de geboden te onderhouden. Dit is de enige weg die de mens recht toeschijnt, Spr. 14: 12, totdat hij beter onderwezen wordt. De wet ontdekt de mens zijn zonden, en werkt hem door het goede, de dood. Als hij nu ijverig werkt, zal hij er vroeger of later achter komen, dat hij erg zwak is, de wet zal hem om zijn halve werken veroordelen, en hem niet verder brengen. Velen blijven daar staan, en komen niet verder, gaan bij vele predikanten in onze dagen, voor nederige zielen door, en worden voor begenadigde zielen aangezien. Leraars, die de Geest

niet hebben, moeten met de letter werken, en zij die de verborgenheden niet verstaan, moeten met de voorschriften handelen. Daarop is het onvernederde hart gesteld, omdat het werk, in de ogen van de blinden, de roem niet uitsluit, en dat doet het geloof wel. Die de buitenkant het mooist vernist heeft, zal zeker tot zijnen naaste zeggen, *houdt u tot u zelf, want ik ben heiliger dan gij*, want ieder, die een dubbel aantal dode werken doet, wordt naar zijn mening, vrij gesteld, en ziet met verachting op de tollenaar neer. Dit kan men gemakkelijk verstaan, omdat tot op deze dag, het deksel op het hart van alle Mozes discipelen ligt. En daar zij verplicht zijn om altijd door het gordijn heen te kijken, schijnt hun de duisternis, licht, en het licht, duisternis, het kwade, goed, en het goede, kwaad toe. Jes. 5: 20. Alles schijnt hun aan hun zijde van het deksel, een PRIJS te zijn en alles wat aan de andere kant is, is voor hen een NIET. Petrus zegt *dat zij van verre niet zien*. Zij kunnen geen balk in hun eigen ogen, maar wel een splinter in eens anders ogen zien, sperren hun kaken wijd open en zwelgen zelfs een kemel door. Door dit deksel keken de Samaritanen heen, toen zij hun eigen oordeel voor waar hielden en Simon de tovenaars de grote kracht Gods noemden. De Joodse Schriftgeleerden deden hetzelfde toen zij de Goddelijke Meester, Beëlzebub, en een kwaaddoener, en zichzelf *Mozes discipelen* noemden. Dit was een afdoend bewijs, dat het deksel sterk op hen lag. Zij waren wijs en verstandig in hun eigen ogen, maar hun dwaze harten, waren verduisterd. Zij kenden de dag hunner bezoeking niet en wisten ook de tekenen van de tijden niet te onderscheiden, alzo waren de verborgenheden des koninkrijks, en de dingen die tot hun vrede dienden, voor hen verborgen.

En dit is met zeer velen, die van de waarheid, in deze dagen belijdenis doen, het geval. Er wordt rust gezocht in een nauwe plichtsbetrachting, in een welvoegelijk gedrag, in wettische, halve gehoorzaamheid en in ogendienst (dat alle dode werken zijn) en men vertrouwt in plaats van op de verdiensten van Christus, en de vernieuwende werkingen van de Heilige Geest, alleen op zichzelf. Maar, ach, mijnheer, de wilde olijftak moet wilde vruchten dragen, tenzij hij in de goede olijfboom ingeënt worde. Deze tak kan leven noch vrucht voortbrengen, totdat hij in de eeuwig gezegende Olijfboom, deelgenoot van Zijn sappen en vetigheid wordt. De ziel die van de wet verlost is, en met Christus is verenigd; die onder de heerschappij van de genade zich bevindt en door de Heilige Geest van de belofte wordt bewerkt en gaande gemaakt, kan niet dor noch onvruchtbaar zijn. Door Gods getrouwheid wordt zijn loof groen gehouden en houdt hij niet op vrucht te dragen.

Dat artikel des geloofs, genaamd, de NEDERDALING TER HEL van onze Heere, heeft noch steun noch grond in het boek Gods.

De menselijke natuur, in vereniging met de Godheid stervende, moet aan elke oneindige eis, beide van de wet en van de gerechtigheid, kunnen voldoen. De menselijke natuur, van eeuwigheid (in het voornemen Gods) toebereid, en tot eeuwige heerlijkheid bestemd, en haar vereniging tot in Christus dood, met Zijn eeuwige Godheid, moet voldoende zijn, om de uitverkoren van de eeuwige verdoemenis te verlossen. En dat is ook gebeurd. Door zijn bloed, zijn wij van alle eisen van de wrekende gerechtigheid, gerechtvaardigd, en door hetzelfde zijn wij ook beide van de toorn en de eeuwige dood, vrijgekocht.

De fabelachtige gevangenis, genaamd het VAGEVUUR, steunt op de nederdaling in de hel van onze Heere, welke fabel wonderlijk op de zielen van duizenden gewerkt heeft, wier ogen door de god dezer wereld verblind zijn en voor wie het licht des evangelies, verborgen wordt gehouden. Zijn HEILIGHEID, de paus, heeft dit vagevuur van een sleutel voorzien. Die vogelverschrikker, heeft menig gierigaard zijn kast doen openen als het op sterven aankwam. Hij houdt het talloos aantal van mishandelaars, steeds aan de gang, om de onveranderlijke besluiten Gods te veranderen Zijn onveranderlijke raad, in te trekken - de onbewegelijke en grote kloze, weg te doen - en de onveranderlijke staat van de dood om te keren. Dit ijdele werk, is echter niet ijdel geweest, want hopen geld zijn gegeven en aangenomen om een toelating UIT of een doorgang DOOR het VAGEVUUR te verkrijgen, hetgeen geen kleine winst aan dergelijke tovenaars heeft opgebracht.

Door HEL, of SCHEOL, wordt in de heilige Schrift, dikwijls het graf verstaan, zoals in Gen. 37: 35 en 42: 38, evenals in de meeste plaatsen, waar het eenvoudig en op zichzelf staande wordt uitgedrukt. Maar waar er de plaats en de staat van de verdoemden door aangeduid wordt, wordt er dikwijls een woord bijgevoegd, om het goed te kunnen onderscheiden. Zo leest men, bijvoorbeeld: "Hare genoden zijn in de DIEPTE, van de hel," Spr. 9: 18. „De hel en het VERDERF, zijn voor de ogen des Heeren.” Spreuk. 15:11. „Mijn toorn zal branden tot in de ONDERSTE HEL, „zij is DIEPER dan de hel”, wat zoudt gij dan weten? Job 11: 8. “De hel is naakt voor Hem, en het

VERDERF is niet voor Hem verborgen.” „ Hel, waar is uw overwinning?” „ Zal strafbaar zijn door het HELSE VUUR." Matth. 5: 22. "Lichaam en ziel VERDERVEN in de hel," Luk. 12: 5. „Hoe zult u de helse VERDOEMENIS ontvlieden?" Matth. 23: 33.

In al deze gedeelten van de Schrift, wordt de plaats van de verdoemden duidelijk beschreven, maar waar het woord, HEL, op Christus wordt toegepast, wordt het GRAF en niet de bodemloze put, bedoeld, zoals uit Ps. 16: 10 en Hand. 2: 27, blijkt.

„Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten enz. Kan daarop tegengeworpen worden, want, daar wordt van de ZIEL en niet van het LICHAAM, gesproken. Maar daarop antwoord ik, dat door het woord ZIEL, dikwijls de gehele menselijke natuur bedoeld wordt. Als er gezegd wordt dat „Hij Zijn ziel tot een schuldoffer zal stellen,” dat Hij om de arbeid van Zijn ziel, zaad zal zien,” en „dat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood,” Jes. 43: 10, 11 en 12, hebben deze uitdrukkingen betrekking op zijn gehele mensheid, want het lichaam, moet, noch kan van de offerande gescheiden of uitgesloten worden. Dat lichaam wordt “een onbevlekt Lam,” genoemd en door het bloed van dat Lam, wordt er gezegd, is de gemeente verlost en gekocht. Wanneer er van Abraham gezegd wordt, dat hij al de ZIELEN die hij in Haran gewonnen had, Gen. 12: 5, met zich nam, worden er niet alleen ZIELEN, maar gehele PERSONEN, bedoeld.

Somtijds wordt de ZIEL genoemd, als alleen het lichaam bedoeld wordt, zoals in Ps. 49: 15. „Maar God, zal mijn ziel van het geweld des grafs verlossen, want Hij zal mij aannemen.” En wederom, „ Want uw goedertierenheid is groot over mij, en Gij hebt mijn ziele uit het onderste des grafs, uitgerukt.” Ps. 86: 13.

Hieruit blijkt nu duidelijk, dat wanneer er gezegd wordt: Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten,” dat er van de gehele menselijke natuur in vereniging met de Godheid gesproken wordt, hetgeen door het laatste deel van de tekst verklaard wordt,, door te zeggen: “En Uw Heilige niet overgegeven om verderving te zien.”

Als men nu tegenwerpt dat de ziel van Christus, alleen zonder het lichaam en niets anders bedoeld wordt, laat dan zulke tegenwerpers ons eens uitleggen, in welke zin het lichaam in het afgetrokkene beschouwd, dat Heilige genoemd wordt, daar Adams lichaam, toen hij nog in onschuld leefde, een waar beeld van het lichaa van Christus was. Alzo zien wij dat het lichaam niet meer dan de helft, ja, het zwakste, laagste en minste gedeelte van de mensheid is, dat zijn oorsprong uit de aarde heeft; maar de ziel, haren oorsprong uit God heeft. De aarde is de moeder van het lichaam, maar God is de Vader van de geesten.

Hieruit is het duidelijk, dat de ZIEL, in die tekst, de gehele Christus insluit, hetgeen de uitdrukking, HEILIGE, genoeg te kennen geeft, welke nooit in de hel was, noch in de staat des doods gelaten werd. Door Hem toch, is de dood te niet gedaan. Hij, die het geweld des doods had, namelijk de duivel, is door Hem overwonnen. Hij is de Heere, beide van leven en dood, en draagt er de sleutelen van, welke sleutelen niet uit de hel gehaald, maar door God de Vader, op Hem gelegd zijn. „Mij is gegeven alle macht, in hemel en op aarde. Ik heb de sleutel van de hel en des doods.” Van de hel als Rechter van engelen en mensen, en des doods, als de Opstanding en het leven. De verdoemde geesten in de hel, en het stof in het graf, zullen Zijn stem horen en uitgaan.

U doet mij ook weten, dat u in tweeërlei opzicht een vreemdeling bent. Als u een vreemdeling bent uit een ver land, zo veel te beter, dan hebt u geen de minste kennis met iemand die u zoekt te misleiden. En bent u een vreemdeling in de beste zin dan bent u van Boven geboren, een inboorling van het hemels Jeruzalem en een vreemdeling in een vreemd land. En indien u deel hebt aan de genade (ten opzichte van God en Christus) bent u wel bekend, en (in die zin) geen vreemdeling meer. Maar een “medeburger van de heiligen, en een huisgenoot Gods.” Als het goede werk Gods in u begonnen is, houdt u dan dicht aan Hem, en zoek maar niet veel kennismaking. De formalist zal uw ijver verslappen: de wettische zal u boeien en kluisteren; de dwaalzieke zal uw oordeel beroeren en overbluffen; de verwaande huichelaar zal u verharden, en u uzelf goddeloos doen verheffen; de afwijker zal u uw geluk benijden, en u onrechtvaardig slaan, terwijl hij die veel gaven heeft, (en verstoken is van de genade) uw hoogmoed zal voeden, en u op zal blazen.

In deze korte verhandeling, kunt u mijn waarde vriend, iets zien van de werkelijkheid, de waarheid en de uitwerkselen van de leer van de verkiezing, die zo zeer veracht wordt. U belijdt dat God u verlost heeft van dan het farizeïsch verstand om te geloven, dat de gelovige onder de wet is als een regel des levens, en ook dat u al dat vruchteloze speelgoed van de ogendienaar en de dienstknecht,

aan een kant hebt gedaan. Daarom twijfel ik er niet aan of uw ziel is nederiger, uw consciëntie meer teder en uw vruchtbaarheid tot ere van Gods genade, door het ongeveinsd geloof; ja het is veel groter dan ooit tevoren.

U bent ook overtuigd, van de dwaling dat de Heere in de hel zou zijn afgedaald, en bent verlicht geworden om te zien, beide in het Oude- en Nieuwe Testament, dat de Heere in het vlees gekomen is, en dat u daarin uzelf mag verblijden. U ziet ook hierbij een man die jaren lang onder dezelfde bediening gezeten heeft, en geen vreemdeling gelijk gij, maar een Engelsman is, en die tot nog toe al het bedrog vast houdt, waarvan Gods genade u heeft vrij gemaakt. Zo leidt ons de Geest in alle waarheid, terwijl de andere een gebit in zijn kaken heeft, om hem te doen dwalen. De eerste zijn de laatsten en de laatsten zijn de eerste. Hij plaatst zich op de hoogste zetel en neemt toch de laagste plaats in, terwijl de nederige en leerzame ziel geboden wordt in tegenwoordigheid van de vorst, hoger op te gaan. De talenten worden de genadeloze ontnomen, en gegeven aan hen, die genade bezitten, en die overvloediger hebben; terwijl de ledige belijder, van hetgeen dat hij had, beroofd wordt, en naakt loopt, in zover dat de eenvoudige, die hem vroeger bewonderde, zijn schande ziet. Terwijl de een op de rots bouwt en beide de grondlegger en het fundament zegent, maakt de andere die „tot een steen des aanstoots en een rots van de ergernis.” De bloeiende belijder of groene boom, droogt op en de dorre boom wordt bloeiende gemaakt. De een draagt trossen, waarin een zegen is, een ander brengt druiven voort, met gal en alsem, en dat beide onder het schijnsel van dezelfde zon. Maar zo is het, en zo zal het zijn tot de oogst. Judas moest ontdekt en uitgedreven worden, opdat Matthias hem mocht opvolgen. Vasthi moest worden afgezet, opdat Esther, (die beter was dan zij) zou verhoogd worden. Haman, werd op eigen kosten gehangen, opdat Mordechai van de poort naar de schatkamer, en van de zak tot het koninklijk kleed, zou geleid worden.

Mr. Loud, wordt in de sterkte des Satans gehouden, terwijl Fixsen die in de gevangenis zat, er uit moet komen om zichzelf te vertonen. Zo moet het gaan met hen, “tot wier ere de Koning een welbehagen heeft.”

Ik dank God voor iedere huichelaar die openbaar gemaakt wordt, en ik dank Hem voor iedere ziel in welker consciëntie Hij mij openbaar maakt. Een leraar wordt zowel gezonden om uit te roeien als om te planten; om neer te werpen, zoowel als op te bouwen. En daar God mij gebruikt om het snode van het kostelijke te scheiden en het koren van het kaf te zuiveren, zal ik, als Gods mond, zijn. „Wie is tot deze dingen bekwaam?” „Onze bekwaamheid is uit God.”

En waar zullen wij deze zaken opgelost krijgen? Niet, in de vrije wil. Mr. Loud, wil groot zijn, en u klein; hij wijs en u dwaas, opdat gij wijs moogt worden; hij, zoekt de ere van mensen, gij de ere Gods; hij wenst te verstrooien en te verdelen en gij, samen te verenigen en te vergaderen; hij haat het licht en schuwt het, en u komt tot hetzelfde; hij lastert mij omdat ik de waarheid spreek, terwijl de waarheid u vrij maakt; hij is en wil teleurgesteld worden, en u wilt vinden en vindt wat u nooit verwacht had. Zo is het dan, “niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar Gods, Die barmhartig is, dien Hij wil barmhartig zijn en die verhardt, dien Hij verharden wil.”

Hier zijn wij verplicht alle dingen op hun rechte grondslag te plaatsen. Schrijf ze toe aan, vestig ze op en laat ze over aan de absolute, soevereine, en onnaspeurlijke wille Gods, die met het Zijne doet, wat Hij wil.

Te geloven in, nederig te erkennen, en zich te onderwerpen aan de soevereine en goede wil van God in Christus Jezus, is de hoogste daad van de gehoorzaamheid van een heilige. Maar hij, die er tegen spreekt, tegen twist en de geopenbaarde wil van God wederstaat, en daartegen goddeloos redekavelt, doet het werk van een duivel en van een opstandeling.

Maar God heeft ons gewillig gemaakt op de dag van Zijn heirkraft, en Christus “heeft gaven genomen, om uit te delen aan de wederhorigen, opdat de Heere God eeuwig onder hen wonen mocht.”

De Heere Jezus Christus, zij uw Profeet, uw Priester, uw Koning en uw enige Bestuurder. Dan zult u gezegend zijn en het zal u wel gaan.

Genade en vrede zij met u!

Voor eeuwig, de uwe,

William Huntington S. S.

**Het Arminiaanse geraamte
of
de Arminiaan ontzenuwd en ontleed**

INHOUD

OPDRACHT

1. Algemene Liefde achtervolgd en gegrepen
2. Algemene Liefde ondervraagd
3. Algemene Liefde onderzocht en veroordeeld
4. De Redevoering van de Rechter
5. De Raadpleging van de Gezworenen van het Gericht
6. Het vonnis

Opdracht

Aan de vergaderingen der Gemeente van Christus onder welke ik arbeid, te Providence Kapel - *in de Monkwelstraat - en te Richmond in Surrey* - worde vrede vermenigvuldigd!

Waarde broeders en zusters in het geloof!

Geleerdheid of welsprekendheid weet u, dat ik niet bezit, maar wat ik heb, geef ik u. Ik bied u hier het *Arminiaanse Geraamte* aan, met een bericht van de ontleding van Arminius, hetwelk ik hoop dat God zal goedkeuren en u tot zegen stellen. Ik ben goed bekend met al het vergiftigd wapentuig, hetwelk de boosheid zal gebruiken; ik heb neergezeten en de kosten overrekend, eer ik begon te bouwen; en heb bevonden dat de uitkomst slecht is en wat bij de mensen hooggeschat wordt, een gruwel voor Gods aangezicht is. God is aan mijn zijde, *ik zal niet vrezen; wat kan de mens mij doen?*

Ik heb geschreven wat ik geloof de waarheid te zijn; en de waarachtige lip zal bevestigd worden op aarde, ofschoon er zich tienduizend tegen verzetten. En ene leugenachtige tong is slechts voor een ogenblik, alhoewel de gehele wereld die ondersteunt. Ik heb in sommige zaken getracht, de jeugdige Elihu met Job te vergelijken; dit is, niemands aangezicht aan te nemen, noch bijnamen tot de mens te gebruiken, want in kort zou mijn Maker Mij wegnemen, Job 32: 21, 22.

Ik weet dat het sommigen van u, die eenvoudige zielen, maar wat kortzichtig bent, beter zou bevallen, als er liefelijker zaken, ene zachtere taal, en minder vurige ijver in was. Waarop ik antwoord: hoewel enige oprechte mensen hierover verwonderd mogen zijn, zo zal nochtans de onschuldige zich tegen de huichelaar opmaken. Job 17: 8. Ik wens geen mensenbehaging te bedoelen; Christus alleen is mijn Meester; het is op Hem dat ik zie om mijn loon, en voor Hem moet ik staan of vallen. De Godgeleerdheid en de taal heb ik op mijn knieën, in antwoord op het gebed, en door ijverige studie verkregen; en wanneer gij het doorlezen hebt, ben ik bereid mij op uw geweten te beroepen, of de leer en de bevinding uit de hemel is of uit de mensen. Als zij uit de mensen is, zullen de Arminianen ze beminnen, ofschoon ze zeker teniet zal gaan; maar zo zij uit God is, zullen ze dezelve haten, ofschoon zij niet omvergeworpen kan worden.

Hiervan ben ik zeker, de leerstellingen, welke ik hier beschreven heb, zijn niet naar de mens; want ik heb ze niet van de mensen geleerd, ook werden zij mij niet anders onderwezen dan door de openbaring van Jezus Christus. Want ik had reeds enige maanden in de heerlijke vrijheid van het Evangelie verkeerd, voordat ik het Evangelie nog eenmaal ging horen verkondigen; en uit deze overweging ben ik vurig gehecht aan de zalige onderwijzing van die grote profeet der gemeente, Christus Jezus mijn Heere; en stem ten allerhartelijkste overeen met de Godvruchtige Job, in zijn belijdenis en vraag: zie, God verhoogt door Zijn kracht; wie is een Leraar gelijk Hij? Job 36: 22.

Sommigen mogen zeggen, dat het verwaand is van zulk een zuigeling als ik ben, om zulk ene hoofddwaling aan te vallen. Waarop ik antwoord dat God soms uit de mond der kinderkens en der zuigelingen sterkte grondvest om Zijn lof te verkondigen, *om de vijand en wraakgierige te doen ophouden*, Psalm 8: 3, Matth. 21: 16.

Maar wellicht is mijn lezer iemand van die mensen die hoop hebben op behoud van de hele wereld, hetzij zij de waarheid, of de leugen vasthouden. Indien uw geloof aldus gefundeerd is, is zijn grondslag niets dan valsheid, en God zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overlopen, Jes. 28: 17. Ziet daarom toe, dat gij niet verdrinkt in verwoesting en verderfenis. Zo'n valse hoop, en zulk een Evangelie, is alles het uwe - zij kwam nimmer van God. Als uw ziel geleden had onder de gestrengheid der wet, gelijk sommigen dit hebben, en uw verlossing van schuld en toorn tot uw hart was gekomen door het geloof in de verzoeningsofferande van Christus, dan zou diezelfde Geest die het geloof in u wrocht u in de waarheid van Gods uitverkiezing geleid hebben, opdat God al de eer zou ontvangen, en alle roem worden uitgesloten. Zo dit uw zalige bevinding is, zult gij ijverig voor de waarheid zijn, en als een goed krijgsknecht van Christus, de goede strijd strijden, en strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Maar als uw godsdienst alleen in vertrouwen bestaat, en het ene onverschillige zaak bij u is, waar gij in bevestigd bent, in de waarheid of in de dwaling, zo heeft uw godsdienst volstrekt geen wortel in Christus; gij zoudt alles willen verkopen voor minder dan dertig zilverlingen: ja zelfs, om een stuk brood zoudt gij overtreden; want uw geloof bestaat in

menselijke wijsheid, niet in de kracht Gods: en daarom kan uw geloof niet echt, noch haar grondslag stevig zijn.

Elke wezenlijke waarheid die wij laten varen is een eindeloos verlies; en wij aanschouwen dagelijks een ontzettend afkeren van de leerstukken van het Evangelie. De dwalingen winnen grond; en de kampvechters voor de waarheid zijn slechts weinigen in getal, vergeleken bij het andere heirleger. Zo u door het geloof een kind van God bent, ziet dan op de grondslag daarvan. Hebt u het geloof der uitverkorenen van God? Laat de verkiezing haar grondslag zijn. Hebt u een overwinnend geloof? Uw overwinning ligt in des Zaligmakers arm. Hebt u een reinigend geloof? Dan krijgt het geloof haar reinigende kracht uit het bloed eens Zaligmakers. Geef niets een van deze waarheden over; want als wij denken dat de waarheid niet waardig is er voor te strijden, kunnen wij verwachten dat de Geest Zijn vleugelen klapwiekt, en van ons wegvliegt. U leest van enen vogel in de lucht die een stem heeft, en van datgene dat vleugelen heeft dat ene zaak verklaard; en wee over onze zielen zo God van ons uitgaat.

Maar als u de leerstukken hierin vervat, niet kunt verdragen, moet u wachten tot de dag des gericht, wanneer het Evangelienet zal getrokken worden naar het einde van de tijd - haar laatste oever - en dan zult u de ganse nakomelingschap van Adam vergaderd zien in het dal dat genoemd wordt het dal der beslissing; wellicht zo geheten omdat de Heere de langdurige strijd zal beslissen tussen de kinderen Gods en die des vleses, aangaande de leerstukken der vrijmachtige genade en der gevallen natuur: slaat de sikkel aan; want de oogst is rijp geworden: komt aan, daal een af; want de pers is vol, en de perskuipen lopen over, want hun boosheid is groot. *Menigten, menigten, in het dal der dorswagens: want de dag des Heeren is nabij in het dal der dorswagens*, Joël 3: 13. God heeft een twist met de volken, Jer. 25: 31; *en Zijn dienaren zullen Zijn volk onderscheid leren tussen het heilige en het onheilige; en over ene twistzaak zullen zij staan om te richten*, Ezech. 44: 23, 24. Gods raadsbesluiten zullen niet altijd *afgrijselijke*, en ene eeuwige gerechtigheid niet altijd *onzin* genoemd worden. Wraakzuchtige gerechtigheid zal de twist der vrijmachtige genade wreken zodra als de oude tijd de dag der wraak des Heeren, het jaar der verdelgingen om Sions twistzaak, zal aanbrengen, Jes. 34. 8. Wat u te zeggen hebt tegen de hierin vervatte waarheden zal mij zeer weinig bekommeren: Gods goedkeuring en het getuigenis van een goed geweten, zijn voldoende om elk getrouw dienstknecht des Heeren te ondersteunen onder de gesel der tong.

Naar alle waarschijnlijkheid zal mijn lezer enige herhalingen van dezelfde zaken in mijn boek vinden, hetwelk gemakkelijk te verantwoorden is; omdat, wanneer ik verwaardigd ben geworden met een grote toevloed van stof, ik dikwijls genoodzaakt ben geweest de bron te stoppen, teneinde ene redevoering te bestuderen; en zes, zeven, of acht malen in ene week te prediken, in plaatsen die ver van elkaar verwijderd liggen, is dikwijls een beletsel in mijn weg geweest. Want, als ik er toe kwam om weer te gaan zitten, heb ik vergeten wat ik behandeld had, en het verliep enige tijd voordat ik mijn kruik weer aan de bron kon krijgen. Ik heb ook vele bezoekers gehad die mij ophielden, en vele brieven te schrijven, gepaard bij vele ziekten in mijn huisgezin, heeft mij dikwijls genoodzaakt de gehele nacht op te blijven om te schrijven.

Ik geloof dat dit werk zeer beledigend voor de duivel zal zijn, omdat ik dikwijls heftig aangevallen ben sedert ik er aan gearbeid heb; maar zij die God eren, zal God eren. Ik denk ook, dat het voor sommigen ene troost zal zijn, omdat ik soms zelf veel vertroost ben. En ik hoop dat het niet geheel en al zonder kracht zal zijn, omdat ik het meeste daarvan op mijn knieën ontving, in antwoord op het gebed; en wij weten dat God nooit enen steen voor brood, noch ene slang voor ene vis geeft.

Ik heb meer werkjes onderhanden, en zal ze zo spoedig mogelijk afwerken, en zij zullen de wereld te kennen geven wat God aan mijn ziel gedaan heeft. Al de dwalingen welke u in dit boek vindt erken ik de mijne te zijn; wat de waarheid is hoop ik nimmer over te geven. Indien u stichting of vertroosting ontvangt bent u zulks aan genade verschuldigd: wanneer het wel met u is, gedenk Jozef dan. Veroordeel het niet voordat u het doorgelezen hebt; en indien u dan kunt bewijzen dat de duivel de schrijver bestuurd heeft, wens ik dat u en de gehele Christelijke wereld de pen daartegen op zullen nemen, maar als het uit God is kan niemand het omverwerpen. Zo u meent dat ik de raad verdonkerd heb door woorden zonder verstand, mag God uw hart neigen om neer te zitten om ene betere en duidelijker verhandeling te schrijven: ik zal bereidvaardig intekenaar

worden, en elke poging die in mijn macht is aanwenden om het werk te verspreiden. Want waarom zou de waarheid op de straten struikelen voor de leerlingen der duivelen, terwijl haar verdedigers, zoals Manóach en zijn vrouw, slechts toeschouwers zijn?

Uit de waarheid slechts voor ons zelf zaligheid te verwachten zonder acht te geven op het opkomend geslacht, is gelijk Efraïm ledige wijnstokken te zijn, en slechts voor onszelf vrucht te dragen. Maar als God ons verruiming van het hart schenkt, gelijk Hij zulks aan Salomo deed, *vergeleken bij het zand aan de oever der zee*, zullen wij al de uitverkorenen in onze harten opnemen, tot op het einde des tijd - de uiterste oever van deze verwarde en door zonde wanordelijke wereld. Daarom behoren wij te strijden voor Gods waarheid, en onze getuigenissen op schrift na te laten, opdat anderen die na ons komen, in onze voetstappen wandelen mogen; en geen boekdelen van vrije wil, menselijke verdiensten, en een vracht onzin achterlaten. Wij kunnen verzekerd zijn, dat zij genoeg van dit kaf in hun harten mee zullen brengen als zij in deze wereld komen, daarom behoeven wij aan hun invloed niet toe te voegen. Ik twijfel niet of velen van het opkomend geslacht zullen, wanneer zij door genade geroepen zullen worden, en enige der verhandelingen van hun vaderen lezen over de vrije wil en de zondeloze volmaaktheid uitroepen, gelijk de heidenen in de dagen vanouds: *immers hebben onze vaders de leugen erfelijke bezeten*, Jer. 16: 19.

Het is ongetwijfeld onze plicht om te bidden om de uitbreiding van Christus koninkrijk, en om meer licht en kennis der waarheid, dag en nacht in Gods wijngaard te arbeiden, en milddadig te zijn jegens de nooddriftigen met al onze macht; maar nooit om tegen Gods voorbeschikking te strijden, teneinde opstandelingen te behagen, noch de Bijbel te doen overeenstemmen met de hoogmoed van de ellendige en verdorven natuur: de mens die zulks doet is aan de satan vermaagschapt, en in de strijd der duivelen werkzaam; *Die zich aangordt beroeme zich niet als die zich losmaakt*, 1 Kon. 20:11.

Ik weet dat sommigen van u, onder wie ik arbeid, doortrokken zijn van die verfoeilijke leer die *vrije wil* genoemd wordt, en uw leven en wandel verkondigen het even luid als uw tong; want het is zichtbaar dat de wereld het hare liefheeft, en dat u haar liefhebt; listig zijnde, heb ik sommigen van u, die van dat gehalte zijn, met list gevangen. Over vrije wil en goede werken te spreken, terwijl de voeten naar de boosheid lopen, is niets dan de bazuin eens huichelaars te doen klinken. Ik ben verzekerd dat u deze satanische streek uit mijn mond, zo min als uit mijn leven geleerd hebt.

Ik acht het mijn plicht, zolang ik in deze tabernakel ben, uw rein geweten bij wijze van herinnering op te wekken, opdat u niet weggevoerd wordt met de dwalingen der bozen, en zo uit uw eigen standvastheid valt.

Als God in Zijn oneindige barmhartigheid u van het Arminianisme, Arianisme en Antinomianisme beware, zal ik geloven dat u inderdaad ware Christenen bent. Ik stel de dwalingen van het Arminianisme op de voorgrond, omdat de anderen niet zo goed vermomd zijn als deze. Terwijl de Arminiaan u de leerstukken van vrijmachtige genade ontrooft, stopt hij de fabel van zondeloze volmaaktheid in uw hand, als een rateltje om u te vermaken, terwijl hij uw geweten ontrooft en uitplundert; en, terwijl hij u leert de vrijmachtige wil van God te weerstaan, tracht hij uw oren te strelen met de vrije wil. Maar de Ariaan is meer openbaar; hij verkondigt aan elke voorbijganger dat hij een dwaas is. Evenwel spannen zij alle drie samen tegen Christus; de Arminiaan roept zijn eigen verdienste uit; de Ariaan roept zijn eigen Goddelijkheid uit; en de Antinomiaan roept de openbaring van zijn eigen hart uit. Mag God hun harten tot de waarheid keren, en uw zielen bewaren voor hun dwalingen.

Maak u niet knorrig omdat ik mij vijanden verwek; het is mij beter om der waarheidswil van de gehele wereld gehaat te worden, dan ene week lang te liggen onder de vrees van Gods wraak, en de gestrengte, zweepslagen van een schuldig geweten: Wanneer God vrede geeft, wie kan dan beroering verwekken? De geest van een mens kan elke uitwendige verdrukking weerstaan, maar een verwonde geest kan niemand verdragen.

De vrijmacht der Goddelijke genade, ten toon gespreid in de openbaring van Christus aan mijn ziel, was de eerste zaligmakende waarheid welke God immer aan mij bekend maakte; en daar ik

niet één persoon onder duizend kon vinden, die ooit dezelfde kracht had gezien of gevoeld, overtuigde mij zulks nog meer dat wat God aan mij gedaan had, ene vrijmachtige daad was. Ik ben er toen meer in bevestigd, omdat zij aan mij geopenbaard werd, die dit nooit verwachtte, en aan duizenden onthouden wordt die hard werken om het te verkrijgen. Deze dingen leidden mij om te zien dat het renperk niet is voor de snelle, noch de strijd voor de sterke, maar dat beide, de prijs en de overwinning, Godes zijn, die genade bewijst. Deze en andere daaraan verbondene leerstukken, door God zelf aan mijn ziel geopenbaard zijnde, geloof ik dat ik plichtshalve verbonden ben te handhaven en te verdedigen, met zulke bekwaamheden als met welke het God zal goedvinden mij toe te rusten.

Voor mijn eigen Meester wens ik te staan of te vallen; en indien dit mijn getuigenis, aangaande Zijn vrijmacht, een vals getuigenis is, heeft Hij genoegzame wijsheid om het omver te werpen, en voldoende macht om mij daarvoor te straffen. Maar ik weet dat zulks het getuigenis is, hetwelk Hij aan mij openbaarde; het getuigenis dat in mijn geweten ingedrukt is; het getuigenis van Zijn eigen woord en Geest; het getuigenis dat Hij zelf gaf, het getuigenis dat God altijd zal eren, en het getuigenis dat Hij nooit versmaadde te, erkennen, en nooit zal versmaden.

Het Arminianisme verduistert tegenwoordig allertreurigst de waarheid Gods. Pausgezindheid en dat stelsel zal op zekere dag zich verenigen onder één ontplooiende banier, en uit elk heirleger zullen de uitverkorenen van God op zekere dag geroepen worden, en hen zal een genoegzaam licht geschonken worden, om de vijanden hunner vrijheid te ontdekken, waartoe zij door een verbond van vrijmachtige genade voorverordineerd waren. Deze dingen overwegende, hebben mij geleid om vele getuigen in te voeren tegen Algemene liefde, teneinde het vonnis een weinig meer aandrang te doen hebben in de ontfermende ingewanden der weerspannige natuur.

Indien mijn lezer verlangend is, om te vernemen wat ik bedoel door de uitdrukking *Algemene Liefde*, dan zij het hem bekend dat ik die liefde en edelmoedigheid niet bedoel, die door de tweede tafel der zedelijke wet vereist wordt, dat zij verre. Want ik weet dat in die zin de mens zijn naaste gelijk als zichzelf moet liefhebben; en zo hij in de mogelijkheid verkeert, behoort hij zulks te bewijzen door ene edelmoedige tehulpkoming van hem in zijn noden.

Ook bedoel ik niet die genegenheid die elke bekeerde ziel zijn naasten behoort te betonen, door hem te bestraffen, te vermanen, voor hem te bidden, of hem het Woord des levens voor te houden, hetwelk (indien het door God gezegend wordt tot zijn bekering) die liefde is welke ene menigte van zonde bedekt. In dit opzicht zou ik mij kunnen opofferen en opgeofferd willen zijn voor mijn naaste, en zo ijverig gearbeid, en evenveel geleden willen hebben tot nut van hun zielen, als zij, die voorgeven de ingewanden der barmhartigheid Gods te overtreffen in het belang van zondaren. Maar de Algemene Liefde waarop in dit werk gedoeld wordt, is die voorgewende liefde van valse belijders, die strijden voor de zaligheid der gehele wereld en twisten tegen de vrijmacht Gods, en tegen Zijn woord met betrekking tot die vrijmacht. Voorwaar, indien deze geest van God kwam, dan zou dezelve nooit tegen Zijn vrijmachtige wil twisten.

De Zaligmaker bestrafte dit in Petrus als uit de duivel komende: *Ga weg achter mij, satanas! u zijt mij een aanstoot; want u bedenkt niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn*, Matth. 16: 23. Zo toont de Zaligmaker dat elke geest, die partij kiest voor vlees en bloed, en de wil van God weerstreeft, uit de duivel zelf is.

Zulke mensen schijnen God bij zichzelf at te meten, omdat zij voorwenden zoveel liefde te bewijzen aan afvallige opstandelingen, en aan hen die het veroordeelde beeld van Adam dragen. Zij menen dat Gods eeuwige liefde in dit hun voorgewend kanaal moet stromen, en dat God eveneens is als zij zelf zijn; om welke ellendige, vergelijking God zegt, *dat Hij ze bestraffen zal*, Psalm 50: 21. Uit deze voorgewende liefde, bezielde met een geest van opstand tegen God, komen al de algemene leerstellingen voort, waar wij in onze dagen van horen. Gods liefde, die zich in elke eeuw onderscheidende heeft vertoond, is op het gehele menselijke geslacht gevestigd, zo zeggen zij ons; wanneer de Zaligmaker die verklaart vrijmachtig te zijn; *want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren*. Matth. 20: 16. Sommigen verklaren dat God allen gelijkelijk verkoos, indien er zulk ene verkiezing bestaan kan: maar de Zaligmaker zegt, *dat Hij Zijn volk uit de wereld uitverkoren heeft*. Joh. 15: 19.

Zij zeggen ons dat Christus alle mensen verlost; terwijl de Schrift verklaart *dat God Zijn uitverkorenen uit de mensen verlost*. Openb. 14: 4. Indien God sommigen uit de anderen verlost, dan waren zij, waar de uitverkorenen uit verlost zijn, niet verlost. Toen God Egypte gaf tot een losprijs voor Israël gaf Hij geen losprijs voor Egypte. *Als de goddeloze een rantsoen is voor de rechtvaardige, en de trouweloze voor de oprechte*, (Spreuk 21: 18) dan hadden die boze goddelozen geen rantsoen dat voor hen betaald werd, hoe ook de leer der algemene verzoening ijverig wordt opgedrongen.

Maar ik daag de wereld uit om één schriftuurplaats aan te wijzen om dit te bewijzen. Christus zegt: ik stel Mijn leven voor de schapen. Joh. 10: 15. Maar allen zijn geen schapen. Zij, die de uitverkoren kudde Gods uitmaken, zijn verlost; ik stel Mijn leven voor de schapen. Allen waarvoor de Zaligmaker stierf waren ten leven verordeneerd; en zij die dus uitverkoren en verlost zijn, moeten gebracht worden tot het ontvangen der genade van het geloof; want er geloofden zovelen als er verordeneerd waren tot het eeuwige leven. Hand. 13:48. Maar sommigen zijn niet uitverkoren; deze zijn geen schapen, daarom wordt de gave van het geloof hen onthouden. *Maar gijlieden gelooft niet, want u zijt niet van Mijn schapen, gelijk Ik u gezegd heb*. Joh. 10: 26. Christus had hen in het 12de vers huurlingen genoemd, en in de volgende plaats zei Hij hen, dat zij niet van Zijn schapen waren; en dat was de oorzaak waarom de gave van het geloof hen onthouden werd: wanneer de joden dit hoorden, namen zij stenen op om Hem te stenigen. Joh. 10: 3 1.

Gelijk de algemene verzoening niet uit de Bijbel kan bewezen worden, ben ik verzekerd dat zij niet opgevat noch bewezen kan worden, uit enige opmerkingen, die gemaakt kunnen worden uit het gedrag van de wereld; want het merendeel der mensheid geeft ons geen bewijs, door hun gedrag, dat zij gewassen zijn in het bloed eens Verlossers, of dat zij verlost zijn uit hun ijdele wandeling. 1 Petrus 1: 18.

Zo worden deze algemene ingewanden der verdorven natuur, die zo algemeen klinken in hun ontfermingen jegens de bewoners der aarde en der hel, opgericht als een maatstaf voor God om naar te werken, hebbende de leringen van algemene genade en algemene verlossing gebaard, welke ik geloof dat niets dan algemene leugens zijn.

Daarom besluit ik, dat de lieden die voorwenden zoveel liefde voor zondaars te koesteren, de genade Gods, en de verlossing des Zaligmakers, doen overhellen tot enen maatstaf, dat zij ene voorgewende liefde is, die niet van God komt, maar uit henzelf, omdat zij de valsheid meer dan de waarheid begunstigt; en, terwijl zij de algemene genade uitbazuint, spreekt zij een vals getuigenis, weerspreekt de schrift, en strijdt tegen de vrijmacht Gods, in het verdraaien van Zijn woord om mensen te behagen. Voorwaar, *er is geen wijsheid, en er is geen verstand, en er is geen raad tegen de Heere*, Spreuk 21: 30.

Ik vrees dat sommigen zo dapper hebben gestreden voor *algemene verlossing*, dat zij *de bijzondere* verwaarloosd hebben. Elk mens, dat behouden is, moet de verlossing voor zichzelf ondervinden; zij moet gekend worden door elk bijzonder schaap van des Zaligmakers schaapskooi. Algemene verlossing zal slechts weinig troost verschaffen voor iemand die in opstand is tegen God, die veroordeeld wordt door zijn eigen geweten, en die nooit gereinigd werd van zijn schuld, noch verlost uit zijn ijdele wandeling. Zo wordt de verlossing bijzonder voor elk uitverkoren vat: ook kan zij nooit worden bewezen algemeen te zijn, voor dat wij de algemene getuigenis van elk mens in de wereld hebben gekregen, dat zij die hebben ontvangen, waarvan ik voor het tegenwoordige geen waarschijnlijkheid zie.

Lezer, vaarwel. Vrede en waarheid zij met u; terwijl ik verblijf de uwe om u te dienen, met hetgeen ik heb.

William Huntington S.S.

Het Arminiaanse geraamte
of
de Arminiaan ontzenuwd en ontleed

1. Algemene Liefde achtervolgd en gegrepen

Beproeft de geesten of ze uit God zijn. 1 Joh. 4: 1.

Wel, uit welke fontein vloeit deze **Algemene Liefde**, die zelfs de ingewanden des Almachtigen schijnt te overtreffen? God zelf heeft verklaard dat Zijn liefde onderscheidend is; Jakob heb Ik gehad, maar Ezau heb Ik gehaat, Mal. 1: 2. Rom. 9: 13. Maar is de eeuwige liefde der Godheid op het gehele menselijke geslacht gevestigd?

Ik antwoord: Nee. Een dwalende gemeente, of ene geestelijke hoer, *is één van de diepe putten waarin zij vallen op wie de Heere vergramd is.* Spreuk. 22: 14. Daar nu de Schrift verklaart *dat sommigen gehaat worden, en dat de Heere op anderen vergramd is*, kan het de liefde Gods uitgestort in het hart door de Heilige Geest niet zijn, die zo teer schijnt jegens weerspanningen en zo woedend tegen de raadsbesluiten en tegen de gehoorzame en koningsgezinde onderdanen van de Koning der koningen.

Daar God de Fontein van deze liefde niet blijkt te zijn, moet zij uit ene verdorven bron ontspringen. Ik geloof dat de duivel, werkende op de natuurlijke driften van de mens, velen bedrogen heeft en dat hij een blinkend gewaad zowel als ene gespleten poot kan vertonen. Sommigen, wier overtuigingen echt en diepgaande zijn, zal hij bezig houden met vreselijke aanvallen, en achtervolgen met vurige pijlen. Hij kan zich ook veranderen in een engel des lichts, en handelen op geheel andere wijze. In dit gewaad werkt hij op de vleeselijke driften van velen en vervult hen met medelijden over allen die zijn beeld dragen; maar wapent hen met boosaardigheid tegen God, en tegen diegenen welke het helderst blinken in Christus Jezus.

Deze onschriftuurlijke liefde bleek in Izébel de koningin, die vier honderd profeten van de satan aan haar eigen tafel spijzigde, maar echter niet wilde dulden dat één profeet Gods op aarde leefde. Toen de oordelen Gods op haar gunstelingen neervielen om de toverij, bruisten haar tedere driften zo hevig, over deze jammerlijke ellendelingen, dat zij haar ziel wilde blootstellen aan de gehele wraak van de hemel in het wreken van hun bloed: Zo doen mij de goden, en doen zo daartoe; voorzeker, ik zal morgen om deze tijd Elia's ziel stellen als de ziel van één hunner. 1 Kon. 19: 2.

Zij had zich evenwel vergist; zij kon het leven van Elia niet gelijk een hunner maken, omdat hij een uitverkoren vat was; evenmin kon zijn eigen gebed, in ene kwade luim opgezonden, Gods onherroepelijk raadsbesluit veranderen. 1 Kon. 19: 3. ja zelfs, schoon bij verzocht om te sterven, betuigende dat hij van nature niet beter was dan zijn vaderen, nochtans wordt zijn gebed niet beantwoord, omdat hij verkeerd vroeg. Hij sterft noch overeenkomstig Izébel bedreiging, noch in antwoord op zijn eigen gebed; maar gaat op ene nieuwe wijze naar de hemel, naar Gods voorbeschikking. Daar deze liefdesgenegenheid zozeer in Izébel brandden jegens de laaghartigste der stervelingen, hebben wij grote reden om te geloven, dat zij in haar tere boezem opgewekt werden door die geest, waarmee zij zo gemeenzaam was. Het blijkt dat beide, haar titel en haar bezittingen, samen met haar gehele godsdienst, van de satan kwamen en volgens de beeltenis, door de Heilige Geest van haar geschetst, was zij de moeder der toverij, de voedster der tovenaars, ene moordnares der heiligen, ene vijandin van Christus, ene lekkernij voor de honden, en een deel voor de duivelen.

Deze algemene liefde, doortrokken van opstand tegen God, is dikwijls, onder de verzoeking van de satan, wonderlijk gebleken in vele uitstekende heiligen Gods. Onderscheiden zijn de ingevingen van de satan in zulken die de Heere vrezen, en gewoonlijk gepast naar de toestand des gemoeds en de gesteldheid des persoons; maar alle werkzaamheden, die harde gedachten van Christus verwekken, opstand tegen Hem veroorzaken, of enigmatermate onze achting voor Hem verminderen, komen allerzekerst van de duivel en van onszelf. Daar is geen wijsheid, en er is geen verstand, en er is geen raad tegen de Heere, in Zijn woord. Spreuk 21:30. Wanneer deze strik gespannen is in de raad van de satan, teneinde Gods dienaren aan te zetten om hun aangezichten tegen Hem te

verharden, heeft God dit gewoonlijk op ene bestraffende wijze verbroken, en Zijn arme heiligen daaruit verlost. Maar dit schijnt mij toe een van de sterke houvasten van de satan te zijn voor velen, en ik vrees dat velen er in leven en sterven. Die ziel zal nooit gezegd kunnen worden besneden te zijn, om God lief te hebben met zijn gehele hart, wiens teerheid ontdekt wordt ten behoeve der bozen, en die zich verhardt tegen God en Zijn uitverkorenen.

Samuël zelf een man van God afgebeden door zijn Godvruchtige moeder, en van de wieg af aan Hem toegewijd; een profeet wiens woord nooit vruchteloos was, en een van de helderste beelden uit de Bijbel, schijnt voor ene wijle tijd in dit net van de satan verward te zijn geweest. Samuël vond die Saul, die tot een spreekwoord was geworden omdat hij onder de profeten verscheen - die hij op Gods bevel gezalfd had, met zalfolie uit ene kruik, om de broosheid van zijn koninkrijk, en zijn glibberige standplaats aan te tonen; aan wie God een ander hart gaf (1 Sam. 10: 9) ter regering en tot de oorlog maar geen nieuw hart, zoals een heilige ontvangt (Ezech. 36: 26); en wetende dat hij een ander mens was geworden (1 Sam. 10: 6) maar geen nieuw schepsel in Christus (2 Kor. 5: 17), bewogen de gedachten aangaande Gods verwerping van Saul, om koning te zijn, zo hevig de ingewanden van het natuurlijk medelijden van Samuël, dat hij de gehele nacht door zat te wenen om Saul, *dien Ik toch verworpen heb, dat hij geen koning zij?* (1 Sam. 16:1). *Ik gaf u een koning in Mijn toorn, en nam hem weg in Mijn verbolgenheid.* Hos. 13: 11. Indien deze genegenheden voor Saul voortgevloeid waren uit een Goddelijke invloed, dan zou God ze voorzeker niet bestraft hebben.

David zelf schijnt in deze strik verward te zijn geweest. Hij gelast dat Israël zal geteld worden; en God gebood dat elke ziel die geteld was een halve sikkels voor zijn hoofd zou betalen, als een offer aan God, die hen van enen bijna verstorvene verwekt had (Exod. 30: 13) om te zijn in menigte als de sterren van de hemel, en als het zand dat aan de oever der zee is, hetwelk ontelbaar is. Heb. 11:12. Dit schijnt gedaan te zijn als een offer, om de getrouwheid Gods te erkennen in Zijn belofte door Abrahams nakomelingschap te vermenigvuldigen. Zeventig duizend bleken er afgodendienaars te zijn; of met andere woorden, zij beminden hun geld meer dan hun God: zij gaan de telling voorbij maar konden hun halve sikkels niet afstaan. Gerechtigheid trekt haar zwaard, en houdt die zeventig duizend met een slag af. Op het gezicht hiervan wordt algemene liefde in het hart van David opgewekt, schrijft een wanhopende bede voor en vraagt een oneerbiedig verzoek: *uw hand zij toch, bid ik u, tegen mij en tegen mijns vaders huis; maar wat hebben deze schapen gedaan?* Toen David, evenwel een weinig meer bij zijn verstand kwam, schijnt hij deze genegenheid voor de afgoderij te hebben laten varen, en ze te hebben laten verenigen op haar gepast voorwerp: *zou ik niet haten die U haten? Ik haat hen met volkomen haat; tot vijanden zijn zij mij. Doorgrond mij, o God! beproef mij, en zie of bij mij een schadelijken weg zij; en leid mij op den eeuwig weg.* Psalm 139: 21-24.

Zelfs Paulus, onze grote en gezegende apostel, schijnt in dit weefsel gevangen te zijn geweest: maar hij vindt de strik spoedig gebroken en werd verlost; ik zou, zegt hij, zelf wel wensen verbannen te zijn van Christus voor mijn broederen, die mijn maagschap zijn naar het vlees. En dit was blijkbaar vleselijke liefde, opgevoerd tot een verbazende hoogte, zelf te wensen van Christus verbannen te zijn om hunnentwil. Rom. 9: 3. Evenwel, God zond hem enige slagen, banden en gevangenschappen van zijn broeders naar het vlees, teneinde hem te spenen, en dan verschijnt hij met een passende ijver voor zijn God: *Indien iemand de Heere Jezus Christus niet lief heeft, die zij een vervloeking, Maranatha!* 1 Kor. 16: 22.

Het schijnt mij toe dat Mozes voor enen tijd in dezelfde strik gevangen was, terwijl hij in de woestijn legerde. Israël had een kalf vervaardigd, danste er rondom, en aanbad het; en zij zouden alle vergeving hebben moeten verwerven tot de laatste man toe, in antwoord op een bede opgezonden door Algemene Liefde. Zo keerde Mozes weder tot de Heere en zei: *Och, dit volk heeft een grote zonde gezondigd, dat zij zich gouden goden gemaakt hebben. Nu dan, indien u hun zonden vergeven zult! doch zo niet, zo delg mij nu uit Uw boek, hetwelk u geschreven hebt,* Exod. 32: 31, 32. Maar de voorspoed van dit gebed toont dat het niet door de Heilige Geest ingegeven was, gelijk blijkt uit het antwoord: toen zei de Heere tot Mozes: *Dien zal Ik uit Mijn boek delgen, die tegen Mij zondigt. Doch ga nu heen, leid dit volk waarheen Ik u gezegd heb; zie, mijn Engel zal voor uw aangezicht gaan! doch ten dag Mijns*

bezoekens, zo zal Ik hun zonden over hen bezoeken! Aldus plaagde de Heere dit volk, omdat zij dit kalf gemaakt hadden, Exod. 32: 34, 35.

Ik geloof dat die bede in het Algemeen Gebedenboek (uit de Engelse Episcopale kerk in de Litani te vinden; *Wij smeken U ons te boren, goedertieren Heere*) uit diezelfde koers kwam: *Dat het U mag behagen genadig te zijn over alle mensen.* Christus bad niet voor de wereld, maar voor diegenen welke de Vader hem uit de wereld gegeven had. Ik geloof dat op de aarde na de val de zonde tot de dood altijd heeft bestaan; en de Geest Gods veroorloofde ons niet daarvoor te bidden.

David schijnt andermaal in dit weefsel verstrikt te zijn, toen de verdorde arm (der vrije wil) door Uzza uitgestrekt was tot hulp van de Almachtige. God sloeg hem, in de hitte van Zijn ijver voor Zijn eigen heerlijkheid, voor zijn moeite dood. Zo hij van God vervloekt is, die vlees tot zijn arm stelt, wat kan hij dan anders dan dubbel vervloekt zijn die enen vleselijke arm uitstrekt, om de ark van Gods sterkte te schragen? God sloeg hem om zijn onbedachtzaamheid, omdat hij Zijn toorn ontstoken had, 2 Sam. 6:7. Algemene liefde vatte post in het hart van David, en nam de zaak van Uzza op: *En David ontstak, omdat de Heere een scheur gescheurd had aan Uzza, en wilde de ark niet meenemen naar huis, 2 Sam. 6: 8-10.* Wij hebben er in onze dagen al te velen, die vleselijk vertrouwen tot hun grondslag en tot hun verschansing maken; echter zal het vuur van Gods toorn een scheur in hen maken, al richtten zij er zelfs duizend op.

De ark werd door David geweigerd, en dien ten gevolge ook zijn God, terwijl deze Algemene Liefde voor Uzza de troon van zijn hart bezet hield. Het schijnt dat David de ark binnen het huis van Obed Edom de Gittiet bracht, en daar moest hij drie maanden blijven, omdat Hij geen deelgenootschap veroorloofde.

Evenwel vergezelschapte Gods zegen Zijn eigen ark, schoon niet de vleselijke arm van Uzza. *En God zegende Obed Edom om der ark wil, en zijn gehele huis.* Deze berichten tot David komende, verwekten hem tot jaloersheid; en een weinig geestelijke jaloersheid genas de breuk, welke Algemene Liefde tussen de Heere en hem verwekt had, en bracht hem tot de erkenning dat zij God niet gezocht hadden naar behoren.

Ik vergis mij in grote mate als deze Algemene liefde niet de deur was waardoor de gehele schaar van huichelaars in de eerste gemeente inslopen: u ziet, broeder Paulus, hoeveel duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars voor de wet. u moet uw hoofd scheren, en zeggen, dat vier mannen met u een gelofte gedaan hebben; heilig u dan met hen. Dit is opbouwen wat Christus kwam om te verbreken: en doe de onkosten nevens hen.

Dit is de wereld en de uitverkorenen tezamen verzoenen. Maar hun vrederaad verkeerde God in een oorlog en Paulus betaalde er duur genoeg voor; en evenzo zal het gaan met die daarmee voortgaan, Hand. 21. God genas de apostelen weldra van deze ziekte, door hen te tonen welke monsters zij omhelsd hadden. Sommigen stelden vreselijke dwalingen voor; sommigen verdeelden en verstrooiden; anderen vervolgden en woedden, zodat zij genoodzaakt waren deze oude zuurdesem te zuiveren, de deur van Algemene Liefde te sluiten, een gehele batterij geschild uit de pijlkoker Gods op hen te lossen, en een bevel aan al de uitverkorenen te geven, om hen niet in hun huizen te ontvangen, noch hen te groeten.

God toont ons in Zijn woord de onveranderlijke leerstelsels van Zijn verbond, door Zijn dienstknechten verkondigd tot onze opbouw in vrije genade. Hij toont ons eveneens de edele voetstappen van hun geloof, en hun heilige wandel tot ons voorbeeld, en Hij toont ons ook hun dwalingen, en het voordeel dat de satan over hen kreeg, tot onze lering. En onder al de verzoeken waarmee zij schenen beproefd te zijn, was die tot Algemene Liefde geen van de geringste: maar God verloor Zijn dienaren uit die allen.

Ik had zelf ondervinding van deze verzoeking en werd ten minste vijf en twintig jaren lang bij tijden vreselijk verzocht; en voor bijna twee jaren voor dat de zaligheid mijn hart bereikte was ik zelden een minuut lang vrij. Ik werd verzocht om te geloven dat de satan de wereld geschapen had; en daarin werd ik versterkt door mijn langdurig zoeken, werken, streven, roepen, schuld belijden en bidden, zonder met genade beloond te worden voor al deze lippendienst. Ik werd ook bitterlijk verzocht om de satan te bidden om genadig met mij in de hel te handelen, als ik daar

kwam, omdat ik reeds overlang zijn dienst ontvlucht was. Ik schreeuwde ook tot God om mij van de satan te verlossen; maar ik kon geen God vinden, daarom werd ik verzocht te geloven dat er geen was.

Wat mij terughield van het bidden tot de satan was, dat ik voortdurend verzocht werd om den Almachtige te vloeken. Zo er geen God is, waarom word ik dan verzocht om Hem te schelden? Lang met zulke dingen gekweld geweest zijnde als die, om mijzelf te verdrinken in de Theems, en vele anderen, te verachtelijk om te noemen, en ten laatste alle vertrouwen in mijzelf verloren hebbende, mijn redelijkheid reeds lang aan de waagschaal vindende hangen, en mijn leven in twijfel, zo was ik genoodzaakt mijn *Gehele Plicht des Mensen* (dit is een boek dat de mens leert door plichten zalig te worden, bewerker) weg te werpen en mijn Algemeen Gebedenboek tevens, en mij te bepalen om tot Christus alleen te roepen. En, ofschoon mijn gebed was als van een wanhopende, nochtans verlost Christus mij, in antwoord op dat gebed. Mijn zonden, schuld, wanhoop, hardheid van het hart, vijandschap tegen God, twisten tegen de verkiezing, vrees des doods, duisternis, onkunde en ongeloof namen op eenmaal de vlucht, en de satan met hen. Christus, met Zijn gehele zaligheid, schoonheid, genade en heerlijkheid kwam in mijn ziel in één ogenblik; waarvoor ik hoop en vertrouw dat ik Zijn naam voor eeuwig zal prijzen.

Op die tijd had ik nooit het Evangelie gehoord, zo min als enige maanden daarna. Ik zag nu dat mijn roeping duidelijk was, en mijn inwendige verkiezing zeker, en mijn ziel genoot verscheiden maanden lang vrede. De satan kon mij nu niet als een aanvaller bestormen, maar hij kwam als een bezoeker, om te trachten dit heerlijk werk te bederven door mij tot een Arminiaan te maken.

- Hij bracht mij eerst tot het zien van *die grote menigte Farizeeën* die de gemeente, en vooral de naambelijders vergezelden; en om mij meer te bewegen om hen te beklagen, bracht hij mijn vrouw onder dezelve. Was het hierbij gebleven dan was het goed geweest; maar helaas! het was vergezeld van boosheid tegen God. Ik sprak met velen van hen, maar bevond ze allen blind te zijn. En hier zag ik toornig op, en vraagde God goddelooslijk wat er van die allen moest worden? En Hij antwoordde mij krachtvol: tenzij iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien. Enige duizenden tranen over hen gestort hebbende, werd ik verzocht om de Godverzakkers, de heidenen en de zwarten te beschouwen en toen werd het mij ingeblazen: *wat denkt u nu van de uitverkiezing?* Hier begon ik krijg te voeren tegen de vrijmacht van mijn Formeerder, en weende over hen die ik nooit zag. Dit is partij kiezen voor de potscherven, en twisten met onze Formeerder, Jes. 45: 9.
- Hierop werd het harde lot van *dieren* mij voorgesteld en hoe zij nooit zouden behouden worden. Over hen stortte ik ook vele tranen van medelijden. Dergelijke tedere gevoelens koesterde ik en dacht dat ik zelfs meer barmhartigheid bezat dan God zelf. Hier gevoelde ik een hart dat zich verhovaardigde in vijandschap tegen God, tegen Christus, Zijn vrijmachtige genade, Zijn uitverkiezing, en tegen allen die de uitverkiezing vasthielden. Lang voerde ik deze strijd tegen God, en treurde en weende nochtans over beesten, kruipende dieren en insecten, maar had geen gevoel voor enen lijdende Zaligmaker. God liet mij voor enen tijd over, om mij mijn eigen dwaasheid te tonen en dwaasheid is het, of ik vergis mij deerlijk.
- De volgende stap welke ik in deze wonderlijke weg deed was de *gevalen engelen* te beschouwen, die ik wist dat van alle hoop op God waren buitengesloten en dat voor eeuwig. Weldra begonnen mijn ingewanden zich over hen te ontfermen; dit gevoelende, begonnen zelfs de hemelen, naar ik dacht, boven mijn hoofd te zakken; mijn bloed werd koud, mijn haren rezen ten berge, mijn lendenen waggelden, mijn hoop verzonk en de angsten der hel grepen mijn ziel aan. Hierop bracht God bij vernieuwing op mijn gemoed de langdurige krijg en de talrijke strikken, die de satan in mijn weg gespannen had, teneinde mij naar zijn hels verblijf te slepen. En ik beklagde nu de gevloekte tegenpartijder tegen God en mensen, en streed tegen mijn God en Zaligmaker, die stierf om mij van de zonden, satan, dood en hel te verlossen. Ik ging zó ver, dat ik besloot om alle hoop op God te verwerpen, veronderstellende dat de eeuwige verdoemenis mijn vonnis zou zijn. Dit is de ware wortel van het Arminianisme, en ik weet welke vruchten zij draagt.

Evenwel verlost God mij in antwoord op het gebed, en ik keerde met mijn genegenheden weer tot mijn dierbare Meester, weende over Hem, beminde Hem gelijk een vriend, eerbiedigde als een Soeverein en liet heidenen, redeloze dieren, en duivelen over aan de beschikking van oneindige

wijsheid en vrijmachtig welbehagen. Sedert kon ik oordelen over de komst van de satan in dit gewaad: wij hebben meer inwonende zonde in ons dan genade; daarom werkt de satan hierop, daar dit zijn eigen zaad is; en vandaar komt het dat sommigen er toe gebracht worden om duivelen te beklagen. Wij hebben ook meer vlees en bloed dan genade; daaruit worden wij geleid om ons eigen gevallen beeld in weerspanningen te beklagen. Daar elk mens gelijk is aan de beesten, die in hun natuur omkomen, en dierlijk in zijn kennis zijnde, zo zal een zeer lichte verzoeking hem leiden om de redeloze dieren te beklagen; daar wij meer zonde, vlees en beestachtigheid hebben, dan wij van Gods Geest bezitten, zullen de natuurlijke genegenheden, onder zware verzoeking, meer uitgaan tot zondaars, beesten en duivelen, dan zij zulks tot God zelf zullen doen.

Deze verzoeking hebben vele van Gods uitverkorenen bezet, maar Hij baant altijd een weg tot hun ontkoming, en zij die in dezelve sterven, zullen deze Algemene Liefde in de hel niet vinden, want daar is geen liefde. Wij behoeven er ons niet over te verwonderen dat deze verzoeking de uitverkorenen bezetten, wanneer zelfs Christus tot zelfmoord aangezocht werd, ja zelf om voor de satan neer te vallen en hem te aanbidden. Het is uit deze wortel van algemene liefde dat deze medelijdende woorden vloeien waarvan wij zo dikwijls horen, dat uitgestort worden ten behoeve van Kaïn, Ezau, Judas, Saul, Achab en Farao; verklarende dat Christus voor hen stierf. Christus beloofde Zijn volk te verlossen van de macht des grafs, en van de dood: O dood, waar zijn uw pestilenties; o hel, waar is uw verderf? berouw zal van mijn ogen verborgen zijn? Hos. 13: 14. Als Christus nu zondaren verlost, heeft Hij beloofd hen te verlossen van de dood; dit kan niet betekenen van de tijdelijke dood, want het is alle mensen gezet eenmaal te sterven. Het moet dus de geestelijken dood zijn, die onze Zaligmaker bedoelt: en als ze allen zo verlost zijn, hoe kan het dan wezen, dat de Schrift verklaart, dat er reeds zo velen in de hel zijn?

Wanneer wij van de predikstoel die ingewanden van algemene liefde horen klinken in al hun teerheid, ontferming, medelijden en liefde, voor weerspanningen, verworpingen, verraders en afvalligen, kunnen wij weldra gissen wie de prediker is. En wanneer zij zich zelf apostelen noemen, zoals Petrus was, mogen wij hen antwoorden gelijk Christus hem antwoordde: gaat weg achter mij, satanas! Zij behoren ons een aanstoot te zijn, omdat zij niet bedenken de dingen die Godes, maar die der mensen zijn. Matth. 16: 23.

De vijanden van deze algemene liefde zijn: Gods vrijmachtige, verkiezende, en eeuwige liefde tot Zijn uitverkorenen, Christus bijzondere verlossing van Zijn volk en de vrijmachtige onderscheiden werkingen des Heilige Geestes op de gunstelingen Gods. Al de voorvechters van de vrije wil met wie ik ooit gesproken heb, schenen alles te beminnen, behalve de vrijmachtige genade en de uitverkorenen van God, deze staan zij tegen. En ziende dat zij hun mond opendoen tegen God, Zijn levende tempel en zij die in de hemel wonen zo, hebben wij reden om te geloven, dat er niet veel van God in hen is; indien zulks het geval was zouden hun harten zijn waar hun schat. is. Matth. 6: 21.

Een vrouw vertelde mij eens *dat zeker prediker de poorten van de hemel wijd openzette*.

Ik antwoordde dat zij behoorde verdoemd te worden, indien zij roemde in de kracht om er in te gaan, en er nochtans buiten bleef. Niettemin vrees ik, dat zij tot op deze dag nog aan deze kant van de deur is.

Een andere vertelde mij, na het horen van een van mijn redevoeringen over de verkiezing, dat ik de poorten van de hemel dicht grendelde, maar dat Mijnheer *Algemene Liefde* ze allen openzette. Ik zei haar, dat als hij dit deed er niemand ingelaten werd dan Gods uitverkorenen; want allen die daarin zijn, zijn geroepen, en uitverkorenen, en gelovigen. Openb. 17: 17.

Een vrije-wil prediker deed enige tijd geleden zijn beklag dat de opkomst in zijn gemeente zeer dun was; hij had hen allen bijna weggepredikt; en onder vele bezorgdheid zei hij dat uitverkiezing het leerstuk van de dag was, niets wilde er bij het volk ingaan dan verkiezing. God gawe dat elke belijder in de wereld in staat was, zijn roeping en verkiezing vast te maken, gelijk God gebiedt; en dan geloof ik dat zij zich zouden verblijden, gelijk de Zaligmaker zegt, *dat hun namen in de hemelen opgeschreven waren*. Maar als deze koopman de markt overvoerd heeft met vrije wil, dat al de kopers leeg staan, moest hij vrije genade voorstellen en zien wat dat zou uitwerken. Laat hem zijn marktbel nemen, en een verkoping bekend maken gelijk Jesaja deed zonder geld en zonder prijs. - Jes. 55: 1. Waarom stelt hij de weigering der tarwe voor; de efa verkleinende en de sikkal

vergroten, en de schalen der gerechtigheid vervalsende door bedrog? Ik weet dat er in ons Egypte koren verkocht wordt, en God heeft die tot onze spijs uit de hemel gezonden, en waarom zouden wij trachten enen hongersnood te verwekken? *Wie koren inhoudt, dien vloekt het volk; maar zegening zal zijn over het hoofd des verkopers.* Spreuk. 11: 26. God heeft ons geen honger naar het horen van het woord der Heeren gezonden (Amos 8: 11) en waarom zij ons vruchtbaar land dor zouden maken door hun boosheid weet ik niet. God heeft het koren beloofd om de jongelingen te doen spreken (Zach. 9: 17), en ik zie geen redenen waarom zij met het kaf bedroefd zouden worden. Zij behoren het koren uit te dorsen (1 Kor. 9: 9), en de ezelveulens zuiver voeder te doen eten. Jes. 30:24.

Ik zal de uitwerkselen nagaan van deze vrije-wilsliefde en de wortel voor een poos laten staan nadat God mijn ziel van dat verguld lokaas, die zo genoemde liefde verlost had, wandelde ik omstreeks vijf maanden in het zalige genot van uitverkiezende liefde, totdat ik op zekere dag in gezelschap raakte met enen dapperen vrije-wildrijver, die te Weston-Green woonde, in het kerspel van Thames-ditton, in het graafschap Surrey. Hij was iemand die scheen te wandelen als een engel, en was veertien jaar oud in zijn belijdenis. Ik vermeldde Gods liefde jegens mijn ziel, en vertelde hem onschuldig hoe ik voor de verkiezing had gestreden; hoe God die aan mij had toegepast, en mijn vertroosting daarin; in het minst niet vermoedende, dat hij met mijn geweten zou handelen als een dief. Evenwel veranderde zijn gelaat spoedig in wangunst. Hij vertelde mij dat ik verkeerd en slechts jeugdig in de weg Gods was, terwijl hij er lang jaren in verkeerde. Ik, een dwaas gelijk, dacht dat veelheid van jaren wijsheid moet leren, (Job. 12: 12); niet bedenkende dat oude lieden niet altijd wijs zijn, noch dat de bedaagden, ten allen tijde het recht verstaan. Evenwel, daar hij zeer ijverig was, - ofschoon niet met verstand, - nam hij mij in een afzonderlijk vertrek, om mij, ik mag zeggen, de weg ter verwarring uit te leggen, want ik bevond inderdaad tot mijn smart, niets bij hem dan verwarring.

Hij bracht een verhandeling te voorschijn, door zekere F-h-r geschreven, en onderhield mij daarmee bijna de gehelen namiddag. Het boek scheen, zover als ik mij kan herinneren, zo zuiver als vlees en bloed het maken kan, en bevatte een weefsel zo goed als de vleselijke rede in staat is te weven uit de vezelen van menselijk vernuft. En, opdat het opgang zou maken, was er hier en daar een tekst onder gemengd. Maar deze goede uitgever scheen meer begerig te zijn naar vruchten dan naar inenting, en zou, geloof ik, beter voldaan zijn met enen bundel bladeren dan met een goede wortel. Evenwel wordt ons geleerd geen druiven te verwachten van doornen, vijgen van distelen, noch goede vrucht van enen kwaden boom.

Ik riep dikwijls uit: *O mijnheer! dat is moerassige grond, daar durf ik het niet op wagen.*

Spreek er niet tegen, zei hij, *u verstaat het niet.* Zo trachtte hij zijn stellingen te verdedigen, maar het was nochtans een van de magere koeien. En hij arbeidde met meer vurigheid, om mijn ziel van Christus af te brengen, dan ik immer deed om een ziel tot Hem te leiden - ik zeg dit tot mijn schande. Ik gevoelde mijn hoofd als de buitenplaats van eens edelman, opgevuld met dit lommer en vluchtte zowel verwond als naakt uit dit huis, en ging die avond het gepredikte woord horen. Maar daar was niets voor mij bij; vrije wil en vrije genade waren gedurende een maand of langer voortdurend in mijn gemoed in strijd, niets in mij hebbende dan dit voor en tegen. De gedachten van uit de gezegende toestand te vervallen, waarin ik lang verkeerd had, en tenslotte te zullen veroordeeld worden; wetende welk een verschrikkelijke plaats de hel was, door de ontzettende smarten die ik daarvan gevoeld had, en welk een machtige tegenpartijder de satan is, deden mij uitroepen: helaas! als de eindelijke afval van de genadestaat waarheid is, en ik slechts sta in mijn eigen kracht dan moet ik vallen; en dan is er geen slachtoffer meer over voor de zonden, maar een schrikkelijke verwachting des oordeels. Heb. 10: 27.

Deze dingen vervulden mijn ziel met slaafse vrees, stortten mij bij vernieuwing in dienstbaarheid, zetten mij aan het werken in eigen kracht, en mijn hart in het vergrammen tegen de Heere, Spreuk. 19: 3. Mijn kwaad humeur vervoerde mij dikwijls tot zondigen, hetwelk mijn mond voor gebed en lof dichtsloot; evenmin kon ik lezen, overdenken, noch mijn gedachten bij iets bepalen. Zo was mijn gemoed verward in het Arminiaanse doolhof, totdat de golven van afgrijzen over mijn ziel sloegen, en ik verzonk in diepe wateren waarin men niet staan kan, zodat de golven der wanhoop mij overstroomden. Dit maakt mij zo gestreng tegen deze leer, evenals een kind dat zich gebrand heeft en daarom het vuur schuwt.

Op zekere dag bezig zijnde een zandpad te Ewell in Surrey te harken, treurende onder mijn tegenwoordige gemoedsdruk, en de gevaarvolle toestand, waarin ik scheen te verkeren, en redenerende dat het Gods genade alleen was die dit werk was begonnen, en het zeker zou voortzetten, was het antwoord in mijn gemoed: *nee, je hebt de dag der genade verzondigd terwijl het blijkt dat er een afvallen is, want je bent zelf reeds afgevalen*. Dit trof mij zo diep dat ik de dag vervloekte, waarop ik die ellendeling zag. O, zei ik, *als Christus mij slechts wil tonen dat het gehele werk het Zijne is en mij voor de toekomst zekerheid geven, dan zou ik nooit morren om Hem dag en nacht te dienen*. Het zou mij niet bekommeren hoe hard ik moest werken of hoeveel ik leed, als er slechts een inwendig deel zijner liefde en nabijheid aan mijn ziel verzekerd was.

In antwoord hierop, klonk er een stem uit de hemel in mijn hart met deze woorden: *weet u niet dat de Schrift zegt: Niemand kan tot Mij komen tenzij de Vader hem trekke?* Ik antwoordde toornig, met luider stem, ik weet dat zij zulks zegt. Het antwoord kwam wederom en zei: *Zo u één tekst in de Schrift kunt vinden, waarin gezegd wordt dat de mens kracht bezit om te komen, dan kunt u bewijzen dat de Bijbel leugenachtig is*. Dit leerde mij dat God machtig is om te bevelen, ofschoon de mens zijn macht om te gehoorzamen heeft verloren. En daar er velen zijn die roemen op wil en kracht, heeft God een onweersprekelijk recht om hen aan dit onmogelijke werk te zetten, namelijk, om alle kwaad weg te doen, zichzelf een nieuw hart te maken, om te leren wel te doen, zichzelf te reinigen, enz., en hen, als een rechtvaardig God, te verdoemen, om het niet volbrengen van die taak, tot welker volvoering zij zich beroemen macht te bezitten.

En wat de uitverkorenen betreft, zag ik dat zij onder de verschrikkingen der wet werden gebracht, en daarin hun eigen kracht aan het werk gezet, om hen te overtuigen van hun onbekwaamheid, om in zichzelf een nieuw hart en enen nieuwe geest te scheppen; en door hun kracht te besteden met salpeter en veel zeep (Jer. 2: 22), en die niets te bevinden dan het blank wassen van de moorman (Jer. 13: 23), en dat hun ongerechtigheden nochtans voor God aangetekend zijn (Jer. 2: 22), nemen zij de toevlucht tot de vrijmachtige genade in Christus, al hun leeftocht verteerd hebbende, en slechts erger in plaats van beter wordende; dan geeft Christus hen een nieuw hart, een nieuwe geest, reinigt hen, doet hen in Zijn inzettingen wandelen, en belooft hen dat zij nimmer van Hem zullen afkeren, Ezech. 36: 27.

Dit bevond ik het voorrecht te zijn van een zoon, het andere de taak van een dienstknecht; en de zoon behoort eeuwig in huis te blijven (Joh. 8: 35), terwijl de dienstmaagd uitgeworpen moet worden, Gal. 4: 30.

En ofschoon er aan de ene dienstknecht in dit leven een gave der spraak om te prediken of te bidden, of een wettische opwekking gegeven mag worden, nochtans moeten zij allen weer van hem worden afgenomen - maar niet van de zoon; hij moet voor eeuwig niets van zijn erfenis verliezen, Ezech. 46: 16, 17. Deze dingen deden de schaal van Arminianisme rijzen en weldra zag ik ze tegen de balk stoten; want arme zondaars zijn in die schaal minder dan ijdelheid. Maar eeuwige verkiezing en eindelijke volharding daalden neer in vol gewicht, en ik gevoelde mij weldra in die schaal te zijn. Dit voerde mij uit de nevelen van de vrije wil, en de waarheid scheen in mijn hart gelijk een komeet. En bij die deze dingen niet kan verzoenen heeft zijn sluier niet verloren; en hij die ze weerstaat met open ogen is erger dan een duivel; want hij is een weerspanning tegen God, en bedriegt de zielen van anderen.

Van dat ogenblik af streed ik tegen de vrije wil; en, als God mijn leven nog honderd jaren lang spaart, hoop ik dat Hij mij in deze strijd zal bezigen, en mij in dat gevecht zal doen sterven: en ik ben volkomen overtuigd dat ik nooit zal twifelen dat de krijg des Heeren is.

Spoedig daarna viel deze kampvechter, wiens naam Hackston was, mij wederom aan, en bracht mij vele schriftuurplaatsen voor de aandacht, die ik nog niet overwogen had; nochtans gaf God mij verstand in dezelve terwijl hij ze voorstelde, en stelde mij in staat om het zwaard uit zijn hand te wringen, de scherpte tegen hem te keren, zijn oren af te houwen, en zijn aangezicht te doen vervallen. En ik leefde om zijn ingebeelde blijdschap te zien verdorren; want ik vrees dat hij slechts een mensenkind was (Joël 1: 12); omdat hij de wereld gelijkvormig werd, en onder elke leerrede gewoonlijk sliep, totdat zij uit was. Helaas! als de genade Gods ons niet ondersteunt in onze belijdenis, ben ik verzekerd dat vrije wil bezwijken zal.

Wij hadden een prediker in de gemeente, die zelden één dag in de week nuchter was, tegen wie ik hem nooit iets hoorde zeggen, maar als hij een eerlijke, zuivere Calvinist ging horen, keef hij

gewoonlijk tegen hem de gehele weg over naar huis; zo bleek het niet de zonde te zijn welke hij haatte, maar de waarheid Gods. Ik ben dikwijls bekwaam gemaakt, om de monden van deze voorstanders van goede werken te sluiten, op het punt van verdienste, door mijn werken tegenover de hun te plaatsen, en mij op hun geweten te beroepen om een getuigenis, daar zij kort bij mij woonden.

Ik zei hen, dat zij beloofden te gaan, maar niet gingen. Ik zei dat ik niet wilde gaan, maar dat God mij deed gaan. Ik werkte hard, doch gevoelde mij onnut; zij deden niets dan bedillen, en nochtans roemden zij in verdiensten. En ik heb hen soms verteld dat mijn werken zwaarder zouden wegen dan de werken van vijftig zulke werkmeesters. Schoon wij ons niet durven beroemen voor God, nochtans behoeven wij ons niet te verlagen voor huichelaars: de rechtvaardige, wankelende voor het aangezicht des goddelozen, is een beroerde fontein en verdorven springaders, Spreuk. 25: 26.

Als zij met mij hebben gestreden over *de algehele afval der genade* (gelijk zij het noemen), heb ik hen gezegd dat wanneer zij geloofden dat zij ten laatste konden vallen en verdoemd worden, zij mochten vallen. Hun geloof was niet de gave Gods, noch het geloof der uitverkorenen van God. Naar hun geloof, of liever hun inbeelding, geschiede het hen. Ik geloofde dat ik nooit geheel zou afvallen, en naar mijn geloof zou het mij geschieden, Matth. 9: 29. God is niet gebonden om hen in Zijn kracht te doen voortgaan, die Zijn alvermogende arm versmaden. Ik bevond dat ik hen niet uit hun kuil kon slepen, en waarom zouden zij begeren ons van onze Rotssteen af te rukken? Zij zijn dikwijls gedwongen geweest mij te belijden dat zij in dienstbaarheid waren; en dat verwondert mij niet; want, als de waarheid niet vrijmaakt, dan is er geen grond om te verwachten dat leugens zulks zullen.

Dit zijn enige van de vruchten en uitwerkselen die mijn arme ziel van de Algemene Liefde ondervonden heeft, hetwelk mij datgene ontroofde, wat voor mijn ziel zoeter was dan het leven zelf; ik bedoel de vrede Gods mijn ziel beheersende. Ik weet dat de man vrijgevig genoeg was met hetgeen hij bezat; hij gaf het mij vrijwillig; maar als een heer mij een gift maakt van een teug kwikzilver, zo zie ik nochtans, als zulks mij doodt, ofschoon het een vrijwillige gave is, daarin zoveel liefde niet. Christelijke lezer! zie toe, opdat u niet met hen aan het handelen, of liever verwisselen komt, gelijk ik deed. Het wordt liefde genoemd, maar het is slechts verwisselen. Zij zullen uw vrede wegnemen, en u niets dan verwarring geven; en die mens die de waarheid loochent, en mij niets als een fabel geeft, heeft geen recht op mijn loftuiting.

Hoe die naam van Algemeen gegeven is geworden aan die vleselijke, dierlijke driften, doormengd met zulke boosheid tegen Gods vrijmacht en tegen allen, die er zich in ootmoed voor buigen, weet ik niet.

Wel mijnheer Liefde, wat is uw doopnaam?

Antwoord: Algemeen.

Zo; wie gaf u die naam? Wie waren uw peetooms en peettantes, en wat beloofden zij voor u te doen? Beloofden zij u, dat u in liefde met alle mensen zoudt leven?

Ja.

Dit doet u inderdaad met alle mensen die in het vlees zijn. Maar hoe bent u er toe gekomen om uw hand op te heffen tegen de gezalfden des Heeren? Ik bedoel tegen de profeten, apostelen, heilige vaders, de oude eerlijke **Calvijn, Hervey, Toplady, Whitefield**, en al zulken die, hoewel dood zijnde, nochtans een stem in de gemeente hebben, en een gezegende nagedachtenis ook.

Indien uw naam *Algemeen* is, hoe kwam u er dan toe om de vrijmachtige Gebieder van hemel en aarde *een tiran* te noemen? En hoe komt u er toe om de Koning van Sion tot verantwoording te roepen, aangaande de uitverkorene onderdanen van Zijn koninkrijks? Veroordeelt u de Opperherder en roept u Hem ter verantwoording over Zijn bijzondere kudde? Wilt u Zijn geslachtsboek veranderen en er eindeloze geslachtslijsten van uzelf inbrengen, de namen van Zijn schapen uitwissende en de namen van bokken er tussen schrijvende? u hebt Judas, Achab, Kaïn, Ezau, en misschien Simon Magus (de tovenaars) onder de verlostten gesteld. Door wat macht doet u deze dingen? En wie heeft u deze macht gegeven? U veracht de onvoorwaardelijk belofte van het geloof. En wat hebt u te doen met Gods onveranderlijke inzettingen, of Zijn onvoorwaardelijk

verbond te verklaren met uw verlamde tong en onstandvastig hart of die in uw mond te nemen. Ziende dat u de onderwijzingen haat van de gehele wolk van getuigen welke zij u gegeven hebben, en dat u al Gods woorden, door hen gesproken, achter uw rug werpt? Wanneer u een dief zaagt, (die God van Zijn onbetwistbaar voorrecht ontroofde) dan hebt u met hem ingestemd, en bent een deelgenoot geweest met de geestelijke overspelige van Rome.

Gij geeft uw tong aan het kwaad, en onderwijst er velen om tegen God te rebelleren; uw tong smeedt bedrog, en u hebt huichelaars heilig verklaard, betuigende dat Christus voor sommigen stierf, die nu in de hel zijn. Gij zit en spreekt tegen uw broeder in het vlees, en hebt Sions gezegende Zoon gelasterd. Deze dingen hebt u gedaan; en omdat God lang stil gezwegen heeft, denkt u dat Hij iemand is zoals u zelf bent; maar Hij zal u straffen, en u uw boosheden ordentelijk voor ogen stellen, en u in stukken scheuren; en het is niet de vrije wil, noch de algemene liefde, die u zullen kunnen verlossen. *Omdat niet haastelijk het oordeel over uw boze daad geschiedt, daarom is uw hart vol in u om kwaad te doen.* Pred. 8: 11. En u denkt dat de uitwerking van elk gezicht de verlenging der dagen zijn zal. Ezech. 12: 22, 23. Weet echter dat het verderf niet sluimert. 2 Petrus 2: 3. En indien u tweemaal honderd jaren oud kon worden, zo is een ontijdige geboorte beter dan een valse bevruchting. Ezech. 16: 3, 5.

O, gij zijt vol van alle arglistigheid in het verwringen van het woord Gods, in het verkorten en veranderen van de getuigenissen der in het geloof gestorvenen, en het bezoedelen van hun goede naam, gij, vol van alle bedrog, in twist onder de broederen te zaaien! u kind des duivels door geboorte en praktijk! Gij vijand van alle *toegerekende gerechtigheid!* *Wanneer zult gij ophouden te verkeren de rechte wegen des Heeren?* Hand. 13: 10, 11. Er is reeds een donkerheid op u gevallen, en u struikelt aan de schemerende bergen. Jer. 13: 16. En, laat mij u zeggen, gerechtelijke blindheid, zinneloosheid en de stoel der spotters, is een deel der buitenste duisternis, en de zwaarste oordelen welke God in de tijd oplegt.

En ofschoon de menigte die u bezeten heeft *Legio* heet, zo is die naam echter geen toevlucht. Zij zijn de meesten in aantal die de kinderen der eenzamen geheten worden; en wat de naam van Legio betreft, zij is zelfs aan de duivelen gegeven. Mark. 5: 9. Daarom doe die leugen uit uw rechterhand, want zij zal nooit uw ziel verlossen. Jes. 44: 20.

Ik zie dat u zwijgt.

Ik vroeg de naam van uw peetooms en uw peettantes, maar u hebt mij geen antwoord gegeven: ik kan voor u antwoorden. Uw peetoom is de God van deze eeuw, en hij is uw gebiedende vader ook; en uw peettantes zijn Izébel de oude en Izébel de moderne; en u kunt zulks niet ontkennen. Weet u niet dat iemand als ik kan profeteren? Gen. 49: 15. Waarom bent u toornig, en waarom is uw gelaat vervallen? Indien u het onderzoek der rechtvaardigen niet kunt verdragen, zult u nooit in het oordeel Gods bestaan: Ga voor ditmaal heen, als ik gelegener tijd heb zal ik weer om u zenden.

2. Algemene Liefde ondervraagd

Beproeft de geesten of ze uit God zijn. 1 Joh. 4: 1.

Ik heb u onder mijn volk gesteld tot een wachttorens, tot een vesting; opdat gij hun weg zoudt weten en beproeven. Jer. 6: 27.

Meester Algemene Liefde!

Ik heb een lastbrief van de Koning der koningen om u te ondervragen en te beproeven, en genade ontvangen hebbende om in dit ambt gesteld te worden, hoop ik getrouw bevonden te worden, en slechts bij de wetten van het hemelse rijk te blijven. Ik bezweer u daarom, mij te zeggen van waar u komt, en wat uw beroep is. Van welk land en van welk volk bent u?

Antwoord: mijn Vader is God, en ik geef onderwijs overeenkomstig zijn wet, u zult uw naasten liefhebben als uzelf.

Indien God uw vader ware, dan zou u Zijn vrijmacht erkennen, en u zou Jakob liefhebben, maar in plaats daarvan haat u Jakob, en strijdt voor Ezau, wie het zwaard, dat in de hemel dronken geworden is, over het hoofd hangt. Jes. 34: 5.

Als God uw vader was zou u hen beminnen die Hem liefhebben. *Een ieder die lief heeft dengenen, die geboren heeft, die heeft ook lief dengenen die uit Hem geboren is.* 1 Joh. 5: 1. Maar in plaats hiervan, hebt u getwist tegen het getuigenis van al degenen die spraken zoals zij door de Heilige Geest geleid werden. Ja zelfs bent u in oorlog met allen, die brandende en schijnende lichten in het land der levenden zijn. U hebt de lieden van de kansel geleerd het stervende getuigenis te beliegen van die onversaagde en onbewegelijke kampvechter voor de waarheid, mijnheer **Toplady**. Een man die vast stond, en stierf in het zalige genot van God en in de meest volkomen verzekering van een overwinnend geloof, wiens geestelijkheid gij, met al uw sofistieke draaiingen, wendingen, en valse constructies, die u tegen hem gebezigd hebt, niet kunt ontkennen, want de onoverwinnelijke waarheid was zijn schild en beukelaar, Psalm 91: 1.

En ofschoon u er velen geleerd hebt, om hem te beschuldigen dat hij bitter en gestreng was, zo waren echter de Geest en de kracht van Elia op hem. Hij streed voor God, droeg zijn zwaard niet tevergeefs, behield dapper het veld, weerstond alle dwalingen, was meer dan overwinnaar door uitverkiezende liefde, stierf in de strijd tegen het vlees, en onder de zaligste invloeden van de Koning, de Heere der legerscharen, geweldig in het strijden. En u hebt uw leerlingen onderwezen om tegen hem op te staan met bedrieglijke woorden? Voorwaar, als hij leefde dan zou hij uw daden gedenken.

Voorts ben ik onderricht dat u uw leerlingen onderwezen hebt, om de **Christenreis** door **John Bunjan** te veranderen. Eilieve, wat vermeet ge u om zulk een kostelijk werkstuk aan te randen en u te bemoeien met het vak van ketellappers? U hebt vals en onedel metaal in deze gouden schei gemengd, Exod. 39: 26. Voorwaar, als hij leefde, hij zou duizend gaten in uw klinkende schel stoten om het verzamelen van al dat schuim in zijn goud, hetwelk de Almachtige door zoveel vuren zuiverde. Wat zegt u van deze dingen? Hoort u niet hoeveel beschuldigingen men tegen u inbrengt?

U zegt, *ik heb dat boek veranderd, maar het was uit liefde tot mijn naasten opdat alle mensen het zouden kunnen verstaan.*

Maar hoe kwam u er toe, om tegen God te strijden? Hij zegt, *dat Hij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen heeft, en ze de kinderkeus heeft geopenbaard*, Matth. 11: 25. En welk recht hebt u om de heerlijkheid van Zijn verborgen parels te verdonkeren, en ze dan voor de zwijnen te werpen? Matth. 7: 6.

God heeft Zijn getuigenis onder de discipelen gebonden, en Zijn gehele verborgenheid in een verzegeld boek gelaten, Jes. 29: 11. En u hebt gepoogd het brede zegel van de grote Koning te openen, hetwelk de zedigheid en welbewuste onbekwaamheid der engelen weigerde te ondernemen? Openb. 5: 2. Zelfs toen in de hemel de vraag gedaan werd, was er een half uur stilte, Openb. 8: 1. Maar gij, alle wijsheid opgekocht hebbende, hebt uw leerling tot een tweede paus

gemaakt, een ander onfeilbaar hoofd opgericht, en de schatten des Almachtigen geplunderd, door menselijke geleerdheid, toverkunst, en valse samenstelling te onderwijzen, en weg te redeneren, wat niemand kan bevatten door de stekeblinde rede. En dus schijnt u een andere sleuteldrager, die handen des gewelds hebt geslagen aan des Zaligmakers gordel, die alleen de sleutels heeft van de hel en de dood.

Deze dingen hebt u gedaan, ja zelfs hebt u zielen geleerd om de volmaakte gehoorzaamheid van Christus te verfoeien en te verzaken; welke, eenvoudig geloofd zijnde, velen rechtvaardig maken zal, Rom. 5: 19. Maar u hebt uw leerlingen onderwezen om de gehoorzaamheid van Christus, die velen zal rechtvaardigen, toegerekende onzin te noemen; en dat zij zouden betrouwen op vleselijke gehoorzaamheid, die God een spinnenweb noemt, Jes. 59: 5. Het Evangelie openbaart geen andere rechtvaardigheid, om zondaars voor God te rechtvaardigen, dan alleen de gehoorzaamheid van Christus. Deze rechtvaardigheid zullen de hemelen verkondigen, niet de aarde, Rom. 1: 16, 17. Zij is Gods gerechtigheid, niet die des mensen, Jes. 54: 17. Maar u hebt de mensen geleerd, om een eeuwige gerechtigheid te weigeren, die alleen goddelozen kan rechtvaardigen (Dan. 9: 24), en op een rechtvaardigheid leren betrouwen, waarvan God zegt dat zij hen nooit enig nut zal doen, Jes. 57: 12.

En u zegt dat uw naam **Algemene Liefde** is, dat God uw Vader is, en dat u een vrucht van de Heilige Geest bent. Hierin liegt u tegen God de Vader, God de Zoon, en God de Heilige Geest; want als God uw vader was, zou u als de Liefde, alle dingen geloven die in de bijbel staan; *want de liefde gelooft alle dingen*, 1 Kor. 13: 7. Als God uw Vader was zoudt u doen als degenen die de wet Gods liefhebben naar de inwendige mens, en de stem Gods daarin gehoorzamen, want God gebiedt aan zijn predikers om het beste kleed aan te brengen voor elke terugkerende verloren zoon (Luk. 15: 22); hun hongerige zielen te spijzigen met het brood van de hemel en met het gemeste kalf, hun voeten te schoeien met die vrede, die Christus bereid heeft; hen een ring te geven, als een ontwijfelbaar teken van deze onvernietigbare huwelijksvereniging met de Zoon van God; aan hun zielen te verklaren dat zij gevonden zijn en dat zij voor eeuwig leven; hen te strelen met een zalige voorsmaak van de muziek van de hemel (Luk. 15: 24); hen een geestelijke kus te geven om hun vrees uit te drijven; om hun twijfelen aan Zijn gunst te vernietigen; en om hen aan te moedigen tot een heilige vrijmoedigheid, waardoor zij dan met die kus tot de Zoon gaan, om Hem te ontmoeten: kust de zoon opdat Hij niet toorne. *Welgelukzalig zijn allen die op Hem betrouwen*, Psalm 2: 12.

Maar gij, mijnheer Liefde dringt uw leraars niet om dit te doen als dienstknechten (Matth. 20: 27), want u plaatst hen op de stoel van Mozes, en onderwijst hen om zelf wetten te maken. Zij worden tuchtmeesters, zij zetten de lieden aan het werk zonder klederen, schoenen, levensmiddelen noch gereedschappen.

U zegt dat het beste kleed onzin is, dat de ring der eeuwige liefde in één ogenblik kan verloren worden, dat zij die dezelfde bezitten een finale scheidbrief kunnen ontvangen; en dat zij, die gestreeld worden met hemelse muziek en die huppelen in de grote zaal der Evangelische vrijheid, Antinomianen zijn. U leert blinde gidsen strijdigheden prediken, en doden aan het verrichten van onmogelijkheden zetten. Tot de doden zegt gij: op, aan het werk; tot de melaatsen: reinigt u, tot de bedrukte ziel, wees volmaakt in het vlees. en tot hen die blind van trotsheid zijn, dat zij het volkomen verkregen hebben, en dus begenadigd zijn. Zo leert u de mensen de rechtvaardigen te verdoemen door te zeggen dat zij Antinomianen zijn; en de goddelozen te rechtvaardigen, door de trotse en onkundige huichelaar te zeggen dat hij volmaakt is; terwijl hij inderdaad door zijn geestelijke boosheid en hardigheid van het hart in de tweede duisternis is, die een zeker onderpand is van de derde en onder de tweede vloek, die van ongevoeligheid. Ongevoelig te zijn is tegen de wet en het Evangelie beide verhard te zijn. Maar deze hebt u het liefst en rechtvaardigt hen, zeggende dat zij rechtvaardig zijn in het vlees, zelfs gelijk God volmaakt is, God vlees en bloed makende gelijk zij zijn: die tot de goddeloze zegt: u bent rechtvaardig; dien zullen de volken vervloeken, de natien zullen hem gram zijn, Spreuk. 24: 24.

Mijnheer Algemene Liefde u bent een leugenaar, een misleider, een bedrieger en een dief; een leugenaar door God uw Vader te noemen, daar u een opstandeling bent tegen Zijn wetten; een misleider omdat gij, onder de naam van Liefde een rover bent; u loopt met de sleutel der kennis

weg; u verbergt de vaste spijs der eeuwige uitverkiezing, die de zwakke knieën moet versterken; u hebt het beste kleed gestolen en verborgen en de armen zonder enig deksel in de koude gelaten, Job 24: 7. u bent een bedrieger, omdat u zegt dat uw naam Algemene Liefde is, terwijl u slechts een Ismaëliet bent. Elk Godvrezend mens is tegen u, en uw hand is tegen al de kinderen van de vrije vrouw. u haat elke erfgenaam der belofte en strijdt voortdurend voor hen, die God verworpen heeft.

Indien uw Liefde uit God was; dan zoudt u zielen leiden tot de berg Sion, en tot het hemelse Jeruzalem, tot de gemeente der eerstgeborenen die in de hemelen opgeschreven zijn en tot de geesten der volmaakt rechtvaardigen. Heb. 12: 22. Maar, in plaats van dit, strijdt u voor verworpingen, hetwelk bewijst dat uw genoden zijn in de diepte der hel. Spreuk. 9: 18.

Algemene Liefde, wat zegt u op al deze dingen?

Antwoord. *Ik getuig tegen de toegerekende gerechtigheid van de zondaar, alleen omdat ik bevreesd ben, dat zij hun eigen zullen verliezen. En, wat de verkiezing betreft, ik leerde ze die verwerpen, vrezende dat zij lui zouden worden, en, door hen dit voor te houden, krijgt God meer werk van hen.*

O listige schijnheilige! Ik zie door uw masker heen; u bent een van die vossen die de wijnstokken verwoesten. U strijdt tegen toegerekende gerechtigheid, die alleen kan behouden, om te vertrouwen op een die niet verlossen kan. Zo leert u boosheden bedrijven; de springader des levenden waters verlaten, en een gebroken bak uit houwen, die geen water kan bevatten, Jer. 2: 13, een bruiloftskleed te verwerpen, Matth. 22: 11, en in een wegwerpelijk kleed te staan. Jes. 64: 6. Voorwaar, als uw liefde uit God was, dan zoudt u doen gelijk Christus gebiedt: Simon, hebt u Mij lief? Zo weidt Mijn schapen, Joh. 21: 16. Ja u zou hun spijs niet achterhouden, opdat er een grotere taak volvoerd zou worden, maar u zoudt doen gelijk Christus deed. Hij gaf hen eerst vaste spijs: *verblijdt u dat uw namen zijn opgeschreven in de hemelen*, Luk. 10:20. Dan vult hij hun buik ook: *kinderkens, hebt gij ook enige toespijs?* Zij antwoorden: *nee*.

Kom, zei Hij, *dan eten*, Joh. 21: 12. Dan heft Hij Zijn handen op en zegent hen en zegt dat Hij met hen is al de dagen, Matth. 28: 20.

Op de dag van het Pinksterfeest vervulde Hij hen met de Heilige Geest, Hand. 2: 4. Toen gingen zij uit en arbeidden, en de Heere werkte met hen, bevestigende het woord door tekenen, Mark. 16: 20. Christus is een Priester naar de ordening van Melchizédek. Hij zegent hen eerst, ontmoet hen met brood en wijn, en ontvangt dan Zijn eigen vruchten.

Maar u hebt hem gemaakt tot een priester naar de wet van het vleselijk gebod in plaats van naar de kracht des onvergankelijke levens, Hebr. 7: 16. En door deze middelen hebt u zielen geleerd de offeranden Gods te verfoeien; ja, u hebt zulke dwaasheid van menselijke leringen geleerd, dat u de weg van velen verkeerd hebt, totdat hun harten zich tegen de Heere vergramd hebben, Spreuk. 19: 3. Als uw naam en aard *Liefde* was, dan zoudt u de hongerigen spijzigen en de naakten kleden; en niet de vaste spijs op jezuïtische wijze wegsluiten in een kast, opdat het volk des te harder zou werken. Wie kan werken en doodhongereren? Wij zeggen gewoonlijk, dat lieden die hard werken goede voedzame spijs behoeven; maar u zendt ze in de woestijn met een kruik water op hun rug, en daar mogen zij werken en dwalen, totdat zij genoodzaakt worden boogschutters te worden. En zo komt het, dat anderen er schoner en vetter (door het geloof etende) uitzien dan kinderen van hun soort, terwijl zij niet tevreden zijnde met de draf, dikwijls hun boog in het verborgen spannen en schieten op de oprechten van hart.

U hebt niet slechts zielen geleerd JEHOVAH ONZE GERECHTIGHEID die onze RECHTVAARDIGE GOD en HEILAND is, en RECHTVAARDIGER van degenen die geloven, Rom. 4: 5, te verwerpen, maar u hebt zielen leren wantrouwen aan de arm des Heeren, door de volkomen volharding van Gods uitverkorenen te ontkennen; in de Heere hebben wij gerechtigheden ter rechtvaardiging en sterkte, om voort te reizen en te overwinnen, Jes. 45: 24.

Wij worden geboden om voort te gaan in de kracht van de Heere God; en om Zijn gerechtigheden te vermelden, de Zijne alleen, Psalm 71: 16. God heeft beloofd ons te sterken en te ondersteunen, Jes. 41: 10, en om te zeggen dat wij sterk in Hem zijn, wanneer wij niets dan zwakheid in onszelf hebben, Joël 3:10. *Niemand zal ons uit Zijn hand rukken*, Joh. 10: 28. Ofschoon de gelovigen vallen, zij zullen niet weggeworpen worden want de Heere ondersteunt ze met Zijn hand, Ps. 37: 24.

Maar u hebt hen zwaar gedrukt, opdat zij zouden vallen, door zielen te vertellen dat zij vandaag konden staan en morgen in de hel neerstorten. Zeker moet dit hun vertrouwen op de Almacht Gods verzwakken. En dit bewijst dat u een oproerprediker bent, door het ongelooft aan te moedigen; want die niet gelooft zal verdoemd worden, Mark. 16: 16.

Zo predikt u tegen de vrijmacht van ons uitverkoren Hoofd en fundament, Christus Jezus, door wankelbare verkiezing; u predikt de eeuwige gerechtigheid Gods omver, door haar toerekening te ontkennen; en u predikt de Alomtegenwoordigheid Gods weg, door onze volharding daarin te ontkennen; en dan roept u uit: *zie! hier is de Christus, in deze geheimzinnige kamer der verbeelding!* Maar wij geloven het niet, want u spreekt vals in de naam des Heeren, Jer. 27: 15. Dan noemt u uw naam Liefde, wanneer inderdaad uw naam en aard niets anders zijn dan dieverij. U hebt God tegengestaan en Zijn kinderen van haar brood beroofd: dit is een tweeledige heiligschennis. Wanneer zult u dit bedrijf van grijpen, stelen, liegen en kwaadspreken vaarwel zeggen? O, u wandelende pestilenties kruipende in de duisternis, wanneer zult u uw harige mantel afleggen en ophouden te bedriegen? Zach. 13: 4. Wat zal u geschieden, o u bedrieglijke tong, Job. 13: 7. Uit uw eigen mond heb ik u geoordeeld, u boze dienstknecht. u erkende dat u de vaste spijze in de kast opsloot, opdat zondaars des temeer zouden werken. Voorzeker is een heiligschennende Jezuïet tweemaal erger dan een bedelmonnik! U bent te trots om te bedelen, maar niet te eerlijk om te stelen. Uw ellendige naam Liefde, is slechts partijdig; u acht duivelen, oproerlingen, schijnheiligen en redeloze beesten, maar hebt niet meer ontferming met de eerlijke heiligen Gods, dan Zijn onbarmhartige heiligheid de Paus van Rome, toen hij door de wetten van Zijn bloedige inquisitie hen als Kettters genoemd en gedoopt heeft.

Indien iemand in uw vergaderingen komt, die de satanische streek van het verwringen der schriften en twisten tegen Gods wezenlijke leerstukken geleerd heeft, en die een hater der verkiezing is, met een somber gelaat en een Nazireeërs hoofd, die trots roemt over zijn eigen volmaaktheid, ofschoon Hij God openlijk in het aangezicht beliegt, prijst u hem (1 Joh. 1: 8). Nochtans is zodanig de mens die bij Moab zal wonen, en Moab wordt hem een schuilplaats van vrije genade, die gezegd wordt een verwoester te zijn. Maar als God een ziel in vrijheid stelt, dan wordt hij door u uitgeworpen als een afschuwelijke rank, opdat u de anderen niet aansteekt. Als Liefde het zout uitwerpt, dan heeft zij slechts de naam, maar verliest de kracht; en hoe moet haar familie er mee gezouten worden, als u zegt dat zij niet deugt voor uw land noch voor uw mesthoop?

De oude **Thomas Brown**, een wever te Gainsborough in het graafschap Lincoln, zat, onder een vereniging van algemene liefhebbers, twintig jaren in boeien van schuld, met zijn oren gestreeld door een aanvoerder, die hem lang geboeid had met deze ijdele herhaling: *kom, mijn waardigsten! laat ons ons opmaken en bezig zijn;* hetwelk het zingen was van een lied der minnen voor een bezwaard hart. Maar God, ten laatste medelijden hebbende met zijn langdurige ballingschap, paste deze waarheid met kracht en vertroosting op hem toe: *Ik zal de blinden leiden door de weg dien zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen treden door de paden die zij niet geweten hebben, Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht; deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten,* Jes. 42:16.

De arme man de zoetigheid der belofte smakende, ging naar de vergadering, toonde de belofte aan de aanvoerder, en vertelde hem de blijdschap, waarmee zij kwam. De aanvoerder, die bijna volmaakt in zijn eigen ogen was (de paus gelijk), rukte de bijbel uit zijn handen, vroeg hem *bits of hij een Antinomiaan geworden was*, en zei hem, zijn eigen zaligheid uit te werken met vren en beven, wanneer God in hem beide het willen en volbrengen gewerkt had. Weinige dagen daarna ging de voorganger weer naar hem toe, en hem in de bijbel vindende lezen, nam hij die weg, hetwelk de arme zich zeer bedroefde. Eindelijk kwam hij mij horen, en God verlost hem; van die tijd af is hij altijd verworpen geweest van die volmaakte vereniging van algemene liefhebbers, omdat hij door de Geest volmaakt is geworden gelijk Zijn hemelse Vader volmaakt is, Matth. 5: 48.

Als Algemene Liefde de algemene verlossing vasthoudt, en dat Christus voor allen stierf, waarom dan niet eveneens voor hen die wedergeboren zijn uit de Heilige Geest, als voor Kaïn en Ezau? En als de Bijbel de leerstelling der verwerping niet bevat, noch de aarde zulke inwoners, wat zal er dan van Thomas Brown worden? Algemene Liefde heeft hem uitgeworpen, afgesneden en verworpen. Het schijnt alsof deze soort van liefde Gods recht van verkiezen en verwerpen vernietigd heeft, alleen om haar eigen vrijmacht op te richten. Maar hoe een gebouw van hooi, strooi, en stoppelen moet staan, opgericht op de puinhopen van Gods vrijmachtig recht, dat weet

ik niet. Als Gods eer in het stof vertreden wordt, dan heeft Algemene Liefde weinig reden, om te verwachten dat Hij de hare zal verhogen: *die Mij eren zal Ik eren, maar die Mij versmaden zullen licht geacht worden.* 1 Sam. 2: 30.

Zo wordt de arm des Heeren, waarvan hier gesproken wordt om zondaars te leiden op paden die zij niet geweten hebben, verworpen en vrije wil en menselijke kracht opgericht. Voorwaar, dit is de wet Gods krachteloos maken, en het Evangelie vernietigen, door deze oude manier van de dille, de munt en het komijn te verdienen, en barmhartigheid en geloof te verzaken, die betracht moeten worden. Matth. 23: 23.

Een mens te haten en te verlaten, omdat de genade Gods hem opgericht heeft, is een vreemde manier van liefde te betonen. Evenwel was dit de wijze, waarop Saul zijn liefde tot David deed blijken. De Heere zond een boze geest in Saul, maar Hij stond Zijn knecht David bij; daarom moest David het hof ontvluchten of met de spies gedood worden. Saul werd voortdurend Davids wederpartijder, omdat God zijn vriend was. Als een reine liefde tot de beste der mensen, om Christus' beeltenis in hen, het kenmerk van een ware heilige is, wat zullen wij dan van deze liefde zeggen? Evenwel was Saul niet zonder liefde; hij verhoogde Doëg de Edomiet, omdat hij zeventig priesters Gods gedood had; en verhief hem van zijn vorig ambt als deurwachter tot dat van heer over het huisgezin. Deze betrekking was de bloedprijs. 1 Sam. 21: 7 en 1 Sam. 22: 18. Algemene Liefde toont verder haar medelijden in Saul. Daar kwamen de Zifieten, en zeiden tot Saul: heeft David, de Calvinist, zich niet bij ons verborgen? Nu dan, o Koning! kom spoedig af naar al de begeerte van Uw ziel, en ofschoon hij niets kwaads gedaan heeft, nochtans komt het ons toe, hem over te geven in de hand van de koning.

Dit bewoog de ingewanden der algemene liefde van Saul en hij zei: gezegend zijt gijlieden de Heere, dat gij u over mij ontfermd hebt. Gij gezegende verraders, en gij, Doëg de moordenaar, u bent mijn beste vrienden! Maar wat David betreft, hij is een van de uitverkorenen, de Geest Gods is in hem, de zalving op hem, genade is hem verzekerd, en de eed Gods beveiligd hem; daarom haat ik hem. Nochtans is de vrijmachtige Heere God van Israël met hem, en heeft hem verkoren; en door het geloof is hij rechtvaardiger dan ik ben. En God heeft hem het koninkrijk gegeven door een zout- of genade verbond, en hem boven mij en mijn gehele huis uitverkoren. Daarom zijn deze vrijmachtige Heere en zijn uitverkorene vaten, de vreselijkste pijnigers die ik heb.

En nu zal Saul ergens anders zijn toevlucht nemen. *Zoek mij een vrouw die een waarzeggende geest heeft.* 1 Sam. 28: 7. Want alhoewel hij God en Samuël tot zijn vijanden gemaakt had om de verwerping van het woord der waarheid, toch wil hij ergens een vriend hebben, al was het de duivel zelf; en daar hij zeer voor uitwendige dingen was, wil hij Samuëls mantel hebben als hij hem zelf niet kon krijgen. 1 Sam. 28: 14. Doe mij Samuël opkomen.

Vroeger had Saul, in zijn ijver voor God, de tovenaars uit het land uitgeroeid; maar toen hij de vrijmacht van zijn Formeerder zag in de verkiezing van David, ging hij naar een van die toveressen met een gebed in de mond: voorzeg mij toch, door de waarzeggende geest, 1 Sam. 28: 8, maar bevond, gelijk Haman door Zeres bij zijn vrouw, dat hij voor deze ware Israëliet moest vallen, gelijk Haman deed voor Mordechaï; en in zijn eigen kuil storten, door zijn eigen raad. Evenwel daar hij een vriend was geweest van de familie van de satan, en een beminnaar van Doëg en de verraderlijk Zifieten, begint satans dochter hem te troosten: *Zo hoor toch u nu ook naar de stem van uw dienstmaagd, en laat mij een beet brood voor u zetten, en eet.* Maar hij weigerde, in spotachtige zedigheid, echter overhaalde zij hem. O hoe ellendig is de toestand van een vleselijke belijder, als God zijn vijand wordt!

Saul was een man, die zijn eigengerechtigheid zeer graag voor de mensen zag verheerlijken. Hij verzocht Samuël, hem voor Israël te eren, ofschoon God hem verworpen had; zijn koninklijk *ik* was zo verlekend dat het op niets kon leven dan op mensen lof; hij kon zich niet verzadigen in Christus, die in elk offer geopenbaard werd dat hij zag opofferen: maar alhoewel hij niet kon eten van het gemeste kalf der schrift, toch kon hij eten van dat hetwelk door de toveres te Endor toebereid was. 1 Sam. 28: 25.

Algemene Liefde was toen partijdig van aard zowel als nu; als zij de arme oude Thomas Brown haat, zo heeft zij toch huichelaren lief. Dit blijkt in Saul; hij zal het leven van David vervolgen door al de duizenden van Juda, maar als hij de toveres te Endor vindt, zweert hij bij de Heere, de God der legerscharen, dat hij haar niet zal doden, 1 Sam. 28: 10, ofschoon God zegt: *de toveres zult gij niet laten leven.* Exod. 22: 18. Dit medelijdend beginsel had tevoren zijn medelijden betoond in de

behoudenis van Agag. 1 Sam. 15: 19. Maar Samuël, de ijverige voorspreker voor God, bezat deze liefde niet en hieuw hem aan stukken voor de Heere of in Zijn tegenwoordigheid, als een zaak die Hem behaagde, omdat zijn zwaard vrouwen kinderloos gemaakt had. 1 Sam. 15: 33.

Ik kreeg eens enige gedichten in handen, die geschreven waren door een volmaakt mens, althans van iemand die zich op die hoogte waande en een grote voorvechter voor de liefde, of algemene liefde is; in dat dichtstuk werden alle Evangeliedienaars, die de gehele raad Gods verkondigen, kinderen des duivels genoemd, met deze woorden:

*Hoort het hels monster! hoe gaat het te keer!
Voor u stierf de Christus en voor niemand meer.
Zijn kinderen luisteren naar al dit schallen,
En jubelen: Christus stierf geenszins voor allen!*

Gezanten des vredes worden hier *kinderen des duivels* genoemd, en, omdat Christus zei *dat Hij niet voor de wereld bad, noch voor de bokken stierf, en aan sommige lieden zei dat zij niet van Zijn schapen waren*, worden wij, die dit vasthouden, *luisteraars naar de satan* genoemd, en het prediken van deze waarheden noemt men *een juichen voor de duivel*. Dit is een vreemde taal voor een volmaakt mens; en als zijn liefde algemeen is, dan heeft hij een zeer zonderlinge manier van dit aan de Evangeliedienaars te tonen; want ofschoon hij niet toe wil staan, dat God zondaars verwerpt, toch zal hij hen verwerpen, die de waarheid prediken. Dit schijnt een vernieuwing van de oude leer, die licht duisternis noemt en duisternis licht; zonde heiligheid, en heiligheid zonde. Jes. 5: 20.

Deze wondervolle liefde is zo teer over de val des mensen, dat zij hem niet kan toestaan geheel verdorven te zijn, maar dringt er op aan, dat de mens nog kracht heeft om goed te doen, om tot Christus te komen en het talent te verbeteren dat hij met zich in de wereld gebracht heeft. En het wordt verklaard dat de uitnodiging van Christus tot zondaars, om tot Hem te komen, in zich sluit dat zij daartoe de kracht hebben: ware het anders dan zou Christus hen met een vruchteloos roepen bespotten. Ik lees dat Hij Lazarus riep, en dat Lazarus dood was en reeds riekte, maar toen het Woord van de koning uitging was er kracht. Pred. 8: 4. De kracht was in de roeping, niet in Lazarus. En ik geloof dat de zondaar naar de ziel even dood is als Lazarus zulks lichamelijk was; en dat hij veel erger reikt, want Lazarus stonk slechts vier dagen: maar hij die zegt ik ben heiliger dan anderen, is een rook in Gods neusgaten, en een vuur de gehele dag brandende. Jes. 65: 5.

Ik weet dat Christus zegt: *niemand kan tot Mij komen tenzij de Vader hem trekke*, Joh. 6: 44. Evenwel zeggen sommigen, dat hij kracht heeft, of Hij spot met een vruchteloze roeping. Christus zegt: *zonder Mij kunt gij niets doen*. Als wij nu zeggen, dat een mens kracht bezit, en uit liefde tot de gevallen natuur, roemen in de oprechtheid van zijn wil, in de waardigheid van zijn natuur, en in zijn onverduisterde rede, zoals sommigen dit doen, en de mens aansporen om deze leugens te geloven, waar is dan hun liefde?

Ik kan niet zien dat zo iemand enige liefde heeft, noch voor Christus, noch tot de zondaar, noch tot zichzelf. Hij heeft ze niet tot Christus, omdat hij Zijn woord tegenspreekt. Hij heeft ze niet tot de zondaar, omdat, alhoewel hij hem geleerd heeft op zichzelf te vertrouwen, hij nochtans zijn ziel niet redden kan noch zeggen: *is er niet een leugen in mijn rechterhand?* Jes. 44: 20. Evenmin heeft hij enige liefde tot zichzelf, want zijn vals getuigenis maakt hem tot zulk een die God haat. *Zes dingen haat de Heere, ja zeven zijn Zijn ziel een gruwel; een vals getuige die leugen blaast; en die tussen de broederen krakelen inwerpt*, Spreuk. 6: 16, 19.

Deze wijze van algemene liefde te tonen is zeer vreemd, omdat het slechts het vlees verheft en de hoogmoed voedt; en hij, die predikt om gevallen mensen te verheffen, kan nooit God verheerlijken, of zielen verlossen; en daarom is zijn voorgewende liefde niets waard; want een waarachtige getuige redt de zielen, Spreuk. 14: 25, maar een valse getuige bedriegt zijn naaste, zowel als zichzelf. een, vals getuige zal niet onschuldig zijn; en die leugens blaast zal niet ontkomen, Spreuk. 19:5. Ik kan niet vatten dat het een liefdedaad is om vrije kracht onder de mensen op te richten, of liever om hen daarin te versterken: zij is opgericht geweest sedert Eva begeerde God gelijk te zijn, Gen. 3:5. Welk nut heeft de vrije wil voor zielen gedaan, dat de liefde zoveel ten behoeve van haar te zeggen heeft. Wel, zij heeft Christus verworpen: "wien wilt u dat ik u overleveren zal?"

Vrije wil zegt: Barabbas. Wat zal ik dan doen met Christus? Vrije wil heeft Hem uit nijd overgeleverd, en begeerde dat een moordenaar zou worden los gelaten in Zijn plaats, Hand. 3: 14. En het is vrije wil tot op deze dag die de scepter der genade verwerpt! "Wij willen niet dat deze Koning over ons zij" was altijd, en zal altijd haar taal zijn.

Het eeuwige leven is in Christus, maar de vrije-wil wil het niet aannemen. *Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij het leven hebt.* Ik ken er geen die schoner beloften doen dan vrije wil, noch slechter vervullen: *zoon, ga heen, werk beden in mijn wijngaard;* dat is genoeg voor een vrije wil drijver, hij behoeft geen beloften noch hulp. "Ik ga, heer" zei hij Matth. 21: 30, maar ons wordt bericht dat hij niet ging.

Israël van de oude dag zei tot Jozua: *alles wat de Heere zegt zullen wij doen;* maar Jozua zegt: *gij kunt niet.* Jozua 24: 19. En zo bevonden zij het ook. Want zij offerden hun kinderen aan de duivelen, en het land was door bloedschulden ontheilgd. Ps. 106:38.

Wordt deze vrije wil door Algemene Liefde opgericht? Zo schijnt het. Dan komt mijn ziel niet in haar verborgen raad; mijn eer worde niet verenigd met haar vergadering; want in haar toorn tegen de waarheid heeft zij er velen doodgeslagen en in haar vrije wil tracht zij de muur van vrije verlossing te ondergraven; vervloekt zij zulk een toorn, want hij is heftig; en zulk een toornigheid tegen de zielen, want zij is hard. *Ik zal hen verdelen onder Jakob, en zal hen verstrooien onder Israël.* Gen. 49: 6, 7.

Ik geloof dat een vrije-wil drijver de grootste vijand is van een levende ziel, en dat hij de zwaarste straf verdient, omdat hij op zijn wil, macht en diepe kennis roemt en zegt: *zijn wij ook blind?* Het is een belediging hem te zeggen dat hij blind is; nochtans laat hij zichzelf omkomen, met al deze edele voorraad van onverbeterlijkheid. De Schrift meldt ons dat zij die tot de maaltijd genodigd waren, zich zochten te verontschuldigen, en op hun woord gehouden werden, en van het feest werden uitgesloten. Geen enkele ziel komt er in voor dat er dwang ondervonden wordt: Ga, dwing zij om in te komen. Dan komen zij; breng die ook; en het huis was vol van de genoden. Nu, wij moeten ze overlaten aan de barmhartigheid van Hem die gezegd heeft: die des Heeren wil weet, en die niet doet, zal met dubbele slagen geslagen worden.

Algemene Liefde schijnt iemand te zijn, die God niet lief heeft noch de zielen der mensen acht.

Eilieve, welk recht hebt u om arme zielen, die hun behoefte naar Christus gevoelen, naar de Kerk te zenden - ik bedoel naar zulk een zijner afdelingen die niets dan blinde leidslieden onder hen hebben? Christus zegt: *zij zullen u uit de synagoge werpen,* maar u jaagt hen er in. Zo drijft u die zielen rechtstreeks in de mond der Goddelijke bestraffing; waarom zoekt gij de levenden onder de doden? Christus is geen blinde gids. Hij zegt: *gaat uit het midden van hen; scheidt u af.* Maar u leert de mensen zeggen, houdt u onder hen, blijft verenigd. Dit is een duidelijke tegenspraak tegen Gods Woord. Evenwel zal die mens nooit de mond Gods zijn, [dan] "die het kostelijke van het snode uittrekt". Jer. 15: 19.

Blijkt daarin uw liefde tot zielen om hen naar blinde leidslieden heen te zenden? En als zij daar komen, bidden zij om verlost te worden van blindheid des gemoeds. U leert de lieden de verkiezing ontkennen, en toch zendt u hen naar de gemeente om God te bidden, dat Hij zijn uitverkoren volk verheugt. Eerst leert u zielen de leerstelsel der gevestigde kerk ontkennen en dan zendt u hen naar de kerk om ze te belijden. Zij worden geleerd God te weerspreken en dan gezonden om Hem te bespotten. Waarlijk die liefde kan van weinig nut voor mijn ziel zijn, die mij leert om God te weerspreken en een groten mond tegen Hem op te zetten. O liefdel! u bezigt de tong des bedrugs, u graaft een put voor uw vrienden. Job 6: 27.

Het gehele werk der voorgewende liefde schijnt niets anders te zijn dan het met elkaar verzoenen van Christus en de satan, de waarheid en de dwaling, heiligen en zondaars, maar de stoel der schadelijkheden zal geen gemeenschap hebben met God, noch zij die moeite verdichten bij inzetting, Psalm 94: 20.

Welke gemeenschap heeft de gelovige met de ongelovige?

Ik weet het niet, Paulus, u moet Algemene Liefde deze vraag doen, het is alles haar werk. Als iemand in mijn huis een menigte tovenaars, waarzeggers, heidenen, dieven en moordenaars wilde inbrengen en ze met mij en mijn huisgezin verenigen, zou ik zulks geen zeer liefelijke daad vinden;

en zij die Christus en de satan verenigen, zullen niets dan wraak van Hem ondervinden voor hun moeite - wat heeft het kaf met het koren te doen?

Waarlijk, de familie van onze Heere, die Hij in de eeuwigheid ontving, en van uit de mensen verlost, moeten zo niet met heidenen onder elkaar gehutseld worden. Maar dit alles is de edele uitwerking van de vrije wil, het vrije denken, en de voorgewende liefde.

Pope zegt: *Schoon God de natuur in het noodlot vastklonk, nochtans liet Hij de menselijke wil vrij.* En hij heeft met God en zijn heiligen gehandeld zoals al de vrije wil drijvers doen, namelijk de hemel, de aarde, en de hel dooreen geschud. Maar Gods kloof is gevestigd, en geen vrije wil drijver zal ooit de zeilen van menselijke verdienste uitspreiden, noch de mastboom vrije wil kunnen stijf houden, noch de riemen van menselijke uitnemendheid bezigt, om die onpeilbare kloof over te komen. Jes. 33: 23. En bovendien, tussen ons en ulieden is een grote kloof gevestigd, zodat degene, die van hier tot u willen overgaan, niet zouden kunnen, nog ook die daar zijn van daar tot ons overkomen. Luk. 16: 26.

Algemene liefde werkt wonderlijk op die geleerde vereniging der deïsten. Zij openbaren dezelfde vijandschap tegen de vrijmachtige God des heelals, en Zijn geopenbaard woord, even als de Arminianen en Roomsgezinden doen; maar zij zijn zo teer jegens opstandelingen en redeloze dieren als iemand op aarde. Ik geloof dat de leer van Pythagoras uit deze wortel ontsproot, namelijk de dierlijke driften der ongeheiligde natuur; en wij hebben er in onze dagen velen die dwalingen voorstellen tot het verderven van vele zielen en echter zo teer jegens redeloze dieren en insecten zijn, dat zij een vlieg zouden kussen en er van huiveren om een worm te bezeren.

Niet lang geleden was ik in gezelschap met een heer, die Christus belijdt; ik moest de avond met hem doorbrengen en de nacht bij hem logeren. Ik bevond dat zijn hoofd wonderlijk goed was opgevuld met de leerstelsels van het duizendjarig rijk, *of de duizend jaren van Christus persoonlijke heerschappij op aarde.*² Ik gaf hem te verstaan, dat ik geloofde, dat de hemelen Christus moesten ontvangen tot de tijden der wederoprichting van alle dingen (Hand. 3: 21); en dat Hij niet gezien zou worden, totdat Hij opgestaan was van een genadetroon, de deur der barmhartigheid had gesloten en op een troon des gerichtts verscheen.

Hij had evenwel wonderlijke begrippen van de toekomstige duizendjarige regering: *beden zult gij Zijn stem horen.* Echter een hart door genade opgericht is beter dan een hoofd opgevuld met denkbeelden van een toekomstig duizendjarig rijk. Evenwel bracht hij dienaangaande vreemde dingen tot mijn oren, doch ik moet belijden dat ik een godsdienst bemin die nabij huis is - ik bedoel in mijn hart, opdat ik die mag genieten in mijn pelgrimsreis door deze ellendige wereld.

Na enige uren gezeten te hebben terwijl mijn hoofd werd opgevuld met deze dingen - (slechts mijn hoofd, zeg ik, want het ging niet dieper) moest het tweede onderhoud plaats hebben met Algemene Liefde.

Zodra hij te voorschijn kwam, verwachtte ik iets nieuws en vreemds, want hij is zeer bevrucht met zijn vernuftige uitvindingen. Hier werd mij gezegd dat dit duizendjarig rijk alles moest oprichten: redeloze dieren, vissen, kruipende dieren, en insecten; allen moesten zij te voorschijn komen gelijk zij geschapen waren: en hij had ook enige hoop op hun zaligheid, de duivelen zelfs niet uitgesloten! En, om zijn inbeelding te ondersteunen, haalde hij deze Schriftuurtekst aan: *En alle schepsel, dat in de hemel is, en op de aarde, en die in de zee zijn, en alles wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem die op de Troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid.* Openb. 5: 13.

Ik zat en redetwistte met hem tot één uur in de nacht, maar tot geen doel; hij was te zeker bevestigd om bewogen te worden door zulke zwakke bewijsvoeringen als de mijne. Ik liet hem daarom aan zijn lot over en ben sedert dien tijd omzichtig geweest, om nooit meer een ervan te horen. Dit overtuigde mij dat Algemene Liefde een bewoner is van een vleeselijk hart, maar slechts een bezoeker bij Gods uitverkorenen.

² Deze verhandeling werd geschreven in 1784. Huntington spreekt in zijn 2e preek over de 10 maagden z'n toekomstvisie uit. Hij verwachtte een duizendjarig rijk en de opstanding van de martelaren en de heiligen om met Christus te regeren, 1000 jaar. Een Persoonlijke regering van Christus op aarde blijft buiten beschouwing. Uitgesproken 1797. Zie bundel II.

Ik ken een dame die er wonderlijk door bestuurd wordt. Zij is gelijk Saulus vanouds, een Farizeeër van de strengste sekte en liefdadig jegens alle soorten, behalve jegens die kruipende stervelingen die *dweepers* genoemd worden. Zij kan niet dulden dat hun naam genoemd wordt; maar zij is zeer teer jegens elk arm meisje der stad, wie de onreine ziekte buiten de maatschappij gesloten heeft; echter zou een arme, eerlijke, gehuwde vrouw, die rijk in het geloof, maar arm in de zak is, kwalijk varen als zij naar haar toe ging in de naam van Jezus.

De herbergier waarvan wij in Lukas lezen schijnt een van dat soort geweest te zijn; de herberg was vol, er was plaats voor allen, behalve voor Jozef en Maria; zij waren van een ander geslacht, daarom moesten zij in de stal huisvesten, schoon de gezegende maagd in barensnood verkeerde.

Ik heb gehoord dat een predikant van de kerk van Engeland eens op de dertiende januari heen ging, om Koning Karel uit het vagevuur te prediken; in welke redevoering hij de Gereformeerden met zeer hatelijke kleuren, maar de Koning in zeer beminnelijke trekken schetste. Waar hij zijn tekst uit nam weet ik niet; maar wij weten allen dat de bijbel niets zegt tegen een eerlijk beeld van God, noch iets ten behoeve van de oorzaak van slachtoffers. Evenwel was deze redevoering niet zonder uitwerking: een bejaarde vrouw, die zeer aandachtig zat te luisteren naar hetgeen de Bijbel, of liever de priester, te zeggen had, waren de ingewanden der liefde zo bewogen met medelijden voor de Koning, dat haar wangen bevochtigd waren met tranen; en toch zo verbitterd tegen de Gereformeerden dat zij verklaarde tegen een ouden christen, die naast haar zat, dat als er een Gereformeerde zo kort bij haar was geweest als hij, zij een mes in zijn hart gestoken zou hebben.

Het was goed voor de man, die mij zulks meedeelde, dat zij onkundig was dat hij een van dat soort was. Deze liefde stroomt altijd in tweeërlei wegen; zij stroomt op in opstand, maar af in medelijden. Ik geloof dat Herodes er niet van ontbloot was, want hij was zeer teer jegens zijns broeders vrouw - hij kon haar liever naar zijn eigen bed nemen, dan haar in het donker naar huis zenden; en hij was een grote beloner van vleselijke lusten, want hij bood zijn halve koninkrijk aan, om een dansende voet te belonen; maar in de zaak van Johannes, de Calvinist, was hij wat gestreng, gelijk het gewoonlijk plaats heeft bij zulk soort van voorgewende liefhebbers.

Het is in onze dagen gewoonte schoothonden te zien in de rijtuigen van kinderloze vrouwen, die er beter zouden uitzien als zij met kreuple kinderen opgevuld waren. Ik heb reden om te vermoeden, dat Achab vele van die harige passagiers in zijn rijtuig had, die Elia, het zout der aarde en de wagen van het volk, naar Jisreël deden vluchten; en zeer waarschijnlijk was het bloed van de koning een avondmaal voor zijn eigen honden.

Men vertelt mij dat velen bij de toneelvoorstellingen geheel verslagen zitten bij het treurtoneel van Hector, die rond de muren van Troje gesleurd wordt, en ook bij het toneel van het dodelijk einde der schone Eleonore; maar zij kunnen lezen van al de angsten eens lijdenden Zaligmakers, die om onze smarten verwond was, en onze droefheden en onze zonden droeg en de toorn die ons toekwam. Ja deze tedere zielen, die zo medelijdend zijn jegens Kaïn, Ezau, Achab, Judas, koning Karel I., de schone Eleonore, Hector, en de honden, kunnen horen van eens Zaligmakers angstkreten, verzoeken, vervolgingen en bloedzweet, en echter niet meer tekens van wroeging tonen dan een vuursteen! Voorwaar het gewelf van de hemel, het verduisteren der zon, het beven der aarde, splijtende rotsen, het verscheuren van het voorhangsel, de belijdenis des verraders en de opstanding van vele doden, staan geboekstaafd om de redeloze driften van zulke Godhatende huichelaars voor eeuwig te brandmerken.

Mijnheer Liefde, u schijnt een vijand beide van God en mensen te zijn; en ik geloof dat wij u bij een onpartijdig onderzoek zullen bevinden een dienstknecht van de satan te wezen.

Wij weten dat deze aan onze eerste ouders vertelde, *dat zij als goden zouden zijn, kennende het goed en het kwaad*, als zij Gods lichte juk van gehoorzaamheid wilden afwerpen en een leugen geloven: en Algemene Liefde doet zijn best om zijn woorden te bevestigen. Sommigen hebben, onder het masker van voorgewende liefde, een gehele menigte afvalligen onder de verlore kudde van Christus bijeen gebracht, en anderen buiten gesloten en verworpen, wier namen in de hemelen geschreven zijn: dit is naar de Goddelijke vrijmacht staan.

Anderen worden onderwezen, om op hun eigen gerechtigheid te vertrouwen, welke God *een negverpelijk kleed* noemt (Jes. 64: 6); en de gerechtigheid te verwerpen die God aangebracht heeft Jes. 66: 13, is een gerechtigheid van de zondaar (Rom. 10: 3) op te richten op de door hen verachte gerechtigheid van de verlosser, die velen zal rechtvaardigen, Rom. 5: 9. En wat is dit anders dan strijden tegen de Heere, tegen Hem die de onmededeelbare naam van *Jehovah onze Gerechtigheid* moet dragen? Jer. 33:6. Een zondaar te zeggen *dat hij volmaakt in het vlees is*, is hem te leren het dagelijks vertrouwen op vrijmachtige genade te verwerpen, en het is, in uitwerksel, hem te leiden tot het nabootsen van het zelfbestaan van zijn Maker.

Sommigen worden geleerd vele van de wezenlijke waarheden des Bijbels te verwerpen, en strijdig met de zin van anderen te geloven, dit is staan naar oneindige wijsheid, in het pogen om wijs te zijn boven hetgeen geschreven is.

De mens, die de vrijmacht des Almachtigen ontkent, Zijn volstrekt raadsbesluit afschuwelijk noemt, teneinde zijn vrije wil te handhaven die Gods daden van onderscheiden genade vernedert om vrije wil en kracht te verheffen, handelt slechter dan al de duizenden van Babel, en offert zulke verontwaardiging aan de God van de hemel, als ooit Nebukadnézar aangeboden werd, voor al de besluiten die hij afkondigde. En wat is dit anders dan handen van geweld aan de Scepter van Christus slaan, dan staan naar Zijn troon, en Zijn vorstelijk recht aanranden? En hij die zich beroemt op zijn wil of macht, om waarlijk iets goeds te doen, zonder dat God beide het willen en het volbrengen in hem werkt naar Zijn welbehagen, zulk een is vergeten door wie hij bestaat, en staat naar het alvermogen Zijns Formeers (Job 40: 9), die zegt: *zonder Mij kunt gij niets doen*. En hij die de getuigenissen Gods overschreeuwt en zich verhovaardigt als onfeilbaar in het beoordelen der onkundigen, is vergeten dat alle mensen leugenaars zijn (Rom. 3: 4); en zegt werkelijk dit: ik ben de waarheid. En de mens, die door de grofste dwaling tegen de Heere zich indringt in de genegenheden der zondaren, en hen de ontkenning van de bijzondere verlossing van Christus predikt, wordt voor zulk een ziel een afgod die in de heilige plaats van Christus opgericht wordt (waar er geen behoort te staan), die verwekt de Heere tot toorn (Ezech. 8: 3), en betoont zich kort af een God te zijn, zeggende: u zult mij lief hebben met uw gehele hart.

Wij weten, dat God ons gebiedt hen te verlaten *die de gedaante der Godzaligheid hebben, maar deszelfs kracht verloochenen* (2 Tim. 3: 5); en de levende niet te zoeken onder de doden, noch ons in te beelden dat wij druiven van doornen, of vijgen van distelen kunnen lezen. Daarom heeft de mens, die ons gebiedt ons met draf te voeden, liever dan hen te horen, die de gehele raad Gods verkondigen en aan de vorm liever te blijven hangen, dan ons te houden aan die predikers, die de kracht Gods verkondigen en niet zichzelf (2 Kor. 4: 7), die heeft, zeg ik, het juk der gehoorzaamheid afgeworpen, is verhoogd in het gestoelte der spotters en heeft de plaats des eeuwige Wetgevers ingenomen.

Sommigen beroemen zich op hun bekwaamheid om de wet te houden, om op te staan, het stof af te schudden en zich een nieuw hart te scheppen, enz. En hij die dit doen kan is een Schepper. Evenwel, al de goden, die de hemel en de aarde niet gemaakt hebben, zullen vergaan van de aarde en van onder de hemel. Jer. 10: 11. De prediker die een leer voorstelt strijdig met de duidelijke Schrift, vernietigd de raad zijns Formeers, tracht hem als een leerling aan zijn voeten te brengen, en poogt hem kennis te leren. Job. 21: 22. Die mens zal nooit een wezenlijke liefhebber van zielen zijn, die de gehele raad Gods niet verkondigt. Hij bewijst zondaars de grootste liefde die hen hun gevaar aantoonst en tevens de enige toevlucht, die God hen in Zijn woord heeft voorgesteld.

Enig gebod der wet te verzwakken, of de gestrengheid der bedreiging te verzachten, is een belediging der wrekende gerechtigheid aangedaan en verstompt de scherpe snede van haar bliksemend zwaard. Deut. 32: 41. De mens de ellendige leer *van de eindelijke afval van de heerschappijvoerende genade Gods* te onderwijzen, wanneer de mens een gelukkig deelgenoot daarvan is gemaakt, is de gruwelijkste schaduw, over de getrouwheid Gods te werpen, en is, in haar gevolgen, God tot een leugenaar te maken in Zijn belofte, en Hem als meinedig te verklaren. Jes. 54: 3. En de mens, die onze stand in Gods gunst, verklaart te bestaan in ons getrouw zijn in ontvangen genade, of in de verbetering van onze natuurlijke aanleg, en dat verlossing verzekerd wordt aan allen die deze voorwaarden vervullen, hetzij schapen of bokken, die weersprekt luide de zaligmaker, die zegt: "Ik leg Mijn leven af voor de schapen", die maakt Zijn stervend getuigenis tot een leugen, toen Hij in Zijn laatste ademsnik zei: het is volbracht.

Verwondert u, gij hemelen, en gij aarde, ontzet u hierover. Hier is een hels masker dat *Algemene Liefde* heet, die de stroom van duizenden voorbijgaat, om het bedekken van Gods eeuwige Geest, maar Gods wee is over hem die het draagt. Jes. 30: 1. Er wordt lastering uitgesproken tegen God, Zijn tempel op aarde, en tegen al de uitverkorenen van de hemel Openb. 13: 6; en wormen vestigen zich op de onteerde, misbruikte en vertrapte volmaaktheden van de eeuwig gezegende Godheid; terwijl leugens en leringen der duivelen doorgaan voor eeuwig Evangelie. De vrijmacht Gods wordt verworpen en de vrije kracht des mensen ingevoerd. De almacht Gods en Zijn eeuwige voorkennis van de uitverkorenen wordt vertrap, en 's mensen wijsheid en macht om zich te verbeteren in de plaats gesteld. De alvermogene arm des Almachtigen, die een blinde door de wereld leidt, Jes. 42: 16, hem in Gods weg houdt, aan wie beloofd wordt, om hem veilig door te leiden, en hem niet zal toelaten neergestoten te worden (dat is tot de hel toe), zelfs al valt hij (Psalm 37: 24), wordt weersproken door deze openlijke klokkluiders; en de uitnemendheid der menselijke kracht om te staan, of geheel te vervallen, wordt daarop opgericht. De trouw en waarheid Gods in Zijn eden en beloften, aan Christus en al Zijn zaad vergewist, Jes. 59: 21, worden op de straten vertrap; en eindelijke afval van het leven en de eeuwige liefde wordt daarop opgericht! De volmaakte gehoorzaamheid van Christus die het geen roof achtte Gode evangelijk te zijn, die evenwel de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, volbracht werd om de wet te verheerlijken die wij verbroken hadden, en wiens gehoorzaamheid alleen velen rechtvaardigt Jes. 53: 11 door God een eeuwige gerechtigheid genoemd, welke is over allen, en op allen die geloven Rom. 3: 22 - Dan. 9: 24, wordt toegerekende onzin genoemd een farizees gerechtigheid, die de zondaar verder van de hemel afvoert dan tollenaars en hoeren, wordt in haar plaats gesteld! Matth. 21: 31.

De eeuwige vrijmacht Gods, die beloofd heeft Zijn uitverkoren volk gewillig te maken op de dag Zijner heermacht, Psalm 110: 3, wordt verworpen; en eigenwilligheid, die de heerschappijen veracht, wordt in haar plaats gekroond! 2 Petrus 2: 10. De gezegende Heilige Israëls, Die alleen heilig is, en wiens voorrecht het is, al de uitverkorenen te heiligen, Ef. 5: 25, heeft vele mededeelgenoten, daar de zondeloze volmaaktheid, - vals zogenoemd, - ingevoerd wordt als medearbeider met de oneindige reinheid.

De uitverkorene vaten der barmhartigheid worden *openlijk kinderen van het helse monster* genoemd, terwijl er voor mensen in de hel gestreden wordt. Het prediken over bijzondere verlossing noemt men *een luisteren naar de duivel*, en zijn stem gehoorzamen, terwijl het strijden voor verraders, afvalligen en opstandelingen, *liefde* genoemd wordt. Maar hoe de eeuwige Vader het keuren zal dat Zijn eigen kinderen veroordeeld, ontferd, buitengesloten en aan de duivel verbonden en bastaarden in hun plaats gebracht worden, weet ik niet; maar wij geloven dat gelijk de vader der gelovigen niet kon besluiten, om zijn bastaard in het huis bij Izak te houden, zo ook niemand in staat zal zijn om Judas er in te brengen, wie de Zaligmaker al zo lang geleden aan de duivel heeft overgeleverd.

Is het niet vreemd, dat de voorgewende onfeilbaarheid van een schepsel, die zo ongestadig is als het water, in het oordeel van mensen opgericht zou worden, tegenover de gehele raad Gods; en dat iemand die strijdt voor de verdoemden in de hel, en die zich door zijn daden stelt boven alles wat God genaamd, of aanbeden wordt, zo ijverig aangedaan wordt, dat bij de troon van het geweten van de zondaar behoudt, terwijl de vrijmacht, de uitverkiezing, de gerechtigheid, de wijsheid, goedheid, en kracht Gods, miskend en veracht worden? Maar dit alles wordt gedaan uit liefde tot vlees en bloed, terwijl de zielen van arme zondaars omkomen, uit gebrek aan de ware kennis Gods. Dit wordt *liefde* genoemd, doch het is hard werken om dwalingen te verbreiden en ofschoon hun zielen er bij verloren gaan, zo wordt zulks arbeid der liefde geheten. Maar God zegt: *de dwaas zal niet meer milddadig genoemd worden, en de gierige zal niet meer mild gebeten worden, want een dwaas spreekt dwaasheid, en zijn hart doet ongerechtigheden, om huichelarij te plegen, en om dwaling te spreken tegen de Heere, om de ziel des hongerigen leeg te laten, door de vaste spijsge hem te onthouden; en de dorstige drank te doen ontbreken*, Jes. 32: 5, 6, die de Geest der Genade smaadheid aandoet.

Zielen te leren om de onwankelbaarheid van Gods verbond te ontkennen, is hen aan te zetten tot opstand tegen de onwankelbaarheid van God in Zijn raad, en de grondslag te ondermijnen, en de voorschansen te bestormen van de verheerlijkte zowel als van de strijdende gemeente. Zondaren te leren dat een onvolmaakte gerechtigheid hen kan rechtvaardigen, is de wet omver te werpen; en een toegerekende gerechtigheid te ontkennen is het Evangelie tot een fabel maken: ik schaam mij, zegt Paulus, het Evangelie van Christus niet, want daarin is de gerechtigheid Gods geopenbaard.

Rom. 1: 16. Wie hij ook zijn mag, die deze geestelijke boosheid bedrijft in volstrekte onkunde, is een nieuweling, die van de Evangeliedienst moet ontzet worden; en die het moedwillig doet, heeft de teugels der vrees afgeworpen, loopt los in het gevaarvolle pad der trotsheden en is schuldig aan grote overtredingen. Psalm 19: 12, 13.

Algemene Liefde! Ik merk dat u geen vriend van God, en, bij nauwkeurig onderzoek blijkt het, dat u geen vriend van mensen bent. Uit voorgewende liefde tot de gevallen natuur, tracht u een slechte zaak goed te maken, om gevallen stervelingen te bemoedigen. Zo zegt u hen, dat zij niet zonder enige kracht zijn en die dat gelooft, wordt geleerd de arm des Heeren te verwerpen, en de bede des dichters te minachten. *Ondersteun mij, zo zal ik behouden zijn*, Ps. 119: 117.

De mensen te leren *de volkomen volharding der heiligen in de kracht des Heeren te ontkennen, uit oorzaak van zijn zwakheden*, is zijn vertrouwen verzwakken in de algenoegzame genade en de lankmoedige barmhartigheid Gods. Deze leer is een vijand van het geloof, een voedster van het ongeloof en een handlanger van de duivel zelf, omdat zij ons doet wankelen aan die overnietigbare beloften Gods, en de deur openlaat voor de satan, de aanklager der heiligen, om langs die weg binnen te komen.

Iemand te vertellen *dat zijn werken verdienstelijk zijn voor, of geldig kunnen zijn bij God*, is de schoonheid te misvormen en de waardij te verkleinen van vrijmachtige genade. Zondaars aan te zetten tot het roemen in de kracht, om zichzelf rein te maken, is hen aan te sporen tot verwerping van de fontein, die God geopend heeft tegen de zonde en de onreinheid, Zach. 13: 1; en iemand te zeggen dat hij kracht heeft om tot Christus te komen, Hem te kiezen en aan te grijpen, is de mensen te leren om de Zaligmaker tot een leugenaar te maken en het snoer der eeuwige liefde te versmaden, dat zegt: niemand kan tot mij komen tenzij de Vader hem trekke.

Hij die onderwezen is om te roemen in de vrije wil, is bekwaam gemaakt, de dag van Gods heirkraft te versmaden. Psalm 110: 3. Wie onderwezen is te geloven, *dat hij volmaakt in het vlees is*, maakt de kermende beden van de Heilige Geest en de voorbedding van Jezus Christus krachteloos. De mens die enige duidelijke waarheid ontkent, versmaadt de raad Gods; hij, die zo onfeilbaar schijnt, dat hij die verandert, is te trots om zich te onderwerpen aan het profetisch ambt van Christus en hij die Christus niet wil toestaan te verkiezen of te weigeren wie het Hem behaagt, rechtvaardigt het oude zeggen van weerspanningen en zegt tot Christus dat Hij niet over hem heersen zal. Hij die des mensen val op zijn zachtst neemt, verkleint de kracht van het kruis; en bij die één penning aan God kan betalen, verwerpt de vrijmaking van het Evangelie: die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node: en hij die niet geheel verloren is, zal waarschijnlijk nooit behouden worden. Dit alles zijn trotse inbeeldingen, die zich verhovaardigen tegenover de kennis Gods; een mens die beschonken is door zulke dwalingen heeft zijn zinnen verloren, en die in dezelve sterft zal gewis zijn ziel verliezen.

Als dit het stelsel is van Arminiaanse genade, en zij dáárvan eindelijke afval prediken, dan spreken zij de waarheid; daarin stemmen wij met hen in en zijn even verzekerd dat een gebouw van hooi, stro en stoppelen, zal vergaan, als wij weten, dat het gebouw der genade eeuwige winst zal oogsten; en wij betwijfelen evenmin dat leugens in de hel bevestigd worden, dan dat wij betwijfelen, dat de waarheid in de hemel beslist wordt.

Een andere misdaad door Algemene Liefde gepleegd is het nabootsen der genade van Gods Geest. Maar ik geloof dat deze naambriefjes aan de krop van de zak gebonden worden, teneinde het onkruid des te beter te verkopen. O ellendig bedrog! Ik wenste dat hun zielen gevoeld hadden wat de mijne heeft ondervonden, zij zouden dan van zichzelf walgen, en God prijzen voor een gekruisigde Zaligmaker: want als zij gedaan en gezegd hebben wat zij verkiezen, is er geen weg naar de hemel dan door genade, door het geloof in Christus Jezus.

Zij spreken wonderlijk over *geloof*, maar bevindende dat zij de leer der uitverkiezing ontkennen en er tegen strijden, besluiten wij geredelijk dat het hun niet is het geloof der uitverkorenen van God; en aangezien hun geloof kan teniet gaan, weten wij dat het niet het geloof is, waarvoor Christus bad; omdat sommigen eerlijk verzekeren dat, alhoewel hun geloof hen heden tot kinderen Gods maakt, zij morgen die des duivels kunnen zijn. Wij weten dat dit het geloof niet is, hetwelk uit de

dood tot het leven leidt, omdat zulke gelovigen nooit in de verdoemenis komen, daar zij het eeuwige leven reeds deelachtig zijn. Het geloof van Gods uitverkorenen strijdt tegen en overwint de wereld, maar het Arminiaans geloof strijdt voor de wereld en tegen de rechtvaardigen.

Als zij over *bekering* spreken, kan men zeker zijn dat zij de wagen voor de paarden spannen. God heeft een eeuwige gerechtigheid beloofd aan het geloof, en de Heilige Geest getuigt dat het geloof de hand is om dat kleed aan te doen: zij is over allen en op allen die geloven. Maar het Arminiaanse geloof is geen hand, maar een bedeksel; en bij de zodanigen staat de menselijke verbeelding als een mededinger naar de vlekkeloze gehoorzaamheid van Christus, welke alleen rechtvaardigt. Rom. 5: 19.

Wij weten dat het geloof in de gerechtigheid Gods eerst komt, daarna geestelijke overtuigingen, dan wordt het geloof in een toegerekende gerechtigheid gevoeld; schuldvergeving en vrede verschijnen als de vruchten of uitwerkselen daarvan; de heiligende en vertroostende invloeden van de Heilige Geest werken zalig op de ziel; en dan stroomt de Evangelische bekering in, om de achterhoede aan te brengen. *Ik zal u uit de heidenen halen, en zal u uit alle landen vergaderen, en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden van al uw onreinbeden, en van al uw dreggoden zal Ik u reinigen. En ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u. En Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlees hart geven. En ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen. En gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn, en Ik zal u tot een God zijn. En Ik zal u verlossen van al uw onreinbeden; en Ik zal roepen tot het koren, en zal dat vermenigvuldigen, opdat u de smaadheid des hongers niet meer ontvangt onder de heidenen. Dan komt er de Evangelische bekering in: Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelingen die niet goed waren; en gij zult een walging van u zelf hebben over uw ongerechtigheden, en over uw gruwelen. En nu wordt alle roem uitgesloten: Ik doe het niet om uwentwil, spreekt de Heere Heere; het zij u bekend: schaamt u en wordt schaamrood van uw wegen, gij huis Israëls.* Ezech. 36: 24-32.

Als de voorstanders van Algemene Liefde van *lijdzaamheid* spreken, is het slechts geduldigheid in verdrukking, om hun eigen gerechtigheid op te richten, en niet de lijdzaamheid van Christus, want die wordt geoefend onder het lijden ter wille van een reeds ontvangen gerechtigheid; niet om er een te verkrijgen, of een van hun zelf op te richten, maar om een die vrijwillig geschonken is, vast te houden. Geduld onder het lijden om de waarheid is de lijdzaamheid van Christus; maar geduld om zich staande te houden onder rechtmatige en Goddelijke bestraffing, om te volharden in het werk der dwaling, is de lijdzaamheid van de satan en hij heeft ellendige doeleinden om daarin de zielen op te bouwen.

Als zij van *liefde* spreken dan is dit niet die liefde, die een welbehagen heeft in de heerlijke der aarde, en in zulken welke uitmunten in godsvrucht; maar een liefde die slechts gloeit voor opstandelingen en verraders, en die de uitverkorenen van God haat. Voorzeker is hij die zijn broeder haat, omdat deze de waarheid der uitverkiezing vasthoudt, een moordenaar; en geen moordenaar heeft enig deel in het koninkrijk van God en van Christus. Deze Algemene Liefde is niet uit God, maar uit de wereld, omdat zij de uitverkorenen haat en de wereld bemint; en, als de uitverkorenen uit de wereld waren, zou Algemene Liefde, met de wereld het haar liefhebben. God verhoede het dat een vriend der wereld mij ooit zou liefhebben, omdat de vriendschap der wereld vijandschap Gods is. Hij die een vriend der wereld is, is een vijand van God.

Als iemand die van Algemene Liefde bezeten is, *ootmoed* voorwendt, is zulks niet die nederigheid met welke God een ziel bekleedt. Een heilige in waren ootmoed heeft zijn geloofsoog gevestigd op een verzoend God in de Persoon van Christus en gevoelt terzelfder tijd de verdiensten van het kruis in zijn hart stromen, en de getuigenis van Gods Geest met zijn geest getuigende, dat hij een kind Gods is. Dit doet hem zich verheugen met een vreugde welke nimmer door stervelingen kan beschreven worden; en die ziel, die terugdenkt aan Mozes gestrenge blik, Sinai's ontzettende storm, de gapende kaken des afgronds, de vergiftigde pijlen der wraak, en wie de eindeloze vlam van Tofeth doet beven, ofschoon onder een bewustzijn van bevestigde en verzegelde schuldvergeving, ja, beven bij de gedachte en het gezicht, hoe nabij hij was aan de eeuwige vlammen, toen barmhartigheid hem oprichtte, die juicht met beving en zo iemand verricht deze arbeid altijd in het kleed van ware ootmoed.

Maar de Arminiaanse ootmoed is geheel iets anders; zij bestaat uit een somber gelaat en afgetrokken blik, met vertwijfeling vervuld; inwendig knorrende, omdat Mozes geen onvolmaakte gehoorzaamheid wil aannemen, noch het getal tichelstenen verminderen, die zij maken om hun verborgen Babylon te bouwen; waarin ze niet beter zullen slagen dan hun broederen vanouds deden, die voorwerpen van bespottung werden; en alzo zullen: allen die het zien beginnen te spotten, zeggende: Deze mens heeft begonnen te bouwen, en heeft niet kunnen voleindigen, (Luk. 14: 29, 30); en de reden is, omdat zij voor eigen rekening aanvingen, in plaats van te putten uit de oneindige volheid des Zaligmakers.

Zulk een voorgewende ootmoed werd in Achab gevonden, toen het geschut van de hemel in zijn oren klonk, om het stelen van de wijngaard van zijn buurman; en zulk een nederigheid is een masker dat voorgedaan wordt, om de zielen der eenvoudigen te bedriegen, die denken dat een vervallen gelaat, een somber uitzicht, een gemaakte spraak, een eenvoudige klederdracht, en woorden die zoetvloeiender dan olie zijn, - ofschoon in opstand tegen God in het hart, - het nederig gewaad is van een verlost schaap, terwijl hun enigste droefheid is, dat hun eigengerechtigte zielen de Almachtige niet kunnen doen bukken om hun roemen te veroorloven. *Dit is de dwaasheid des mensen die zijn weg verkeert, en die zijn hart tegen de Heere vergramt.* Spreuk. 19: 3.

Een oproerige geest, in strijd met Gods raadsbesluiten, onder een bewustzijn van het vergif der schuld, en de toorn Gods in het geweten geopenbaard en gevoeld, is de wortel waaruit al deze geveinsde ootmoed voortspruit. Maar de ootmoed van een heilige, die onder de invloed verkeert van eeuwige liefde, is vol walging van zichzelf en staat verwonderd dat het lot der eeuwige verkiezing in zijn schoot is geworpen, Spr. 16: 33. Deze ootmoed doet het gezicht blinken, en vervult het hart met vertroosting, gelijk een wijnfles die niet geopend is (Job 32: 19), terwijl de verborgen vlam der eeuwige liefde de ziel doet wegsmelten als was, totdat het beeld van de tweede Adam in al zijn wezenstrekken in zulk een gelukkige ziel verschijnt, en al zijn woorden te voorschijn komen, als met genade besprengd, gelijk de dauwdroppels, terwijl hij de gerechtigheid aan zijn Formeerder toeschrijft. Een ware maagdelijke ziel draagt de wet der liefde op haar tong, maar werpt haar parels niet voor de zwijnen; bemint de Zaligmaker met al haar beminnelijkheid, maar betoont geen medelijden jegens duivelen, noch strijdt met haar vorstelijk Hoofd, ten behoeve van verraders; de potscherven toelatende te strijden met de potscherven der aarde; maar ontvliedt het wee dat hen overkomen zal, die met hun Formeerder twisten, Jes. 45: 9.

De *hoop* van het Arminianisme schijnt mij toe veel te verschillen van de hoop van het Evangelie, omdat zij stelt dat Christus voor alle mensen stierf, maar Christus verklaart dat de poort die tot het verderf leidt het grootste aantal ontvangt, Matth. 7: 13. Daarom indien het eerste waarheid zij, zijn er sommigen in de hel voor wie Christus stierf; in welk geval er een ongenoegzaamheid moet geweest zijn in de losprijs welke de Borg betaalde, of anders verdonkert het Zijn wijsheid en veronderstelt Hem als verstandeloos te zijn gemaakt door de slang, die, door zijn listigheid legioenen in zijn bezit gekregen heeft, die door koping het eigendom van de Zaligmaker waren. Het verdonkert niet slechts Zijn wijsheid, maar Zijn macht tevens, die hen niet behouden kon, die Hem waren toevertrouwd, omdat de poorten der hel ze overweldigen en er velen uit Zijn hand rukken, Joh. 10: 28.

Het schijnt eveneens geweldig de *rechtvaardigheid* van God te verdonkeren, daar Zijn zwaard ontwaakte en de grote Herder sloeg (Zach. 13: 7), en Hij Hem niet heeft gespaard, noch een penning der schuld liet vallen, Rom. 8: 32. En het is duidelijk dat de Gerechtigheid beloofde, door het bloed des verbonds, de gebondenen uit de kuil, daar geen water in is, uit te laten, (Zach. 9: 11); en voorts, om getrouw en rechtvaardig te zijn, dat Hij ons de zonden vergeven en ons reinigen zou van alle ongerechtigheid, 1 Joh. 1: 9. Maar helaas! dit alles wordt omver gestoten als het Arminianisme waarheid is.

Als de Arminiaanse hoop is gevestigd op een Borg die de schuld niet betalen kan; of op een veranderlijken Zaligmaker, die betaald had, terwijl de koopprijs niet voldoende was en daarvan twee malen kon geëist worden, eerst van de Borg, en dan van de schuldige, ze eerst uit de gevangenis der zonde zendende voor rekening van de Borg, hen heden, door genade, zonen Gods makende, en tenslotte latende afvallen, en tot in alle eeuwigheid in de hel opsluitende, totdat zij de laatste penning voldaan zouden hebben van hetgeen over lang betaald is; wat is er dan voor grond van enige hoop? Ik antwoord, een hoop op zulke leerstellingen gegrond, is even wankelbaar als een veer in een wervelwind.

Evenwel zijn er velen die zo verhard zijn, door de bedrieglijkheid der zonde, dat zij zulke leugens voorstellen in de Naam des Heeren, en ze Hem toeschrijven. Het moest het vlees doen sidderen van hen, die enige Gode waardige gedachten koesteren, en zij die zwijgen bij het bericht van zulken hoon die God aangedaan wordt, behoorden gestraft te worden door elke steen in de straten.

Maar wat heeft deze hoop, die op valsheid gegrond is, te doen met de hoop van het Evangelie?

Ik antwoord, juist even veel als de troon der ongerechtigheid te maken heeft met de troon der genade. Evenwel erkennen de Arminianen eerlijk, dat hun hoop kan verloren gaan; en wij geloven waarlijk, dat het is gelijk zij zeggen, dat iemand heden een volmaakt mens in deze valse staat der hoop, en morgen in de hei kan zijn. Maar de hoop van het Evangelie is een geheel andere zaak; de gekruiste Christus is de enige hoop die ons voorgesteld wordt; en hij die de toevlucht tot Hem neemt stort niet in de hel, maar zal gewis de toekomstige toorn ontvlieden. Merk op, te ontvlieden en niet daarin te storten. Wie in Christus gelooft zal in zijn hoop niet teleurgesteld worden. Maar de hoop van het Arminianisme heeft, gelijk te vrezen is, velen bedrogen; en geen wonder daar zij gegrond is op een voorwaardelijke belofte, op een verlamden arm van de machteloze vrije wil en deelgenootschap aan een zwakken, en veranderlijken Zaligmaker, naar hun dwaze mening.

Maar de hoop van een Christen is een anker, dat geworpen is in de onwankelbare en onveranderlijke Godheid; haar lepels houden vast binnen het voorhangsel van Christus' vlees, en zij is vast en verzekerd voor elk uitverkoren vat der barmhartigheid, Hebr. 6: 19. De Heere zal de toevlucht Zijns volks, en de sterkte der kinderen Israëls zijn, Joël 3: 16.

En als een Israëliet in waarheid zijn hoop verliest, of vervalt van de genade Gods en van de heerlijkheid, waarvan de genade een onderpand is, en daarna verworpen wordt, dan moet de Heere zelf vervallen. Evenwel heeft Hij nog nooit doen vervallen, zij die op Hem betrouwden (Jozua 21: 45), en het wordt hoog tijd dat wij tegen Hem getuigen, wanneer zulks kon plaats hebben. Ofschoon Asaf zegt: *heeft de toezegging een einde van geslacht tot geslacht? Heeft God vergeten genadig te zijn?* nochtans is hij eerlijk genoeg om te erkennen dat dit zijn krankheid was. Psalm 77: 9-11. En voorzeker is die mens een blinde leidsman, die de krankheden des vleses en het heerlijke en eeuwige Evangelie des Zoons Gods niet kan onderscheiden.

Als wij de *vrede* onderzoeken, die door de algemene liefde drijvers genoten wordt, dan zullen wij weldra zien, dat zij niets met het Evangelie te maken heeft. De vrede, welke het Evangelie verkondigt, is een verzoening tussen God en de zondaar, welke vrede daargesteld was door Christus onze Middelaar, door het bloed des kruises (Kol. 1: 20); daarom is Hij onze vrede; God heeft Hem voorverordeneerd om zulks te zijn, Jes. 25: 12. Christus betaalde onze schuld van gehoorzaamheid aan de wet, verwijderde haar vloek, en droeg dien van elk gelovige: en door Zijn dood betaalde Hij onze schuld des lijdens aan de gerechtigheid, zoals Hij lang tevoren verklaard had: de ziel die zondigt die zal sterven.

Dus door Zijn gehoorzaam leven de wet verheerlijkt en door Zijn dood onze schuld des lijdens aan de gerechtigheid betaald hebbende, is er een troon der genade opgericht op bevredigde gerechtigheid, de waarheid verhelderd en het oordeel ten volle uitgevoerd. Gerechtigheid en gerichte zijn de vastigheden Zijns troons, genade en waarheid gaan voor Zijn aangezicht heen. Van deze troon spreekt Hij van vrede dengenen die ver zijn, en hen die nabij zijn; en de gelovigen zullen gezegend worden met overvloedige vrede zolang de maan bestaat. En zo moet het zijn, want Christus is de Vorst des Vredes, en ons is het vrijwillig verkondigd. *Mijn vrede geve Ik u; niet gelijk de wereld dien geeft, geve Ik ze u.* Deze vrede is voor eeuwig verkondigd tussen God en de uitverkorenen, tussen de uitverkorenen en hun eigen geweten; ja zelfs tussen de uitverkorenen en de dieren des velds (Job 5: 23), en tussen het een uitverkoren vat en het andere.

En wanneer wij door het geloof Gode behagen, moeten onze vijanden met ons bevredigd zijn, dat wil zeggen, God ontzet de heirlegers van vervolgers, ze noodzakende hun wapenen van opstand te doen neerleggen, en stil te zijn; terwijl de arme heiligen, bijna uitgeput door de langdurige vermoeienissen van de strijd, hun krachten mogen vernieuwen tegen een nieuwe aanval.

Maar wat heeft de vrede der algemene liefdedrijvers te doen met deze vrede, welke in het Evangelie wordt verkondigd? Volstrekt niets: zij die strijden voor het huis van Achab en Izébel hebben niets met deze vrede te maken. Ons antwoord tot zulken is: wat hebt u met vrede te maken? Gaat achter ons, wij zijn in strijd met Achab en zijn bloedig huis, omdat de tovenaars van Izébel zo talrijk zijn. Maar deze algemene liefdedrijvers noemen de raadsbesluiten Gods

afgrijselijk, een taal die doortrokken is met zulk een opstand, als niemand tegen enig aards vorst zou durven bedenken. Zulken onderhouden een goddelozen strijd met de vrijmachtige Heere van de hemel, zijn weerspanning tegen Zijn wetten, strijden tegen al de vorstelijke onderdanen der genade, die verwaardigd worden om te buigen onder Zijn vrijmachtige wil, ja, zij zoeken verzoening tussen de gemeente en Izébel

Dit is vrede verwekken waar God oorlog verklaard heeft: *Ik zal vijandschap zetten tussen de gemeente en slang; tussen Christus, het vrouwenzaad, en het slangenzaad, die elkaar zullen verbrijzelen.* En voorzeker kwam Christus nooit om Zijns Vaders wil te weerspreken, maar om er een welbehagen in te hebben, en die te volbrengen: ik ben niet gekomen om vrede op aarde te brengen maar het zwaard en een vuur, en wat zal Ik, indien het reeds ontstoken zij? Want voortaan zullen er vijf in één huis verdeeld zijn, drie algemene liefdedrijvers tegen twee beminnaars van God: en hoe nauwer zij verenigd zijn door de banden der natuur, hoe heter de strijd zal zijn; 's mans vijanden zullen zijn eigen huisgenoten zijn.

Evenwel moeten wij deze voorwendsels van liefde toelaten zich te behelpen, want zij strijden niet voor God, noch voor Zijn wetten, noch voor de kerk. Als zij voor God streden, zouden zij niet tegen ons strijden en de goddelozen helpen: *En Jósafat de koning van Juda, keerde met vrede weer naar zijn huis te Jeruzalem. En Jehu de zoon van Hanani de Ziener ging uit, hem tegen, en zei tot de koning Jósafat: zoudt gij de goddelozen helpen, en die de Heere haten, liefhebben? Nu is daarom over u van het aangezicht des Heeren grote toornigheid. Evenwel goede dingen zijn bij u gevonden;* 2 Kron. 19: 1, 2, 3, en het was goed voor hem dat Gods raadsbesluiten in hem gevonden werden.

Dus blijkt het dat Algemene Liefde niet voor God strijdt, maar de goddelozen bijstaat; evenmin strijdt zij voor Gods wetten: van iemand die gewapend is tegen de raadsbesluiten zijns Formeerders, strijdende voor afvalligen, die nu in de hel zijn, kan men nooit zeggen dat God lief heeft met Zijn gehele hart, zijn gehele ziel, met zijn gehele gemoed en met al zijn kracht; evenmin kan het van hem gezegd worden, dat hij vader en moeder, vrouw en kinderen, ja zelfs zijn eigen leven om Christus wil haat, en als hij dat niet kan is hij Zijns niet waardig.

Algemene Liefde is, niettegenstaande al haar voorgewende liefde, geen vriend *van de kerk*, noch van hen die daartoe behoren; want zij leert hen haar leerstukken te verloochenen, en nochtans aan haar muren vast te klemmen; zij snijdt de borsten van haar vertroosting af, en beveelt ons dan aan haar geraamte vast te klemmen. Dit is voorzeker een vreemde wijze van weldadigheid!

De Staatskerk leert mij, in haar belijdenisschriften, *dat ik gans en al onbekwaam ben om tot Christus te komen, ofschoon Hij mij zulks gebiedt; of God lief te hebben, ofschoon mij zulks geboden wordt; of Hem te dienen, ofschoon het om mijn leven is.* Elk lief kind, weet dit, dat ge uit uzelf niet in staat bent deze dingen te doen, noch te wandelen in de geboden Gods, en Hem te dienen, zonder Zijn bijzondere genade, waarom u ten allen tijde moet leren roepen met ijverig gebed.

Algemene Liefde spreekt dit tegen, en zegt: *dat Christus mij roept geeft te kennen, dat ik kracht heb om te komen, of anders bespot Christus mij met een vruchteloze roeping.*

Evenwel kon de Bruid Christus roeping en haar eigen zwakheid zeer goed met elkaar verzoenen: sta op, mijn schoonste, en kom mee, zegt Christus. trek mij, en wij zullen U nalopen, zegt de bruid. Zij keert het gebod om in een gebed en ontvangt een antwoord.

Algemene Liefde leert mij, om Christus' gerechtigheid *toegerekende onzijn* te noemen en te roemen in zelfvolmaking en waarschuwt mij nooit de kerk te verlaten.

Maar is dit broederlijke liefde, mij vol eigen gerechtigheid, en roemende in zelfvolmaking naar 's Heeren tafel in de kerk te zenden? Voorzeker, als ik daar op deze wijze ga, zal ik leugens in mijn mond dragen, want zij leert ons zeggen: *wij onderwinden ons niet, tot deze Uw tafel te komen, o Genadige Heere, vertrouwend op onze eigen gerechtigheid, maar op Uw menigvuldige en grote goedertierenheden. Wij zijn niet eens de kruimeltjes waardig die van Uw tafel vallen.*

Vreemde taal is dit voor een volmaakt mens, die geleerd heeft de gerechtigheid zijn Scheppers te verachten! Zulke zielen hebben geen recht, om tot des Heeren tafel te naderen, alwaar geveinsden tegenover God afgewezen moeten worden. Niemand, in zich zelf volmaakt, heeft daar enig recht, maar alleen zulken, die hartgrondig bedroefd zijn over hun zonden, en die zeggen kunnen "derzelver herdenking is bitter en derzelver last is ondraaglijk". Hij die de uitverkiezing heeft leren

verloochen, is onderwezen om dit leerstuk te ontkennen: ik geloof in God de Heilige Geest, die al het uitverkoren volk van God geheiligd heeft.

Hoe kan iemand zich aansluiten aan de kerk, welke zegt: "beziel uw dienaars met gerechtigheid, en verheug Uw uitverkorenen volk", wanneer hij dat in zijn hart ontkent? God te naderen met de lippen en Hem te eren met woorden van verkiezing en toegerekende gerechtigheid, terwijl het hart ver van Hem is, is God de Vrijmachtige, en de Rechtvaardiger der goddelozen, tevergeefs aanbidden.

Als een mens geleerd heeft de leerstukken Gods te ontkennen en te versmaden en dan gezonden wordt om Gods voorhoven in valsheid te betreden en zijn Maker met leugens te omtuinen, om zijn menigvuldige zonden te bemantelen met zondeloze volmaaktheid en dus te veinzen voor het aangezicht van de Almachtige God onze Hemelse Vader, gaat hij de weg die eindigt in de verdoemenis, waarmee zij bedreigd worden, die huichelachtige spotters in de Godsverering zijn. Als de onderdanen van Algemene Liefde een betere leer dan deze te verkondigen hebben, laat hun deze dan belijden, of anders er voor eeuwig van zwijgen dat zij vrede hebben met de kerk.

Als wij deze Algemene Liefde vergelijken met het voorschrift dat Paulus ons geeft van *de liefde Gods*, zullen wij ze daarmee even strijdig vinden, als haar leerstukken zulks zijn tegen de staatskerk. Paulus geeft ons een ware afbeelding der Goddelijke of broederlijke liefde in 1 Kor. 13: 1: Al ware het dat ik de talen der mensen en der engelen sprak; al sprak ik met al de welsprekendheid die de wijsheid van deze wereld leert; en al sprak ik zoveel over heiligheid en zondeloze volmaking als een engel zulks zou kunnen; nochtans, als ik de liefde niet had, als ik gelukkig deelgenoot was van de verkiezende en eeuwige liefde Gods, en niet gebracht was tot liefhebben van God boven mijzelf, en Gods uitverkoren vaten boven alle afvalligen en verraders, zo ware ik niets dan een klinkend metaal of luidende schel. En al ware het dat ik de gave der Arminiaanse profetie had, gelijk Mijnheer Bell bezat, en kon voorspellen wanneer Londen door een aardbeving zou vergaan; zodat ik duizenden in Hyde Park dreef om die te ontkomen; - en al wist ik al de verborgenheid en al de wetenschap, zodat ik Toplady, Hervey, Whitefield, de oude Johannes Calvijn, de profeten, apostelen, en zelfs Christus zelf kon tegenspreken, gelijk wij tevoren hebben aangestipt, gelijk sommigen in onze dagen doen, zo ware ik niet, als ik de liefde niet had. En al ware het dat ik al het geloof had, zodat ik bergen verzetste, van schuld en inwonend verderf tevens, ja dat ik een gevallen ellendeling zo volmaakt in het vlees kon verklaren, als God zelf volmaakt is, zo ben ik nochtans als ik de onderscheiden liefde Gods niet in mijn hart heb, niets; niets dan een misleide zondaar, in opstand tegen God. En al ware het dat ik al mijn goederen tot onderhoud der armen uitdeelde, teneinde mijn eigen gerechtigheid op te richten. en mijn Formeerder tot een schuldenaar te maken, en al ware het dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, of zulk een liefde toonde voor zondaars, dat ik mijn aandeel uit het bloed eens zaligmakers weggenomen wenste te zien, tenzij hetzelfde stroomde voor het gehele menselijke geslacht; nochtans zou al deze vertoning van vleselijke liefde, die mij zo hoog verheft in de schatting van zondaren, mij, zonder de liefde Gods in mijn hart, geen nuttigheid geven. De liefde is lankmoedig, verdraagt alle dingen om der uitverkoren wil (2 Tim. 2: 10) zij is goedertieren, bovenal jegens de huisgenoten van het geloof (Gal. 6: 10), in hen te voeden met ware wijsheid en verstand (Joh. 21: 15).

De liefde is niet afgunstig, - zij is niet afgunstig jegens iemand om zijn getrouwheid in het verkondigen van de gehele raad Gods, (Hand. 20: 27); - of omdat hij geweldig is in de waarheid, Jer. 9: 3. de liefde handelt niet lichtvaardig, - zij roemt niet op het verbeteren van een natuurlijk talent, getrouw zijnde aan ontvangen genade; noch veracht een toegerekende gerechtigheid, teneinde een zondaar behulpzaam te zijn in het oprichten van zijn eigen spinnenweb op de puinhopen der gehoorzaamheid van een Zaligmaker; zij is niet opgeblazen met een ijdele inbeelding van vrije kracht, noch met een ijdel zelfbedrog van vleselijke volmaking, of van onfeilbaarheid, maar zegt: die meent iets te weten, die weet niets gelijk hij het behoort te weten. Zij handelt niet ongeschikt door de goede naam van elke prediker te bezoedelen; noch leert iemand de leerstukken des Bijbels te loochenen. Ze zoekt de roem van zichzelf niet; noch leert iemand ijdele verschijningen te bespreken uit zijn eigen hart, maar de heerlijkheid van Hem die haar gezonden heeft, noch veroorlooft de mens zich zelf te verzekeren in het oordeel en de genegenheden van zondaars boven Christus en Zijn waarheid. Zij wordt niet verbitterd onder rechtmatige bestraffing, als die gegeven wordt. Zij denkt geen kwaad van hen, die de eeuwige verkiezing prediken, en strijden voor de onwankelbaarheid van Gods eeuwig verbond en de heerlijke voorrechten daarvan.

De liefde verblijdt zich niet in de ongerechtigheid; verblijdt zich niet omdat dwalingen overvloediglijk verbreid worden en de voorstanders van dezelve toenemen; toont geen blijdschap over de wereld dat zij het beest bewondert, heeft geen behagen in verenigingen die opgericht zijn en gewapend worden met opstand tegen God, maar zij verblijdt zich in de waarheid. Zij verblijdt zich wanneer de eeuwige verkiezing aan een arm zondaar geopenbaard wordt en zijn ziel verheugt zich, dat zijn naam geschreven is in de hemel, en dat, Luk. 10: 2, daar zijn getuigen zijn en zijn getuigenis in de hemel is. Job 16: 10. Zij verheugt zich in het genot van een toegerekende gerechtigheid, welke de ziel vervult met vreugde en vrede in het geloof, Rom. 15: 13; verheugt zich in de waarheid van de volharding der heiligen en doet hem zijn weg bewandelen juichende en God met blijde lippen lovende, Psalm 45: 16, geeft de heiligen een volkomen overtuiging van zijn veilig aanlanden in de heerlijkheid en zegt hem dat bij zal terugkeren met gejuich en eeuwige blijdschap op zijn hoofd. Jes. 35:10.

De liefde verdraagt alle dingen; verdraagt allen tegenstand, verzoeken en verwijtingen van valse leraren en al de pijlen die uit hun bogen worden geschoten, liever dan een grein van Gods waarheid over te geven voor hun inbeelding. Zij gelooft alle dingen. Zij roept God nooit tot verantwoording over Zijn besluiten, noch leert mensen zulks te doen, dagvaart God nooit voor de rechtbank der vleselijke rede, noch veroorlooft dat zulks gedaan wordt; maar gelooft alle dingen, uitgenomen de dwalingen; vertrouwt de leer der verkiezing en verwerping; gelooft dat al de uitverkorenen de gerechtigheid van het geloof zonder de wet zullen bereiken, Rom. 9: 31 en dat al de overigen die niet zullen verkrijgen, al zoeken zij die door de werken der wet, Rom. 9: 32; gelooft dat al de uitverkoren van God zullen geleerd worden, ofschoon de overigen altijd leren zullen, en nimmermeer tot kennis der waarheid kunnen komen, 2 Tim. 3: 7.

De liefde gelooft dat allen, die in het boek des levens des Lams geschreven zijn, zullen behouden worden (Dan. 12:1); ja allen die verordineerd zijn tot het eeuwige leven en geschreven zijn ten leven te Jeruzalem (Jes. 4: 3); en dat zij zelfs in de hemel de namen van geroepen, uitverkorenen en getrouwen zullen dragen (Openb. 17: 4); gelooft, dat allen die zó niet in de hemel beschreven zijn in de poel zullen worden geworpen, Openb. 20: 5. In kort, de Goddelijke liefde gelooft elke waarheid in het boek Gods, maar weet niets van die nieuw vervaardigde leerstukken van pausgezindheid, Arminianisme of Mahomedanisme, of enige andere leugens in geveinsdheid gesproken, maar noemt dezelve leringen der duivelen, 1 Tim. 4: 1. En zij betwijfelt nooit dat God de wereld zal oordelen in gerechtigheid en de volkeren in recht doende Zijn vrijmachtige daden zo klaar blijken als de zon en Zijn rechtvaardige handelingen als de middag.

Liefde stelt nooit een algemene liefdedrijver aan, om God wijsheid te leren, of tot een raadsman om Hem te onderrichten van het pad des rechts; veel min om Zijn eeuwige raad te veroordelen, opdat een worm rechtvaardig mocht schijnen. Zij hoopt alle dingen; hoopt al de zegeningen te genieten van een eeuwig verbond; en doet de ziel geloven dat zij nooit zal teleurgesteld worden in haar hoop, noch haar verwachting afgesneden zal zien, maar zij leidt hem tot het genieten der toekomstige hoop en doet een ziel juichen in de hoop der heerlijkheid Gods; en stelt hem zelfs in staat om in het sterkste vertrouwen zelfs zijn vlees te doen rusten in hoop.

De liefde verdraagt alle dingen - verdraagt alle dingen, liever dan van enige waarheid, of haar aandeel daaraan te scheiden; ja zelfs liever dan haar vertrouwen weg te werpen om dat helse beginsel van vervallen van de genade; en zal liever dag en nacht roepen en bidden, gelijk al de uitverkorenen doen, Luk. 18: 7, dan te scheiden van haar dagelijkse afhankelijkheid van God door geloof en gebed, of die te verwisselen voor die onafhankelijke, zelfverheffende en het vlees strelende leer der zondeloze volmaaktheid.

De liefde vergaat nimmermeer. Ze weet niets van eindelijke afval van aannemende genade, of van het onterven der onderdanen van dezelve; droomde nooit dat God in Zijn eed meinedig is geworden, of dat de onveranderlijke belofte gefeild heeft aangaande Christus en Zijn zaad; heeft niet het minste denkbeeld van het verbroken worden van een eeuwig verbond, of van de heiligheid, waarheid, gerechtigheid en getrouwheid Gods, dat zij verschijnt als eeuwig wit voor Zijn uitverkorenen, die verzekerd worden door elke volmaaktheid der Godheid, en met tienduizend beloften en zegeningen, benevens een gehele wolk van getuigen.

En wij dagen, in de Naam van de eeuwige en onzichtbare God, al de legioenen duivelen, die nu in de hel zijn, en al de verworpene zondaars der mensheid met hen, samen met al de algemene liefdedrijvers op aarde uit, om de persoon aan te wijzen die, het tijdstip waarop, of de misdaad

waarom, een enkele ziel, van God in Christus van alle eeuwigheid uitverkoren, verlost door het bloed van JEHOVAH de Zaligmaker en inwendig geroepen en verzegeld door de Heilige Geest, ooit in de hei stortte als een erfgenaam des toorns. Gelijk ik tevoren zei, zo zeg ik wederom, ik daag u allen uit, om mij uit het woord van God, of zelfs uit een van de helse jaarboeken aan te wijzen, dat een enkel toonbeeld van bijzondere genade, ooit viel als een eeuwige prooi voor de duivelen.

Wij geloven, dat velen die door de pausen heilig verklaard zijn voor eeuwig in het helse vuur zijn gestort en de Roomsgezinden ontkennen dit niet geheel en al. Wij geloven dat vele dwazen, die in hun vleselijke volmaaktheid geroemd hebben, uit hun lustoord in het verderf overgegaan zijn, overeenkomstig Christus' woord: die zich zelf verhoogt zal vernederd worden. En wij twifelen niet, of er zijn er velen van de Arminiaanse genade vervallen, en dat Kaïn en anderen, die door de algemene liefdedrijvers ten leven opgeschreven zijn, zich in de hei bevinden. Maar wat heeft dit alles te maken met ons onderwerp? Waarlijk niets!

Pauselijke regels en Gods besluiten zijn twee onderscheiden zaken, en zullen dat altijd blijven. God schenkt de hemel, en de paus kan dezelve niet verkopen. Simson maakte spel genoeg met de Filistijnen, als zij slaagden om hem de ogen uit te steken; maar voorzeker zou één geestelijke Nazireeër in de hel veel meer spel maken dan Simson.

Te spreken over Gods liefde, dat zij het één ogenblik op het gehele menselijke geslacht gevestigd is en dat verlost zielen het andere ogenblik in de hel zijn, is zulk een verschrikkelijke liefde als van niemand dan van de duivel kan komen. Wij weten allen dat de Arminiaanse voorspellingen gefeild hebben, dat tongen die van vleselijke volmaaktheid roemden, zwijgen; dat een voorgewende onfeilbaarheid vervlogen is: maar nog houden wij vast, dat geloof, hoop en liefde onder de uitverkorenen blijven en dat de meeste van deze de liefde is en dat de liefde nimmer feilt. *En indien het nu zo niet is, wie zal mij leugenachtig maken, en mijn rede tot niet brengen?* Job 24: 25.

Ik heb enige jaren lang nauwkeurig de wonderlijke uitwerkselen van deze vreemde soort van liefde gadeslagen, maar haar nooit enige betere vruchten op het gemoed van anderen zien teweeg brengen, dan zij zulks deed op mijn eigen dwaze, misleide ziel. Een man en zijn vrouw woonde eens mijn predikdienst bij te Thames-Ditton. De man was aan de drank verslaafd en gewoon het Evangelie te vervolgen; zijn vrouw was van een zeer ijdele gemoedsstemming; evenwel hoorde zij mij enige tijd lang en er scheen een zichtbare hervorming in beide te zijn, maar de vrouw werd weldra ziek en een huisgezin van zeven of acht kinderen hebbende, werden zij spoedig door armoede gekweld en destijds was ik ongeveer in dezelfde omstandigheden. Maar er was een Arminiaanse vrouw die in die plaats woonde; zij bezocht deze arme zieke vrouw en vertoonde zich zeer milddadig, teneinde haar voor haar dwalingen te winnen. Of Algemene Liefde een premie aan bekeerlingen uitreikt, kan ik niet zeggen, mij is wel meegedeeld dat de roomsen zulks doen, maar of de paus dezelve betaalt in specie of in bijgeloof dat weet ik niet. Evenwel uit gebrek aan bekwaamheid om aalmoezen te geven, verloor ik mijn bekeerling en toen de arme vrouw weer buitenshuis kwam, was zij bevestigd in het gestoelte der spotters en vertelde mij, dat Christus voor Kaïn en Judas zowel als voor mij stierf; en wat was ik? Haar bezig vindende in deze vreselijke opstand tegen God, oordeelde ik het raadzaam haar alleen te laten. Evenwel zond zij mij vele boodschappen over het sterven van Christus voor allen. Ik antwoordde haar, dat ik vreesde dat Hij niet voor haar stierf. Het antwoord dat zij terug zond is te schandelijk om te noemen.

Welke Godgeleerdheid deze Arminiaanse in het verstand der arme vrouw geplant heeft weet ik niet, maar ik heb reden om te geloven, dat haar samensprekingen boos waren, omdat zij goede zeden bedierven. Evenwel, het zijn deze lieden die opstaan tegen toegerekende gerechtigheid, en wij weten het dat spotters de kennis Gods niet hebben. Ik zeg dit tot hun schaamte.

Na dit onderwijs zag ik hen zeer zelden onder mijn gehoor en dit was ook het beste, want zij die de zaligheid kunnen bewijzen van Kaïn, het kroost des duivels, en van Judas, de zoon des verderfs, zijn wijs boven hetgeen geschreven is, en wie kan hen leren? Evenwel, de vrouw ging voort gelijk de rest van de wereld; wat haar man betreft, hij werd dikwijls berispt over zijn dronkenschap op straat, nadat zij het gestoelte der spotters hadden beklommen. En wat de ijverige Arminiaanse vrouw betreft, die hen verleid had, zij was inderdaad een algemene liefhebster van vlees en bloed en had slechts drie vijanden, en die waren: een vrijmachtig God, Zijn vrijmachtige genade en een geestelijk lichaam van gehoorzame onderdanen.

Maar wij hadden een vleselijke predikant te Thames-Ditton, die zelden een dag in het jaar nuchter was, nochtans kon deze onderwijzeres hem horen prediken en met welgevallen de verbondsteken uit zijn handen ontvangen en geen wonder, want de wereld heeft het hare lief. Zij heeft echter bij haar sterven weinig hoop van behoudenis achter gelaten.

Ik was eens in gezelschap met een man en zijn vrouw te Sunbury in Middelsex, waar ik die avond zou prediken. Zij waren bezoekers en kwamen van Londen. Wij geraakten weldra in gesprek over de godsdienst, toen ik ontdekte dat de spraak van de man zeer wereldsgezind was en niets in zich had van de welluidende melodie der hemelse duif. Hij was een mens die veel gelezen had, vooral de werken van geest- en vrije wildrijvers. Ik geloof dat hij vele jaren in wettische overtuigingen verkeerd had, en dat zijn grootste moeite was geweest, om te ontdekken wat er zou worden van de heidenen, zwarten, en ongelovigen. Deze dingen moesten liever aan God overgelaten worden, Wiens oordeel over de wereld ongetwijfeld, overeenkomstig de waarheid zal zijn, en ik geloof, dat beiden, de rechtvaardigen en de bozen, gedrongen zullen worden, om hun Formeerder te rechtvaardigen. Ik lette nauwkeurig op hem, en bemerkte weldra dat hij een leerling aan de voeten van de satan was en op de plek zat, waar ik eertijds tot mijn smart had gezeten. Hij scheen iemand van vele gaven, een sterk geheugen, een vlug verstand, van een leergierige gemoedsaard en niet zonder kennis van de levende talen, en wonderlijk bedreven in schoolse en hoogdravende spreekwijzen. Ik sprak slechts weinig tot hem, daar ik zag dat hij wijzer was in zijn eigen ogen, dan zeven mannen die reden kunnen verstaan.

Evenwel begon hij bij het middagmaal weer en ik bevond, dat hij was verlost van zijn overtuigingen en benauwdheden, over het gehele menselijke geslacht, door deze leer: dat allen, die in de hel zonken, door het vuur des toorns moesten gezuiverd worden en dat Christus hen, nadat zij aan de Gerechtigheid de schuld des lijdens betaald hadden, in de gunst Gods zou herstellen. En dit was het leerstuk dat zijn ziel verlost had, door dit geloof was hij in de vrijheid en in het genot van vrede in zijn eigen geweten gekomen.

Dit vernemende en bevindende dat het dezelfde strik was, waaruit mijn ziel zo wonderdadig verlost werd, was ik zeker dat zijn oordeel in de leringen der duivelen opgericht was, zijn vrede was niets dan een vermoord geweten, en een van zich afwerpen van alle overtuigingen, vrees Gods, en licht der waarheid.

Ik vroeg hem of hij enige hoop had op de verlossing voor al de verdoemden?

Hij zei: *ja, Christus zou alle dingen wederom oprichten.*

Ik vroeg hem of hij geloofde dat de duivelen in deze algemene vrijstelling zouden begrepen zijn.

Hij antwoordde: *ja, zo zeker als ik leef.*

Ik zei hem, dat, volgens zijn leerstelling, de onmetelijke en ondoorwaadbare kloof, die God voor eeuwig gevestigd had, zou moeten worden gedempt en doorwaad worden; de onsterfelijke worm bezwijken, de eeuwige dood zijn scepter neerleggen en de eeuwige opgaande rook der pijniging des zondaars een einde zou hebben.

Waarop hij antwoordde, *dat het Woord nooit moest beperkt worden.*

Ik zei hem dat wanneer het een beperking duldde ten behoeve der verdoemden, het zulks ook zou dulden tegen de eeuwige verzekering der verlost en indien zulks het geval was, dan zouden wij zelfs in de hemel in gevaar zijn.

Van allen, die ik ooit hun mond hoorde opendoen, zag ik er nimmer een zo onderwezen in het verdraaien, verwringen, omkeren en wegedeneren van de zin der Schrift en, gedurende onze strijd bevond ik dat ik, in antwoord op het gebed, uit vele van die verzoeken verlost was, waarin hij zo bevestigd scheen. Ik werd daarom in staat gesteld hem heftig te achtervolgen door al de doolhoven, schaduwen, kuilen, moerassen, misten, nevels, duistere engten en dubbelzinnige wendingen in deze woestijn van algemene liefde, die, gelijk Farao zei, hem omzoomd hadden.

Ik zei, dat als hij in deze grondbeginselen leefde en stierf, hij verdoemd zou worden, indien God en Zijn woord waarachtig waren.

Hij zei, *dat ik niet moest oordelen, noch menen hem zijn vertrouwen te betwisten.*

Ik zei, dat ik daar geen hoop op had, want als God een kracht der dwaling zond, dat de mens de leugen zou geloven, zulks was opdat hij verdoemd zou worden, omdat hij de waarheid niet

geloofde, maar een welbehagen in de ongerechtigheid had. 2 Thess. 2:11, 12. Evenwel predikte ik die avond voor hem en sloot hem de mond toe, en hij zei tot de mensen *dat hij, ik mocht prediken maar ik kon, mijn prediking zou bijwonen*.

Maar ik kan niet zeggen, dat ik enige hoop heb om tot een werktuig gebruikt te zullen worden, om iemand te ontwarren uit de dwalingen waarin hij verstrikt is.

O hoe zalig is het, door de Geest Gods geleerd en in alle waarheid geleid te worden door Hem, die nimmer dwaalde! Lezer, indien u wijsheid ontbreekt, vraagt ze van God, die mild geeft en niet verwijt.

Er zou geen eind aan komen, indien ik al de wonderlijke uitwerkselen wilde verhalen, die ik van deze Arminiaanse liefde aanschouwd heb, sedert ik in het openbaar ben opgetreden. Gewis, het is een onmenselijke zaak, men mag het noemen zo men wil, om Gods waarheid aan de zielen te ontroven en ze in dwalingen te bevestigen en ik belijd dat mijn ziel bedroefd is geworden binnen in mij, als ik zulke vreemde verschijnselen van bevinding hoorde, gelijk sommigen verhalen, zoals het zien van geesten, het vechten met duivelen, die, gelijk zij zeggen, zichtbaar zijn verschenen en dan zulke duivelse inbeeldingen, verbeeldingen en valse leerstellingen aan de eeuwig gezegenden Geest Gods toe te schrijven. Zulke boosheid is groot; maar geen wonder, want God zegt, dat wanneer de kittelachtige oren van de zondaar van de waarheid zijn afgewend, zij zich zullen keren tot fabelen. 2 Tim. 4: 4.

Enige tijd geleden was ik aan het inzamelen van giften voor de kleine kapel, welke wij te Sunbury in Middelsex bouwden en een vriend, die mij vergezelde, raadde mij om in een porseleinwinkel nabij de Oxford Markt aan te gaan. Ik bevond dat de man een Arminiaanse prediker was. Hij begon zeer vurig met mij en zei, dat hij gewoon was mij met genoeg te horen, maar dat ik niets anders deed dan op de predikstoel schelden.

Ik zei, dat er geen getrouw prediker van het Evangelie kon bestaan zonder de duivel te schelden.

Hij vertelde mij dat hij allerlei gevoelens over de godsdienst had gelezen en dat hij mij beter kon onderrichten dan ik van de zaak wist.

Ene grote mate van menselijke wijsheid in hem ontdekkende, vroeg ik hem wat hij van het werk des Heiligen Geestes kende, in welke leerstukken de Geest hem had onderwezen, hoedanig zij waren toegepast, wat hij onder Zijn werkingen gevoeld had en wanneer er vrijheid aan zijn ziel was verkondigd? Want waar de Geest des Heeren is, daar is vrijheid. 2 Kor. 3:17.

Daar deze dingen hem vreemd waren, vond hij het meest voegzaam ze te laten rusten en over een ander onderwerp te spreken, waarom hij mij vroeg wat de ziel des mensen was.

Ik begon hem te zeggen wat het woord van God daaromtrent zei, maar hij viel mij in de reden en maakte de zaak uit, door te zeggen dat de ziel des mensen een denkend wezen was, en dat de Geest Gods allen genadig was en dat de echte godsdienst was te denken en te laten denken.

Na een heftig gesprek scheidden wij. Ik begon deze wonderlijke godsdienst te overwegen en dacht dat, als het vrij-denken zielen naar de hemel zou voeren, er even zovele wegen daarheen zouden leiden als er vleselijke mensen op aarde zijn. Evenwel toonde mij de Bijbel weldra de godsdienst der vrijdenkers. De Zaligmaker vroeg Zijn volgelingen en anderen, wat zij van de Christus dachten en zij verschilden, gelijk alle vrijdenkers zulks doen, veel van gedachten; enigen zeiden dat Hij Johannes de Doper was; anderen dachten dat Hij Elias was; anderen dat Hij een der profeten vanouds was; sommigen dachten dat Hij een goed mens was; anderen zeiden, neen; sommigen dachten dat Hij een bedrieger was; anderen zeiden Hij is een wijnzuiper; anderen zeiden dat Hij een vijand van de Keizer was; anderen dat Hij Beëlzebub was; maar enkele weinigen zeiden, *dat Hij de Christus Gods was*. En evenzo is het nu.

De Arminiaan denkt dat Christus een veranderlik wezen is; anderen houden Hem voor een engel van de hoogste rang; de Turk denkt dat Hij een voetbank is; de Jood houdt Hem voor een bedrieger; de Ariaan en de Sociniaan geloven dat Hij een schepsel is; en de Deïst houdt Hem voor een niets. Echter zal Hij heersen tot dat Hij al zijn vijanden aan zijn voeten zal gelegd hebben, en Hij die ze geformeerd heeft, zal ze in stukken slaan als een pottenbakkersvat. Zijt stil, en weet dat Hij God is, Hij zal verhoogd worden op aarde. Daarom: *kust de Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op de weg vergaat*, hetwelk voorzeker geschieden zal *als Zijn toorn slechts een weinig begint te ontbranden*.

Maar wat heeft het vrijdenken te doen met de godsdienst van Jezus Christus? Even zoveel als de paus te maken heeft met de sleutelen van de hemel en meer niet; want God kent de overleggingen der wijzen, dat zij ijdel zijn, 1 Kor. 3: 20. Laat daarom de ongerechte man zijn gedachten verlaten, Jes. 55: 7; en, als hij dit niet doet, heeft het Evangelie niets aan hem verricht; want het voorziet een Evangeliedienaar niet met het zwakke wapen der blote rede, maar met de gaven en genaden van Gods Geest, welke krachtig zijn door God, tot nederwerping der sterkten, omdat zij de overleggingen terneer werpen en alle hoogte die zich verheft tegen de kennis van God en alle gedachten gevangen leidt tot de gehoorzaamheid van Christus; en gereed is om alle ongehoorzaamheid te wreken, wanneer de gehoorzaamheid der uitverkorenen vervuld zal zijn, 2 Kor. 10: 4-6.

Als het vrijdenken de godsdienst van Jezus is, welke noodzakelijkheid bestaat er dan voor, om de gedachten der mensen gevangen te leiden? Maar deze godsdienst heeft niets met die van Christus Jezus te maken, evenmin heeft de geest van Algemene Liefde, die zoveel boosheid tegen Gods uitverkorenen laat blijken, in het belang van opstandelingen, iets gemeen met de Heilige Geest. De God van de hemel en de God van deze wereld zijn twee heren, u moet de een liefhebben en dienen, en de anderen haten, Matth. 6: 24. Christus en Belial zijn gescheiden en moeten door elk leraar afgezonderd worden gehouden, 2 Kor. 6: 15: de verborgenheid der Godzaligheid (1 Tim. 3: 16) en de verborgenheid der ongerechtigheid zijn twee strijdige verborgenheden, 2 Thess. 2: 7; de geest der waarheid en de geest der dwaling (1 Joh. 4: 6) zijn eveneens verdeeld. Een troon der ongerechtigheid moet geen gemeenschap hebben met God, noch zij die moeite verdragen bij inzetting (Psalm 94:20); de geslachten van het geestelijk Israël (Openb. 7: 4) en de geslachten der aarden zijn twee onderscheiden geslachten, Matth. 24: 30; het rechtvaardige volk dat de gerechtigheden lief heeft (Jes. 26: 2) en een volk tegen hetwelk God in eeuwigheid toorn, zijn tweemaal volken en genoemd worden, Matth. 1: 4.

Het geslacht des Heeren is één gezin, maar het addereengebodselsel is een ander (Matth. 23: 33); een gelovige en een ongelovige behoren niet hetzelfde deel te hebben, hun aandelen verschillen veel; de eeuwige God heeft een scherpe lijn getrokken door welke eens iegelijks deel hem toekomt; de snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen, zegt David, ja een schone erfenis is mij geworden, Psalm 16: 16. Zij was voor hem voorverordineerd, 1 Thess. 5: 9. En de erfenis eens bozen, of zijn deel, komt eveneens van Gods voorverordining: Dit is het deel der goddeloze mensen van God, en de erve zijner redenen van God, Job 20: 29. Als een mens rechtvaardigheid ontvangt van de God zijns heils, is het Gods snoer dat hem bereikt heeft, Jes. 34: 17; en, zo barmhartigheid en vrede op hem zijn, is hij waarlijk een Israëliet en geniet zijn zegeningen alleen, terwijl hij naar Gods regel wandelt, Gal. 6: 16. En wee dien mens, die door Gods perken breekt, Exod. 19: 21; Job 14: 15. Zijn richtsnoer verplaatst Psalm 19: 4, of inbreuk op zijn regel maakt, Filip. 3: 16. Het is waar, dat wij er sommigen hebben die Gods perken, richtsnoeren, regelen noch perken achten, maar zij die doorbreken, zullen bevinden dat de helse slang hen bijt, Pred. 10: 8.

Evenwel is Algemene Liefde in dit werk een geruim eind weg gevorderd, zij heeft zich vermeten om Jehovah en Lustigheid samen te verbinden, gelijk in *het Algemene Gebed van Pope*, waar de heilige en de menseneter gelijk gesteld worden. Anderen, die gewapend zijn met het ijzeren borstwapen van een dicht geschroeid geweten, strijden tegen de allerzekerste waarheid des Bijbels; en verklaren door kracht van toverkunst, de zin van anderen weg, om ze te doen stroken met de vleselijke rede, Jes. 41: 21. Anderen bootsen de verborgen vlam van de Heilige Geest der liefde tot God en Zijn uitverkorenen na, onder de naam van Algemene Liefde; en trachten door dit middel de wereld en de gemeente te verenigen; ofschoon God zegt: *gaat uit het midden van haar, scheid u af*.

Vervolging is een hefboom, die door God vastgesteld is, om het verwerpelijke van het kostbare gescheiden te houden: u zult van alle mensen gehaat worden om Mijns Naams wil; en zulks is omdat ik u heb uitverkoren uit de wereld. Verkiezing en verwerping zijn Gods twee bergen van koper, Zach. 6: 1. De wagen der verlossing, met zijn witte paarden, Zach. 6: 3, Hab. 3: 8, kwam van tussen hen uit Zach. 6: 1. Zelfs van eeuwigheid, gelijk haar bekleed zijn met eeuwige liefde getuigt. Hoogl. 3: 10, Jer. 31: 3. De Zaligmaker beklom van eeuwigheid deze wagen en met Zijn zwaard aan Zijn heup gegord, rijdt Hij voorspoedig voort op het woord der waarheid, om toegerekende gerechtigheid en zachtmoedigheid te besteden aan alle Zijne uitverkorenen, Hab. 3: 8, Psalm 45: 3, 4.

En al de dochters, of maagdelijke zielen, die van eeuwigheid in de *heilige oorkonden der eeuwigheid* werden beschreven, klimmen op in deze wagen en rijden met hem. Zij werd gebouwd en met eeuwige liefde bekleed voor de dochters van Jeruzalem, Hoogl. 3: 10; en haar namen zijn beschreven in het hemelse Jeruzalem, Jes. 4: 3. En ofschoon sommigen deze wagen volstoppen met Kaïn, Judas, Ezau en alle verworpenen, zo zal echter deze wijze Koning de bozen verstrooien en het rad over hen brengen, Spr. 20: 26. De rol van *Gods eeuwige besluiten* is verzegeld met zeven zegelen, Openb. 5: 1; en omdat zij door de Heilige Geest verzegeld zijn Efeze 1: 13, kunnen deze algemene liefdedrijvers hun namen daar niet ingeschreven zien, Hab. 3: 8; Psalm 45: 3, 4, noch hun geslachtslijst onder de Israëlieten terugvinden, Neh. 7: 64; zodat zij in strijd zijn met allen, die ijveren voor Gods geslachtsrekening. De heerlijke opgang uit de hoogte, Christus Jezus, de eeuwig gezegende Zaligmaker, die onze voeten bestuurt in de weg des vredes, is ook verzegeld, Joh. 6: 27, zodat de onfeilbare Ariaan Hem niet tot de volmaaktheid kan doorgronden, Job 11: 7, ofschoon hij Hem onttroont, Zijn eer in het stof vertrappt en Gods ontzettende uitdagingen heeft genomen, namelijk die van de rots der zaligheid te verwijderen Job 18: 4 en die van de eeuwige opgang uit de hoogte zijn plaats te doen kennen. Job 38: 12, Luk 1: 78.

De Bijbel is evenzeer een verzegeld boek, Jes. 29: 11 en al zijn waarheden zijn verzegeld onder Christus' discipelen, Jes. 8: 17 en niemand dan een geestelijk discipel verstaat dezelve recht: "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn en het kan ook niet, omdat zij geestelijk onderscheiden worden; ja, zij zijn hemzelf een dwaasheid." En ofschoon God zijn wetten in de harten van Zijn uitverkorenen schrijft en Zijn getuigenissen onder Zijn discipelen verzegelt, en zij uit hun eigen harten nimmer zo duidelijk prediken, zo blijkt het echter een werk te zijn, dat een zelf bevredigd mens op generlei wijze zal geloven, ofschoon hem zulks gezegd wordt. Hab. 1: 5.

De gemeente noemt zich *een muur* Hoogl. 8: 10; en als God, door Zijn Geest, Zijn wet in haar hart schrijft, gelijk Hij zulks deed tegen de muur van Belsazars paleis en op de arme zielen, die sidderen onder de gestrenge indruk en tot zulke mensen lopen die last hebben ontvangen om Gods handschrift op hun geweten te lezen, ondervinden zij dat een weleerwaarde vader in God slechts in naam, of een vleselijke Doctor in de letteren, niet beter te recht kan komen met het handschrift dan de Babylonische tovenaars met de woorden *Mene, Mene, Tekel, Ufarzin*. Dan. 5: 25. Zij kennen de bepalingen Gods in de voorzienigheid niet, en vestigen er daarom geen aandacht op, dat God de jaren van een koninkrijk telt, en voleindigt. Zij zijn nooit in de weegschaal der gerechtigheid geweest en weten daarom niet wat het is, te licht bevonden te worden, en daar zij niet bekend zijn met Hem, door Wie de koningen regeren, kunnen zij niet denken dat Hij het is, die koninkrijken geeft aan wie het Hem behaagt. Evenwel berichtte Belsazars vrouw hem, dat de Geest der heilige goden in Daniël was, en dat hij, naast God, de man was om twijfelingen op te lichten en moeilijke zaken te verklaren; en zulke uitleggers zijn er zo weinigen dat Elihu ze vergelijkt bij één uit duizend. Job 33: 23.

Ik heb zielen gekend, die onder zware overtuigingen naar vleselijke priesters gingen om raad en zeer vreemde vertroosting voor een benauwd geweten ontvingen. Sommigen hebben hen aangeraden romans te lezen, teneinde het ontwaakte geweten te smoren; en waar dit overwint moet de toorn Gods hen wakker schudden, gelijk geschreven is: en hij deed zijn ogen op in de pijn. Luk. 16: 23. Ik heb anderen gekend die bevel gaven, dat de bijbel van hen zou worden afgenomen alsof de belofte van het eeuwige leven, (welke in de hand des Geestes een verloren zoon tot zichzelf bracht, en de gebondene onder de graven tot zijn verstand) een strik was om zielen voor de satan te vangen. De zodanigen noemen, in het wezen der zaak, de Meester van het huis en de inhoud des Bijbels, gelijk anderen gedaan hebben, Beëlzebub en al zijn geestelijke dienaren dwazen en zeggen, dat de strik eens vogelvangers op al haar wegen is. Hos. 9: 7, 8.

Ik weet dat blinde leidlieden het gebruik van wijn hebben aanbevolen, om een benauwde van geest te genezen: maar het moet alleen de nieuwe wijn des koninkrijks zijn, die hen zal verkwikken die bedroefd van hart zijn. Spreuk. 31: 6. Ik weet, dat aan andere verwonde zondaars, door geneeskundigen, is aanbevolen, om hen een Spaanse vliegpleister aan het hoofd te leggen, hetwelk een zeer vreemd geneesmiddel is om de angel van de eeuwige dood uit het geweten te trekken.

Een arme vrouw te Thames-Ditton, die nimmer het Evangelie had gehoord, was bitter in haar ziel gewond en bracht haar droevige klachten tot een blinde priester. Welke troost zij bekwam weet ik niet, evenwel, toen zij terugkeerde stortte zij zich in een put, maar werd er zonder bezeerd te zijn, uitgeholpen. Spoedig daarna ging zij naar een andere blinde gids, van dezelfde familie en ging toen naar huis en poogde zich de hals af te snijden. Ik hoorde zulks en ging naar het huis, maar werd aan de deur tegen gehouden, echter, na langdurige overreding verkreeg ik toegang en noemde haar de oorzaak van haar zielsbenauwdheid. Zij zei dat het waarlijk zo was en scheen zeer verblijd van een Zaligmaker te mogen horen, maar voordat ik haar weer kon bezoeken was zij in het krankzinnigen huis St. Luke.

Ik ging met twee Godzalige mensen naar het krankzinnigen gesticht; maar de vrouw die de sleuteldraagster was, tot mijn grote droefheid en teleurstelling, iemand van de vrije wil richting zijnde, vroegde mij of ik tot **Whitefield** of tot **Wesley** behoorde? Deze vraag kwam mij zeer vreemd voor en ik antwoordde dat ik tot geen van beiden behoorde, doch dat ik instemde met de leerstukken van Whitefield; doch het bleek dat er in dit geval geen toegang voor mij was.

Welk een ellendig werk dit is zal God hen op de een of anderen dag tonen, want zij sluiten het koninkrijk Gods voor de mensen. door de vrije wil kunnen zij zelf niet ingaan, en beletten zulks aan anderen. O mijn ziel, kom niet in hun verborgen raad, noch in hun vergadering, *maar, verlos Gij ons, goedertieren Heere! van al zulke blindheid des gemoeds, van alle trotsheid, ijdele eer en huichelarij, van wangunst, haat, boosheid en van al zulke liefdeloosheid!*

Deze Liefderijke geest, of vleselijke drift, welke deze vrijdenkers menen dat de eeuwig gezegende Geest Gods is, zal, zeggen zij, gunstig over allen oordelen en tegen niemand getuigen. Zij menen, wanneer iemand een vast geloof vasthoudt, wij er het beste van moeten denken, ofschoon God ons zegt ijverig te strijden voor het geloof dat de heiligen eenmaal overgeleverd is. Als wij bevinden dat een mens zich aan dwalingen vastklemt, dan mogen wij, zeggen zij, hem geen bedreigingen toewerpen - dat is liefdeloos; noch tegen hem getuigen, alhoewel hij de onderrichtingen weigert. Maar God gelast ons de spotter uit te drijven, en het gekijf zal weggaan; en het geschil met de schande zal ophouden, Spreuk. 22: 10. Als een belijder in het leven te voorschijn komt als een die God en de mammon dient, dan zouden wij echter het beste van hem moeten denken, hoewel God zegt: *Tekent dien, en heb met hem geen gemeenschap.*

God verklaart dat een eigengerechtig Farizeeër verder van het koninkrijk der hemelen verwijderd is dan tollenen en hoeren; nochtans zouden wij slechts over hun leven moeten oordelen, en als zij onbewust, verkleumd en gevoelloos sterven, wie zou hen dan durven veroordelen, of zelfs enige twijfel noemen aangaande hun gelukkig afsterven? dat is liefdeloos, hoewel God zegt: *de goddelozen hebben geen banden tot hun dood toe en hun kracht is fris.* En wederom: *dat zulken hun ogen in de hel zullen opendoen.*

Als de leer der eeuwige verkiezing beledigend is voor hen, die enige grond voor eigen roem verkondigen, dan moeten wij daar afblijven, zegt Algemene Liefde, alhoewel het de hoofdwaarheid van de Bijbel is en de grondslag van al de anderen uitmaakt; nochtans moeten wij er afblijven, liever dan ergernis verwekken; ofschoon ons God gelast Zijn waarheid te spreken, en geen woord achter te houden, Jer. 26: 2. Als iemand niets heeft dan een gedaante van Godzaligheid, en God daarmee bespot, zo mogen wij nochtans niets tegen hem, of tegen zijn vormelijkheid zeggen, al is hij ontbloot van genade, zegt Algemene Liefde, ofschoon Christus verklaart, dat zulken een zwaarder oordeel zullen ontvangen en wij ons van zulken moeten afkeren.

Als wij iemand in het Arianisme of het Socinianisme verward vinden, dan moeten wij gunstig over hem oordelen, want ofschoon zij in gevoelen van ons verschillen, zegt Algemene Liefde, kunnen er enige goede zielen onder hen zijn. Dus een algemene liefdedrijver is een mensenbehager. De Arminiaan roept u op om de vaste spijze, of de wezenlijke waarheid des bijbels te laten varen, de Ariaan en de Sociniaan willen van u, dat u uw God loslaat en dat u uw knieën voor een schepsel buigt, de Antinomiaan roept u op tot het overgeven van de levendmakende kracht des Geestes, uw dagelijks kruis en een teer geweten; en de Deïst maakt er kort werk van: hij zegt u dat er een eerste oorzaak is, die in het begin in de schepping behulpzaam was, maar die niets te maken heeft met ons einde, hij verklaart, dat God de aarde heeft laten varen. Deze zijn spotters (Ezech. 8: 12), die zeggen: zou er wetenschap zijn van onze wegen bij de Allerhoogste? Psalm 73: 11. Het woord heeft zijn grote kracht in zichzelf en alle dingen blijven gelijk in het begin der schepping, 2 Petrus

3: 4, maar van Zijn komst ten oordeel zijn zij willens onbekend, 2 Petrus 3: 5, omdat zij tot geen volkomen verantwoording willen geroepen worden. Gelijk zij nooit God aanroepen, denken zij dat God hen nooit zal oproepen; daarom is de prediking van het Evangelie nutteloos naar hun mening, maar slechts om een onkundige menigte, die niet beter weten, bezig te houden; de Bijbel is niets dan bedrog, godsdienst slechts priesterlist en de mens moet sterven gelijk een dier. Het zou gelukkig voor de Deïst zijn als hij zijn dagen in vernietiging kon eindigen, gelijk een dier zulks doet; maar dat kan niet bestaan, want God heeft gezegd dat allen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, en ik kan geloven wat de Heere zegt, omdat mijn oordeel reeds voorbij is en ik gerechtvaardigd ben door een daad van vrijmachtige genade.

Alzo Algemene Liefde achtervolgd hebbende, bevinden wij, dat zij in een wonderlijke mate werkt in hen die rein zijn in hun eigen ogen en van hun drek niet gewassen; ik bedoel de Farizeeën, Spreuk. 30: 12. Deze liefde is ook te vinden in Pausgezinden, Heidenen en Deïsten, zowel als in de vrije wil drijvers; en het schijnt dat duivelen, opstandelingen, redeloze dieren en insecten meer de voorwerpen van hun medelijden zijn dan een gezond orthodox Christen. De heftigste strijd waar zij in geraken is tegen God en Zijn woord, ten behoeve van dwalingen. Voorwaar, als Mijnheer Algemene Liefde uit God was, zou genade, en waarheid genade in zijn ogen vinden.

Evenwel zullen wij, overeenkomstig het gebod van de koning, een gerechtshof bijeen roepen, en hem voor een onpartijdig verhoor brengen, daar ons geboden wordt de geesten te beproeven of zij uit God zijn; en als wij Algemene Liefde op aarde binden, zal hij in de hemel gebonden worden.

Daar meester IJVER VOOR GOD hem in hechtenis genomen heeft, worde hij gebonden en in verzekerde bewaring gesteld, en toevertrouwd aan de zorg van Meester UITVERKIEZING, de gevangenbewaarder; en ik geloof dat hij niet gemakkelijk uit zijn handen zal ontkomen, want ik weet dat bij geen vriend van hem is. Vraag hem terwijl u hem naar zijn gevangenis geleid, op wie hij zich beroept en voor welker vierschaar hij verkiest onderzocht te worden, alleen om te horen wat hij zegt. Want, gelijk Milton aanmerkt - *geen bedrog kan de toets van het hemelse gemoed verdragen*.

Zo vraagde Meester IJVER VOOR GOD hem, zeggende: wel, Mijnheer Algemene Liefde, op wie beroept ge u?

Antwoord. *Ik beroep mij op onpartijdige REDE en begeer verhoord te worden in het eervolle gerechtshof van geweten.*

Zo berichtte Meester IJVER VOOR GOD aan meester Evangelie BEVINDING, de overheid, wat Liefde gezegd had.

Och, zei de OVERHEID, zijn beroep toont zijn geboorte aan; bij is een kind des vleses en het is op het vleselijk gerechtshof dat hij zich beroepen heeft; was hij van boven geweest, dan zou hij zich beroepen hebben op de heiligen, en op de wet en de getuigenis, want de wijsheid wordt gerechtvaardigd van haar kinderen. Als hij de toets van Gods woord niet kan doorstaan, is hij niet van boven, maar aards, natuurlijk en duivels, Jakob. 3: 15.

Wat zijn beroep op ONPARTIJDIGE REDE betreft, zulk een persoon bestaat er niet; het is slechts een verschijnsel dat door schelmen wordt vereerd en door dwazen bewonderd. Maar zijn beroep is slechts om het onderzoek uit te stellen; want wij zouden hem naar al de gerechtshoven in de wereld kunnen voeren, eer dat wij ONPARTIJDIGE REDE in de rechtbank zouden vinden; en, wat betreft de vierschaar van GEWETEN, het is de vierschaar der heidenen, die de wet niet hebbende, zichzelf een wet zijn, hun geweten medegetuigende en de gedachten onder elkaar hen beschuldigende, of ook ontschuldigende, Rom. 2:14, 15. En waar een gezelschap van vleselijke gedachten de gezworene zijn en een rein geweten de rechter, daar moeten de zaken wel slecht behandeld worden.

Ik weet dat Saulus voor dit gerechtshof gerechtvaardigd werd, om het vervolgen van de Rechter van levenden en doden en om het vermoorden van de heiligen Gods (Hand. 26: 9), volgens zijn eigen belijdenis. *Ik meende waarlijk, zei hij, bij mijzelf, dat ik tegen de naam van Jezus van Nazareth vele wederpartijdige dingen moest doen, hetwelk ik ook gedaan heb.* En Christus zegt: *de ure komt, dat een ieder, die*

u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen, en deze dingen zullen zij u doen, omdat zij de Vader niet gekend hebben, noch Mij.

Dit gerechtshof schijnt niet aan de zijde Gods te zijn; het is van overlang reeds zo verward geweest dat zij het kwaad goed noemen, en het goed kwaad; het heeft zelfs duisternis voor licht gesteld, en licht voor duisternis, Jes. 5: 20. En eilieve wat is dit anders dan God in de plaats van de satan en de satan in de plaats van God stellen? God is licht (1 Joh. 1: 5) en de satan is duisternis, Luk. 22: 53.

Roep meester IJVER VOOR GOD, en zeg hem bij mij te komen.

Meester IJVER VOOR GOD, ga naar de kerker en zeg aan Algemene Liefde, de gevangene, dat zijn beroep op ONPARTIJDIGE REDE, en het gerechtshof van VLESELIJK GEWETEN geweigerd wordt, daar zijn misdaad geestelijk is kan zij niet in een vleselijk gerechtshof onderzocht worden. Paulus werd naar zulke rechtbanken gevoerd, maar deze konden geen vonnis over zijn zaak uitspreken; zij erkenden dat hij niets gedaan had dat des doods of der banden waardig was en hielden hem nochtans gevangen; anderen zeiden dat zijn grote geleerdheid hem tot razernij bracht (Hand. 26: 24), wanneer hij terzelfder tijd woorden van waarheid en matigheid met zulk een wijsheid en kracht sprak, dat hij de mond van een welsprekende redenaar toesloot en zijn rechter deed sidderen. Dit was, naar mijn mening, voldoende om allen overtuigd te hebben, dat bij de enige persoon in het gerechtshof was die bij zijn verstand was.

U kunt hem vragen of hij verkiest verhoord te worden voor Meester ONDERSCHIEDER der GEESTEN, de afgevaardigde rechter, die tot dat werk gematigd, en door God zelf aangesteld is, 1 Kor. 12: 10.

Zo deed Meester IJVER voor GOD hem de vraag en gaf hem tevens de reden te kennen, waarom zijn beroep op ONPARTIJDIGE REDE en het gerechtshof van GEWETEN, werd afgewezen.

Hierop weigerde Mijnheer Algemene Liefde het GEESTELIJKE GERECHTSHOF en zei, *dat hij liever wenste onderzocht te worden in het hof der RECHTSPLEGING*. Hij beriep zich op Mozes, uitroepende, gelijk anderen zulks gedaan hebben: *ik ben Mozes' discipel*.

Toen keerde Meester IJVER voor GOD terug, en bracht het antwoord van Liefde aan de oude Meester EVANGELIE BEVINDING, de overheid, die hem tevoren ondervraagd had; en toen de oude heer het beroep en de belijdenis van de gevangene gehoord had, barstte hij uit van het lachen, zeggende: *noemt hij zich Mozes' discipel, en beroept hij zich op Mozes? Laat hem zijn gang gaan* zei de oude heer, *uit zijn eigen mond zal hij geoordeeld en door zijn eigen raad verworpen worden*. Tevoren zei bij dat God zijn Vader en dat hij de ware liefde van het Evangelie was en van Goddelijke afkomst was, en in veler hart was uitgestort door de Heilige Geest. Evenwel bewijst zijn gevangen zijn, dat hij niet van de Goddelijke broederschap is, als hij dat was, dan zou de Dood zelf hem niet gevangen hebben kunnen houden, want de liefde is sterk als de dood, Hoogl. 8: 6. Deze dubbelzinnige antwoorden bewijzen dat hij een bastaard en afstammeling van een verborgen hoer is. Salomo zegt ons dat haar gangen ongestadig zijn, dat men het niet merkt (Spreekw. 5: 6); en Mijnheer Algemene Liefde verstaat, zo het schijnt, goed de kronkelende doolhoven van zijn ontuchtige moeder.

Hij zou echter evenmin gunst vinden bij Mozes als bij Meester ONDERSCHIEDING der GEESTEN, want hij heeft de stoel van Mozes ingenomen en lasten gebonden, die zwaar zijn en kwalijk om te dragen, en ze op de schouders gelegd, maar hij heeft nooit zijn vinger uitgestoken om die te helpen verroeren, Matth. 23: 4. Bovendien beschuldigt Mozes elke vormelijke belijder die zijn vertrouwen op hem stelt. Ik ben verzekerd dat Mozes nooit zijn stoel aan Algemene Liefde heeft nagelaten; evenmin heeft hij, door zijn voorbeeld, iemand onderwezen om ten behoeve van verraders, met God te twisten. Mozes is nooit bij de Allerhoogste tussen getreden voor Korach, Dathan en Abiram, maar rechtvaardigde God in hun verderf en deed Aäron stille zijn toer, Nadab en Abihu gedood werden, omdat ze dronken in de tabernakel waren.

Bovendien heeft Mijnheer Algemene Liefde Mozes tegen gesproken, en hem tot een leugenaar gemaakt. Mozes zegt, *dat God zich ontfermt diens Hij zich ontfermt*, maar Algemene Liefde heeft de vrijmacht van die heerlijke en vreselijke naam: *de Heere uw God* (Deut. 28: 58) weg gepredikt en

tracht Gods barmhartigheid op allen, zonder onderscheid, te vestigen. Mozes heeft ons gezegd niet te horen naar enig profeet, of dromendromer, die zal opstaan en onzekere voorspellingen uit zijn eigen goddeloos hart geven, of naar enig profeet, die vervuld schijnt van algemene liefde voor alle zondaars, indien zulks in het minst onze liefde tot de vrijmachtige Heere van hemel en aarde verdooft; evenmin veroorlooft Mozes om te twisten met Gods raadsbesluiten ten behoeve van opstandelingen: wanneer een profeet, of droomdromer in het midden van u zal opstaan, en u een teken geven: - (veronderstel dat hij u zegt dat het strijden voor verraders een bewijs is van een Christelijke geest en vleselijke volmaking een wonder van de Heere der heerscharen) u zult naar de woorden van dien profeet, of naar dien droomdromer niet horen; die u wil overhalen om Gods raadsbesluiten te haten, en hen te doen liefhebben die God haat; want de Heere uw God verzoekt ulieden, om te weten, of u de Heere uw God lief hebt met uw gehele hart, en met uw gehele ziel; hetwelk niemand kan, die de vrijmachtige raadsbesluiten zijns Formeerders haat; *daarom zal diezelfde profeet, of droomdromer gedood worden, want hij heeft een afval gesproken tegen de Heere uw God*, Deut. 13: 1-5.

Mozes was geen vriend van opstandelingen; hij bedong de liefde van Israël voor God alleen (Deut. 6: 5) en verklaarde God te jaloers, om Hem met een verdeeld hart tevreden te stellen, Exod. 34: 14. Hij zegende de stam van Levi om hun ijver voor God tegen de afgoderij, en om hun weigering om hun vaders of moeders, broeders of kinderen te achten, wanneer zij geroepen werden tot het uitvoeren van Gods oordelen over afgodendienaars, Deut. 33: 9. Mozes was geen vijand van toegerekende gerechtigheid, gelijk blijkt uit het negende hoofdstuk van Deuteronomium.

Hij predikte onderscheidende genade en vrije genade (Exod. 23: 19), verhoogde de vrijmacht des Heeren zijns Gods (Deut. 32: 3), en was een verschrikkelijke vijand van de toverkunst (Deut. 18: 10-12), hetwelk alles door Algemene Liefde wordt tegengesproken, maar door zijn beroep op Mozes, blijkt het duidelijk, dat hij, die in het Evangelie dwaalt, nimmer de kracht der wet heeft gezien of gevoeld; als hij zulks had, zou hij zich niet op een beschuldiger beroepen, om als advocaat te handelen. Mozes beschuldigt alle vormelijke lieden voor God, Joh. 5: 45; en blaast allerwegen de bazuin van het Jubileum, de blijde boodschap van losmaking der kluisters van het Arminianisme en van iedere dienstbaarheid hoegenaamd, behalve van het zachte juk van de grote Messias.

Nochtans, de God van de hemel houdt vier boeken, waarvan Algemene Liefde onkundig schijnt te zijn:

- ten eerste, het boek des levens, Openb. 20: 12;
- ten tweede, het gedenkboek voor Gods aangezicht, Mal. 3: 16;
- ten derde het boek der wet, Deut. 28: 61; en
- ten vierde, het boek der consciëntie, Rom. 2: 15.

Alle soorten van booswichten zullen worden geoordeeld naar de dingen, die in deze boeken beschreven zijn, Openb. 20: 12. Die zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan, Rom. 2: 12. Het geweten zal licht en indruk van het oog der Gerechtigheid ontvangen, hetwelk haar zal noodzaken om haar werk te volvoeren, Exod. 24:25, Joh. 8: 9; en de uitspraak des gewetens zal voldoende zijn om de mond van de zondaar te doen zwijgen en hem af te snijden van alle hoop op God; nochtans zal zijn eigen uitspraak in het leven en hem verteren, als een worm die niet sterft, Jes. 66: 24.

Die zondigt onder de wet, zal door de wet geoordeeld worden, Rom. 2: 12; en daar hij nooit de wil des Heeren in het Evangelie hoort, zal hij niet geslagen worden met de slagen van smartvolle herinnering aan het vervolgen, verachten of verwaarlozen van het Evangelie: hij zal met weinige slagen geslagen worden. Luk. 12: 48. Maar die het Evangelie hoort en in hoogmoed roemt over zijn diepzinnige kennis, zeggende, ben ik ook blind? zijn zonde blijft; en door voor vrije wil en kracht te strijden, roemt hij slechts in eigen bekwaamheid. Zo hij des Heeren wil niet ten uitvoer brengt, is hij een Evangeliezondaar en wordt gerangschikt bij de huichelaars en ongelovigen en zal veroordeeld worden om zijn geloof. Matth. 24: 51.

Als het laatste oordeel vergaderd is, zullen al deze boeken worden geopend en de doden worden geoordeeld, overeenkomstig de dingen die er in geschreven zijn. Dan. 7: 10. De mens, die tegen zijn eigen geweten zondigt, verbreekt de wet der natuur: de zodanige is verkeerd en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld. Titus 3: 18; en door deze zondige daden stelt hij zich bloot aan de straf van de worm die niet sterft, Jes. 14: 11; Mark. 9: 44; maar als hij tot kennis komt van de geschrevene wet en daartegen zondigt, breekt hij door Gods banden, zondigt tegen de heerlijke

Gods bedeling (2 Kor. 3: 7), wordt door de wet overtuigd, dat hij een overtreder van dezelve is, en stelt zijn ziel bloot aan haar oordelen en vloekspraken, die allen op hem blijven zullen. Deut. 29: 20.

Maar zo hij, na dit alles, het Evangelie hoort en het woord des levens, dat Christus sprak, niet gelooft, zal Die hem oordelen, Joh. 12: 48; de apostelen getuigen tegen hem, Matth. 24: 14, dat hij een verachter is van het Evangelie, hij zal geoordeeld worden uit het boek des levens en voor de geestelijke rechtbank van het Evangelie, omdat hem het Evangelie geweest is een reuk des doods ten dode. 2 Kor. 2: 16, Hij roemde in kracht om te volbrengen, maar deed zulks niet, Luk. 12: 47; hij beloofde in Christus wijngaard te gaan, maar ging niet, Matth. 21: 30; hij kreeg een uitnodiging, maar bad om verontschuldigd te worden, Luk. 14: 18; zo iemand is door de banden van het Evangelie gebroken en heeft haar touwen van zich geworpen; en, daar hij gezondigd heeft tegen de wetten der vrijmachtige genade (Heb. 10: 29), is hij schuldig aan de grootste overtreding, omdat hij gezondigd heeft tegen de bedeling van Gods Geest (2 Kor. 3: 8), en alzo heeft hij de Geest der genade miskend, tegengestaan en smaadheid aangedaan Heb. 10: 29; zijn boosheid is geestelijk (Ef. 6: 14), en zijn slagen moeten velen zijn.

Het is inderdaad een zonde tot de dood, als zelfs verzoenend bloed hem niet kan genezen en er blijft geen slachtoffer meer over voor de zonden van zo iemand, Heb. 10: 26, 27, ziende dat hij het natuurlijke licht verdonkert door te zondigen tegen zijn eigen geweten en tegen het licht der wet, door het gebod te overtreden; en zo gaat hij tot de donkerheid en de duisternis, het geklank der bazuin, en de stem der woorden; dan hoort hij het Evangelie, maar volbrengt het niet; belooft in de wijngaard te zullen gaan, maar bespot Christus en gaat niet; hij heeft een nodiging tot het Evangelie, waar bidt om verontschuldigd te worden; roemt in licht als hij in de duisternis der dwaling verkeert, en daar bij zegt: ik zie, zo blijft hij in zijn zonde. De satan, veranderd zijnde in een engel des lichts, verleidt hem, om de Geest der Genade smaadheid aan te doen. In welk een toestand moet zo iemand zijn! indien het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot zal de duisternis zelf zijn! Matth. 6: 23.

Dus is hij in Egyptische duisternis, ja in de donkerheid en duisternis; en zelfs onder het Evangelie is zijn licht duisternis; het vonnis zal daarom, op de grote dag, ongetwijfeld zijn: *werp de onnutte dienstknecht uit in de buitenste duisternis, daar zal wening zijn en knersing der tanden*; waar de worm, of het vonnis van een beschuldigend geweten, hem zal knagen: de vloek der wet op hem zal leggen en al de doorvlijmende overdenkingen, die op zijn geroemde wil en kracht geworpen worden, om het vertreden van het verzoenend bloed en de Heilige Geest der genade te smaden, zullen zo iemand dieper slaan dan de levende worm of de eeuwige vloek van God.

En, nu, Meester IJver voor God, zal ik het aan u overlaten, uit te wijden over de woorden van de Zaligmaker: *die de wil zijns Heeren geweten en niet gedaan heeft, die zal met dubbele slagen geslagen worden*. Echter, daar hij verlangd verhoord te worden voor het gerechtshof, heb ik daar niets tegen; want het zal gedaan worden door geestelijke mensen, zulken die bekwaam zijn om zijn misdaad te verstaan. Hij voegde er voorts bij, dat Meester *Onderscheiding der Geesten* de volgende dag zou aankomen, hetwelk geschiedde, waarop het gerechtshof vergaderde.

Algemene Liefde onderzocht en veroordeeld

De gezworene door Meester GEESTELIJK, de schout ingeschreven, de getuigen gedagvaard en de eed afgevraagd zijnde, zo werd er een bevel aan Meester VERKIEZING, de gevangenbewaarder, gezonden, om Mijnheer ALGEMENE LIEFDE, de gevangene, voor de balie te brengen voor mijnheer ONDERSCHIEDING DER GEESTEN, gevolmachtigde rechter; hetwelk dienvolgens geschiedde.

Toen werden de gezworenen, die bestonden uit mannen van een achtbaar karakter en eervolle ambten afgeroepen, wiens namen waren als volgt:

- PAULUS, de bejaarde;
- JOHANNES de Godzalige;
- PETRUS de voorvechter;
- LUKAS de Geneesheer;
- MATTHEÛS de Evangelist;
- JUDAS de ijverige;
- MARKUS de apostel;
- JESAJA de wondervolle;
- JEREMIA de arbeidzame;
- JOB de geduldige;
- MOZES de zachtmoedige en
- DAVID de berouw hebbende.

De namen der getuigen waren:

- Meester SCHERPZINNIG
- Meester WIJZE BOUWMEESTER,
- Meester AANNEMING,
- Meester VRIJMENS,
- Meester VOORVERORDENING,
- Meester BEVESTIGD,
- Meester VREEDZAAM,
- Meester STERK IN DE HEERE,
- Meester ZELFVERFOEIING,
- Meester VASTHOUDEND,
- Meester HERVORMER,
- Meester GEVOEL en
- Meester ZWAK van GEZICHT.

Er was inderdaad een wolk van getuigen. Heb. 12: 1.

Toen zei Meester GEZOND VERSTAND, de klerk: meester ALGEMENE LIEFDE, anders VLESELIJKE DRIFTEN, aangevuurd tot het verstoren van de vrede in het hemelse rijk, het werk des Geestes van de grote Koning nabootsende, opstand predikende tegen Zijn vrijmachtige wetten, Zijn koninklijke besluiten weerstaande, de genegenheden van Zijn liefhebbende onderdanen vervreemdende, op Zijn vorstelijk gebied inbreuk makende, en anderen lerende hetzelfde te doen. Wat zegt gij? Bent u schuldig aan deze aanklacht, of niet?

ALGEMENE LIEFDE. *Niet schuldig, mijnheer.*

RECHTER. ROEPER, roept Meester SCHERPZINNIG, Meester WIJZE BOUWMEESTER, Meester AANNEMING en al de getuigen van de koning.

RECHTER. *Gijlieden, de getuigen van de koning, beschouwt de gevangene voor de balie staande, kent u hem?*

SCHERPZINNIG. Ja, mijnheer, wij kennen hem.

RECHTER. *Bent u verzekerd dat u hem kent?*

SCHERPZINNIG. Hem kennen! voorzeker mijnheer, ik ken zijn gehele geslachtsregister.

RECHTER. Goed gezegd. - Hij staat hier aangeklaagd met de naam van ALGEMENE LIEFDE, om het verstoren van de vrede in het hemelse rijk, het nabootsen van de Geest van de grote koning, het verwekken van opstand tegen Zijn vrijmachtige wetten, het weerstaan van Zijn vorstelijke besluiten, het vervreemden der genegenheden van Zijn getrouwe onderdanen, het inbreuk maken op Zijn Vorstelijke voorrechten, en om het onderwijzen van anderen om hetzelfde te doen. - Wat zegt gij, de getuige van de koning hierop, is hij schuldig of niet?

SCHERPZINNIG. Met uws Heeren verlof zal ik eerst zijn geslachtlijst bloot leggen en dan mijn getuigenis.

De naam zijns overgrootvaders was MAGORMISSABIB, een inboorling van MIZRAIM (Egypte); hij huwde met een juffrouw PRAATAL, zij woonden beiden te Luz, en daar hadden zij een dochter, die hun enig kind was. Zij heette TEER GEVOELIG. Haar ouders huwelijkten haar uit aan een Meester BLINDE IJVER, een zoon van de beeldsprakige HAGAR; zij vestigden zich aan de grenzen der woestijn nabij de Jordaan, niet ver van de stad Adatna, Jozua 3: 16; en zij hadden een dochter wier naam was NATUURLIJKE GENEGENHEID; zij huwde met een Meester GODHATER, een Ismaëliet van geboorte en een boogschutter van beroep, Gen. 49: 23; hij woonde niet ver van de stad JERICHO, die in de vlakte der woestijn lag, 2 Sam. 15: 28. Daar kregen zij een zoon, die deze gevangene voor de balie is; zij zeggen dat bij in gelaatstrekken het evenbeeld zijns vaders draagt, maar in geaardheid veel op zijn moeder gelijkt. Hij werd door een joodse rabbijn besneden en genoemd met de naam van EIGEN LIEFDE. Zij deden hem ter school bij een Meester GEZOND MENS, maar hij verbrak de orde in de school, stond op tegen de Meester en zijn onderwijzingen en soms hoorde men hem verraad spreken zelfs tegen de Koning, zodat de onderwijzer in gevaar verkeerde van door hem in moeilijkheden te komen en de leerlingen gevaar liepen van door hem te worden bedorven, om welke redenen hij uit de school weggejaagd werd.

Kort daarna werd hij tot proseliet gemaakt bij de strengste sekte der Farizeese godsdienst en beleed dat hij een discipel van Mozes was. In deze godsdienst verzekerd zijnde, begaf hij zich tot de studie der bouwkunde, en daar hij zeer verliefd was op de Babelse bouwwoorde, werd hij als leerling besteed bij een Babylonische architect, bij wie hij weldra grote vorderingen maakte. Men gelooft dat de fondamente van het VERBORGEN JERICHO door hem gelegd werden en de poorten onder zijn toezicht zijn opgericht: En terzelfder tijd bezwoer Jozua hen, zeggende: *Vervloekt zij die man voor het aangezicht des Heeren die zich opmaken en deze stad Jericho bouwen zal; dat hij ze grondvest op zijn eerstgeboren zoon en haar poorten stelle op zijn jongste zoon.* Jozua 6: 26. Later ging hij naar, en vestigde zich te Damaskus; een beroemde stad om deszelfs muren van klei en stenen, die in de zon gebakken zijn: en ik kan niet merken dat zij tot op dien dag betere bouwstoffen hebben uitgevonden.

In deze stad leerde hij de kunst om met loze kalk te pleisteren (Ezech. 13: 14); en vermengde die met hooi, stro en stoppelen (1 Kor. 3: 12); maar het hechtte zich niet beter aaneen dan een vogelennest. Evenwel vermaakten zich velen in dat werk, omdat het goedkoop en een spoedige wijze van bouwen was, en velen zeiden bij de huisverwarming: Wij zullen in dit nest sterven, Job 29: 18. Maar helaas! zij ontdekten al spoedig hun vergissing, want het zanderig fundament werd door de watervloed en het gebouw door de wind EUROCLYDON geteisterd, en, ofschoon velen er zich op verhoovaardigd hadden, dat de som welke zij tot het bouwen betaald hadden, slechts gering was, zo werden nochtans de verwoestingen groot bevonden, Luk. 6: 49. Sommigen, die hem zeer beminde om zijn goedkope manier van bouwen, noemden hem LIEFDE, en omdat hij met allerlei grondstoffen bouwde, heetten zij hem ALGEMEEN; zo, dit te samen voegende, is hij door velen ALGEMENE LIEFDE genoemd; maar zijn ware naam is EIGEN LIEFDE; en hij beantwoordt zeer goed aan die naam, want elkeen die hem kent, is verzekerd dat hij allen haat, behalve die, die hem liefhebben en eren. Zij die Paulus, die wijze bouwmeester, tegenstonden, waren bouwlieden van die soort en zij vervreemdden de genegenheden der Galaten beide van Paulus en van zijn Heere: zij ijveren niet recht over u. Ja zij zouden u van Christus willen uitsluiten opdat u over hen zoudt ijveren, Gal. 4: 17.

RECHTER. *Bent u verzekerd dat dit alles waarheid is?*

SCHERPZINNIG. Het is de waarheid, heer.

Welnu, zei de rechter, u hebt hem aangetoond, een bedrieger, een opstandeling en een verleider te zijn. ROEPER, dagvaart Meester WIJZE BOUWMEESTER.

RECHTER. *Kent u de gevangene die voor de balie staat?*

WIJZE BOUWMEESTER. Ja mijnheer. Zijn afkomst ken ik niet, maar ik ken de man, en heb veel door hem geleden; want velen in mijn buurt, die rechtvaardige en edelmoedige mensen waren, hebben mij als bouwmeester gebezigd, en ik heb diep gegraven naar een goed fundament en op de Rots gebouwd, overeenkomstig de oude wetten en voorschriften; ik heb het aan de Vrijmachtige Heere van het heelal overgelaten, om voor mij Zijn eigen uitgelezen grondstoffen uit te kiezen, die tot bouwen geschikt zijn. Maar deze man heeft mij bij mijn klanten belasterd, hem zeggende, dat er geen noodzakelijkheid bestond, om zo diep te graven, en tevens dat de grondstoffen korter bij konden verkregen worden; en ofschoon ik op de Rots bouwde, zo zei hij, dat die Rots dikwijls gewankeld had en dat zij even zo min een veilige grondslag was als het zand. En als de mensen niet naar hem hebben willen luisteren, heeft hij in de duisternis beproefd om die grondslag weg te halen, enige van mijn grondstoffen wegnemende, en er anderen voor invoegende en daardoor gevaar voor de gebouwen veroorzakende, die daardoor in grote mate verzwakt werden, terwijl andere gedeelten zo zijn geschokt, dat het meer op een puinhoop dan op een bekwaam tezamen gevoegd gebouw geleek; en als hij in een van de muren een scheur gemaakt had, deed hij er wat loze kalk in, zeggende dat zij medewerkers moesten zijn met de Heilige Geest; dat alle mensen hun eigen kracht moeten aanwenden, aangezien door de verenigende samenwerking van de Goddelijke Almacht en het menselijke vermogen de grondslag en het gebouw tezamen aan elkaar gehecht moesten worden. En voorts voegde hij er bij, dat, als deze menselijke kracht in het minste van het gebouw ingetrokken werd, de Goddelijke macht ongenoegzaam was om het staande te houden. Velen, zei hij, waren afgefallen van de genade; maar ik hoorde hem nooit zeggen, dat er een enige ziel van de vrije wil en de menselijke kracht was afgefallen; maar hij zei dat zij, die vrede hadden met de oude prediking, dat het gebouw der genade aangevangen en voltooid moest worden, niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest (gelijk de Heere der heirscharen verklaart, Zach. 4: 6) reeds tot het Antinomianisme vervallen waren. Zo is er volgens zijn bericht niets rein, niets Goddelijk, noch enig alvermogen, dan hetgeen uit vlees en bloed verrijst. Dit, mijnheer, is hetgeen ik te zeggen heb; en ik geloof dat het de waarheid, en niets dan de waarheid is.

Toen zei de rechter: eens mensen huis is zijn kasteel; en het is blijkbaar dat hij het gehele huisgezin Gods verschrikt en verontrust heeft. Als de grondslagen kunnen verwoest worden, wat zullen dan de rechtvaardigen doen? Deze mens is, met zijn loze kalk, iemand die zijn eigen geest volgt en niet de Geest der waarheid; hij maakt breuken in plaats van ze te herstellen; hij zet het volk aan in strijd tegen God, in plaats van hen aan te moedigen, om staande te blijven in de krijg des Heeren. De gehele reeks der hemelse wetten is tegen hem, waarvan ik een enkele actie zal voorlezen, die afgekondigd is in het land der Chaldeeën, in het dertigste jaar van Israëls ballingschap, in de maand Thammuz (Ezech. 1:1) getiteld: *een akte ter ontdekking, overtuiging en bestraffing der ligende profeten*.

En des Heeren woord geschiedde tot mij, zeggende: Mensenkind! profeteer tegen de profeten Israëls, die profeteren, en zeg tot degenen die uit hun hart profeteren: Hoort des Heeren woord. Zo zegt de Heere Heere: Wee over die dwaze profeten, die hun geest navandelen, en hetgeen zij niet gezien hebben! Uw profeten, o Israël! zijn als vossen in de woeste plaatsen. u bent in de bressen niet opgetreden, noch hebt de muur toegemuid voor het huis Israëls, om in de strijd te staan, op de dag van de Heeren. Zij zien ijdelheid en leugenachtige voorzegging, die daar zeggen: De Heere heeft gesproken! daar de Heere hen niet gezonden heeft - en zij geven hoop van het woord te zullen bevestigen. En ziet gij niet een ijdel gezicht, en spreekt een leugenachtige voorzegging, als u zegt: De Heere spreekt, daar ik niet gesproken heb? Daarom zo zegt de Heere Heere: omdat gijlieden ijdelheid spreekt, en leugen ziet; daarom, zie, Ik wil aan u, spreekt de Heere Heere. En Mijn hand zal zijn tegen de profeten die ijdelheid zien en leugen voorzeggen; zij zullen in de vergadering Mijns volks niet zijn en in het schrift van het huis Israëls niet geschreven worden, en in het land Israëls niet komen, en gij zult weten dat Ik de Heere Heere ben. Daarom, ja daarom, dat zij Mijn volk verleiden, zeggende, Vrede, daar geen vrede is; en dat de ene een lemen wand bouwt, en zie, de anderen ervan pleisteren met loze kalk. Zeg tot degenen die met loze kalk pleisteren, dat hij omvallen zal; daar zal een overstelpenden plasregen zijn; en gij, o grote bagelstenen! zult vallen, en een grote stormwind zal hem splijten. Zie, als die wand zal gevallen zijn, zal dan niet tot u gezegd worden: waar is de pleistering, waarmee u gepleisterd hebt? Daarom alsoo zegt de Heere Heere: Ja, Ik zal hem door een groten stormwind in Mijn grimmigheid splijten, en er zal een overstelpenden plasregen zijn in Mijn toorn, en grote bagelstenen in Mijn grimmigheid, om dien te verdoen. Zo zal Ik de wand afbreken, dien gijlieden met loze kalk gepleisterd hebt, en zal hem ter aarde neerwerpen, dat

zijn grond zal ontdekt worden; also zal zij vallen, en u zult in het midden van haar omkomen en u zult weten dat Ik de Heere ben. Zo zal Ik mijn grimmigheid tegen de wand voortbrengen, en tegen degenen die hem pleisteren met loze kalk, en Ik zal tot ulieden zeggen: Die wand is er niet meer, en die hem pleisterden zijn er niet: te weten de profeten Israëls, die van Jeruzalem profeteren en voor haar een gezicht des vredes zien, waar geen vrede is, spreekt de Heere Heere.

Dit is de akte, die afgekondigd werd in het land der Chaldeeën, getiteld: *een akte tegen de valse profeten*.

Het laatste gedeelte van deze akte is tegen de Joodse sekteleiders, getiteld: een toevoegsel tot het grijpen en ten toon stellen der valse profetessen en haar kussens.

En gij, mensenkind stel uw aangezicht tegen de dochteren uws volks, welke profeteren uit haar harten. Profeteer tegen haar, en zeg: zo zegt de Heere Heere: Wee die vrouwen, die kussens naaien voor alle oksels der armen en hoofddeksels maken voor het hoofd van allerlei statuur, om de zielen te jagen! Zult u de zielen Mijns volks jagen, en zult gij u de zielen in het leven behouden? En zult gij Mij ontheiligen bij Mijn volk, voor handvullen van gerst en voor stukken broods, om de zielen te doden die niet zouden sterven en om zielen te behouden die niet zouden leven, door uw liegen tot Mijn volk dat naar liegen hoort? Daarom, zo zegt de Heere Heere: Zie Ik wil aan uw kussens, waarmee u daar de zielen jaagt naar de bloemboven. Daarbij zal Ik uw hoofddeksels scheuren, en Mijn volk uit uw hand redden, zodat zij niet meer in uw hand zullen zijn tot een jacht; en u zult weten dat ik de, Heere ben, omdat gijlieden het hart des rechtvaardigen door valsheid hebt bedroefd gemaakt, daar Ik hem geen smart aangedaan heb, en omdat u de handen der goddelozen gesterkt hebt, opdat hij zich van zijn bozen weg niet afkeren zou, dat ik hem in het leven behield. Ezech. 13. Gezworene heren, vestig uw bijzondere aandacht op deze akte, daar deszelfs gehele kracht gericht is tegen valse profeten en valse leiders.

- De profeten worden hier beschuldigd met het opvolgen van hun eigen geesten, in plaats van de Geest der waarheid; en van het zien van ijdelheden en het verdichten van leugens, dat is het verhogen van de vrije wil en de menselijke kracht; want, geringe lieden, in geveinsden ootmoed, zijn ijdelheid, en lieden van hoge rang, en in zelfgenoegzaamheid, zijn een leugen; daarom wat naar mensen riekt, hetzij van hoge rang of dat zij gering zijn, riekt naar niets anders dan naar leugens en ijdelheid.
- Zij worden hier ook beschuldigd van de gezegende uitwerkselen der rechtvaardigheid, namelijk, van schuld-vergeving en vrede, aan de verkeerde voorwerpen toe te passen; hieraan is de gevangene schuldig, door te verklaren dat Christus voor alle mensen stierf; en als Hij zulks deed, maakte Hij dientengevolge vrede voor alle mensen door het bloed Zijns kruises, maar de Heere zegt, dat Hij niet kwam om vrede op de aarde te brengen, maar het zwaard. Voorts verklaart de Heere *dat deze niet mogen beschreven worden in de Schriften van het huis Israëls*; dat is, hun getuigenis zal niet omhoog gevonden worden: zij zijn niet opgeschreven onder de levenden; gelijk zulks duidelijk blijkt doordat zij geërgerd worden aan hen die getuigen dat hun namen zijn opgeschreven in het boek des levens des Lams. Openb. 13: 8.
- De Joodse sekteleiders worden hier beschuldigd van de harten der rechtvaardigen te bedroeven die God niet wilde bedroeven; hetwelk gedaan wordt door een gerechtvaardigde ziel te vertellen, dat hij van genade kan vervallen.
- Zij worden beschuldigd van anderen in het leven te behouden, die niet zouden leven; dit geschiedt door huichelaars te bemoedigen, door hen leven en vrede te beloven en vals toe te passen. Kussens voor de oksels der armen te naaien, is een neergeworpen ziel met zachte woorden en vals leringen te onderschragen. Hoofddeksels over allerlei statuur te spreiden, is het gelaat van de gevallen Adam te bemantelen en een vals gezicht van de gevallen mens aan de arme verduisterde zondaar te geven. Zielen te jagen is hen uit de waarheid te wringen en hen tot vooroordeel aan te zetten tegen de ware profeten, door de ware profeten valse en de waarheid zelf valsheid te noemen. Dat zij profeten en profetessen genoemd worden bewijst hun hoogmoed.
- Dat de Heere hen beschuldigt van de rechtvaardigen te doden, en te behouden die niet zouden leven, is een zweeps slag voor hen, om het aanmatigen van het voorrecht van de Heere. des levens en des doods; en evenzeer een priem tegen hun voorgewende onfeilbaarheid en aanmatigende heerschappij, in de rechtvaardigen, die waarlijk geloven, te zeggen dat zij dwalen en zullen sterven, en in de niet uitverkorenen, die in een doodsstaat verkeren, te verklaren dat zij leven en vrede zullen hebben. Dat zij zulks doen om een handvol gerst, toont het geringe voordeel aan, waar zij voor werken; dat zij om een handvol koren, of zelfs om een ellendigen

penning in de week, de harten van Gods uitverkorenen bedroefd hebben; en zelfs de heiligen naam van de ALMACHTIGE bezoedelen, door deze leugen in Zijn naam te verhalen.

Mr. Wijze Bouwmeester! de getuige van de koning, u hebt hem bewezen een gevaarlijk mens te zijn voor het gebouw der genade, een verontruster van het huisgezin van het geloof, een verlager van de eervolle handwerksmannen, een bedrieger van de eervolste en beste vereniging; en inderdaad is bij des doods schuldig, want hij is niet minder dan een inbreker.

ROEPER. *Breng de overige getuigen van de koning binnen.*

Zodra de roeper begon te roepen, kwam er een rijtuig aan de deur, waarin zich twee dames bevonden. Ik merkte dat er een grote beweging en gefluister in het hof was; en enige zeiden: *Het is Hephzibah* (Jes. 42: 4), de Koningin (Jes. 49: 23), en een dochter Sions bij haar. Zo stapte zij er uit en kwam in het hof, in haar vorstelijk gewaad. Velen bogen en verwonderden zich over haar verschijning; maar zij liet bericht aan de Rechter brengen, dat zij gekomen was om in persoon te verschijnen tegen de gevangene, die voor de balie stond. Velen juichten daarover; want hij had slechts zeer weinige vrienden aan het hof, behalve Mr. Vleselijke redenering en Hooggevoelend.

De Rechter verzocht haar Majesteit, om te voorkomen en te zeggen wat zij van de gevangene wist.

KONINGIN. Ik ken hem, en heb veel door hem geleden. Hij verscheen eenmaal in de vorstelijke kapel, om in de afwezigheid van onze prediker de dienst te vervullen; zijn redevoering beviel mij niet, maar daar hij een bejaard prediker was, zei ik er niets tegen, voordat hij mij in het paleis kwam bezoeken, toen sprak ik vrijmoedig tot hem over de liefde van mijn Koning, hem ook mijn lage afkomst en geringe voorouders opnoemende, getuigende tevens van de liefde en neerbuiging van mijn Heere de Koning. Ik noemde een bijzonder liefelijke uitdrukking mijns Heeren, welke Hij deed, toen Hij mij voor het eerst opzocht; namelijk, dat vele dochteren deugdelijk hadden gehandeld, maar dat ik die allen te boven ging, Spreuk. 31: 29.

Voorts verhaalde ik hem, hoe ik in het begin getwijfeld had aan de vrijmachtige liefde mijns Konings, en aan de zoete belofte welke ik van Zijn gezegende lippen ontving, welke tot op deze dag in de oorkonde van ons huwelijksverbond opgetekend staat: *ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gerichte, in goedertierenheid en in barmhertigheden. En Ik zal u Mij ondertrouwen in geloof, en gij zult de Koning kennen*, Hos. 2: 19, 20; en dat andere liefelijke woord, ik haat de echtscheiding. Mozes, zeide Hij, liet de echtscheiding toe, om de hardigheid van het hart; maar ik duld het niet, ook was zulks niet van de beginne, noch zal zulks ooit zijn door dit verbond.

Ik deelde hem ook mee, *dat de Vader van mijn Koning de verbintenis toestemde en die tussen ons verzegeld had*, Matth. 22: 2.

Ik toonde Hem mijn vorstelijke kroon, Psalm 108: 4; mijn Bruiloftskleed Matth. 22: 11; mijn borstwapen Eféze 6: 14, en gordel Jes. 5: 27; ook mijn ring, Luk. 15: 22; mijn schoenen, Eféze 6: 15; mijn oorringen, Ezech. 16: 12; mijn armbanden, Ezech. 16: 11; mijn zegel, Hag. 2: 24; en al mijn versierselen, Jes. 61: 10; en sprak zeer veel tegen hem van de goedheid en liefde mijns Konings, waarop zijn gelaat verviel, zijn kaken beefden en zijn knieën knikten van boosheid.

In woede uitbarstende, zei hij, dat de Koning bijwijven, hoeren, dienstmaagden en opstandelingen zowel liefhad als mij; en wat mijn bruiloftskleed betrof, dat was *toegerekende onzin*; al mijn versierselen en klederen konden van mij afgenomen worden, eveneens als mijn schoenen; en wat mijn ring, juwelen, armbanden en oorsieraden betreft; ik kon van die allen beroofd, een finale scheidbrief ontvangen en opgesloten worden in eeuwige verbanning. En de woorden welke mijn Echtgenoot, de Koning, tegen zulke hoeren gesproken had, als waarvoor deze gevangene streed, verdraaide bij en keerden ze tegen mij in hevige drift. zeg mij niet meer, zei hij, van de liefde van uw echtgenoot: ik weet dat Hij er velen een scheidbrief gegeven heeft, nadat Hij haar gekleed en gehuwd had, ja zelfs heeft Hij ze ontkleed, zodat er in plaats van specerij, stank was; in plaats van een gordel der waarheid, losheid; in plaats van haarvlechten, kaalheid; in plaats van een wijden rok, een omgording des zaks; en verbranding in plaats van schoonheid, Jes. 3: 24. Ja hij zei zelfs, met ronde woorden, dat ik al mijn waardigheid kon verliezen, voor eeuwig omkomen en eindelijk verdoemd worden.

Ik sprak hem van de verbazende som, die mijn Koning voor mij betaald had, teneinde mij van schulden te verlossen; en dat Hij voor mij stierf, teneinde mij aan zich te kunnen verbinden.

Waarop hij antwoordde, dat er velen in de hel waren, voor wie Hij stierf en die Hij ondertrouwd had; en dat mijn Huwelijksverbond en de vrijmachtige liefde, van mijn Koning, niets anders was dan een afschuwelijk besluit. En voorts dat Izébel de waarzegster en Babylon de hoer, aan de Koning even dierbaar waren als ik zelf. Toen vertrok hij met een vervallen aangezicht, woedend als een duivel.

Toen hij weg was, gevoelde ik zodanige vrees, donkerheid, angst en bekommering als ik niet kan uitdrukken; ik twijfelde aan de trouw en liefde van mijn Heere de Koning; en wankelde in mijn vertrouwen op Zijn standvastigheid, want ik wist, dat als Hij mijn huwelijk krachteloos maakte, Hij twee verbonden zou verbreken; dat Hij jegens mij vals zou blijken te zijn en als hij mij een scheidbrief gaf, en een andere huwde, dat Hij overspel bedrijven zou. Als Hij anderen evenzeer als mij beminde, was Hij geen getrouw echtgenoot en als Hij meer dan een huwde, zou Hij iemand zijn, die aan veelwijverij schuldig stond. Maar voorzeker is er geen onrechtvaardigheid in mijn Koning. Nee, verre zij van Hem goddeloosheid, of dat Hij reden zou geven, dat men tegen Hem in het gericht zou optreden, Job 34: 10, 23.

Evenwel had ik harde gedachten van Hem; mijn geest stond tegen Hem op, en de ijver die harder is dan het graf, nam mijn ziel in bezit. Dit wrede wantrouwen, van de liefde mijns Heeren jegens mij, in mij gevoelende, kon ik niet anders dan het te tonen; ik handelde in de daad, gelijk Vasthi deed: ik weerstond het besluit van de koning en weigerde op het feestmaal te verschijnen.

Mijn Koning, dit ziende, vestigde weinig aandacht op mij, maar toornde en sprak zelden tot mij, hetwelk wel enigszins de woorden van de gevangene scheen te bevestigen, en veel tot mijn droefheid toedeed. Vooral de gedachte aan zulk een eeuwige schande, als ongetwijfeld iemand van mijn rang zou aankleven, wanneer zij vernederd, gescheiden en verbannen werd, gepaard met de herinnering aan al die zalige uren, die ik genoten heb met mijn Heere en Koning en het verschijnen van een andere vrouw in Zijn tegenwoordigheid en zulks in mijn plaats en waardigheid vermeerderde mijn smart. Och zeide ik, als dit het geval kon zijn, zouden mijn heen snellende jaren langzaam voortkruipen; mijn leven zou een leven van twijfel zijn en mijn ziel zou gepijnigd worden met altijd durende wroeging, ja zelfs in de eeuwige rampzaligheid zou ik de grootste Naam, de Schoonste der mensenkinderen, de zoetste en tederste Metgezel, die ooit de hemelen openbaarden of enige geschapene geest genoot, vloeken en lasteren. O, beter dat mijn ziel in de vergetelheid kon eindigen, dan tot in alle eeuwigheid gekerkerd te zijn in de hel van beledigde liefde.

Ik gevoelde mijzelf inwendig gekneld met de smartelijke verwijdering van een ongestoorde minnaar, ziek van liefde, en echter gepijnigd door wrede jaloezie. Ik stond op, deed mijn treurgewaad af en zei als een wanhopende: ik zal ingaan, en voor de Koning staan en kom ik om, aan koren ik om.

Zodra ik Hem op de troon zag, zei Hij met een vriendelijke glimlach: *Wat is uw verzoek en welke is uw bede? Eis en het zal u gegeven worden, zelfs tot Mijn gebele koninkrijk.* Luk. 12: 32. Dat zachte woord verbrijzelde al mijn beenderen, Spr. 25: 15; ik viel in bezwijming en stortte neer. Maar Hij zei: *sta op, Mijn schone, en kom.* Hoogl. 2: 10. Ik antwoordde: *Genees de beenderen welke Gij hebt verbroken.* Ps. 6: 3, Hij antwoordde: *zalig is zij die geloofd heeft, Ik zal doen wat Ik haar gezegd heb,* Luk. 1: 45. *Waarom is uw aangezicht beden zo kwalijk gesteld?* Gen. 40: 7. *Heb Ik niet Egypte tot uw losprijs gegeven zowel als Mijzelf. Ja zelfs Morenland en Scheba en Seba in uw plaats; omdat gij kostelijk bent geweest in Mijn ogen en Ik u heb liefgehad,* Jes. 43: 3, 4. En, *ofschoon Ik zestig koninginnen, tachtig bijwijven en maagden heb zonder getal, zo is Mijn volmaakte een enige; zij is de uitgelezene, of de uitverkorene van haar moeder,* Hoogl. 6:9; *de hooggeëerde bruid van uw Heere de Koning; en de uitverkorene dochter van de Heere, de Almachtige God.*

Deze woorden versterkten mij. Ik stond op naderde Hem, en Hij strekte Zijn scepter uit, en vroeg wederom wat ik begeerde. Ik raakte die aan, en zei: *Gij, eenwigdurende Ik! smee ik, dat mij geschonken worde op mijn bede, om Uzelf achter te laten aan al mijn dochters, wanneer ik sterf,* Esther 5: 2.

Hij antwoordde: *het zal alzo geschieden; Ik zal zegenen die u zegent, en vloeken die u vloekt; en Mijn woord en Geest zullen van uw mond niet wijken, noch van de mond uws zaads, noch van de mond van het zaad uws zaads, van nu aan tot in eeuwigheid toe.* Jes. 59: 2 1.

Hij vroeg toen wie het hart van Zijn duive bedroefd had, daar Hij zulks niet gedaan had.

De Koningin zei: *De vijand is deze boze Algemene Liefde, voorzeker als hij mij verleid had om mijn Heere de Koning te lasteren, zou hij nochtans mijn Koning geen schade hebben kunnen berokkenen.*

Ik laat zulken vrij om uw liefde te beproeven, zei de Koning; maar de gerechtigheid zal hen aangrijpen, en u zult als een getuige voor Mij tegen hem verschijnen. Geen instrument, dat tegen u bereid wordt, zal gelukken en alle tong die in het gericht tegen u opstaat, zult u veroordelen; dit is uw erve, en uw gerechtigheid is uit Mij, zegt de Koning. Jes. 54: 17.

Toen de gevangene dit hoorde duwde hij een fooi in de hand van Vleselijke Rede, zijn raadgever om voor hem te pleiten, maar Rede gaf fluisterende ten antwoord: *zij is van het Vorstelijk zaad, en u zult zeker voor haar vallen.* Esther 6: 13. En Conscientie zei hetzelfde.

Toen sprak de Rechter tegen de Koningin.

Rechter. Zijn misdaad is zulk een voltooiing van geestelijke boosheden, tegen uw Majesteit gepleegd, als nimmer tevoren voor enig gerechtshof behandeld werd.

Koningin. *Ik heb niets dan de waarheid gesproken, mijnheer.*

Rechter. Niemand betwijfeld van Uw Majesteits waarheid. Jes. 63: 8. Dus verwijderde haar Majesteit zich en toen de dochters van Sion, die slechts zwak in het geloof waren, de krachtige getuigenis van haar Godvruchtige moeder tegen de gevangene gehoord hadden, gevoelden zij hun blijde hoop ontbranden met een bewustheid der liefde van hun eeuwige Vader, en zij verwijderden zich, in al de zaligheden van de hemel, haar eerbiedwaardige moeder volgende en op de gevangene ziende, schudden zij hun hoofden achter hem en bespotten hem. Jes. 37: 22.

GRIFFIER. Roeper, zeg aan Mr. **Vrijmens** dat hij verschijnt en zijn getuigenis inbrengt.

Rechter. Mr. *Vrijmens*, de getuige van de koning, kent u de voor de balie staande gevangene?

Vrijmens. Ja mijn Heere ik ken hem; zijn naam is Eigen Liefde, anders Algemene Liefde.

Rechter. *Wat weet u tegen hem in te brengen?*

Vrijmens. Vele dingen, mijnheer. Ik was eens met hem in gezelschap en sprak tot hem over de verbazende genade van onze vrijmachtige Heere de Koning en vertelde hem welk een ontzettende schuld ik vroeger met zijn Majesteit uitstaande had en mijn onbekwaamheid om één penning van dezelve af te betalen, Luk. 7-42. Ik sprak ook tot hem over een ontzettende daad van hoogverraad, waaraan ik in mijn prille jeugd was schuldig geweest Spreuk. 16: 11, en over mijn langdurige gevangenschap om dezelve, Ps. 88:2, over mijn wegvoering in ketenen naar het gerechtshof, en over het rechtvaardige vonnis, dat om mijn afschuwelijke misdaad over mij werd uitgesproken, daar ik schuldig bevonden werd, Klaagl. 3: 65; en ook hoe ik in de onderste kuil der gevangenis werd gevoerd; waar de wet niemand, die onder het vonnis des doods verkeerde, zelfs geen teug waters vergunde. Zach. 9: 11. Ik zei hem ook, dat ik Zijn Majesteit met vele tranen gesmeekt had mij genadig te zijn; maar ik had weinig hoop op mijn welslagen, want ik wist dat de Gerechtigheid, met zijn vlamvend zwaard, de sleutel droeg en als deurwachter aan de gevangenis stond. Langdurig in deze verschrikkelijke kerker gelegen hebbende, zonder enige spijze, voortdurend in de modder zinkende en er meer en meer in vastrakende, en verbijzeld door het ondraaglijk vonnis des eeuwige doods, zond ik een andere bede op: *voer mijn ziel uit de gevangenis, dat ik Uw naam love. Laat mij niet verzinken; laat de put zijn mond niet over mij toesluiten;* Psalm 69: 15, 16. *Kunnen de doden U loven?* Ps. 88: 11. *Kunnen zij, die in stilte beengaan, hopen op Uw waarheid?* Ik kon deze bedes beter in de donkere kerker dan in het licht opzenden, omdat ik niet durfde opzien, Luk. 18: 13; ofschoon ik verlangde om mijn aangezicht naar Zijn heilige tempel te wenden, Jona 2: 4; en alhoewel het uit de buik der hel was dat ik riep, nochtans drong mijn gebed tot Zijn oren, Jona 2: 7, en mijn genadige Vorst kwam tot Zijn leeuwenkuil, en riep Zelf met luider stem: *Uw God is bekwaam om u te verlossen.*

Deze woorden drongen door in mijn hart; Hij kwam de gevangenis binnen, naderde de deur van de kerker, Job 38: 17, stak Zijn vinger in het sleutelgat, Hoogl. 5: 4, en schreef iets op mijn ziel (Jer. 31: 33) hetwelk ik niet verstond. Mijn ziel versmolt gelijk was voor het vuur onder de indruk, die zo diep inging, dat het was alsof het met mij gedaan was met een ijzeren griffie, en met lood voor eeuwig in de rots gehouden. Job 19: 23, 24. En weldra scheen er een licht in de gevangenis, Luk. 1: 79. Ik rende er heen, teneinde het schrift te lezen, hetwelk het volgende was: *niets ter betaling hebbende, vergeef Ik u vrijwillig alles.* Luk. 7: 42. *Ik heb uw schuld uitgedeld als een nevel, en Ik gedenk ze niet meer in eeuwigheid.* Jes. 44: 22. En onder aan de kwitantie stond de naam van mijn schuldeiser en zijn woonplaats; en daar ik het niet goed verstaan kon, hoorde ik een stem zeggende: *Ik heb op hem*

geschreven, de Naam mijns Gods, en de naam van de stad mijns Gods. Openb. 3: 13. Ik bevond dat de naam mijns Schuldeisers *Liefde* was, 1 Joh. 1:8, en de naam der stad *Gerechtigheid en Vrede*. Hebr. 7: 2.

Ofschoon mij dit veel troost verschafte, zo deed echter Gerechtigheid, de deurwachter, die met zijn vlammend zwaard aan de deur stond, mijn vreugde met beven gepaard gaan, Ps. 2: 11. Hoe ik hem zou voorbijgaan wist ik niet. Maar deze vrees werd weggenomen, want de Koning kwam zelf aan de deur en zei: *ik verkondig loslating der gevangenen en opening der gevangenisdeuren voor hen die gebonden zijn, want dit is het aangename jaar des Heeren*, Luk. 4: 18, 19. De portier draaide ogenblikkelijk de sleutel om, en het slot vloog met zulk een geweld om, dat de fondamenteën der gevangenis schokten, zodat velen verworpenen ontzet waren en zich met verontwaardiging wapenden, wetende dat de gevangene ontkomen was.

Zodra ik uit de afgrijselijke put opkwam, zag ik niets van de twee soldaten, tussen welke ik zo lange tijd gevangen was gehouden. Ik bedoel de duivel en de oude mens; zij waren beiden in de put achter gelaten, er was voor hen geen vrijheid of verlossing verkondigd. Ik vluchtte, maar zij werden gevangen gehouden; ik gevoelde plotseling de boeien van mijn handen afvallen en er kwam een stem tot mij, zeggende: omgordt u, en doet uw voetzolen aan. Ik deed zulks; en Hij zei tot mij: *werp uw opperkleed om en volg Mij*. Ik deed zulks en volgde Hem. Maar ik wist niet dat het waarheid was, hetgeen van de engel geschiedde, maar dacht dat ik een verschijning had gezien.

Zodra ik aan de eerste wacht kwam (Hand. 12:9), was ik verwonderd want de poort was wijd open en Gerechtigheid, de portier, had zijn zwaard in de schede gestoken, de vlam die er om heen flikkerde was uitgeblust, Gen. 3: 24, Zach. 13: 7, hij glimlachte vriendelijk tegen mij en terwijl ik de Koning bij Zijn klederen vasthield, zei Gerechtigheid tot Hem: *Door het bloed Uns verbonds heb Ik de gevangene losgelaten uit de put, waarin geen water was*, Zach. 9: 11. Toen zag de portier mij aan en zei glimlachende: *Ik ben getrouw en rechtvaardig in uw zonden te vergeven, en u te reinigen van alle ongerechtigheid*, 1 Joh. 1: 9. Ik had de slip van het kleed mijns Konings losgelaten, de portier merkte zulks, en zei, met zijn vinger naar de Koning wijzende: *keert weder tot uw sterkte, gij gebonden die daar hoopt*, Zach. 9: 12; Nah. 1: 7; aanmerkende dat er geen veiligheid bestond, dan in het stevig vasthouden van het kleed van de koning; want ik was nog niet uit de gevangenis, ofschoon reeds uit de afschuwelijke put.

Zo ging de deurwachter voort door de tweede wacht voor de Koning en zei, met een luide stem sprekende: *Ik zal voor u heen gaan, en Ik zal de kromme wegen recht maken; de koperen deuren zal Ik verbreken, en de ijzeren grendelen zal Ik in stukken slaan*, Jes. 45: 2. Of Hij ze verbrak, of in stukken sloeg weet Ik niet, maar Zijn woord scheen genoegzaam; want, zodra wij aan de ijzeren poorten genaakten, die tot de stad leidden, openden zij vanzelf en stonden, naar ik dacht, wijd genoeg open, om er duizend tegelijk uit te doen gaan. Juist voordat wij aan de poort kwamen, gaf de Koning mij een sleutel en zei mij dat zij *Kennis* heette, daarna gaf Hij mij een andere, Wedergeboorte geheten; mij zeggende dat zij voldoende zouden zijn, om iedere poort te openen, die ik ooit in mijn weg zou vinden.

Ik dankte zijn Majesteit en hield mij vast aan des Konings kleed totdat ik buiten de poort was. En toen zei de Koning: *Ik ben de goede berder, Ik ken Mijn schapen en word van de Mijnen gekend. Mijn schapen horen Mijn stem, en Mij doet de deurwachter open. Ik roep Mijn schapen bij name en leid ze uit!* Joh. 10: 3. Hij zei verder: *Ik heb uw vonnis ingetrokken en uw persoon gerechtvaardigd; u zijt doorgestaan van het vonnis des doods in het leven en zult nimmermeer in het oordeel komen*, Joh. 5:24. *Ik geef Mijn schapen het eeuwige leven en zij zullen niet verloren gaan en niemand zal ze uit Mijn hand rukken; die gelooft, heeft het eeuwige leven*. Joh. 3: 35.

Toen zei ik: maar ben ik nu voor eeuwig van alle gevangenschap bevrijd?

Waarop Hij antwoordde: *indien de Zoon u vrijgemaakt heeft, zo zult gij waarlijk vrij zijn*, Joh. 8: 36; en als een blijk daarvan geef Ik u deze witte keursteen (Openb. 2: 17), waarop geschreven was: *Vrijwillig gerechtvaardigd door genade*. Deze schenk Ik u als een getuigenis, die in uw geweten moet worden opgericht (1 Joh. 5: 10), en op deze plek grond moet u een gedenksteen voor Mij oprichten, opdat Ik u later herinneren kan aan uw tegenwoordige liefde jegens Mij. Als u ooit verkouden mocht in uw genegenheden, zal Ik u gelasten naar Bethel te komen, waar u die steen met olie begoot. Ik zal u ook (als een bewijs dat u Mij overwonnen hebt door geloof en gebed, en Mijn koninkrijk met geweld hebt genomen, een nieuwe naam geven, welke niemand zaligmakend kent, dan die dezelve ontvangt, Openb. 2: 17, het is de naam van Israël, Gen. 32: 28. Jakob verkreeg die, door met God

en mensen te worstelen en te overwinnen, Gen. 32: 28; en Ik schenk die aan elke overwinnaar, Openb. 2: 17 als een eeuwige naam, die nimmer zal worden uitgeroeid, Jes. 56: 5.

Deze zaken aan de gevangene meegedeeld hebbende, mijnheer, zei Algemene Liefde mij: dat ik van deze vrije genade en gunst van mijn Koning kon afvallen; en voorts, dat ik weer door de deurwaarder kon aangegrepen worden, weer het verschrikkelijke zwaard gevoelen, hetwelk ik dacht dat in de schede gestoken was, daarmee als een onnutte dienstknecht kon afgesneden worden en weer gevangen genomen, totdat ik de laatste penning zou betaald hebben.

Ik geloofde dit valse bericht en verbeeldde mij, dat ik door de deurwaarder achtervolgd werd met zijn uitgetogen zwaard en grimmige blik evenals tevoren; slaafse vrees overviel mij, en ik werd met een juk der dienstbaarheid bevangen, 2 Petrus 2: 19.

Ik weerstond vele getuigen, die mij vertelden dat ik voor immer een vrij mens was, hun getuigenis een ijdel verhaal noemende, Luk. 24: 11; en zei in mijn hart: *alle mensen zijn leugenaars*. En ik vertelde de Koning, dat Zijn belofte faalde en dat Hij vergeten had genadig te zijn. Zo richtte Mr. Algemene Liefde mijn zwakheden als een banier der waarheid op, en door de kracht zijner bewijsvooringen werd ik overwonnen en kwam ik onwettig in slavernij en valse gevangenschap.

Daar lag ik in tot dat mijn Koning voor de tweede maal een kwijtbrief zond, zeggende dat Algemene Liefde mij opstand tegen Hem onderwezen, Jer. 38: 16, leugens in Zijn naam gesproken had, Jer. 14: 14 en een vals gezicht uit zijn eigen hart gesproken en dat hij naar zijn eigen goeddunken ging, waar Hij hem niet had gezonden. En dit is hetgeen ik van hem weet, mijnheer!

Toen zei de Rechter, *bent u zeker dat dit alles waarheid is?*

Vrijmens. Ja, mijnheer, ik heb reden van het altijd tot mijn droefheid te gedenken; het is waarheid en niets dan de waarheid, mijnheer; en ik heb niets meer te zeggen.

Rechter. Roeper, zeg Mr. **Zwak van gezicht**, des Konings getuige, dat bij voorkomt.

Zwak van gezicht. *Mijnheer!*

Rechter. Kent u de gevangene voor de balie?

Zwak van gezicht. Ja mijnheer, en ik heb reden hem tot mijn droefheid altijd te herinneren.

Rechter. Goed gezegd. Wat weet u tegen hem in te brengen?

Zwak van gezicht. Het zij mijnheer bekend, dat ik blind geboren was. Ik ben de zoon van twee blinde ouders, zij waren arme mensen, maar te trots om te bedelen, daarom werden zij door de diaconie onderhouden en schenen zeer tevreden met grof voedsel, maar er kwam een hongersnood in het land en ons eten werd hoe langer hoe slechter; ik zou echter wel op dezelfde geteerd hebben, maar ik kon niet, daarom besloot ik te gaan bedelen om mijn brood. Graven kon ik niet, want ik was blind, maar God zij geloofd, ik was niet beschaamd om te bedelen.

Terwijl ik op zekere dag aan de weg zat te bedelen, kwam er iemand voorbij, aan wie ik om een aalmoes vroeg. Hij zei mij, *dat hij noch goud noch zilver bezat, maar dat hij mij, hetgeen bij bezat, vrijwillig schenken wilde, omdat hij het zelf om niet had ontvangen*.

Ik vroeg hem wat hij te geven had.

Hij vertelde mij, dat het juist datgene was wat ik behoefde, namelijk onderwijs; hetwelk ik moest ontvangen, of uithongeren, want dat er velen omkwamen uit gebrek aan kennis.

Ik vroeg hem hoe zijn naam was.

Hij zei dat hij *Evangelist* heette en dat hij zelfs blind geboren was zowel als ik, maar dat hij door de bekwaamheid van een bekwaamen geneesheer het gezicht had ontvangen.

Ik vroeg wie de geneesheer was, die hem hersteld had.

Hij vertelde mij dat zijn naam *Immanuël* was, en dat hij dikwijls dit land bezocht had, om sommigen om niet te genezen en om de ogen van anderen te verblinden, opdat zij die niet zien, ziende worden en zij die zien blind zouden worden. Ik zei hem, dat daar ik blind was, ik de weg naar Hem niet kon vinden.

Hij zei dat, als ik Zijn naam aanriep, Hijzelf tot mij komen zou. Ik kon tasten tegen de wand, Jes. 59: 10; en als ik zulks zou doen om Immanuël, dan zou ik Hem vinden, want Hij was niet ver van een ieder van onze, indien wij naar Hem mochten tasten. Als u Zijn naam aanroept, zei hij, zal Hij u de ogen openen, u voedsel geven en u werk verschaffen ook, en toen vertrok hij.

Zodra hij vertrokken was gevoelde ik een krachtige overreding in mijn gemoed oprijzen, dat hetgeen de man gezegd had waarheid was. Ik begon daarom Immanuël aan te roepen, opdat ik de weldaad van het gezicht mocht ontvangen. Ik had niet lang geroepen of ik gevoelde een soort van glans en verschillende voorwerpen werden aan mijn beschouwing voorgesteld; onder anderen, meende ik, dat ik een man op een verhevenheid zag staan en een stem hoorde, zeggende: *alsdan zullen der blinden ogen opengaan en der doven oren zullen geopend worden. Alsdan zal de kreupelen springen als een hert en de tong des stommen zal juichen.* Jes. 35: 5, 6. Deze woorden moedigden mij aan, om weer te bidden, hetwelk ik deed. En in antwoord op mijn beden hoorde ik een stem, zeggende: *ik heb u in de tijd des welbehagens verhoord en in de dag der zaligheid heb Ik u geholpen.* Ik gevoelde mijzelf inderdaad geholpen, zalig verkwikt en overvloedig verzadigd.

Ik riep uit: *O Heere, u hebt mijn duisternis tot licht gemaakt, ik smeeke U mij Uw weg te wijzen.*

Hij antwoordde en zei: u moet voortgaan op dit kromme pad, waarop u nu bent, hetwelk straks rechter zal worden, en terwijl u voortgaat moet u vragen; en, als u iemand op dit pad voor u uit ziet, moet u hem volgen totdat u komt aan een groot ongeploegd veld, met een muur er om heen, en een poort, die wijd open staat, waardoor u moet ingaan; en zodra u binnen de poort komt, zult u een zaaier zien, die aan het zaad strooien is, het zaad dat hij zaait zal uw ogen doen schemeren, u zult denken dat hij sterren op de grond zaait, u moet hem volgen en, wandelen in het licht van zijn zaad, hetwelk hij strooit: *het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, en vrolijkheid voor de oprechte van hart.*

Aan het achterste gedeelte van het beploegde land zult u een wijngaard vinden, en even daarachter een heerlijke hoge berg, de plaats van Mijn heiligdom, waar u binnenkort zult aankomen. Maar voor dien tijd moet u in de wijngaard arbeiden, u moet dienen in uw dag en in uw geslacht, u moet een hoeder der wijngaarden zijn, Hoogl. 8: 11, en een wachter tegen de dieven; en u moet strikken uitzetten om de vossen te vangen, de kleine vossen die de wijnstokken verwoesten, want onze wijnstokken hebben tedere druiven. Hoogl. 2: 15. U moet trachten om de welige ranken in te zamelen en de tedere scheuten te stutten, door nagels te bevestigen in een vaste plaats Pred. 12: 11; Jes. 22: 23, waarvoor u een penning daags voor uzelf zult ontvangen, en twee penningen daags voor anderen; een penning als een hoeder der wijngaarden, en twee penningen als een waard om anderen te verzorgen, Luk. 10: 35; en als de nacht komt, waarin niemand werken kan, dan zult u uw loon ontvangen, en een langdurige eeuwigheid op de top van de blinkende berg doorbrengen, van welke u later een blinkend gezicht zult hebben. Jes. 33: 16, 17. Merk op hetgeen ik u gezegd heb en beschouw elk woord, hetwelk ik gesproken heb als een merkteken. Jer. 31: 21. Zet uw hart op de baan, ziet dat u niet ter rechter noch ter linkerhand afkeert. Haast u om uws levens wil, ziet niet achter u om, noch vertoef in de gehele vlakte.

Ik begaf mij onmiddellijk op weg, en eer ik een sabbatsreis ver gegaan was, riep mij iemand die de reden vroegde, waarom ik zo hard liep.

Ik vertelde hem, *dat het in gehoorzaamheid was aan het gebod mijns Heeren, Die mij geboden had te ontvlieden om Mijns levens wil.*

Hij antwoordde: als u gehoorzaam was aan het Goddelijk gebod, dan zou u oplettender zijn op uw voetstappen en uw tred verslappen, want, die gelooft zal niet haasten. Jes. 23: 16. Ja zelfs de gehele weg, welke u gelopen hebt, is boosheid, want die met de voeten haastig is, zondigt. Spreuk 19: 2. Hij vroeg mij toen waar ik heen ging.

Ik vertelde hem toen, dat ik voort moest gaan op die kromme weg, totdat dezelve recht en smal werd, en dan voort te gaan tot dat ik aan een beploegd land kwam, (Hos. 10: 11) met een wijngaard aan het einde, welke ik moest ingaan door een poort, wanneer ik een zaaier zou ontmoeten die sterren op de grond zou zaaien, bij welker licht ik een heerlijke hoge berg zou zien.

Hij antwoordde en zei: zo; en zei u dezelfde stem niet dat u zou vragen terwijl u voortging? En zei de Heere u niet om diegenen te volgen, die u op de weg voor u zag?

Toen zei ik; ja mijnheer, ik ben u zeer verplicht, Hij zei dit werkelijk en ik merk, doordien u mij daaraan herinnert, dat u goed met mijn Heere bekend bent.

Maar, hoe komt het dat u niet op het pad bent dat ik ga?

Mijn Heere zei mij, dat ik voort moest blijven gaan op deze weg.

Maar heeft Hij u niet gezegd dat het pad zeer krom was?

Ja mijnheer, dat heeft Hij werkelijk gedaan.

Zeer goed, - zei de onbekende - dan is dit een van de bochten, waarop u moet omdraaien en mijn standplaats is hier, om des Heeren dienstknechten op de rechten weg te leiden. Ik heb hier enige honderden jaren gestaan en vele duizenden zijn door mij terechtgebracht.

Dan hoop ik, mijnheer, zei ik, dat het pad, waarop u mij gewezen hebt, het rechte pad is naar het veld en de wijngaard, welke ik ommuurd zal vinden. Wat de muur betreft, zei ik, het zijn de voornaamste zaken waarnaar ik jaag, wijs mij daarheen, als het u belijft.

Sla deze openbare weg in, zei hij, en u zult er duizenden op zien wandelen en vraag naar de weg naar Kades; het is in het land van Judea, grenzende aan de woestijn; en als u daar komt, zult u de blinkende berg in het volle gezicht hebben: het is de berg die u hebben moet, dat is het toppunt van alle volmaking en het is die welke uw Heere u zei, dat u vroeger of later zoudt bereiken.

Inderdaad, mijnheer, zei ik, u bent een uitnemend onderrichter, Goddelijk bekwaam gemaakt in de onderrichting mijns Heeren; zeker bent u een onfeilbare gids en bent dit zeker reeds een aantal jaren geweest. Eilieve, wat mag wel uw naam zijn?

Hij antwoordde: Mijn naam is *Liefde*.

Liefde zei ik; O, God zij geloofd dat ik u ontmoet heb! U bent een zekere gids geweest voor al de zoekende zielen sedert de wereld bestond. Wandel in de liefde, is het gebod van de koning; en dat de liefde nimmer vergaat, is Zijn uitdrukkelijke verzekering. Ik ben zeker van nimmer te verdwalen door uw onderrichting na te komen. God de Almachtige zegene u en Hij zij eeuwig geprezen, omdat Hij u in de weg gesteld heeft, om de voeten van onstandvastige en onnadenkende zielen te besturen.

Ik begaf mij onmiddellijk op weg op het brede pad en vond weldra legioenen op de weg, die allen naar de blinkende berg gingen. O, hoe juichte mijn ziel bij het zien van zovelen, om met mij die weg te bewandelen! Maar toen ik even voortgegaan was, hoorde ik een stem in mijn oren, zeggende, breed is de weg die ten leven leidt en weinigen zijn er die dezelve vinden. Deze verborgen stem trof mij zeer en onderdrukte voor een wijle al mijn genietingen; maar ik vroeg aan enige wandelaars of dat de weg was die naar de blinkende berg leidde, en zij zeiden mij: *ja, dit pad loopt regelrecht naar Kades, en de berg is er vlak voor, u kunt de weg niet missen, want wij gaan naar dezelfde berg.*

Hun onderrichtingen eenparig vindende, zo verdreef ik de vorige stem uit mijn gemoed, hetwelk mij met spoed en lust deed voortgaan, niet twijfelende of ik zou de berg bereiken. Maar ik werd weer plotseling ontmoedigd door een andere stem, die mij in de oren klonk, zeggende: *er is een weg die iemand recht schijnt, maar het einde ervan zijn wegen des doods.* En zo ondervond ik het waarlijk, want zodra ik te Kades kwam, ontdekte ik dat het aan de voet van de berg Hor was, waar Aäron stierf, aan de uiterste grens van het land van Judea, dat aan de woestijn grenst.

Evenwel reisde ik voort naar de blinkende berg, maar voordat ik zes mijlen voorbij Kades gegaan was, vond ik een woestijn in plaats van een wijngaard en een uitgestrekt land, zonder enige omtuining, in plaats van het ommuurde braakland. Ik vroeg wederom, of dat de weg was naar de blinkende berg; en zij zeiden mij: *dat ik er kort bij was.* Toen begon ik uit te zien naar de man die sterren op de grond zaaide en naar het omgeploegde land. Maar helaas! ik vond niets dan arme uitgehongerde inwoners, te vergelijken bij de heide in de woestijn, die geen ogen hadden om te zien, wanneer het goede komt. Deze bewoonden de dorre plaatsen der woestijn in een zout land, dat nooit door enige wezenlijke Christenen bewoond werd. Jer. 17: 6.

Ik was niet veel minder gevorderd toen ik de berg zag; bedekt met vuur en rook, brullende met zulk een ontzettende donder dat de haren van mijn hoofd te berge rezen. helaas, zei ik, is dat de berg waarop men het toppunt der gelukzaligheid moet verwerven, nadat men in de wijngaard heeft gearbeid? Deze kan het zeker niet zijn, want in plaats van de wijngaard te zien, werd ik bijna geheel verblind en was het licht van mijn ogen bijna even duister, als voor dat ik tot Immanuël bad. Ik hoorde een aantal mensen de berg prijzen en God loven, omdat Hij er hen gebracht had

en Mozes, de knecht Gods, werd telkens uitgeroepen. Maar, wat mij betrof, alles was mij verschrikking, verblinding en verderf. Ik was daar niet lang geweest, mijn blindheid betreurende, of ik hoorde een stem zeggende: omdat wij zodanige hoop hebben, zo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken; en doen gelijk Mozes, die een deksel op zijn aangezicht leidde, opdat de kinderen Israëls niet zouden zien op het einde van hetgeen teniet gedaan wordt; maar hun zinnen zijn verhard geworden, *want tot op de dag van beden blijft hetzelfde deksel in het lezen des Ouden Testaments op hen, hetwelk door Christus teniet gedaan wordt. Maar tot de huidige dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart.* 2. Kor. 3: 12-15.

Ik gevoelde kennelijk de uitwerking van deze stem, door een mist welke op mij viel; ik ging zoeken naar iemand, om mij te leiden, maar vond niemand. Het onweder en de rook vervulden mijn oren en ogen zodanig, dat ik bijna doof en blind was, terwijl ik daarbij krachtig overtuigd werd dat ik uit de weg was; want ik had de weg niet krom gevonden, gelijk mijn Heere mij verklaard had, ook had ik niet ontdekt dat zij nauw was, overeenkomstig Zijn bericht; ook had ik niets van een muur, de poort, het braakland, de wijngaard, of de blinkende heuvel kunnen merken.

Inwendig door wroeging gepijnigd zond ik deze arme, zwakke bede op, zeggende: *Heere waarom doet u ons van Uw wegen dwalen? Waarom verstokt u ons hart, dat wij U niet vrezen? Keert weder om Uwer knechten wil,* Jes. 63: 17.

Maar ik verkreeg geen antwoord, ook kon ik er zelfs niet eens naar luisteren, het onweder en het weerlicht rolde en flikkerde voortdurend zodanig in mijn oren en ogen, totdat ik bijna buiten mijn zinnen was; en mijn gemoed was zo met vijandschap tegen Immanuël vervuld, dat ik zelfs wenste dat ik nooit tot Hem gebeden had. In het midden van mijn benauwdheid meende ik, dat ik de toejuichingen van gelukzalige zielen vernam, maar de klank van hun stem scheen ver achter mij te zijn, zeggende: *Want gij zijt niet gekomen tot de tastelijke berg en het brandende vuur en donkerheid, en duisternis, en onweder; en tot het geklank der bazuin, en de stem der woorden, welke die ze hoorden, baden dat het woord tot hen niet meer zou gedaan worden. Want zij konden niet dragen hetgeen er geboden werd: Indien ook een gedierte de berg aanraakt, het zal gestenigd, of met een pijl doorschoten worden. En Mozes, zo vreselijk was het gezicht, zei: Ik ben gans bevreesd en bevende,* Hebr. 12: 18-21.

Helaas, zei ik, dit kan nooit de blinkende berg zijn, want hij is geheel en al met rook overdekt, evenmin kan het het toppunt van alle volmaking zijn - het is veeleer de fontein van alle ellende; die mijn ogen zo erg als ooit verblind heeft en mijn ziel aangevuurd tot toorn tegen God, in plaats van mij met liefde tot Hem te vervullen; en als een dier zal gedood worden, om het aanraken van deze berg, kan ik het leven op deszelfs top niet verwachten; want als een onschuldig redeloos wezen in gevaar is, kan een schuldig opstandeling nimmer veilig zijn.

In deze verlegenheid, wist ik niet waar heen, ook bezat ik geen licht meer. Mozes' deksel had mijn ogen geheel verblind, ook wist ik niet aan wie ik raad zou vragen. In het midden van mijn benauwdheid zond ik de bede op: *ik heb gedwaald als een verloren schaap, zoek Uw knecht, want uw geboden heb ik niet vergeten,* Ps. 119: 176.

In antwoord waarop ik meende dat ik een stem hoorde, zeggende: *want het ware hun beter, dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, die gekend hebbende, weer afkeren van het heilige gebod dat hun overgegeven was,* 2 Petrus 2: 21. Dit antwoord sneed mij door de ziel en voerde mij tot aan de poorten des doods. Want ik was nu ten volle overtuigd, dat ik op de verkeerde weg was en nochtans wist ik, dat de persoon die mij van de rechten weg afleidde, verklaarde dat zijn naam Liefde was.

Ik dacht, als Liefde geen behoorlijke gids naar de hemel is, wie zal het dan zijn? De mens, die op het pad wandelt, dat de liefde aanwijst, moet toch wel recht hebben, want ons wordt geboden te wandelen in de liefde en de liefde moet ongetwijfeld tot God voeren, want God is liefde.

Maar niettegenstaande al mijn redeneerkunde, hoorde ik het onweder steeds boven mijn hoofd rollen en zijn vloeken over mij ontlasten. Ik stond verbaasd over de verschrikkelijke donderslagen op de berg, maar kon geen verklaring geven, waarom Liefde mij van de weg afgeleid had, echter wist ik dat ik er af was. Evenwel kwamen er enige bedenkingen in mijn gemoed op, namelijk over zijn zo lichtvaardig spreken over een krom pad, zijn afkeer van de muur, het beploegde land, de wijngaard, enz., welke mijnheer *aller bepaaldst* noemde, en dat met veel nadruk, terwijl Hij mij gebod om Zijn woorden als merktekenen op te richten.

Terwijl ik zo stond te bezinnen, kwam er een andere donderslag die deze vreselijke vloek ontlastte: *vervloekt zij die de landpaal zijns naasten verzet*. Dit verwonderde mij zeer en scheen al zijn vuur tegen Liefde te richten, maar ik kon er niet toe komen om te denken, dat Liefde kon dwalen, of dat bij schuldig kon zijn door zo onrechtvaardig te handelen, met iemand die blind geboren was en pas uit de Egyptische duisternis geleid was, bovendien moest zelfs de naam, zowel als de geaardheid der Liefde alles opleveren, wat strijdig is met zulk een laaghartige daad.

Terwijl ik zo bezig was met Liefde in mijn hart te rechtvaardigen, kwam er een andere donderslag over mijn hoofd, die een andere vloekspraak ontlastte in deze woorden: *vervloekt zij die een blinde op de weg doet dolen*, Deut. 27: 17, 18. Dit overtuigde mij ten volle dat Liefde, niettegenstaande al zijn voorwendselen, mij uit de weg Gods had gevoerd, hetwelk mij in grote mate beangstigde, en echter wist ik niet welke weg ik moest inslaan. Ik wist dat ik een wijngaard moest ingaan, maar, helaas! daar waren geen tekenen van!

O, zei ik, hoe spoedig is de wankelende mens uit de weg vervoerd! In plaats van een zegen te vinden, zijn hier niets dan vloeken en een woestijn in plaats van een wijngaard. Maar eer ik geëindigd had met klagen, hoorde ik een stem tot mij zeggen: *hij is licht op het vlakke der wateren; vervloekt is hun deel op de aarde; hij wendt zich niet tot de weg der wijngaarden*. Job 24: 18.

Deze vloek scheen zich te ontladen op het hoofd van Liefde, die vals zo genoemd werd, hoewel ik hem ontelbare malen gerechtvaardigd had. Op andere tijden was ik bereid al de schuld liever op mij te nemen, dan een gedachte te koesteren, dat mijn eerwaardige gids verkeerd kon zijn. De schuld, zei ik, moet voorzeker de mijne zijn Maar weldra hoorde ik een stem, zeggende: *keer weer, o jonkvrouw Israëls, keer weer tot deze uw steden*. Jer. 31: 21.

Ik antwoordde: *bekeer mij, zo zal ik bekeerd zijn, want Gij zijt de Heere mijn God*. Jer. 31: 18.

Zodra als ik deze korte bede opgezonden had hoorde ik een mannenstem, zeggende: *wat maakt u hier?* Ik meende dat het een mij bekende stem was en vroeg wie er tot wij sprak, toen ik, tot mijn grote verrassing ontdekte dat het mijn goede vriend *Evangelist* was. Hij vroeg mij wat ik daar verrichtte? En hij vertelde mij dat ik de gehele weg bezijden het rechte spoor was gegaan.

U moet deze gehele weg weer terug gaan, zei hij, er bij voegende: heeft Immanuël u niet gelast, om dat kromme pad te gaan, waarop ge u toen bevond, totdat het recht en smal werd; en onderrichtte Hij u niet, u naar een grote ingesloten plek grond te begeven, dat gedeeltelijk omgeploegd en gedeeltelijk wijngaard was, met een blinkende heuvel aan het einde?

Ik zei: ja, en terwijl ik in dat pad wandelde werd mij de weg hoe langer hoe helderder, Spreuk. 4:18; maar sedert ik van de weg afgekeerd ben, ben ik mijn gezicht kwijt.

Toen zei Evangelist: dat is geen wonder, de rook van die berg heeft alle wettische mensen verblind. Hoe kon u denken daar licht te bekomen, waar God donkerheid en duisternis gesteld heeft? De Gerechtigheid woont daar in het ongenaakbare donker, 1 Kon. 8: 12; u werd gelast om naar Sion te gaan en in plaats daarvan bent u tot Sinäi gekomen. Hoe hoger u op die berg komt, hoe verder u van God af bent. De Farizeeër is de grootste aanhanger van dien berg en de Waarheid heeft gezegd, dat hij verder van het koninkrijk Gods verwijderd is dan tollenaars en hoeren. De verdoemden in de hel zijn onmiddellijk onder die brandende berg, zij zijn zover van God af als mogelijk is. Eilieve, wie heeft u gelast naar deze plaats te komen?

Ik antwoordde: het was een ernstig oud mens, die, naar ik meende, de weg goed scheen te kennen, want hij voerde vele schriftuurplaatsen tegen mij aan, nochtans gevoelde ik een inwendige afkeer, wanneer ik naar hem stond te luisteren, maar toen ik zijn naam vroeg en vernam dat dezelve Liefde was, sprong mijn hart op van blijdschap en ik dankte God, omdat Hij hem aan de weg geplaatst had; want ik was verzekerd dat hij een bekwaam onderrichter moest zijn, wetende dat de Liefde alle dingen gelooft, 1 Kor. 13: 7.

Toen zei Evangelist: liefde en u schijnen beiden hetzelfde geloof te bezitten, want Salomo zegt dat de slechte (eenvoudige) alle woord gelooft, Spr. 14: 15. En dit is uw geloof, was u een van Salomo's voorzichtige mannen geweest, dan zoudt u goed op uw pad gelet hebben.

Maar, zei ik, verklaart niet iemand, dat wij in de liefde zouden wandelen als de uitnemendste weg? En omdat de Liefde alle dingen gelooft, nam ik zijn onderrichtingen bereidwillig aan, ook twijfelde ik niet of ik deed goed zijn onderrichtingen op te volgen, want wie zou hebben kunnen vermoeden dat Liefde een bedrieger was?

Hij zei tot mij: u moet weten, mijn vriend, dat er twee soorten van liefde zijn, *Goddelijke en natuurlijke*. Iemand die de liefde Gods in zijn hart bezit, heeft allen lief, die dezelfde zegen hebben ontvangen; *een ieder die God liefheeft die hem geboren heeft, die heeft ook lief degenen, die uit Hem geboren is*, 1 Joh. 5: 1. *Wij weten dat wij uit de dood in het leven overgebracht zijn, omdat wij de broeders liefhebben*, 1 Joh. 3: 14. Aan de andere kant bemint de natuurlijke liefde het natuurlijke, gelijk de Zaligmaker zegt: *zondaars hebben lief degenen, die hen liefhebben*. Luk. 6: 32. *Indien gij van de wereld was, zo zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat u van de wereld niet bent, maar Ik u uit de wereld hebt uitverkoren, daarom haat u de wereld*, Joh. 15: 19, *maar gedenkt dat zij Mij eer dan u gehaat heeft*. Een Godzalig mens heeft liefde en medelijden tot zondaars, want hij bezit natuurlijke zowel als geestelijke liefde; maar een zondaar kan nimmer een heilige zodanig liefhebben; Christus zegt: *gij zult van alle mensen gehaat worden om Mijns Naams wil*.

Dus ziet u dat de natuurlijke liefde alleen de zondige natuur liefheeft; zij is vijandschap tegen God: zij haat Christus, zij haat Zijn heiligen en zij haat des Zaligmakers uitverkiezing; echter bemint zij zondaars, bemint zij de wereld en bemint het hare, also is de vriend der wereld een vijand Gods, Jak. 4: 4. En Mr. Liefde heeft deze vijandschap beide tegen Immanuël en tegen u betoond. Tegen Immanuël door u buiten zijn weg te sturen, want door u naar Sinaï te zenden, zond hij u van Christus af; want God heeft Zijn Koning gezet op Zijn, heilige berg Sion, Psalm 2: 6, niet op Sinaï. Hij heeft ook zijn vijandschap tegen u betoond, door u tot de wet te zenden, waar niets te vinden is voor een schuldig zondaar dan wrekende gerechtigheid en een beschuldigende Mozes. Immanuël verlost, maar de wet baart dienstbaarheid, Gal. 4: 24 en bedekt het verstand; hetwelk in u zichtbaar genoeg is, want u bent beide blind en gebonden, u kunt noch zien noch wandelen.

Toen zei ik: O ellendige Liefde, God gave dat ik u nooit gezien had! Ik merk dat er twee mensen zijn met de naam van Liefde, en blind zijnde, zal ik nimmer de een van de anderen onderkennen.

O Mr. Evangelist, onderricht mij hoe ik Goddelijke Liefde van natuurlijke Liefde zal kunnen onderscheiden.

Antwoord.

Goddelijke liefde is mild in het meedelen van Goddelijke, zowel als tijdelijke dingen; zij houdt aan de zielen van anderen het zuivere woord van God voor, bestuurt hen op de weg naar de hemel en wanneer zondaars in staat gesteld worden om genade te ontvangen, worden hun zonden onmiddellijk bedekt met de gerechtigheid van Christus, die genade heeft aangebracht, gelijk geschreven is: *Maar vooral hebt vurige liefde tot elkaar, want de liefde zal menigte van zonden bedekken. Zijt herbergzaam jegens elkaar, zonder murmureren. Een ieder gelijk hij gave ontvangen heeft, alzo bediene hij dezelve aan anderen, als goede uitdelers der menigerlei genade Gods*, 1 Petrus 4: 8- 10.

Deze Goddelijke Liefde deelt zuivere Godgeleerdheid, zowel als tijdelijke hulp mee; terwijl Natuurlijke Liefde de verdorven natuur, zondaars en dwalingen bemint en de wereld liefheeft, hetwelk daarom terecht oneerlijke bewegingen worden genoemd, Rom. 1: 26. En aangezien zij God, Zijn Vrijmacht Zijn dierbare Zoon en Zijn uitverkoren volk haat, moet deze Liefde sterven. Ware heiligen hebben het vlees gekruist met deszelfs bewegingen en begeerlijkheden Gal. 5: 24, *want die vader of moeder, vrouw of kinderen, boven Mij liefheeft, is Mijns niets waardig*.

Als nu ongeregelde beminnaars van naaste betrekkingen des Heeren discipelen niet kunnen zijn, wat zullen wij dan zeggen van hen, die Kain, Judas en Ezau liefhebben? Evenwel is zijn bedrog jegens u groot geweest, want in plaats van u naar de berg Sion te zenden, waar elke heilige heen moet, heeft hij u naar Sinaï, de dienstbare vrouw gezonden, opdat God u zou vloeken, *want zo velen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek*, Gal. 3: 10. En in plaats van u naar de gemeente, tot het geheiligde volk, de verlost des Heeren te zenden, die genoemd wordt een stad die uitverkoren is en niet verlaten zal worden, Jes. 62: 12 die zorgvuldig wordt bewaard en besloten met een muur van heil, heeft hij u in de woestijn gezonden en hier kunt u voor eeuwig ronddwalen en het zal u niet beter gaan, dan al de dienstbare kinderen, van wie gezegd wordt in de woestijn rond te dolen, waar geen stad ter woning gevonden wordt, Ps. 107: 4.

Maar, zei ik, *de wet gebiedt ons God en onze naasten lief te hebben*.

Ja, zei Evangelist, zij *beveelt* ons lief te hebben, maar zij *geeft* ons geen liefde en wij zijn met vijandschap tegen haar vervuld; zij zegt ons: doet dat en u zult leven; maar zij geeft ons geen kracht ter verrichting en wij bezitten die niet uit ons zelf, daarom kan zij ons geen leven geven. Daarom worden allen, die zich aan de wet vastklemmen kinderen der dienstbaarheid; maar Sara de moeder van Izak, was een vrije vrouw en een type van het hemelse Jeruzalem dat boven is,

hetwelk gezegd wordt ons aller moeder te zijn. Onze verzoende Vader in Christus is haar Man en tot Hem moet ge u begeven om liefde, om vrijheid en om leven; gelijk geschreven is: *maar gij zijt gekomen tot de berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, de Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; en tot de Middelaar des Nieuwen Testaments Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel*, Hebr. 12: 22-24. Alzo vindt u uw vrijheid, uw zegeningen, uw verzoende God en uw Middelaar, uw nieuw verbond, ja de engelen en al de heiligen op de berg Sion.

Wat doet u daarom hier? Denkt u Evangelische gehoorzaamheid onder het wettische juk voort te brengen? Kunt u leven uit het vonnis des doods halen? U hebt niet nodig hier te zwoegen, u behoort God te dienen in nieuwigheid des Geestes en niet in de oudheid der letter, Rom. 7: 6. U behoort te wandelen in nieuwigheid des levens (Rom. 6: 4), en niet onder de bediening des doods, 2 Kor. 3: 7. Als u zoekt gerechtvaardigd te worden door de werken der wet, bent u van de weg om uit genade zalig te worden, vervallen. Denk niet de genade Gods te verijdelen, want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven, Gal. 2: 21. u hebt de gehele weg terug te gaan.

Doch, zei ik, ik ben blind, ik kan niet zien; ik zal mijn weg nimmer terug vinden. O Liefde, Liefde, God gave dat u nooit geboren was geweest! Eilieve, Mr. Evangelist, is er niet een touw om mijn voeten? Ik kan het zelf niet zien, omdat ik blind ben, maar ik kan het voelen, want ik kan geen voet verzetten.

Hij zei tot mij, ja, dat is er, en geen wonder, het is een snode zaak, om, gelijk u gedaan hebt, af te keren van het heilig gebod dat u overgeleverd is, 2 Petrus 2: 21. God heeft Zijn woord in uw afvalligheid vervuld: *de goddelozen zullen zijn ongerechtigheden vangen, en met de banden zijner zonden zal hij vastgebonden worden*, Spr. 5: 22.

Nadat hij dit tot mij gezegd had, vertrok hij, en liet mij blijven waar ik was; en ik bleef daar negen maanden lang gevangen, zonder een schrede voor of achterwaarts te gaan. Mijn hart was te hard om te bidden, ook kon ik niet opzien tot de hemel om hulp, want ik ondervond, dat het vonnis der wet reeds over mij uitgesproken was. Aan het einde van deze negen maanden kermde ik uit de angst van mijn ziel en klaagde jammerlijk, waarop, als antwoord, deze woorden in mij opkwamen: *maar ik ontving genade, omdat ik het in onwetendheid deed*.

Dit bracht een lichtstraal van hoop teweeg, want ik gevoelde die kennelijk in mijn hart oprijzen. Ik antwoordde en zei: *O Heere, ik zal de weg Uwer geboden lopen, als Gij mijn hart vernijd zult hebben*, Psalm 119: 32.

Kort daarop kwam er iemand tot mij die tot mij sprak en van wie ik een aalmoes vroeg, want ik was bijna dood gehongerd. De stem welke ik hoorde scheen de stem van een vrouw (de Evangeliekerk) te zijn, die tot mij zei: *betgeen ik heb dat geve ik u*. En toen ging zij bij mij op de grond zitten, of, met andere woorden, zij werd als onder de wet teneinde mij te winnen, die onder de wet was, zij trok mij toen op haar knieën, - want ik was lichter dan ijdelheid - en zij ontblootte haar borst en gebod mij te zuigen, hetwelk ik deed, totdat ik zeer verkwikt was, zij richtte mij toen op mijn voeten, maar ik kon niet staan. Dit ziende, sloeg zij haar arm om mij heen en deed mijn gehele zwaarte op haar rechterhand drukken en in minder dan tien minuten bracht zij mij op dezelfde plaats van waar ik eerst afdwaalde, en zette mij toen op effen baan, Ps. 26: 12.

Ik bemerkte dadelijk dat dit hetzelfde pad was van hetwelk ik zo dwaas afgedwaald was; want het licht dat geheel ingetrokken was geweest, begon mij weer te beschijnen. Ik zag toen op naar mijn liefderijke vriendin, die mij een vriendin in de nood bleek te zijn, en zag dat zij een bevallige en schone vrouw was (Jer. 6: 2) voor wie ik sterkere liefde gevoelde, dan voor al de zichtbare voorwerpen, welke ik immer tevoren aanschouwd had. Begerende haren naam te kennen, antwoordde zij: "Is er niet geschreven: opdat gij mag zuigen, en verzadigd worden van de borsten harer vertroosting, gelijk ik u gezoogd heb; opdat u mag uitzuigen en u verlustigen met de glans harer heerlijkheid. Gij zult op de zijden gedragen worden, gelijk ik u nu gedragen heb, en op de knieën zeer vriendelijk getroeteld worden", (Jes. 66: 11, 12), gelijk ik u deed toen ik u op mijn schoot zette. Heden is deze Schrift in u vervuld. En, mij vermanende om mijn hart op de rechte baan te stellen, vertrok zij onmiddellijk.

Zodra ik goed op de weg was, vond ik mij inderdaad veel verlicht en ik beschouwde toen de brede weg en zag de dorre woestijn en de brandende berg duidelijk genoeg, benevens de ganse menigte, die in die uitgestrekte woestijn rondwaalden. Maar ik bemerkte dat geen hunner zich van hun gevangenis bewust waren, zoals ik was geweest, zij schenen integendeel zeer opgeruimd te zijn, alsof zij buiten alle gevaar verkeerden.

Ik kon niet anders dan de goedheid Gods jegens mij bewonderen, door mij uit mijn dienstbaarheid van de dienstbare vrouw en haar kinderen uit te voeren en mij te onderrichten, om mij met Zijn eigen huisgezin te verenigen, terwijl er terzelfder tijd zo vele duizenden in een toestand van bewusteloosheid werden achtergelaten. Toen kwamen deze zalige woorden in mijn gemoed: *God zet de eenzamen in een huisgezin. Hij voert uit, die in boeien gevangen zijn; maar de afvalligen wonen in het dorre*, Psalm 68:7.

Ik zag nu rond om te merken of ik Mr. Liefde op de weg kon ontdekken, ik bedoel hem die mij van de weg afvoerde, maar ik zag hem niet. En het is mij duidelijk, dat hij in het geheel nimmer op deze weg was, maar daar slechts als een valse gids stond, om te roepen, die op de weg voorbij gaan, Spr. 9: 15. Bevreesd zijnde om langer te vertoeven, teneinde aanmerkingen te maken, ging ik voort en mijn weg was een tijd lang vrij effen, maar weldra vond ik vele bochten en wendingen, enige zeer ruwe plaatsen en op andere tijden was mijn weg zeer overschaduwd, maar ik werd aangemoedigd door de toepassing van deze woorden: Ik zal de blinden leiden door de weg die zij niet geweten hebben, Ik zal ze doen *treden door die paden die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken, en het kromme tot recht: deze dingen zal Ik hun doen, en Ik zal hen niet verlaten*, Jes. 42: 16; hetwelk mijn ziel zalig vertroostte.

Ik kwam ogenblikkelijk in een recht maar nauw pad, waar niemand gaan kan, behalve zij die zichzelf verloochenen en waar ruimte bestaat voor de ziel en de Zaligmaker, maar geen ruimte voor de zelfzucht. Dit smalle pad leidde naar een liefelijke opening, waar de zon heerlijk scheen. Hier zag ik de poort en de muur; de poort stond wijd open en ik hoorde een stem, zeggende: *gaat beden in de wijngaard en zo wat recht is zult gij ontvangen*. Matth. 20: 7. Gaat in, in de vreugde uws Heeren.

Zodra ik ingegaan was, merkte ik dat een deel van de omtuining braakland was, Jer. 4: 3, Hos. 10: 12; waar iemand in wit gewaad zich bevond, die zaad in de akker strooide. Terwijl ik hem naderde vestigde ik bijzondere aandacht op zijn hemels gelaat. Hij had een liefelijke glimlach op zijn aangezicht, echter rolde er vaak een traan langs zijn wangen, alsof zijn vreugde met droefheid vermengd was. Maar ik dacht, dat de onderscheiden barmhartigheid Gods jegens hem, de oorzaak van deze vrome droefheid zijn kon, en was spoedig overtuigd dat dit het geval was door de plotselinge toepassing van deze schriftuurplaatsen: *Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien. Die het zaad draagt dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende; maar voorzeker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven*, Ps. 126: 5, 6. Ik zag naar het zaad, en het blonk gelijk de sterren, terwijl hij het uitstrooide! Toen kwam het mij in gedachten, wat mijn Heere in het eerst tot mij gezegd had, dat ik iemand zou vinden die zaad uitstrooide, dat zou blinken als de sterren, en dit deed het werkelijk, en een onuitsprekelijke blijdschap sprong er in mijn hart op. In de stralen van dit zaad zag ik duidelijk de wijngaard aan het bovenste deel van het braakland; boven de wijngaard zag ik een zeer hoge berg, met een troon daarop en een licht op de weg, die mij geleidde naar het liefelijk aangezicht van Hem, die op de troon zat. Ik riep uit: *O Heere! in Uw licht zien mij het licht!* Toen kwam dezelfde waarheid tot mij, die in het begin toegepast werd: *het licht is voor de rechtvaardigen gezaaid en vrolijkheid voor de oprechten van hart*, Ps. 97: 11. En inderdaad gevoelde ik zulks, want ik zag naar het zaad, totdat ik niet slechts dacht dat de dageraad, maar de morgenster in mijn hart was opgerezen, 2 Petrus 1: 19. Onuitsprekelijk was mijn vreugde, terwijl dit onverderfelijk zaad, het woord van God, in mij werkte. In deze wijngaard ben ik sedert die tijd geweest, mijnheer, maar verwacht binnenkort mijn verplaatsing naar de berg, overeenkomstig de belofte.

Alzo heb ik mijnheer, een eerlijk verslag gegeven, van hetgeen ik geleden heb door de gevangene, die voor de balie staat. Hoe hij de woorden mijns Heeren verdraaide; hoe hij mij uit Zijn pad voerde; over de opstand waarin hij mij voerde en, hoe ik daarom in boeien liggen moest. En dit alles was door zijn schijnheiligheden, die mij in de hemelse loopbaan verhinderden en mij van het pad des levens afkeerden, zelfs tot groot gevaar van de zaligheid van mijn ziel. En hetgeen ik gezegd heb is de waarheid, de oprechte waarheid en niets dan de waarheid.

Rechter. Toen zei de Rechter, ik ben vertoornd door het aanhoren van de afschuwelijke misdaden van deze mens. Hij heeft het gebod krachteloos gemaakt, hetwelk Immanuël aan Mr. Zwak Gezicht gaf, en het woord van God vals verdraaid. Hij heeft zijn valse uitleggingen als een struikelblok in het pad der blinden gelegd (Lev. 19: 14), in plaats van de aanstoot uit de weg te ruimen, Jes. 5: 14. Jeremia gelast ons merktekenen op te richten, Jer. 31: 21; dat is, gelijk David zegt: *wij hebben ons pad zuiver te houden, door dat te houden naar Gods woord*. Daarom wordt de mens, die een wezenlijke waarheid vals uitlegt, verwringt of verduistert, door God vervloekt, om het verplaatsen van de landpalen zijns naasten, Deut. 27: 17.

En daar hij Mr. Zwak Gezicht van het heilig gebod, dat aan hem was overgeleverd, heeft afgekeerd, is hij door God vervloekt, omdat hij de blinden van de weg afleidt, Deut. 27: 18. Hij voerde de arme man van Immanuël af, in plaats van hem tot Hem te zenden; en was het niet door een bijzonder bestuur der voorzienigheid geweest, dan zou arme Zwak Gezicht onvermijdelijk in de gracht zijn gevallen, Matth. 15: 14. En dit alles werd verricht door zich een Goddelijke en geheiligde naam aan te matigen. In deze vermomming heeft hij slechter gehandeld dan de duivel, die zich in een engel des lichts verandert; want de naam Liefde is nimmer in de Goddelijke oorkonde toegepast geworden op de liefde en genegenheid van de gevallen natuur. Liefde is de ziel van alle ware godsdienst (1 Kor. 13: 13), de hechte kalk van het Barmhartigheidsgebouw (Kol. 2: 2), de onsterfelijke band van alle volmaaktheid (Kol. 3: 14), de eerste en voornaamste vrucht van de Heilige Geest (Gal. 5: 22), de wortel en grondslag van alle andere genaden (Efeze 3: 17), en het Wezen van Jehovah zelf, *want God is Liefde* (1 Joh. 4: 8).

Zie, deze heilige Naam wordt door de verdorven zondaar aangenomen, en op de genegenheden van een gevallen natuur toegepast, zonder enige onderscheiding, terwijl de Goddelijke Wetgever bijzonder beknopt is in het beschrijven van de liefde of genegenheden van een gevallen natuur. Daarom lezen wij van natuurlijke liefde (2 Tim. 3: 3, Rom. 1: 31), schandelijke beweging (Kol. 3: 5), oneerlijke bewegingen (Rom. 1: 26). En van deze genadeloze zondaars, die het grootste aandeel in dezelve hebben, wordt gezegd dat zij tegen de broeders verwekten en verbitterden (Hand. 14: 2), maar dat zij ijverden, doch ten kwade, Gal. 4: 17. Daarom moet een waar heilige het vlees kruisigen met de bewegingen en begeerlijkheden (Gal. 5: 24).

God zegt dat natuurlijke liefde verzot is op de afgoden; dat zij alleen zondaars liefheeft; dat zij de wereld bemint; maar dat zij vijandschap is tegen God, niet aan zijn wet onderworpen en de vriendschap der wereld is en dat de vriend der wereld de vijand Gods is. Daarom verklaart de Zaligmaker: *Zo iemand achter Mij komt, en niet haat zijn vader en zijn moeder, en zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn*. Terwijl helaas, deze ellendige genegenheden worden opgehemeld als vruchten des Geestes, en het grote kenmerk van een Christen, ofschoon zij in strijd zijn met God en Zijn heiligen, en verzot op elke verworping die in de hel is! Dit is een nabootsing niet alleen van de genade Gods, maar zelfs van God zelf; daarom is, door het aannemen van die heilige naam, zijn boosheid groot, en zijner ongerechtigheden geen einde, Job 22: 5.

Roeper, zegt **Mr. Aanneming**, de getuige van de koning, om te verschijnen en zijn getuigenis af te leggen tegen de gevangene voor de balie. Mr. Aanneming, kent u de gevangene, die hier voor de balie staat?

Aanneming. Ja mijnheer.

Rechter. Hoe is zijn naam?

Aanneming. Zijn naam is Eigen Liefde, maar sommigen noemen hem Algemene Liefde, echter ken ik hem goed.

RECHTER. U hebt zijn aanklacht gehoord, is hij schuldig of niet?

AANNEMING. Het is noodzakelijk mijnheer, om u te zeggen op welke wijze ik met hem bekend werd, opdat mijn getuigenis meer duidelijk en krachtig mag blijken.

Mijn eerste vader was erfgenaam van een uitgestrekte bezitting, welke hem door een Goddelijke gift was geschonken. Hij was met eer bekroond, en uitnemende majesteit was hem gegeven; maar hij zou zijn toestand en zijn waardigheid behouden onder zekere voorwaarden van eerlijkheid, Gen. 2: 17. Door zijn vrouw verleid zijnde, werd hij bedrogen door een oude, vogelvrij verklaarde

opstandeling, die wegens ontrouw aan zijn Vorst uit zijn eigen verblijf was verbannen. Deze boze leidde mijn vader over de grenzen der eerlijkheid heen, en bracht hem tot beroven van de hof en het stelen der vruchten van die allerliefderijkste Weldoener. Dit deed hij op zijn kosten, en bevond de woorden der wijsheid waarheid te zijn, dat, *terwijl hij een kuil groef, hij er in viel; en terwijl hij de muur doorbrak, de slang hem beet*, Pred. 10: 8.

Mijn vader, te schande geworden zijnde, werd aan de slang gelijk, die hem beet en al zijn kinderen zijn door de zonde een slangengeslacht. Evenwel verloor hij niet alleen zijn eer en zijn bezittingen, maar wat nog erger was, de gunst van dien weldadige Weldoener; hij werd buiten gesloten van de tegenwoordigheid van de Vorst, en verviel onder Zijn billijk ongenoegen en gestreng vonnis, Rom. 5:18; werd uit de hof verbannen en toegelaten om in een eenzame weg rond te dwalen.

Ik een van de kinderen van deze dief zijnde, mijnheer, dwaalde bijna dertig jaren lang in een dorre huilende woestijn en vond geen stad ter woning; maar ik werd ten laatste onderricht, door de stem van iemand, wie geen oog immer zag, noch kon aanschouwen, dat de Zoon van mijn vader als Heer en Vorst aangesteld was, om leven en gunst in Zijns Vaders naam, aan enige van de familie van mijn arme oneerlijke ouders uit te delen; en ik was besloten om mijn zaak met een smeekbrief aan Hem bekend te maken, er mocht van komen wat er wilde. Dus bedekte ik mijn gelaat ten teken van schuld, stond in haast op van mijn mesthoop, en liet mijn smeekbede bij Hem bekend worden.

Ik verkreeg gehoor: Hij stond stil, luisterde naar mijn stem, en vroeg wat ik wilde dat Hij doen zou.

Ik deelde Hem mijn toestand mee en begeerde een van Zijn huurlingen te worden gemaakt.

Hij glimlachte mij vriendelijk aan en zei: *u was verloren, maar bent teruggevonden*. Ik kwam in deze woestijn om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. U hebt genade in Mijn ogen gevonden. Ik ken u bij name. Ik ben gekomen om de machtige zijn prooi te ontvoeren; en om de wettige gevangenen te verlossen. U bent een zoon door het geloof, een erfgenaam Mijns Vaders, en een mede-erfgenaam met Mij. Geloof de waarheid. Mijn woord is de waarheid. Hemel en aarde zullen voorbijgaan eer Mijn woord zal feilen. Uw erfenis is voor eeuwig, en neem, als een onderpand om u daarvan te verzekeren, dit geitje, en verheug u met uw vrienden, en weidt het achter de herderstenten.

Hem ziende vertrekken, zei ik: laat mij met U gaan opdat ik niet in de woestijn verdwaal.

Hij antwoordde mij: u kunt Mij nu niet volgen.

Maar ik zei: O Heere, neem mij, opdat niet enig boos dier mij verscheurt.

Hij zei: ik heb met u een verbond des vredes gemaakt, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden, opdat u zeker zult wonen in de woestijn en slapen in de wouden, Ezech. 34: 25.

Ik riep wederom uit: O laat mij U volgen; waarom zou ik zijn als een, die zich bedekt bij de kudden van Uw metgezellen? Hoogl. 1,7.

Maar Hij antwoordde: gaat uw weg op de voetstappen der schapen, en weidt uw geiten bij de woningen der herderen (Hoogl. 1: 8); daar doe Ik Mijn kudden legeren op de middag; daar is geitenmelk genoeg voor het geitje (Spreuk. 27: 27), en vaste spijs voor u, en wijn tevens voor hen die bitterlijk bedroefd zijn.

Zodra mijn genadige Heere mij had verlaten, kwam er een man tot mij met gezalfd haar, dat gescheiden was op de kruin van zijn hoofd, met een verslagen gelaat, en woorden zachter dan olie. Ik verhaalde hem de leiding der voorzienigheid, welkt ik had ondervonden, de muziek welke ik had gehoord, en toonde hem het geitje dat ik ontvangen had; en vroeg naar de herdershutten, om het te weiden. Hij scheen inwendig te toornen over het geitje en de muziek; al het andere zei hij te begrijpen, maar een geitje had hij nooit ontvangen, ook was hem nimmer veroorloofd om feest te vieren met zijn vrienden, Luk. 15: 29.

Hij vertelde mij ook dat er een herder was die een onfeilbare weider was, en hij had anderen onder hem; maar allen behalve hij en de zijnen liepen eer zij gezonden werden. Dus volgde ik hem blijmoedig, het voor een besturing der Voorzienigheid houdende zulk een onderrichter te ontmoeten, zonder te vragen wie hij was, maar toen ik aan de tent kwam, en enige minuten aan de deur stond, hoorde ik iemand tot een ander zeggen: mr. **Geveinsdheid**, met Nazireeërs hoofd en

schone redevoeringen, heeft het hart van de arme groene landman misleid; hij is zijn hoer nagegaan, gelijk een os ter slachting, of gelijk een dwaas tot de bestraffing des stoks; en daar zal hij blijven totdat de pijl hem zijn lever doorsnijdt (Spreuk. 7:23); en dan kan hij wellicht ontkomen als een vogel uit de strik des vogelvangers.

Deze woorden maakten mij geheel oor en oog, zodat toen de oude herder verscheen, ik hem mijn geitje toonde. Hij zag het zeer grimmig aan. Ik vertelde hem dat ik gekomen was, om het aan zijn tent te drenken en te weiden. Hij zei dat het er een van de magere soort was. Terwijl ik voor het raam stond en er door zag, zag ik de rivier des levens, zo klaar als kristal, voorbij stromen, en tevens de stille wateren der vertroosting. Daar de rivier des levens op enige afstand van de tent was, zond hij een van zijn bedienden om water te halen; en ik zag hem een paar schoenen aan doen, die door zekere **Mr. Overlevering** gemaakt waren. Toen sprong hij in de rivier, vermodderde de wateren met zijn voeten en gaf toen dat water, zo dik en modderig als het was, aan de geit; en wat de groene weide betreft, hij trapte er op, voordat de geit er op kwam grazen. Toen kwam mij deze schriftuurplaats voor de geest: *Is het u te weinig, dat gij de goede weide afweidt? Zult gij nog het overige van uw weiden met uw voeten vertreden? En zult gij de gezonken wateren drinken, en de overgelaten met uw voeten vermodderen?* Ezech. 34: 18.

Dit alles merkte ik op en bewaarde het in mijn hart; en om hem verder te beproeven vroeg ik hem of de sleutels mijns Heeren aan zijn zorg toevertrouwd waren? Hij antwoordde: *ja, aan mijn zorg*. Toen vroeg ik of hij de sleutel had van de spijskamer en wijnkelder. Hij antwoordde: ja, en van al het overige. Ik verzocht hem mij een weinig wijn te geven, van die reine wijn die gezuiverd was; gelijk mijn weldadige Heere dezelve vergunde. Ik verzocht hem dat hij vooral oude zou geven, want ik zei hem dat ik geen begeerte naar de nieuwe had, gelovende dat de oude beter was, Luk. 5: 29.

Deze mijn vrijpostige taal scheen het schijnheilige heirleger niet te bevallen; hij ging evenwel in de kelder; maar ik merkte dat hij de sleutel der kennis had verloren, Luk. 11: 52, dus kon hij er zelf niet ingaan, en mij, die ging, verhinderde hij voor enige tijd, Luk. 11: 52. Evenwel bracht hij mij enige druppels te drinken, maar zij waren niet voldoende om mij mijn armoede en ellende te doen vergeten, Spreuk. 31: 7. Toen kwam deze schriftuurplaats met kracht op mijn gemoed: *uw wijn is vermengd met water*, Jes. 1: 22.

Ik vroeg hem of hij enige andere mondbehoefte had, zoals de Schrift ze noemt, *vet vol merg?*

Hij zei: ja; maar toen het op de tafel gebracht werd, was het niets dan draf, waarmee de zwijnen gevoederd worden, Luk. 15: 16. Ik zou mijn buik wel hebben willen vullen, maar kon niet.

O, zei ik, *hoeveel huurlingen mijns Vaders hebben brood in overvloed, maar ik verga van de honger: mijn magerheid! mijn magerheid, wee mij!*

Deze gebrekkige levenswijze veroorzaakte mij vele ongesteldheden, en ik walgde van het lichte voedsel van het huis. Bovendien moet er hier voor al die spijs worden betaald, hetzij in klinkende munt of door arbeid. Daar was niets zonder geld, noch zonder prijs te bekomen. Jes. 55: 1. Dus verliet ik hem voor goed, hem een ontrouw rentmeester bevindende (Luk. 16: 1), of liever een huurling. Een vreselijke honger en dorst naar de gerechtigheid ondervindende, ging ik met mijn klachten tot mijn allergenadigste Heere de Koning, die mij zei, *dat Hij de zielen der rechtvaardigen niet toeliet van gebrek om te komen*.

Ik zei, *dat ik in die tent niet weiden kon*.

Hij zei mij, *dat zij het gebod Gods hadden krachteloos gemaakt door hun inzettingen; en dat ik mij te wachten had voor de zuurdesem der Farizeëen, welke is geveinsdheid*.

Van dien tijd af doorzag ik werkelijk zijn heirleger; en ik geloof dat hij slimmer handelde met de sleutels van mijn Meester, dan Judas deed met zijn beurs; want hoewel Judas een dief was en het grootste gedeelte dat er ingedaan werd voor zichzelf droeg, zo kneep hij, door zijn begeerlijkheid, alleen de buik der discipelen; maar de Algemene Liefde wilde door zijn geveinsdheid, beide ziel en lichaam tegelijk laten uithongeren. En alzo heb ik, mijnheer de Rechter, alles verklaard wat ik weet, en niets dan de waarheid.

Toen zei de Rechter: Bent u zeker dat u hem de wateren zag troebel maken, en de wijn vermengen en vervalsen?

Aanneming. Ja, mijnheer; en bovendien zei mijn vrijmachtige Heere en Koning dat zij vermengd was; en ik ben een te goede beoordelaar van die soort van drank om bedrogen te worden.

Rechter. Roeper, zeg aan **Mr. Waakzaam**, de getuige van de koning, om voor te staan en zijn getuigenis te geven tegen de gevangene.

Kent u hem, Mr. Waakzaam?

Waakzaam. Ja, mijnheer, ik ken hem goed, en heb veel door hem geleden; zowel als de eervolle Meester wie ik dien.

RECHTER. Goed gezegd; u hebt zijn aanklacht vernomen, wat zegt gij? Is hij schuldig aan de talrijke misdaden, die hem ten laste worden gelegd, of niet?

WAAKZAAM.

Met uw heerschaps verlof zal ik een bericht geven van de wijze, waarop ik met hem bekend ben geworden, en dan mijn getuigenis. Ik ben een inboorling van een land, dat aan de meesten van dit eervolle gerechtshof goed bekend is; want de naam daarvan wordt hoogst eenvoudig genoemd geledigd, uitgeledigd en uitgeput. Nah. 2: 10. In dat land, mijn Heere dreef ik een uitgebreide handel in het weversvak, Jes. 59: 5; en was in deelgenootschap met verschillende anderen. Wij deden voordelige zaken, zodat wij onszelf geruststelden in de mening dat onze bezittingen zeer aanzienlijk waren, en hielden het voor geoorloofd dat wij rijk en verrijkt waren met goederen, en geen dings gebrek hadden. Openb. 3: 17. In deze ijdele mening van onze ontzettende rijkdommen verzekerd zijnde, maakten wij nimmer balans, om te zien wat wij bezaten; maar hielden het voor uitgemaakt, dat onze verdiensten groot waren; hetwelk ons geheel en al tot de verwaarlozing van onze boeken leidde. Beide, ons journaal en grootboek werden ter zijde gelegd, niet opgeteld, noch afgesloten; daarom liep alles schipbreuk; want als de zaken door de handelaar niet behartigd worden, dan zullen de zaken niet om hem denken. Evenwel dachten wij dat alles in orde was; en gretig naar winst zijnde, breidden wij onze handel uit en vervaardigden alle soorten van stoffen voor klederen, zowel, als voor beddengoed en vervaardigden tevens een grote hoeveelheid linnen met wol gemengd, en teneinde het aan te bevelen, droeg ik er zelf een pak van.

Het gebeurde op zekere avond, dat ik zeer laat om zaken was uit geweest en zeer vermoeid naar bed gaande, was ik buitengewoon onrustig in mijn slaap, en had tegen de morgenstond een droom. Door de verschillende tonelen, die op de drempel der verbeelding werden tentoongesteld, beschouwde ik het gehele gezicht als een voorspel van aanstaande verdrukkingen. Maar even voordat ik ontwaakte had ik een aller-wonderlijkste beschouwing van een heerlijk Persoon, Die op een wit paard zat; Hij was met een scharlaken rood gewaad bekleed, en vele heirlegers volgden hem op witte paarden, gekleed met wit en rein fijn lijnwaad. Openb. 19: 11-14.

Ik vond dat het linnen met wol gemengde kleeft dat ik droeg, zo morsig stond, wanneer ik het vergeleek bij het hunne, dat ik, in mijn eigen oog, van mijzelf walgde, en besloot of mijn eigen klederen schoongemaakt, of een nieuw pak vervaardigd te krijgen.

Ik ontwaakte en ziet, het was een droom; evenwel drukte het zwaar op mijn gemoed, en ik leefde in dagelijkse verwachting van deszelfs vervulling. Ik verhaalde mijn deelgenoten mijn droom toen het etenstijd was, en tevens mijn gedachten aan toekomstige druk, maar zij lachten er mee. Daar ik evenwel een ware dromer geweest was in zaken van minder aanbelang, bleek het ook hier zo te zijn, want het gebeurde op zekere dag, terwijl ik van de werkplaats naar mijn huis keerde, dat een man naar mij toekwam, en vroeg waar ik die jas gekocht had die ik toen aanhad.

Ik zei hem, dat ik die niet gekocht had, maar dat het mijn eigen fabricaat was. Hij begeerde het weefgetouw te zien, hetwelk ik hem toonde, waarop hij onmiddellijk omkeerde en mij bij de kraag pakte, mij zeggende dat ik zijn gevangene was, en dat hij mij in de naam van de koning arresteerde.

Ik vroegde: *wat heb ik gedaan?*

Hij antwoordde: u hebt de wetten van de Koning der koningen verkracht, waardoor u uw leven verbeurd hebt en uw goederen en al wat u bezit wordt in beslag genomen.

Ik stond te beven, en zei: och lieve, mijnheer, toon mij uw lastbrief, en de wet die ik overtreden heb; want gewis ik heb dit in volslagen onkunde gedaan!

Hij antwoordde: mijn naam is Mozes, de knecht van de Koning, die gezegd wordt getrouw te zijn in de dienst van de koning; u zult mijn naam aan al uw wetten gehecht zien.

O, mijnheer, als dat uw naam is, twijfel ik niet aangaande uw lastbrief, maar toon mij de inzet, die ik verkracht heb, en neem mijn deelgenoten zowel als mij, want er zijn velen van ons in de vennootschap. De handel, mijnheer, is niet geheel de mijne!

Hij hernam dat mijn naam het eerst op de rekeningen stond, dat er niets van Compagnie aan toegevoegd was. Bovendien, zei hij, heb ik een bijzondere volmacht van de Koning om u te vatten en voor Hem te brengen; ik zal u daarom onmiddellijk in verzekerde bewaring zetten, tot de dag van uw verhoor.

Ik smeekte ernstig om de akte te zien, dien ik geschonden had en vermocht ten laatste, want hij haalde een perkamenten rol uit zijn boezem, en las met een hoorbare stem: Hoort de onveranderlijke inzet des Groten Konings, in de middeleeuwen afgekondigd, getiteld: *Een herhaling van enige wetten, en een akte om het vermengen te beletten: "Gij zult mijn inzettingen houden; gij zult geen tweërlei soort van uw beesten samen te doen laten hebben, uw akker zult gij niet met tweërlei zaad bezaaien en een kleed van tweërlei stoffen door één gemengd, zal aan u niet komen."* Lev. 19 :19. En wederom: *Gij zult geen kleed van gemengde stof aantrekken, wollen en linnen tegelijk.* Deut. 22: 11.

Ik zag de ontzettende schuld oprijzen, en begon om levensbehoud te smeken; maar hij antwoordde bars: *de wet is niet gegeven, om het leven aan de overtreders te geven.*

Ik bad hem dat hij mijn voorspraak wilde zijn.

Hij zei, dat mijn verzoek ijdel was, en gebood mij om geen vertrouwen op hem te stellen; want de Waarheid heeft gezegd: er is een die u beschuldigt, namelijk Mozes, op wie gij vertrouwt. Hij wierp mij onmiddellijk in de gevangenis en voordat bij mij verliet, nam hij een boekje uit zijn zak en las de volgende zinsnede: *Als hij begon te rekenen, werd tot hem gebracht één, die hem schuldig was tien duizend talenten. En als hij niet had om te betalen, beval zijn heer, dat men hem zou verkopen en zijn vrouw en kinderen, en al wat hij had, en dat de schuld zou betaald worden,* Matth. 18: 24, 25. Bevelende dat de gevangenis met alle voorzichtigheid zou bewaakt worden, vertrok hij, mij in de meest wanhopende toestand achterlatende, en in het ellendigste verblijf, waarin immer een arm sterveling gevonden werd; en daar bleef ik vijf lange maanden.

Op zekere nacht, gedurende mijn gevangenschap, droomde ik, dat mij iemand kwam bezoeken, wiens naam was Goede Hoop, een van mijn burens, doch die ik altijd geschuwd had als een zonderling mens; die alle gezelschap vermeed, iedereen veroordeelde en met niemand bevriend was. En inderdaad geschiedde het zoals ik gedroomd had, want de volgende dag bezocht hij mij. Ik was niet zeer verblijd hem te zien, daar ik nimmer een goede dunk van hem had gehad. Evenwel vroeg hij mij, hoe ik hier kwam en ik deelde het hem eerlijk mee. Hij scheen te glimlachen even alsof hij verblijd was mij daar te zien, hetwelk mij volstrekt niet verwonderde, daar hij mij altijd als een mens van een zeer liefdeloze geest was afgeschilderd.

Ik vertelde hem, dat ik geen reden had om te glimlachen, en dat zijn glimlachen mij zeer ongepast voor kwam in mijn tegenwoordige omstandigheden. Hij zei dat hij niet om mijn ellende lachte, maar in de hoop op mijn toekomstige verlossing. Ik hernam: ik heb genoeg van de wet gehoord, om te weten dat er geen verlossing voor mij te wachten is, mijn schuld is van dien aard, dat alles wat ik in de wereld bezit, nog niet voldoende is om die te betalen. Hij zei dat hij in dezelfde gevangenis was geweest, en dat zijn schulden even groot waren als de mijne, maar dat hij vrijgemaakt was door een daad van genade; hij verhaalde mij alles aangaande zijn eigen gevangenneming en verlossing; verklaarde mij de wetten, en het ambt van Mozes, op een wonderlijke wijze, en deelde mij mee op welk hof ik mij moest beroepen. Hij gaf mij raad welke Advocaat ik zou inroepen, op welke Raadgever vertrouwen.

Dit was inderdaad een aangename tijding en mijn ziel versmolt bij de gedachte aan een Borg; zelfs de naam was gelijk een uitgestorte olie.

Maar ik hernam: *Ik weet niet waar, of hoedanig ik aan deze wondervolle vriend zal komen.*

Hij antwoordde: Geloof wat ik u meegedeeld heb en uw geloof zal de weg tot Hem ontdekken, en Hij zal zijn weg tot haar ontdekken, en voegde hij er bij: verlangt u niet naar verlossing?

Ik zei: *ja.*

En zou u niet blijde zijn als u het zag gebeuren?

Ik antwoordde: *ja waarlijk*.

Hij zei: geloof dan, en u zult uw geloof bevinden te zijn een vaste grond der dingen, die men niet ziet, Hebr. 11: 1. Hij noemde toen verschillende personen, die in mijn geval waren geweest, en die op dezelfde wijze als hij waren verlost geworden.

Hij noemde in het bijzonder een mens, een inboorling uit het land van Uz, Job 1: 1, die verondersteld wordt uit Abrahams nakomelingschap bij Ketura af te stammen, Gen. 25: 1; en verhaalde mij omtrent de verdrukkingen van die man en van zijn begeerte om aan de zetel van zijn schuldeiser te komen, Job 23: 3, waar hij wist dat hij met Hem zou pleiten, en zich zo in eeuwigheid van zijn Rechter zou vrijmaken, Job 23: 7. Hij zei dat hij zijn ogen vestigde op een Scheidsman, die zijn handen beide op hem en op zijn Rechter kon leggen, Job 9: 33. Hij beschouwde Hem als zijn Verlosser Job 19: 25, en wist dat als hij naar de rechtbank gevoerd werd, met zijn ogen op hem gevestigd, zijn schuldeiser niet tegen hem kon pleiten; nee, het was er niet ver af, dat Hij acht op hem zou slaan, Job 23: 6. Dus begeerde hij in het verhoor te komen, want hij wist dat hij gerechtvaardigd zou worden, Job 13: 18; en zijn verzoek werd ingewilligd, toen hij zijn schuldeiser smeekte dat Hij toch een borg bij Hem zou stellen Job 17: 3. Hetwelk Hij werkelijk deed, en zijn gevangenis werd afgewend, Job 42: 10; zijn schuldeiser was hem genadig, en hij werd verlost dat hij in het verderf niet neerdaalde, want Hij had verzoening voor hem gevonden, Job 33: 24.

Hij drong weer bij mij aan, om te vertrouwen op alles wat hij gezegd had, en raadde mij, bij mijn geloof vurige gebeden te paren en door middel van deze twee zaken zou ik voor eeuwig vrijgemaakt en tevens verruimd worden, en toen verliet hij mij.

Ik was nooit meer verwonderd toen ik zulk een kennis en bekwaamheid in die man ontdekte, die ik altijd verfoeid en *een simpele dwaas* genoemd had; evenwel bevond ik hem wijzer te zijn dan al de lieden, waarmee ik ooit in de wereld had gesproken. En ik geloofde alles wat hij zei; en smeekte vurig, overeenkomstig zijn raad, hetwelk mijn droefheid veel verzachtte en mijn beangst gemoed tot rust bracht; en aan de avond viel ik in een zachte slaap, en dacht dat ik iemand voor mij zag staan, zeggende: *Dat zal beschreven worden voor het navolgende geslacht; en het volk dat geschapen zal worden, zal de Heere loven; omdat Hij uit de hoogte Zijns heiligheds zal hebben neerwaarts gezien; dat de Heere uit de hemel op de aarde geschouwd zal hebben; om het zuchten der gevangenen te boren, om loste maken de kinderen des doods*, Ps. 102: 18-20.

Ik ontwaakte; maar tot mijn grote verbazing bevond ik mij in mijn eigen woning, van alle vrees verlost, en gevoelde mijzelf een van de gelukkigste wezens op aarde. Ik had mijn kleed, van linnen met wollen doorweven, verloren, en was van het hoofd tot aan de voeten in een lang gewaad gekleed, Jes. 61: 10. Mij zo onuitsprekelijk gelukkig bevindende, smeekte ik mijn Heere mijzelf, en alles wat ik bezat, en alles wat ik was, voor eeuwig als Zijn eigendom aan te nemen, begerende in Zijn dienst gebruikt te worden; ja, al was het zelfs in de minste betrekking, dat ik mijn liefde en dankbaarheid mocht betonen jegens zulk een goedertieren Vriend; een Liefhebber, die meer aanleeft als een broeder, Spreuk. 18: 24.

In antwoord op mijn bede zei Hij: *Indien gij Mij lief hebt, boedt Mijn schapen*. Joh. 21:16. Ik ging naar mijn vriendelijke buurman die ik vroeger verachte om zijn zonderlingheid, maar nu hoogschatte om zijn wijsheid en heiligheid, hem mijn bede meedelende, en het antwoord dat ik er op kreeg, hetwelk ik hem verzocht mij te verklaren, hetwelk hij deed.

Hij zei mij, dat mijn Heer en Meester erfgenaam was van alle dingen, dat de wereld Zijn was en haar volheid, al de dieren des velds, en evenzo het vee op duizend bergen. Maar voor de schapen, zei hij, had Hij een bijzondere achting, daar zij Zijn eigen koping waren; dat de benaming *schap* een figuurlijke naam was, die aan uitverkorene lieden gegeven was, gelijk geschreven is: *Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide, gij zijt mensen; maar Ik ben uw God, spreekt de Heere Heere*, Ezech. 34: 31. *Hen hoeden*, zei hij, was hen openlijk te verhalen, wat God aan mij gedaan had. Hij heeft u verwekt, zei hij, om een herder te zijn in deze plaats waar grote behoefte aan zulk een bestaat, want het stroomt hier over van wevers. Jes. 19:9. Ziet toe, dat u dat hemels gezicht niet ongehoorzaam bent; zoek de schapen op; neemt het opzicht over hen, niet uit schandelijk gewin, maar met een volvaardig gemoed; en als de Opperherder zal verschijnen zult u een onverderfelijke kroon ontvangen.

Ik dankte en prees mijn vriendelijke Uitlegger, en ging onmiddellijk aan het werk. Sommigen keurden de spijs goed, en begeerden er naar; anderen volgden mij in een bezwijkenden toestand, maar de honden blaften (Ps. 22: 17), de slangen sisten (Matth. 23: 33), de bokken versmaadden het, de stieren omringden mij (Ps. 22: 12), de vossen knorden (Ezech. 13: 4), de wolven huilden (Matth. 17: 16), de beren brulden (Spr. 28: 15), de luipaarden hinnikten (Jer. 13: 23) de zwijnen staken hun snuiten op (Spr. 11 : 22), de ezels lichten hun hielen op (Jer. 2: 24) de leeuwen brulden (1 Petrus 5: 8), de beren weerstonden mij (1 Sam. 17: 34); maar de schapen schenen de stem van de Opperherder te kennen door middel van de onderherder. *Mijn schapen kennen Mijn stem; zegt de Zaligmaker, en zij volgen Mij; en Ik geef hen het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan, en niemand zal ze uit Mijn hand rukken.*

Ik gaf aan mijn gezegende Meester kennis van de tegenstand dien ik ontmoette, die mij toen gebood door de kudde door te gaan, en daarvan af te zonderen al het gespikkelde en geplekte vee, en al het bruine vee onder de lammeren, en het geplekte en gespikkelde onder de geiten; *en deze, zei Hij, zullen uw loon zijn.* Gen. 30:32. Verwijder, zei Hij, al het geplekte en gespikkelde, want zij hebben zich verdorven; hun vlek is niet de vlek van Zijn kinderen; het is een verkeerd en verdraaid geslacht, Deut. 32: 5; daarom verwijder ze allen van mijn kudde; zo zal uw gerechtigheid, in Mijn dienst, voor u antwoorden in de toekomstige tijd, wanneer zij tot uw loon voor Mijn aangezicht zal komen. Zeker zullen zij uw blijdschap en uw kroon van verheuging zijn in de grote dag des oordeels, Filip. 4: 1; want Ik heb gezegd, *dat zulke herders zullen blinken als de sterren, eeuwig en altoos.* Dan. 12: 3.

Ik maakte dadelijk een aanvang met dit werk, trachtende een zo juiste beschrijving van de verschillende soorten van vee te geven als mij mogelijk was; en ik poogde de ware schapen, hun vlekken en kleuren, zowel als de zorg over, en liefde van de Opperherder tot hen, te omschrijven, waarop de schapen schenen te weiden. Maar het vertoornde in grote mate de dieren uit het bos en zij omringden mij gelijk ik gewoon was, echter weerstond ik hen, en werd in grote mate aangemoedigd door deze tekst: *Zo ik, naar de mens tegen de beesten gevochten heb te Efeze,* 1 Kor. 15: 32, en wederom: *de Heere redde mij van de klauw des leeuw, en uit de klauw des beers.* 1 Sam. 17: 37.

De volgende nacht droomde ik, dat de schapen bevrucht waren door *een gespikkelde ram* (Gen. 31: 10-12), en dat mijn kudden in grote mate zouden toenemen. Ik ging daarom naar mijn oude uitlegger, om de bedoeling daarvan te weten; die mij zei dat het was om de gewisse toeneming der kudde aan te duiden; dat, gelijk de uitverkorenen van God schapen genoemd werden, also de eeuwige Vader, onder de oude wet door een ram was afgebeeld, als de wezenlijke vader der kudde, die zinnebeeldige naam dragende, welke past bij de figuurlijke naam van *schaap*. En hij voegde er bij, dat ik ongetwijfeld, binnen weinige dagen, een grote toeneming der kudde zou zien, hetwelk het gezicht bijzonder scheen voor te stellen; *want waar God een gezicht van bevruchting geeft, wordt het gewoonlijk achtervolgd met bevruchting en geboorte.*

En zo bevond ik het inderdaad; want kort daarop bleken er velen zwaar bevrucht te zijn, sommigen hadden reeds gebaard ofschoon mij onbekend, hetwelk mij verwonderde. Op die tijd vond ik het moeilijk om spijs voor hen te bekomen, alhoewel het een tijd was, waarin de spijs het meest behoefd werd. Ik ging daarom naar huis, en smeekte mijn Opperherder, om hen niet van honger te laten omkomen.

Op die nacht droomde ik, dat ik de Heere zag, bekleed met een lang gewaad (Jes. 59: 17), dat om de borst met een gouden gordel was vast gemaakt, Openb. 1: 13; Zijn borst was wijd geopend, alwaar een grote ruimte scheen te zijn, Jes. 40: 11; Zijn rechterhand hing neerwaarts, alsof dezelve uitgestrekt was om elkeen bij te staan, die in nood zou verkeren. Toen ik ontwaakte wist ik niet wat het beduidde, maar in antwoord op mijn ootmoedig gebed, werd mij dit geheel en al toegepast: Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een Herder, Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen, de zogenden zal Hij zachtjes leiden.

Ik begaf mij naar de kudde en verklaarde, zo goed als ik kon, het gehele gezicht; en gewis vergasten de schapen er zich op, want zij schaarden zich rondom mij, alsof zij mij werkelijk met hun horens zouden stoten, als ik hen niet weidde.

Ik merkte ook dat velen der wijfjes bevrucht waren ofschoon velen, die gebaard hadden, wat zwak waren, welke ik poogde te versterken door hen in de grazigste weiden te voeren; maar, helaas, daar

er een aantal lammeren begonnen te komen, kreeg ik meer werk voorhanden dan immer, want de wolven en honden waren hen voortdurend op de hielen.

Maar ik begaf mij in mijn druk tot mijn vriendelijke uitlegger, en deelde hem de moeilijkheden mee die ik had ondervonden.

Hij zei mij dat God mij met wijsheid bekroond had (Spr. 14: 18); en de ware rijkdommen aan mij had toevertrouwd (Luk. 16: 11), welke ik zorgvuldig moest meedelen, en zulks met alle vlijt; en hij bevestigde zulks met een zekere schriftuurplaats: *wees naarstig om het aangezicht uwer schapen te kennen; zet uw hart op de kudden. Want de schat is niet tot in eeuwigheid; of zal de kroon van geslacht tot geslacht zijn?* Spr. 27:23, 24. Hij voegde er voorts bij: *wees niet versaagd, voeder zal u gegeven worden; het gras openbaart zich, en de grasscheuten worden gezien, laat de kruiden der bergen verzameld worden.* Spr. 27: 25.

Dit schonk mij grote bemoediging, vuurde mijn ijver aan, en noopte mij om te geloven, wat mijn uitlegger gezegd had, want zijn woord was nog nimmer onwaar bevonden.

Wat mijzelf betrof, ik waakte, zeer nauwkeurig over mijn kudde, elk boos dier dat onder hen kwam, zo veel mogelijk tegenstaande. Op zekere dag kwam de begeerte in mij op, om de proef te nemen, om roeden van groen populierhout, en van hazelaar, en van kastanjes te nemen (Gen. 30: 37), en ze voor de wijfjes te plaatsen. Toen ik zulks gedaan had, deelde ik het aan mijn uitlegger mee, en vroeg zijn gevoelen daarover; want wij worden gelast voorzichtig te zijn gelijk de slangen en oprecht gelijk de duiven.

Ik zei hem dat het mij voorkwam dat er geen kwaad in kon zijn, aangezien anderen, die God vreesden, hetzelfde hadden gedaan uit begeerte tot vermeerdering.

Mijn vriendelijke uitlegger glimlachte om de eenvoudigste middelen, teneinde de grootste doeleinden te bereiken, en vroeg mij van welk hout ik gebruik had gemaakt voor de roeden, en welk aantal ik er geplaatst had. Ik vertelde hem dat het aantal drie was, en dat de houtsoort groene populier, hazelaars en kastanjes was. Hij glimlachte, en zei dat de roeden spoedig genoeg zouden openbaar worden. De gemeente, zei hij, wordt bij een notenhof vergeleken, en ik kon een roede van die hazelaar verwachten. De populier was de schaduw der afgoderij; gelijk God klaagt: *Op de hoogte der bergen offeren zij, en op de heuvelen roken zij, onder een elk, en populier, Hos. 4: 13.* En ongetwijfeld, zei mijn vriend, zult u ook die roeden bekomen. De kastanje is een zinnebeeld van een laaghartig vervolger, gelijk geschreven is: *De cederen in Gods hof verduisterden hem niet, de dennenbomen waren zijn takken niet gelijk en de kastanjebomen waren niet gelijk zijn scheuten; geen boom in Gods hof was hem gelijk, in zijn schoonheid. Alle bomen van Eden, die in Gods hof waren, benijdden hem,* Ezech. 31: 8, 9. Dit is Farao, de koning van Egypte, die beruchte vervolger; en u kunt er op rekenen, dat u een roede zult vinden van de ware kerk van de afgodendienaars, en van vervolgers tevens. Maar bedenk dat de roeden in Gods hand zijn, en elk schaap, onder uw hoede, zal gewis meer of minder deze roeden gevoelen; ja zelfs, zal niemand in de ware schaapskooi ingaan zonder de roede; want de Waarheid heeft gezegd: *en Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en u brengen onder de band des verbonds,* Ezech. 20: 37.

Maar ik moet u zeggen, dat u de goede oude Jakob niet nauwkeurig nagevolgd bent, alhoewel u gepoogd hebt om hem na te bootsen, want ons wordt gemeld, dat hij daarin witte strepen sneed, ontblotende het wit hetwelk aan die roeden was. *En hij leidde deze roeden die hij gescheld had, in de goten en in de drinkbakken van het water, waar de kudde kwam drinken, tegenover de kudde; en zij werden verhit, als zij kwamen om te drinken,* Gen. 30: 37, 38.

Bedenkt dat het uw roeping is, om water te putten om de kudde te laven, zowel als hen te weiden. Gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils, Jes. 12: 3. En u hebt een allertroostelijkste belofte, die op dit gedeelte van uw werk past: *De zegenende ziel zal vet gemaakt worden, en die bevochtigt, zal ook zelf een vroegen regen worden,* Spr. 11: 25.

Nu raad ik u aan, dat gij, wanneer u de kudde drenkt, de roeden altijd tegenover hen legt, opdat zij dezelve mogen verwachten en niet verbaasd zijn als zij komen; want God heeft beloofd *dat Hij hun overtreding met de roede zal bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen,* Ps. 89: 33. Er bestaat hiervoor een noodzakelijkheid, *want de roede en de bestraffing geeft wijsheid; maar een kind dat aan zichzelf gelaten is, beschaamt zijn moeder,* Spr. 29: 15. Het is inderdaad een voornaam kenmerk van hun uitverkiezing; *want zo zij zonder kastijding zijn, welke allen deelachtig zijn, zo zijn zij bastaarden en niet zonen,* Hebr. 12: 8.

Ik dankte mijn vriendelijke onderwijzer voor zijn onderrichtingen, en was, gelijk gewoonlijk, van deze waarheid overtuigd door de zichtbare uitwerkselen die er op volgden; want de schapen zijn

niet alleen aan elk verscheurend dier blootgesteld, maar hebben een natuurlijke neiging om van de goede Herder, van de grazige weiden, en van de beste der schaapskooien af te dwalen.

Ik legde daarom de roeden voor hen, en bevond dat het de gewenste uitwerking had, want velen wierpen gesprenkeld, gespikkeld en hagelvlekkig; en deze waren waarlijk mijn loon; want, terwijl sommigen niet wilden zien naar de roeden, of hun aangezichten derwaarts wenden, schenen anderen geheel wit, sommigen geheel bruin, en anderen geheel zwart te werpen; zodat er slechts zeer weinigen van de gevlekte soort onder hen waren, welke alleen mijn loon zouden uitmaken. Op die avond ging ik zeer zwaarmoedig en terneer gedrukt van mijn arbeid naar huis, tevens zeer verwonderd dat sommigen der schapen zo weerstrevig waren om hun aangezichten naar de roeden te keren.

In mijn druk ging ik naar bed, maar kon het eerste gedeelte van de nacht niet veel rust krijgen; echter genoot ik tegen de morgenstond een troostvolle zegen van de beminde slaap; en had in mijn slaap een gezicht, dat ik mijn schaapskooi gelijk gewoonlijk opgeslagen had, en mijn kudde had gedrenkt, en mijn roeden als gewoonlijk in de waterbakken had gelegd; en de deur der schaapskooi opengezet hebbende, keerde ik mij om en zag verscheidene leeuwen, beren, wolven en luipaarden op een afstand staan, alsof zij voornemens waren de toegang der kudde te beletten, of de kooi in te lopen, nadat ik die verlaten had.

Ik was hierover in grote mate verwonderd, en niet weinig verschrikt op het gezicht van zulk een verslindend leger. Evenwel poogde ik de schapen in de kooi te drijven; maar toen ik kwam tot de nauwe ingang der kooi, zag ik, dacht mij, een Man, tot aan zijn voeten in een wit linnen kleed, aan de deur der kooi staan, met een witte roede in zijn hand, omstreeks tien voet lang en het uiterste einde van dezelfde scheen rood, alsof zij in bloed gedoopt was geweest.

Ik scheen hierover niet verwonderd, alhoewel het mij vreemd was, daar de gedaante niets gestrengs of verschrikkelijks in zijn uitzicht had. Ik poogde daarom de kudde binnen te drijven, maar tevergeefs, want de bruin gekleurde keerden terug, de witten keerden ter rechterzijde, en de zwarten ter linkerzijde en tevergeefs trachtte ik hen in de schaapskooi te voeren. Bij meer bijzondere opmerking ontdekte ik, dat er slechts één van de tien in de schaapskooi ging, drie keerden terug, die begaven zich ter rechterzijde, en drie ter linkerzijde, maar een uit elke tien ging door de deur binnen. En ik zag dat allen die van één kleur waren nevens de schaapskooi gingen, maar de geplekte gespikkelde en hagelvlekkige gingen er binnen. En ik zag dat elkeen die erin ging een slag over het voorhoofd ontving met de roede, die in de hand van de engel was; en het liet een rood merkteken achter op het gelaat van elk geplekt of gespikkeld schaap. En ik hoorde een stem van de engel, zeggende: *ik zal u onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder de band des verbonds*, Ezech. 20: 37.

Dit verwonderde mij zeer waarom de zachtmoedigen, die zo gewillig binnen gingen, met de roede moesten geslagen worden; terwijl de weerspannigen, die terug gingen, of zich naar de rechter of linkerzijde keerden, de slag geheel en al ontkwamen.

Terwijl ik mij hierover stond te verwonderen, zag ik de engel omkeren en naar de verscheurende dieren zien; en hen met de vinger wijzende op het witte, zwarte en bruine vee, dat de kooi niet inging, zei hij: *Gaat door, door de stad achter hen, en slaat! Ulieder oog verschone niet, en spaart niet. Doodt ouden en jongelingen; maar genaakt aan niemand, op wie het teken is*, Ezech. 9: 5, 6.

Ik merkte spoedig dat het met degenen, die van de roede van de engel vrijkwamen, slechter afliep dan met die, welke er onder vielen; want alhoewel de gevlekte geslagen werden, zo waren zij nochtans veilig en zij, die geen slag van de roede hadden bekomen, waren blootgesteld aan het wild gedierte des velds zonder enig merkteken of blijk van veiligheid. Dit bracht er mij toe om te zien, dat de veiligheid der schapen bestond in het merkteken, en dat het kenmerk der veiligheid van de roede vergezeld ging. Dit gezicht schonk mij een zeer verschillende beschouwing der zaken, want ik had tevoren dikwijls gedacht, dat de witte en bruin gekleurde goed vee was, evengelijk aan de geplekte, zo niet beter.

Hierop ontwaakte ik, maar kon het gezicht niet verklaren; daarom begaf ik mij tot mijn oude vriend, en verhaalde hem de omstandigheid.

Hij vroeg mij of ik niet dacht dat allen die kwamen om door mij gevoed en gedrenkt te worden schapen van des Meesters kooi waren?

Ik zei hem: Nee, ik geloofde niet dat allen schapen waren, echter had ik een goede hoop voor het grootste gedeelte van hen.

Hij glimlachte en zei dat mijn Meester het gezicht zelf in tijd zou ontvouwen. Op het einde, zei hij, *zal Hij het voortbrengen en niet liegen; en ofschoon Hij vertoeft, verbeidt Hem, want Hij zal gewis komen, en niet achterblijven*, Hab. 2: 3.

Hij scheen enigszins terughoudend, om het mij te ontvouwen; maar daar ik hem hard drong, behaagde het hem mij zijn gedachten over de zaak mee te delen.

Het bruine vee, dat terugging, waren die welke de kudde des Heeren volgden om toejuiching, of uit nieuwsgierigheid, of om zich te verrijken, gelijk Jehu, Simon Magus (de tovenaer) en Judas. Het witte vee, dat ter rechterzijde van de schaapskooi ging, waren diegenen die zichtbaar door het Evangelie hervormd waren, maar dat tot een vormelijkheid verkeerd hebbende, verzonken zij op hun ouden vleselijke droesem, en rustten op die droesem in een uitwendige hervorming, zichzelf wanende rijk te zijn en geen dings gebrek te hebben, terwijl zij arm en ellendig en jammerlijk, blind en raakt waren. Zij schenen wit in uw ogen, gelijk zij zulks in hun eigen oog, en in de ogen van anderen waren, gelijk de zodanigen altijd gedaan hebben. Vandaar dat zij een geslacht genoemd worden, *dat rein in zijn ogen en van zijn drek niet gewassen is*, Spreuk. 30: 12. Ja zelfs zijn sommigen zodanig door hoogmoed verblind, en zo onkundig aangaande de reinheid Gods en de val van de mens, dat zij zich als volmaakt in het vlees verklaard hebben, gelijk Efraïm deed toen hij zei: *zij zullen in mij geen ongerechtigheid vinden die zonde zij*, Hos. 12: 8. De Heere zegt, dat Hij met zulken twisten zal, omdat zij zeggen dat zij niet gezondigd hebben, Jer. 2: 35. Hetwelk het getuigenis van al de heilige schrijvers tegenspreekt, die bevestigen dat: *indien wij zeggen dat wij geen zonden hebben, zo bedriegen wij onszelf, en de waarheid is in ons niet; en indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij God tot een leugenaar*, omdat Hij verklaard heeft dat wij allen hebben gezondigd; zelfs de goede struikelen in velen, ja die allen, Jak. 3: 2. Salomo zegt: *Daar is niemand rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt*. Er zijn vele zielen die zeggen kunnen: ik ben gewassen van de schuld der zonde, van de liefde tot de zonde, en van de verdoemende kracht der zonde. Maar niemand kan zeggen, ik ben rein van de inwoning der zonde. Mensen die dit voorgeven, hebben de vraag van Salomo beantwoord: *wie kan zeggen: ik heb mijn hart gezuiverd, ik ben rein van mijn zonde?* Spreuk. 20: 9.

Het *zwarte* vee, dat ter linkerhand van de schaapskooi ging, zijn diegenen, welke enige wettische overtuigingen in zich opgewekt hebben, die niet op een gezonde bekering uitloopen. Deze worden trapsgewijze verachtelijker dan zij ooit tevoren waren, daar zij overgegeven worden in een verkeerde zin en aan een onbekeerlijk hart. Zulken worden gezegd, *allerlei onreinheid met vurigheid te bedrijven*. Hetwelk, gelijk de Heere zegt, hun laatste erger dan hun eerste doet zijn. Dit is een grote smart voor elke gevoelige herder.

Ik vertelde aan mijn vriend, dat velen van de gevlekte gespikkelde en geplekte, waarvan ik slechts een geringe verwachting koesterde, uit oorzaak van hun zwakheid, en omdat zij veel donkere kleur aan zich hadden, de kooi ingingen, en slechts een zeer zachte slag van de roede van de engel ontvingen, hetwelk mij in grote mate verwonderde.

Hij vertelde mij dat mijn Meester een Vrijmachtig heerser was, en een ontwijfelbaar recht bezat om met het Zijne te doen wat Hij wilde; ziende dat al het gedierte des velds het Zijne was, en evenzeer het vee op duizend bergen.

Het vee, zei hij, dat in uw oog zo wit scheen, noemt Hij wit gepleisterde graven, terwijl de geplekte gelukzalige deelgenoten zijn van Zijn Genade en Geest. De witte plekken duiden genade aan, de zwarten vertonen de overblijfselen der inwonende zonde; vandaar dat van het volk van de Heere wordt gezegd, *dat zij zwart maar liefelijk zijn*, Hoogl. 1: 5.

En dit toont de verbazende neerbuiging van de grote Herder, die Zijn Genade en Geest doet wonen in een schaap van Zijn kooi, terwijl de verdorvenheden der gevallen natuur nog in hen blijven, om hen van de ijdelheid te doen walgen; om hen naar volmaakte reinheid te doen verlangen en hen te overtuigen van hun grote zaligheid. Vandaar is het, dat u leest, *van de oude en de nieuwe mens; van het vlees en de geest, die tegen elkaar begeert, van de wet des gemoeds en de wet in de leden*, Rom. 7: 23; en van de Sulamits, dat zij, als het ware, een gezelschap van twee legers uitmaakten, Hoogl. 6: 13.

Dat de schapen *een slag op het aangezicht met de roede* kregen, terwijl zij de kooi binnen gingen, diende om de gestrenge kastijdingen Gods voor te stellen over de arme schuldige zondaars, die Hij met Hem in het verbond opneemt, gelijk geschreven is: *Dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijke zoon, die Hij aanneemt*, Hebr. 12: 6. Dit werd duidelijk aan u ten toon gesteld doordat de schapen een slag ontvingen, juist als zij de schaapskooi ingingen.

De roede beeldde alle soorten van verdrukkingen af, waartoe de schapen van Christus bestemd zijn: u hebt ze ter bestraffing gesteld. Evenwel zijn zij allen des Heeren, die onder de roede doorgaan. Aangaande al de tienden van runderen en klein vee, alles wat onder de roede zal doorgaan, het tiende zal de Heere heilig zijn. Hij zal tussen het goede en het kwade niet onderzoeken, Hij zal het ook niet verwisselen, Lev. 27: 32, 33. Hoort Ezechiëls uitlegging over die woorden: *En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder de band des verbonds. Daartoe zal ik, die rebel zijn, en die tegen mij overtreden, uit ulieden uitzuiveren*, Ezech. 20: 37, 38.

Het rode teken, dat op het voorhoofd der schapen gelaten werd, diende om de verzoening van Christus in deszelfs toepassing te ontdekken. En het gegeven bevel, niet tot iemand te genaken aan wie dit merkteken gevonden werd, was een allerheerlijkste ontdekking van de veiligheid en zekere bescherming van al diegenen die schuilen onder het verzoenbloed des Zaligmakers.

Dit werd door Mozes afgebeeld, toen hij het bloed des lams aan de deurposten streek van al de Israëlitische woningen in het land Gosen; door het geloof heeft hij het Pascha uitgericht, en de besprenging des bloeds, opdat de verderver der eerstgeborenen hen niet raken zou, Hebr. 11: 28.

Het voorhoofd der schapen beelden het gemoed en het geweten van een zondaar af, waarop genade is ingedrukt, en waaraan schuldvergeving en vrede is toegepast. Dit wordt genoemd een merkteken aan het voorhoofd Ezech. 9: 4; en, wanneer Gods wetten op het hart en het geweten van een zondaar geschreven zijn, overeenkomstig de belofte (Jer. 31: 33), en het hart besneden is om God lief te hebben (Deut. 30: 6), wordt dit *het schrijven van de naam Gods op het voorhoofd* genoemd, Openb. 14: 1.

Ik geloof dat de naam, die geschreven moet worden, "liefde" is: welke, wanneer zij in de ziel wordt uitgestort, de heiligen vrijmoedig voor God maakt; ja, zo iemand kan moedig de dood tegenblikken, want de liefde drijft de vrees buiten, en is sterk als de dood, Hoogl. 8: 6. Vandaar wordt er gezegd: *En zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe*, Openb. 12: 1.

Maar ik vroeg aan mijn dierbare vriend *de oorzaak waarom er zo weinigen in de schaapskooi gingen*.

Hij zei, dat er zo velen waren als verwacht kon worden, aangezien de Heere gezegd had, *dat Hij hen zou nemen één uit een stad, en twee uit een geslacht, en brengen ze te Sion*, Jer. 3: 14. Maar ik had er één uit de tien ontvangen, hetwelk aanduidde dat er in de tijden van het Evangelie een groter aantal in de schaapskooi gebracht werden. En dat er zovelen van de schaapskooi afkeerden, terwijl er slechts een tiende deel inging, was overeenkomstig het woord des Heeren: *En de verlating zal groot wezen in het binnenste des lands. Doch nog een tiende deel zal daarin zijn, en het zal terugkeren, en zijn om af te weiden; maar gelijk de elk, en gelijk de haageik, in welke na de afverping der bladen nog steunsel is, alzo zal het heilige zaad het steunsel daarvan zijn*, Jes. 6: 12, 13.

Hij zei mij voorts, dat ik tegenspoed in het werk moest verwachten daar er velen van mij zouden afdwalen; maar dat ik toe moest zien en zorg dragen voor het gespikkelde en gevlekte vee, want zij, en zij alleen, zouden mijn loon zijn.

Ik dankte mijn vriendelijke onderwijzer en bevond dat geen een van zijn woorden teloor gingen. Ik bezat helderder denkbeelden van de schaapskooi, dan ik immer te voren had gekoesterd en zag een groot verschil tussen een uitwendige vereniging en de banden van een eeuwig verbond; en ik begon tevens geheel anders te oordelen over vele zwakke en ongelukkige schapen dan ik tevoren deed; want ik zag dat sommigen terugkeerden die ik zeer lief had, terwijl anderen ingingen, die ik zeer gering had geacht.

In het kort, mijn kudde was zo verminderd, dat er inderdaad slechts tienden verschenen. Desniettemin werd ik aangemoedigd om te hopen op een toeneming; en dit tegenvallende, gaf mij zulks een dieper inzien in mijn werkzaamheid, en deed mij meer naar hun vlekken zien, en naar het merkteken op hun voorhoofden, dan naar hun aantal.

Terwijl ik mij bedroefde over de kleinheid der kudde, kwam er een stem tot mij, zeggende: *Weidt de kudde Gods, waarover de Heilige Geest u tot opzichter gesteld heeft, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewillig, noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed.* Deze stem wekte mij op tot ijver en waakzaamheid, ofschoon het vreemd scheen, omdat ik dacht, dat ik zo naarstig mogelijk in het werk geweest was, en was daarom geneigd om het meer als een waarschuwing tegen toekomstig gevaar of nalatigheid te beschouwen; en zo bleek het werkelijk, gelijk weldra zal worden meegedeeld.

Voor het tegenwoordige was ik zo oplettend mogelijk, en kweekte de kudde zo nauwkeurig op, dat zij mijn stem kenden. Ik maakte tevens een fluitje van riet, hetwelk weldra opgemerkt en gehoorzaamd werd, en als ik een hunner nabij een andere omheining zag (Ruth 2: 22), of pogende om door een heg te kruipen (Pred. 10: 8), en ik slechts op het fluitje blies, hoorden zij het alarm, hoewel zij ver weg waren, en zij keerden dan onmiddellijk terug.

Deze macht over de kudde en hun handelbaarheid, verhovaardigden mij enigszins in mijn ambt; dit werd echter weldra in evenwicht gebracht doordat ik verscheidene van mijn schapen miste, waarnaar ik heinde en ver zocht, doch alles tevergeefs. Dit bracht mij er toe, om de laatste stem te beschouwen als een waarschuwing tegen de tijd van druk, die een bittere beproeving voor mij was; ook kon ik niet de minste tijding van hen ontdekken.

Maar na verloop van tien weken kwam er een van hen hinkende thuis, die elk ogenblik in het rond begon te lopen, de kop in de lucht opheffende. Dit scheen mij toe een vreemd verschijnsel, maar ik herinnerde mij, dat schapen aan deze ongesteldheid onderhevig zijn, vooral in de omstreken van Kent, waar zij gewoonlijk onder hen heerst in de tijd van het koren, en *paunther* (zinneloosheid) genoemd wordt, bestaande uit een blaas van water in de hersenen, ik geloof, zo enigszins overeenkomende met de ongesteldheid van kinderen, die men zegt dat waterhoofden hebben.

Wie oorzaak van haar afdwalen geweest was, weet ik niet, doch ik droeg zorg om haar buiten het koren te houden. Zij zouden haar wijkplaats, gelijk ons gelast wordt, in de verberging tegen de wind en de schuilplaats tegen de vloed hebben genomen, Jes. 32:2. Als zij onder de onveranderlijke bescherming van de groten Herder was gebleven, zou zij niet aan de stormen van Sinaï blootgesteld zijn geweest.

Weinige dagen daarna kwam er een ander van de afgedwaalde schapen thuis, met wat door sommige herders *de rotvoet* wordt genoemd; dit arm schepsel had ternauwernood voeten om op te lopen, er was generlei vastheid in haar gangen.

En er kwam een andere terug met haar oren bitterlijk verscheurd. De muil van de leeuw had deze twee arme schepsels niets overgelaten dan twee schenkelen en een stukje van een oor, Amos 3: 11. Evenwel bedroefde mij zulks niet, daar ik dacht dat het hen zou leren om in het vervolg zich te wachten voor leeuwen en honden, Filip. 3:2.

Een derde kwam thuis met haar wol geplukt en gescheurd, alsof het in de struiken verward was geweest. Gen. 21: 13.

En een ander kwam, die geleerd was om naar mensen toe te lopen; en inderdaad kwam het op mij aanlopen, en stootte mij met de horens, en stampte met haar poot, bij wijze van aanval, alsof haar horens van ijzer, en haar hoeven van geel koper gemaakt waren (Micha 4: 13), alleen tegen de herder in plaats van tegen de vijand. Terwijl die terug kwamen, zo werden er anderen gemist, en die lammeren en zinnelozen verontrustten andere, zodat sommigen buiten dwaalden en anderen thuis verontrustten, totdat ik de werkzaamheid eens herders een zeer bedroevend, zowel als een zeer gewichtig werk bevond te zijn.

Sommigen liepen, wanneer zij mijn stem hoorden, of de klank van mijn fluit vernamen, onmiddellijk naar mij toe, en stootten mij, totdat ik mijn heilige roeping moe werd. Maar in het midden van mijn druk hoorde ik een stem tot mij, zeggende: *Alzo zegt de Heere Heere: zie Ik wil aan de herders, en zal Mijn schapen van hun hand eisen, en zal ze van het weiden der schapen doen ophouden, zodat de herders zichzelf niet meer zullen weiden; en Ik zal Mijn schapen uit hun mond rukken, zodat zij hun niet meer tot spijze zullen zijn,* Ezech. 34: 10. *En Ik zal ulieden herders geven naar Mijn hart, die zullen u weiden met wijsheid en verstand,* Jer. 3: 15. Deze stem scheen niet met een bestraffing tot mij te komen, maar tot enige anderen, die de Heere niet gezonden had; en was, gelijk ik begreep, om mij op te wekken, om de oorzaak van deze verwarring onder de schapen, door degenen die afgedwaald waren geweest, te ontdekken, en tussen mij en enige anderen herders.

Evenwel werd ik geleid tot onderzoek naar deze valse herders, want, zo verstond ik de bedoeling van het gezicht; en terwijl ik ronddwaalde, hoorde ik een stem zeggende: *Mensenkind! profeteer tegen de herders van Israël*, Ezech. 34: 2; hetwelk mij ten volle overtuigde, dat ik het gezicht recht verstaan had; en weldra bleek het waar te zijn, want ik kwam tot een man die een kudde naar de achterzijde der woestijn leidde, en naar de berg, naar Horeb ging. Exod. 3: 1. Ik stond een poosje in een hinderlaag om beide, de herders en zijn kudde gade te slaan, toen ik ontdekte dat enige van mijn afgedwaalden onder hen waren; en geen wonder, want hij had gepoogd mijn stem na te bootsen, en het schelle geluid van mijn fluit na te maken.

En hij onderwees er enige om met hun horens te stoten, enkelen als de zijne merkende, en anderen misvormende, zodat niemand hen zou kennen, ik kwam zo kort bij hem als mogelijk was, opdat ik zijn aangezicht zou kunnen opnemen: hij zag op en aanschouwde mij, toen ik tegen hem begon te profeteren, maar hij verwijderde zich onmiddellijk achter de berg. Enige van mijn eigen zorg, welke hij geleerd had naar de lieden toe te lopen, kwamen in volle draf op mij af, mij met hun horens stotende, en liepen toen hem achterna, zodra hij op de fluit geblazen had.

Dit is hetgeen ik te zeggen heb tegen de gevangene die voor de balie staat, mijnheer. Hij verlokke mijn schapen van onder mijn zorg; sommigen heeft hij kreupel gemaakt, en hen met *de rotvoet* naar huis gezonden; anderen heeft hij geschoren; anderen werden zinneloos; anderen leerde hij stoten; en sommigen heeft hij gestolen en behouden. Dit is waar, mijnheer, en de gevangene voor de balie *Liefde* genaamd, is de man. En wat ik gezegd heb is de waarheid, en niets anders dan de waarheid, mijnheer.

RECHTER. Toen zei de Rechter: schapen stelen eist de doodstraf volgens de wetten des lands; maar de schapen te scheren, kreupel te maken en te verstrooien is wreed. Inderdaad handelt hij in elke zin in strijd met de naam en de aard der Liefde; want de rechtvaardige kent het leven zijner beesten, maar de barmhartigheden der goddelozen zijn wreed, Spreuk. 12: 10.

LIEFDE. Mijnheer, wees zo goed van mij aan te horen. Mijn beschuldiger weidde de schapen in de valleien, waar de weide te rank en te krachtig voor haar is; ik verlokke ze daarom naar de bergen, waar de weide korter en malser is, hetwelk elke herder zal instemmen dat het beste voor de schapen is.

Rechter. Laat mij niet meer van uw dubbelzinnige antwoorden horen, booswicht! Wij weten dat er in het geheel geen groene weiden op de berg Horeb zijn; het is een gedeelte van de dorre en schrale woestijn; wat zij oplevert is bestemd voor woudezels, gelijk geschreven is: *wie heeft de woudezel vrij heen gezonden? en wie heeft de banden des wilden ezels losgemaakt? Dien ik de wildernis tot zijn huis besteld heb, en het ziltige tot zijn woningen. Dat hij uitspeurt op de bergen is zijn weide*, Job 39: 8, 9, 11. God zegt dat de schapen zullen weiden in een wijde landouwe (Jes. 30: 23) opdat zij vet en smoutig mogen zijn; maar u drijft ze in een dorre woestijn, totdat zij niet anders zijn dan wat men op gemene wijze *beidekroppers* noemt.

RECHTER. Roeper! zeg aan **Mr. Voorverordineren** om voor te staan, en zijn getuigenis in te brengen tegen de gevangene voor de balie.

Rechter. Mr. Voorverordineren, de getuige van de koning, kent u de gevangene voor de balie?

Voorverordineren. Ja, mijnheer.

Rechter. U hebt zijn aanklacht vernomen; wat zegt gij, is hij schuldig aan de zaken, die hem ten laste gelegd worden of niet?

Voorverordineren. Ik zal u meedelen, hoe ik eerst met hem ben bekend geworden; en daarna mijn getuigenis, en hoop dat uw heerschappij mij met geduld zal aanhoren. Zij het daarom aan uw heerschappij bekend, dat mijn voorouders lieden waren die vele jaren lang tot de zeeën behoorden. Zij waren inboorlingen van het Paradijs, een land niet ver van Mesopotamië gelegen; de eerste koopvaardijreis die zij deden was van de kaap de Goede Hoop naar de stad des Verderfs, in het landschap Sinear; maar zij kregen tegenwind en worden weggeworpen, niet ver van de schone havens, Hand. 27: 8.

Velen van de familie aan boord waren onherstelbaar verloren, 2 Kor. 4: 3; en ik ondervond dat de wateren mij dermate overstroonden dat alle hoop van ooit behouden te zullen worden mij geheel en al ontnomen was. Maar een liefderijke voorzienigheid bracht het mij plotseling te binnen, dat ik beproeven zou om te zwemmen; ik breidde toen mijn handen uit, en bevond dat ik kon zwemmen, ofschoon ik zulks nooit geleerd had, Jes. 25: 11; en ik kreeg spoedig mijn hoofd boven water, en naderde tot het land, waar ik een zeer verheven berg ontwaarde, die de eeuwige berg genoemd wordt, op wiens kruin ik een rots zag overhangen, en merkte dat er verborgen trappen waren, waardoor men kon opklimmen, Hoogl. 2: 14. Zo zette ik een voet op de eerste en stond een poosje om rond mij te zien; en aan de linkerhand zag ik enkelen honderden van onze familie, gedeeltelijk in het water, en deels daar buiten, in een aller-jammerlijkste toestand staan; zij hadden geen bedekking maar een soort van net (Jes. 59: 6), en een deksel op hun aangezicht (2 Kor. 3: 14); zij schenen in een soort van chaos te staan, gedeeltelijk aarde en gedeeltelijk water; en boven al de overige stond Algemene Liefde, de gevangene voor de balie, met een vacht van schapenwol over zijn rug; hij zag mij op de spleet van de rots staan, en wenkte mij om naar hem toe te komen, hetwelk mij deed hinken op twee gedachten; en, inderdaad, mijn ziel werd even hard geslingerd als mijn lichaam geweest was in de woelige golven, waaruit ik zo even ontkomen was.

Ik stond een tijd lang in twijfel, niet wetende welke richting ik nemen zou; - als ik terugviel zou ik in de afgrond verzinken; als ik ter linkerzijde keerde verwachtte ik in de modder te zakken; en als ik vooruitging had ik schijnbaar deze ontoegankelijke berg te beklimmen. Gevoelende dat mijn voet, die op de trap stond, zwak werd, en de knieën begonnen te wankelen, hoorde ik een stem, zeggende: *hoelang hinkt gij op twee gedachten? Zo Baäl God is, volgt hem na, maar zo de Heere God is, volgt Hem na*, 1 Kon. 18: 21.

Ik zag op, om op te merken of ik de persoon kon ontdekken van wie deze stem kwam; en ik zag op de kruin van de berg een schone man met een koord in zijn hand, hetwelk bij tot mij neer liet, zeggende: *Ik heb u getrokken met liefdekoorden, als met mensenzelen*, Hos. 11: 4. Ik zag het, maar kon het niet aangrijpen; ook kon ik mijn ogen niet afwenden van naar diegenen te zien die in de modder verzonken zaten; en onder de overigen, zag ik mijn vrouw en mijn arme kinderen, waarop ik riep: *maakt je op, ga uit deze plaats!* Maar ik scheen hen toe een ijdele spotter te zijn, Gen. 19: 14, toen wees ik naar het koord, maar zij konden het niet zien.

Mijn toestand scheen nu geheel hopeloos, mijn knieën waren zwak door het vasten, en over mijn oogleden was des doods schaduw, Job 16: 16. Onmiddellijk, evenwel, hoorde ik een stem zeggende, *kom hier op!* Openb. 4: 1. Maar ik was zo zwak en droevig verbrijzeld dat ik niet spreken kon. Zij kwam ten tweede male tot mij, zeggende: *ik zal op deze berg u een vette maaltijd maken*, Jes. 25: 6. Ik zag ter rechter en ter linkerzijde rond, om te zien of ik mijn voet vastigheid kon geven zonder de berg te beklimmen, maar er kwam een andere stem tot mij, zeggende: *Maak uw roeping en verkiezing vast, want dat doende zult u nimmermeer struikelen*, 2 Petrus 1: 10. Ik zag nog rond mij heen naar enige stevige grondslag waarop ik kon staan, maar kon er geen vinden; eindelijk echter, kwam er een andere stem tot mij, zeggende: *Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid*, (Psalm 87: 1) *Ziet toe dat gij Dien, Die spreekt, niet verwerpt*, Hebr. 12: 25.

Ik greep het koord vast, en rees met veel weerzin en bezwaardheid van hart op, dikwijls met een begerig oog, een blik op mijn vrouw en mijn familie werpende, en tevens op anderen die in de modder schenen vast te zitten; ja ik knorde, schopte tegen de berg, rebelleerde tegen de stichter van dezelve en bedauwde elke stap die ik deed met mijn tranen; maar noch de opstand daartegen, noch de daarop gestorte tranen, vertederden dezelve in het minst of maakten er enige indruk op; want het geheel was een berg van massief koper (Zach. 6: 1), en deszelfs Stichter is van een gemoed, wie zal Hem dan afkeren? Job 23: 13.

Ik was niet meer dan drie treden opgeklommen, toen iemand mijn kleed beet greep, en mij geweldig trok, alsof hij mij neer wilde rukken; het was deze *Algemene Liefde* die mij zo stevig aan mijn kleed vasthield dat ik er hem niet kon afschudden; zo zwak en wankelend als ik was, werd ik gedrongen om hem bijna tot aan de top van deze verheven berg mee te slepen, hetwelk mij met zulk een opstand tegen de Koning vervulde dat ik mij schaamde het te vertellen. Ik zag dikwijls om, en weende bij tijden, totdat mijn ingewand in mij ontstoken was.

Toen hoorde ik een verschrikkelijke klank in mijn oren, zeggende: *Die vader of moeder of vrouw of kinderen, ja zelfs zijn eigen leven lieft boven Mij, is Mijns niet waardig; en die zijn hand aan de ploeg slaat, en omziet, is niet bekwam voor het koninkrijk Gods.*

O! wat mijn ziel hier gevoelde, wordt door slechts weinigen gekend. Algemene Liefde aan de zomen van mijn kleed hangende; onuitsprekelijke opstand in mijn hart woelende; de verschrikkingen van de koning in slagorde tegenover mij staande om mijn omzien; de walgelijkheid van mijn eigen wonden die ik bij de schipbreuk gekregen had; de zwakheid van mijn knieën en mijn handen zo machteloos dat ik het koord niet kon vasthouden, dat alles beroofde mij van mijn zinnen, en ik geloof dat Nebukadnézar onder de, beesten des velds zijnde, meer redelijkheid en geluk bezat, dan ik.

Toen ik tot op drie of vier treden onder de bergtop genaderd was, bezweek ik geheel, want mijn kracht was klein, Spreuk. 24: 10. Maar ik hoorde een stem die tot mij zei: *O Mijn duive, verholen in de kloven der steenrotsen, in het verborgen der steile plaatsen, doe mij uw stem horen*, Hoogl. 2: 14.

Ik antwoordde: *Heere behoudt mij, want ik verga!* Luk. 8: 24; en onmiddellijk liet Algemene Liefde mijn kleed los. Toen hoorde ik een andere stem tot mij zeggen: *voorwaar, Ik zeg ulieden: er is niemand die verlaten heeft huis, of broeders, of zusters, of vader, of moeder, of vrouw of kinderen, of akkers om Mij nentwil en des Evangelies wil, of hij ontvangt honderdvoudig, nu in deze tijd, huizen en broeders en zusters en moeders en kinderen en akkers, met de vervolgingen, en in de toekomstige eeuw het eeuwige leven*, Markus 10: 29, 30.

Deze woorden sterkten mij zeer, also bereikte ik de top gemakkelijker dan ik begonnen was; ik zag rond om te zien, welke nieuwe betrekking ik zou hebben, overeenkomstig de belofte, maar ik zag niemand. Kort daarop echter zag ik, dacht mij, de gedaante van een hand die uitgestrekt werd met welriekende zalf. Ik rook dezelve, want mijn reuk was beter dan mijn gezicht. De zalf op mijn ogen voelende kleven, wreef ik dezelve rond en hoorde een stem zeggende: *zalf uw ogen met ogenzalf, opdat u zien mag*, Openb. 3: 18; en weldra ontdekte ik dat een dikke schel, of deksel van mijn zielsgezicht afviel, en ik zag uit de donkerheid en uit de duisternis, Jes. 29: 18.

Nu zag ik de dingen helder, en zulke dingen als geen sterveling kan noemen, want zij zijn onuitsprekelijk en vol heerlijkheid, 1 Petrus 1: 8. Toen kwamen deze liefelijke woorden tot mijn hart, terwijl ik op de top des bergs stond: *En Ik zal op deze berg verslinden het bewindsel van het aangezicht, waarmee alle volken bewonden zijn, en het deksel waarmee alle naties bedekt zijn*, Jes. 25: 7. En er ging een gebod van de koning uit om mij in een nieuw gewaad te kleden. Dus bracht een jongeling het beste kleed, een paar schoenen en een ring, Luk. 15: 22. Ik zag naar hem op, en vroeg aan hem wie hij was, hij antwoordde: *ik ben Jozef, uw broeder*, Gen. 14: 4; dus ontdekte ik dat hij een van mijn betrekkingen was.

Er ging een ander gebod van de Koning uit, hetwelk was: *geeft sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, en het gewaad des lofs voor een benaamde geest*, Jes. 61: 3. Dit werd mij door een vrouw gebracht, die het mij glimlachend en vrij met mij sprekende, aandeed. Ik vroeg naar haar naam, waarop zij zei: *Ik, Wijsheid woon bij de Kloekzinnigheid, en vind de kennis van alle bedachtzaamheid*, Spreuk. 8: 12. *Ik moet u zijn tot een zeer liefelijke hinde en een aangenaam steengeitje*, Spreuk. 5: 19; *mijn borsten der vertroosting moeten u ten allen tijde verzadigen, en u moet altijd verrukt zijn door mijn liefde, en de schoot der onbekenden niet omvangen*, Spreuk. 5: 20. Alzo ontdekte ik dat zij mijn nieuwe vrouw was, die beloofd was.

Onmiddellijk daarop kwam er een jonge maagd, en bracht een gordel, zoals ik dezelve noemde, en deed mij dezelve om. Ik vroeg aan Wijsheid wie zij was; zij zei mij *dat zij Deugd heette, en dat zij gordels aan de kooplieden leverde*, Spreuk. 31: 10-24. En spoedig daarna kwam zij weer met een fles met wijn, zeggende: *geeft sterken drank degene die verloren gaat, en wijn den genen die bitterlijk bedroefd van ziel zijn; dat hij drinkt, en zijn armoede vergeet, en zijn moeite niet meer gedenkt*, Spreuk. 31: 6, 7. Toen ik deze wijn geproefd had, was ik zo bedwelmd dat ik mijn oude vader, moeder, vrouw en kinderen, allen tegelijk vergat.

O, zei ik, deze wijn gaat zo strelend naar binnen, zij is genoegzaam om de lippen van degenen die slapen te doen spreken, Hoogl. 7: 9. Toen kwamen deze zalige woorden tot mij: *En de Heere der heirscharen zal op deze berg alle volken een vette maaltijd maken, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol merg, van reine wijnen die gezuiverd zijn*, Jes. 25: 6.

Zo spreidde Wijsheid haar tafel uit (Spr. 9: 2), en ik at en dronk totdat ik geleek op een fles die barsten zou, Job. 32: 19; terwijl zij mij onderhield met kennis van vernuftige uitvindingen; maar ik

zal nooit in staat zijn om alles te verhalen. Met wijn vervuld zijnde, stond ik op, toen een jonge vrouw kwam en mij vroeg om naar buiten te wandelen; zo ging ik met haar naar de kant van de berg, toen zij mij een andere berg aanwees, die enigszins hoger was dan die waarop ik stond: en zij vertelde dat beide bergen dezelfde grondslag hadden. Terwijl zij er naar heen wees, zag ik die, en vroeg wat de grondslag was. Zij vertelde mij dat de grondslag bestond *in de vrijmachtige kracht van de eeuwige God*, Die deze berg grondvestte in verkiezende en eeuwigdurende liefde tot arme zondaars; en dat Zijn getrouwheid die voor eeuwig vast gesteld zou doen blijven.

Toen zei ik: *Heere! Gij hebt mijn berg door Uw goedgunstigheid vastgezet; ik zal niet wankelen in eeuwigheid.* Psalm 30: 7, 8.

Zij wees wederom naar de tegenovergestelde berg, mij vragende of ik een glans van deszelfs top zag opgaan.

Ik antwoordde: *ja*.

Zij wees toen naar een stad die daarop gebouwd was, welke ik zag, met haar muren, poorten en fundamenteën; en ik genoot vele liefelijke beschouwingen van haar licht en haar heerlijkheid.

Ik vroeg haar of deze de twee bergen Ebal en Gerizim waren, van welke men leest. Deut. 27: 12, 13.

Zij zei mij: nee, deze waarop wij staan, is de eeuwige verkiezing of volstreckte voorverordining, door Mozes een eeuwige berg genoemd, omdat zij van eeuwigheid opgeworpen en gesticht was; en die hoge berg, met haar blinkende top is de verheerlijking welke hij een blijvende berg noemt, omdat zij tot in eeuwigheid duurt. En het feest waarop u hier onthaald bent, noemt hij *het voornaamste der oude bergen zijnde een deel van het uitnemendste der eeuwige heuvelen*. Deut. 33: 15.

Helaas, zei ik, *hoe kunnen mensen zo wanhopig tegen deze gezegende berg strijden?*

Omdat, zei zij, zij nimmer haar uitnemende dingen gesmaakt hebben; zij mogen gaven bezitten, en vreugde genieten, maar zij zijn nog dienstknechten; en van zulken zegt men *dat zij vreugde aan de weg genieten*, en niet op de berg. Hij die hier bevestigd is geworden zal de berg roemen; maar zij die langs een andere weg willen opklimmen, vinden deze berg een beletsel, daarom strijden zij er tegen, en dat doen de duivelen zowel als zij. En er zijn enige dienstknechten van Christus, die de maaltijd, welke zij op de berg genoten hebben, bijna hebben vergeten. Onnatuurlijke genegenheden, en mensenvrees hebben velen in een strik gebracht; en zij prediken zodat zij de berg verduisteren, en pogen om de vleselijk gezinden en de groten te behagen, hetwelk het huis Gods met kaf vervult, en al de bloedige vervolgingen teweeg brengt, welke gezonden worden om de dorsvloer te zuiveren van het kaf dat zij hebben bijeengebracht. God bezigt de wan om het kaf uit te zuiveren, hun arbeid is niet volkomen voor God, en zij verklaren Zijn gehele raad niet; zulken zullen in hun leraarsarbeid schade lijden, maar als door vuur behouden worden, 1 Kor. 3: 15. Deze lieden beginnen in de Geest, maar eindigen in het vlees, Gal. 3: 3; dan worden zij in hun laatste uren aan de satan overgegeven tot verderf van hun vlees, opdat hun zielen door de vuurproef gelouterd (1 Kor. 3: 13), en in de dag van de Heere Jezus behouden mogen worden, 1 Kor. 5: 5; gelijk het Job ondervond tot vernietiging van zijn eigen gerechtigheid, en Petrus ter vernietiging van zijn zelfvertrouwen.

Toen wees zij naar de zee die ik onlangs ontkomen was (Psalm 69: 15) en zei mij dat deze onstuimige zee de inwoners der wereld waren, Jes. 57: 20; die schuimende golven goddeloosheid en onrecht, Ps. 65: 8; en de hoogste golven, die zo geweldig tegen deze berg aanbeuken, de wanhopige trotsheid van mensen die tegen God rebelleren, door David stoute wateren genoemd, Psalm 124: 3-5.

Zij wees toen met haar vinger naar de zee, en vroeg of ik ook een licht zag.

Ik zei, ja, maar naar mij voorkomt, meer rook dan licht.

Ja, zei zij. dat is de berg Sinaï; of, beeldsprakig, de vurige wet Gods, uit Zijn rechterhand geworpen, Deut. 33: 2. God wierp dezelve in de zee toen de tweede bazuin klonk. De eerste was een jubilee, maar de tweede klonk ten strijd tegen de volken, die de erfgenamen zijn van die vloek welke de wet openbaart, Jes. 34; en al de wraak van de eeuwige God zal daarop gevonden worden; toornigheid is bij Hem niet, zij is op die berg, Jes. 27: 4. Op die berg zijn al de schatten van de hagel verborgen, *welke God opgehouden heeft tot de tijd der benauwdheid, tot de dag des strijds en des oorlogs*, Job 38: 22, 23. Wanneer ooit deze berg zich ontlast, zullen de zeven donders haar stemmen doen

horen (welke Johannes met geen pen kon beschrijven); en wanneer hij zich eens ontlast, zullen zij die er nu voor strijden er voor heen vluchten; want hij zal haar brandstoffen in elk onvernieuwd hart uitgieten. Ja zelfs zal het de bozen doen draven gelijk een vurig rad, en hen vervolgen met al haar stormen.

Maar, zei ik, is het niet vreemd dat er zovele onzinnige zondaars rondom huppelen? Zij antwoordde: Israël deed hetzelfde in de woestijn; het heeft er velen in vlam gezet, zodat zij niet kunnen rusten, echter weten zij zulks niet; ja zelfs zijn er sommigen zodanig door gebrand dat zij een gedeelte van haar inhoud in zich hebben, en echter nooit de zonden des ongeloofs ter harte nemen. Dit vervult wat Jesaja zegt: *Hij heeft ze rondom in vlam gezet, doch zij merken het niet; en hij heeft ze in brand gestoken, doch zij nemen het niet ter harte*, Jes. 42: 25.

Die berg is beide het schathuis en het wapenhuis Gods. U vindt een volledige opgaaf van al haar schatten in het twee en dertigste hoofdstuk van Deuteronomium; en als deze wereld rijp voor de verderving is, zal dat vuur dat u ziet de elementen doen versmelten; en al de inwoners der wereld, die er aan vastklemmen om leven en zaligheid, zullen de uitwerkselen van haar verschrikkelijk geschat gevoelen; want het zal met de bozen in de hel neerdalen, gelijk u leest: *Want een vuur is aangestoken in Mijn toorn, en zal branden tot in de onderste hel, en zal het land met zijn opbrengst verteren, en de gronden der bergen in vlam zetten. Ik zal kwaden over hen hopen; mijn pijlen zal ik op hen verschieten*, Deut. 32: 22, 33. Dat vuur brandt in elke ziel die in deze wereld in zwarte wanhoop verkeert; en, als u in de hei nederdaalt, dan brand het daar ook.

Zij wees toen naar de rook van de berg, en vroeg of ik niet een grote menigte volks zag die fraai gekleed waren?

Ik zei, *ja*.

Zij vertelde mij dat die menigte enige van de grote mannen van deze wereld waren, welke Deïsten en Atheïsten genoemd werden. De zonde, zei zij, heeft hun geweten dichtgeschroeid, en de rook uit de bodemloze put heeft hun ogen verblind; zij zijn, gelijk u ziet, naar de zwartheid en de duisternis gegaan, welke een deel is van de buitenste duisternis. Deze zullen binnenkort roepen tot de bergen, om op hen te vallen, en tot de heuvelen om hen te bedekken; deze hebben nu hun uur onder de machten der duisternis; zij verloochenen de Heere die ons gekocht geeft. *En, indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?* Luk. 23: 31.

Toen, wederom wijzende, zei zij: ziet u een grote rots nabij die rookwalm?

Ik zei: *ja, en velen erop*.

Zij zei, die rots is de dwaling van het Arianisme en daar vanuit gaan zij in de rook, dat zijn ze die het zoenbloed van Christus vertreden; en door tegen des Heeren Godheid te getuigen, maken zij het krachteloos om hen te genezen; want de waardij van het menselijke bloed ontspruit uit haar vereniging met de Godheid, Hebr. 9: 14; door Hem dus slechts tot een schepsel te maken sluiten zij zichzelf van de verlossing buiten; *want niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen; hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven*, Ps. 49: 8. *Evenwel hun rotssteen is niet gelijk onze rotssteen, zelfs onze vijanden rechters zijnde*, Deut. 32: 31. Aan de rechterhand ziet u enige kleine rotsen, en enige dorre aarde daarnevens; deze zijn de rotsen van Dwaasheid; waar velen, vertrouwende op de gedaante der Godzaligheid, anderen in een hervorming, enige in een afgodische en partijeest, enige in blinde ijver, anderen in gaven, sommigen in kerkgemeenschap, en anderen alleen in dorre orders. Ze verblijven in die kleine hutten, welke u ziet; deze hebben ze opgebouwd; maar wanneer de winden waaien en de overstroming komt, dan worden zij gewoonlijk met gebouw en al weg gespoeld. Job noemt deze dwazen (Job 5: 2); en de rotsen ontvangen de namen van die ze bewonen.

Diegenen welke u zo nabij de berg ziet, zijn zulken welke uitsluitend aan de natuurlijke liefde vastklemmen, welke zij veronderstellen de Geest Gods te zijn; en Algemene Liefde beukt Gods raad weg om hen allen te behagen; maar hij die predikt om mensen te behagen kan nooit een dienaar van Christus zijn, Gal. 1: 10.

Maar kom, keert uw ogen naar het oosten; ziet u niet een kruis?

Ja, zei ik, *en een Man aan hetzelfde*.

Dan, zei zij, is Christus blijkbaar gekruist, en u voor de ogen geschilderd, Gal. 3: 1. Ik zag op Hem, totdat mijn zonden tegen Hem mij levend op mijn gemoed kwamen; en ik rouwklaagde over Hem als een, die rouwklaagt over zijn eerstgeborenen, Zach. 12: 10.

Zij leidde mij toen door een poort, *Toegerekende Rechtaardigheid* geheten, Psalm 118:19; welke van de vloek der wet verlost; en toen door een andere, *Lof* geheten, Jes. 60: 18; welke poort verlost van vijandschap tegen God, en van wettische dienstbaarheid. Terwijl ik weende en juichte, zei zij: Hij, die u aan het kruis zag is de grondslag van uw hoop, 1 Kor. 3: 11; want Gods grondslag is op de bergen der heiligheid, Psalm 87: 1, *en Hij bemint de poorten van Sion boven alle woningen van Jakob*, Psalm 87: 2. Ziet nu door dit glas, en u zult, alhoewel slechts duister, de heerlijkheid Gods zien in de Persoon van Jezus Christus, 1 Kor. 13: 12.

En terwijl ik, ofschoon slechts duister, door het glas zag, was het alsof mijn aangezicht blonk, Psalm 119: 135 of, gelijk Paulus zegt, *ik werd in gedaante veranderd naar het beeld dat ik zag, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Geest van onze God*, 2 Kor. 3: 18.

Dan, zei de vrouw, werd u de gekruiste Christus blijkbaar voorgesteld; maar u zag geen gelijkenis, u zag slechts een vuur, Deut. 4: 36, opdat u geen afgoden in uw verbeelding zou oprichten, gelijk de Arianen doen, die niet kunnen zeggen welke van die afgoden zij zullen aanspreken. Zo maken zij Christus tot een schepsel, de Geest een verschijnsel, en spreken God buiten Christus aan, als een Voorwerp van aanbidding; dat niets anders is dan een ijdele inbeelding die zich verheft tegenover een bevindelijke kennis van de eeuwig gezegende Drie-eenheid.

Toen wendde zij mijn aangezicht om, en ik zag een vrouw rijk gekleed in goud van Ofir, Psalm 45: 9, welke zij zei *dat zij Sion, of Hefzibab, de koningin, was*; die aan de rechterhand van de Koning staat, Psalm 45: 9. Dus ging ik tot haar, en boog mij.

Toen zei mijn onderwijzeres: *Hij die u door het glas zag is uw Vader. Noemt niemand vader, want één is uw Vader, namelijk God; en noemt niemand uw meester, want één is uw Meester, namelijk Christus; en die vrouw is uw moeder*. U moet nimmer de wet uwer moeder verachten, Spr. 1:8, noch haar verlaten wanneer zij oud is, Spr. 23:22. u moet uw Vader en uw moeder eren, opdat uw dagen verlengd worden in het land, of opdat u mag leven voor eeuwig. En dat is de uiterste lengte van de geestelijke bedoeling van de wet, want de wet is geestelijk, Spr. 1:8; en een geestelijk mens heeft een geestelijke vader, en moeder, broeders en zusters.

Toen zei ik: *o lieve, hoe is uw naam?*

Zij zei, ik ben het verstand en Salomo zegt: *het Verstand uw bloedvriend te noemen*. Spr. 7: 4; en als u deze dingen aan anderen mededeelt, dan zullen allen die er deelgenoten van zijn uw geestelijke kinderen zijn: al had u ook tien duizend leermeesters, zo hebt u toch niet vele vaders. Ik heb u gebaard, zegt Paulus en dit vervult de belofte die u geschonken werd toen u opkwam, dat u vader, moeder, vrouw, kinderen, broeders, zusters en bloedverwanten in deze wereld zult ontvangen, en in de toekomstige wereld het eeuwige leven.

U bent nu een onderdaan van het koninkrijk, dat op deze berg is opgericht, welke een stad op een berg is; die niet verborgen kan zijn, Matth. 5: 14; en een burger van de berg Sion, Hebr. 12: 22; en alles wat ik in het verborgen gezegd heb, verkondig dat van de daken. en laat uw licht schijnen, voor de mensen. Bent getrouw in het verbond, en u zult over vele zaken heersen; en doe er niet één woord af in het verkondigen van dit gezicht. Jer. 26: 2. Maar neem voor dat u vertrekt, dit anker, en werpt het in de onpeilbare diepte der eeuwige liefde, die u zag uitblinken in het misvormde gelaat van Hem die aan het kruis hing; werp het binnen het voorhangsel, en dan zal het vast en zeker zijn, Hebr. 6: 1 9. Het zal uw ziel in de storm vasthouden en u moet het koord aan uw hart vastmaken dat u tegen deze berg optrok, en welke liefde is: *bewaar uzelf in de liefde Gods*. Een ervaring van deze liefde in uw hart uitgestort, werkt hoop binnen in u; zo hebt u een hoop voor u gesteld, om uw verwachting bezig te houden, en een hoop in u van de heerlijkheid Gods. Deze hoop is een anker in diepe wateren, maar in het slagveld is het een hel.. De hoop die door ervaring in het hart ontstaat, is een helm op het hoofd, om het oordeel tegen dwalingen te beschutten.

Hij, wiens kennis alleen in het hoofd zetelt, zal bij elke krachtige bewijsvoering, haar verliezen, maar de duivel zelf kan hem niet geheel en al uit zijn ervaringen of bevindingen bestrijden. Een hart dat met een droge voorraad van oppervlakkige kennis is opgetooid is, is één zaak; maar een hart dat veranderd en in de liefde Gods gevestigd is, is een andere.

Maar laat mij u voordat u vertrekt iets anders tonen. Ziet u niet een gezelschap mensen aan de voet van de berg, waarvan er sommigen in die kleine tentjes wonen, en anderen in holen der aarde; en sommigen aan de mond der spelonken, staande met bogen in hun handen? Zij zijn boogschutters, een sekte van buitengewone Farizeeën, met enkele voorwaardelijke beloften van Mozes' wet in hun hoofden en niets behalve de beginselen van een gevallen natuur in hun harten. Zij zijn in hol verstrikt, hebben leugens tot hun toevlucht gemaakt, en zich onder valsheid verborgen, Jes. 28: 15. Er zijn verschillende groepen van hen, die elk een boog dragen. De Antinomiaan richt zijn boog op de bevinding van het hart; de Arminiaan op het oordeel, anderen op de goede naam; en zij allen spannen hun boog op degenen die de berg opklimmen: zij schieten op de oprechten van harten. Ik moet u nu verlaten, maar zal u spoedig weer bezoeken. Al wat u in het verborgen hebt gehoord, verkondigt dat van de daken; en ik wens u voorspoed in de naam des Heeren.

Zodra mijn bloedverwante mij verlaten had, zag ik een zeer zware mist uit de zee opkomen, welke de top van de berg verduisterde, zodat ik niet kon onderscheiden waar ik was; de zon scheen boven mijn hoofd onder te gaan (Jer. 15: 9), de avond daalde snel, *en er ontmoette mij een vrouw in hoerenversiersel en met het hart op haar boede; in de schemering, in de zwarte nacht en de donkerheid greep zij mij aan, en zei tot mij: ik heb heden mijn geloften betaald. Zij bewoog mij door het geveel harer lippen*, Spreuk. 7: 9-14, 21.

Ik ging in de tent, en verhaalde aan het gehele gezelschap de gehele verschijning op de berg, hen al de sieraden en gunstbewijzen tonende, welke ik ontvangen had, en deelde hun mijn vreugde mee, en de wijn dien ik gedronken had; ik noemde hen ook mijn nieuwe betrekkingen, en dat ik verenigd was met de engelen en al de eerstgeborenen, wier namen in de hemelen geschreven zijn. Deze woorden ergerden velen van het gezelschap, zij openden hun mond tegen de Stichter van deze berg, en tegen de berg zelf, en toen ontkleedden, verwonden, beroofden zij mij, en namen mijn sluier weg. Eén spande er zijn boog op goed geluk, en trof mij in het hoofd, toen wierpen zij mij in een put en ik zakte in de modder vast, met verscheidene anderen die in het geheel geen anker hadden.

In deze ellendige toestand hoorde ik een stem, zeggende: *de mond der geestelijke hoer is een diepe gracht, bij op wie de Heere vergramd is, zal daarin vallen*, Spreuk. 22: 14. De schrik die dit woord op, mijn ziel bracht, was zodanig als slechts weinigen kunnen bevatten!

O, zei ik, wat is dit duister gezelschap ongelijk aan de bewoners van de berg! Toen meende ik een stem te horen: *Haar vergaderingen zijn in de diepte der hel; haar paden zijn wegen naar de hel, dalende naar de binnenkamers des doods*. Deze woorden deden mij enige weken lang mijn verstand missen; en toen mijn oordeel een weinig terugkeerde, beklaagde ik mijn droevig lot, zeggende: *waarom wordt aan de ellendige het licht gegeven, en het leven de bitterlijk bedroefde van gemoed?* Job 3: 20.

Ik herdacht menigmaal de woorden van mijn bloedverwante op de berg, en zag hoe zij omtrent deze bijwijken geprofeteerd had; maar dat vermeerderde slechts mijn ellende, want ik werd beantwoord met deze ziel doorvljmende woorden: *die van de weg des verstands afdwaalt, zal in de gemeente der doden rusten*, Spreuk. 21:16. Dit sneed, naar ik dacht, mijn kabel af; en mijn anker schoot los gelijk een ontwortelde boom, Job 19: 10. Mijn ziel verlangde om het koord aan te grijpen, waaraan ik op de berg getrokken was geworden, maar mijn aandoeningen waren geweken.

Teneinde raad zijnde, liet ik alle hoop varen; maar nochtans zei ik in wanhopende boosheid, dat ik het gezicht op de berg zelfs in de hel zou vermelden, en zulks tot oneer van Hem, wiens getrouwheid, volgens mijn boos en misleid hart, had gebleken te feilen.

Dit is inderdaad een vrijmoedig toegaan tot de genadetroon! en God weet dat het een wanhopende zaak was, die er mij naar toe dreef; en zeer spoedig kwam deze zoete belofte tot mijn gemoed: *Mijn goedertierenheid zal Ik van Hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet feilen*, Psalm 89: 34. Ik greep het koord weer aan, kwam uit de put, beklom de berg, waarop ik tevoren geweest was en zag met verontwaardiging op de geblankette geestelijke hoer; en zo voort peinzende, verstond ik duidelijk de woorden van Salomo: *zij heeft vele gewonden neergeveld, en alle haar gedoden zijn machtig vele*.

En alzo, mijnheer, heb ik u meegedeeld, hoe ik beroofd en bijna vermoord was; hetwelk noodzakelijk was, opdat mijn getuigenis des te duidelijker mocht blijken en vooral omdat het merendeel in het gerechtshof geestelijke lieden zijn, in staat om te beoordelen of ik een geschikte

getuige bij zulk een belangrijk en wezenlijk verhoor ben of niet. En ik wil er voorts bijvoegen dat Wijsheid, Deugd, Kennis, mijn Vader, mijn nieuwe moeder, broeders en zusters, tegelijk met al de inwoners van de berg, en mijn zuster Verstand tevens hun stemmen verheven hebben tegen de voor de balie staande gevangene. En voor hetgeen ik gezegd heb, mijnheer, heb ik mijn eed afgelegd; en het is alles overeenstemmend met de onveranderlijke inzettingen van het hemelse rijk. De Rechter antwoordde dat hij zulks wist.

Toen zei Voorverordinerer: hier zijn over de honderd andere getuigen in het hof.

Rechter: Roeper, zeg aan **Mr. Dapper** dat hij voorkomt. - *Mr. Dapper, kent u de gevangene voor de balie?*

Dapper. *Ja, mijnheer.*

Rechter. Bent u zeker dat u hem kent?

Dapper. Ja, mijnheer, ik heb reden om Hem te kennen.

RECHTER. U hebt zijn aanklacht gehoord; wat zegt u, is hij schuldig of niet?

DAPPER. Met verlof van uw heerschappij, zal ik de wijze verhalen, waarop ik eerst met hem in kennis gebracht ben, en de verregaande misdaden waaraan hij schuldig geweest is. Het zij u dan bekend dat ik een natuurlijke zoon, een inwoner van Babylon ben. Mijn moeder, het smart mij het te zeggen, is om haar ontuchtigheid berucht, en algemeen bekend onder de naam van *de hoer van Babel*. Mijn vader was een geestelijke en wordt *de opvolger van Petrus* genoemd; en inderdaad is hij zulks in zekere zin, want niemand op aarde heeft ooit gevloekt, gezworen, of zijn Meester verloochend, sedert Petrus, zoals hij. Mijn geestelijke vader plaatste mij in een poppenwinkel, en begunstigde mij bovendien met bijzondere voordelen, namelijk om de zeldzaamheden te vertonen, daar ik een lid was van het Oudheidkundig Museum. Mijn speeltuigen bestonden uit korallen, beenderen van gestorven mensen, kruisen, kleine poppen voor kinderen om in hun zakken te dragen, ouwels om op de punt van de tong te leggen, en afgoden van alle soorten en groten, het werk van kunstenaars. Ik handelde tevens in papieren; ik verkocht aflatbrieven, vergunningen en bullen, een naam die bekwaam past bij zulke kalfskoppige klanten. Mijn zeldzaamheden bestonden uit enige splinters van het kruis van de Zaligmaker, de staart van de ezel, waarop Hij reed, en enige relikwieën van de afgestorvenen, met vele andere zaken van waarde, te groot om beschreven, en te menigvuldig om opgeteld te kunnen worden. Alle, deze dingen brachten mij zeer aanzienlijke voordelen aan; maar mijn buitensporige levenswijze was zodanig, dat ik meer dan mijn inkomsten verteerde en diep in schuld geraakte, zo zelfs dat ik vreesde voor een bankroet.

RECHTER. Maar ik verwonder mij dat uw vader u niet met geld bijstond, daar men algemeen aanneemt dat hij zeer rijk is; en als hij Petrus' opvolger in genade is, kan hij slechts weinig bekommring over geld hebben, gelijk duidelijk is uit zijn antwoord aan Simon: uw geld zij met u ten verderve, omdat u gemeend hebt dat de gave Gods door geld verkregen wordt. u hebt geen deel noch lot in dit woord.

DAPPER. Ja, mijnheer maar hierin is mijn vader de opvolger van Judas, want hij heeft meer geld van des Zaligmakers bloed gemaakt dan Judas ooit kreeg. Inderdaad verdient mijn vader met elke zaak. Hij heeft, sedert hij zijn ambt uitoefent, een nieuwe hel gesticht, het vagevuur genaamd; een plaats waarvan niemand ooit iets gehoord had, voordat hij in de wereld kwam. In der waarheid is hij een grote speculant geweest met hemel, aarde en hel; want hij beweert ze allen te verkopen; en hij is zulk een bewonderaar van het geld, dat zijn oog zeer overeenstemt met het vagevuur dat hij gesticht heeft: de hel en het verderf worden niet verzadigd; *alzo worden de ogen des mensen niet verzadigd*, Spreuk. 27: 20.

Toen ik mijn vader bekend maakte met mijn diepe schuld, en mijn druk daaruit ontstaan, zei hij dat het herhalen van enige paternosters, en het sprenkelen van een weinig wijwater, voldoende zouden zijn om de gehele som af te doen; of, met andere woorden, het zou mij wit wassen. Ik beproefde het, doch tevergeefs; mijn verbazende schulden waren nog voor mij en mijn smart was dien ten gevolge ondraaglijk. Verscheidene maanden lang geleden hebbende onder de indrukken van vrees en afgrijzen, deed ik een wandeling door de velden, en koesterde een plan om het land

te verlaten gelijk velen tevoren hadden gedaan. Maar toen was de gedachte aan mijn vrienden, die ik innig lief had, achter te laten, een kwellende overweging; maar daar mijn omstandigheden zo ellendig ingewikkeld waren, was ik wanhopig en kon tot geen besluit komen. Ik benijdde waarlijk de vogels in de lucht en herhaalde dikwijls de woorden van iemand in dergelijke omstandigheden. O dat ik vleugelen had gelijk een duive, ik zou wegvliegen en rust vinden.

Maar een tweede gedachte overtuigde mij, dat ik de rust van een duif niet verkrijgen kon, zelfs al had ik haar vleugelen; want, gelijk iemand gezegd heeft: *Waar zou ik heengaan voor Uw Geest? En waar zou ik heen vlieden voor Uw aangezicht?* Psalm 139: 7. Ik wist inderdaad niet welke weg ik zou heen sturen. Ik dacht er soms over, om als soldaat te gaan dienen of het land te verlaten; op andere tijden weende ik heimelijk, niet wetende wat ik doen zou, vurig begerende dat de een of andere hand mij mocht geleiden.

Na vele tranen en gebeden tot een onbekend Wezen gezonden te hebben, hoorde ik een uitdrukkelijke stem, die de zaak liefelijk besliste; namelijk dat ik als soldaat zou gaan dienen. De woorden die tot mij gesproken werden waren deze: *En tot hem vergaderden alle man die benaamd was, en alle man die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitterlijk bedroefd was, en hij werd tot overste over hen,* 1 Sam. 22: 2, Hieruit nam ik het besluit om mijn Koning en Vaderland te gaan dienen, en daar er geen soldaten te Rome waren, was ik besloten om te gaan zoeken, met een troostvolle overtuiging in mijn gemoed dat ik door een onfeilbare Voorzienigheid, die ik geloofde dat zich mijn toestand had aangetrokken, zou geleid worden. En alzo bleek het inderdaad bij de uitkomst, want ik werd in een stad geleid, waar een aantal rekruten waren, maar begaf mij niet onmiddellijk tot hen, want ik was voornemens eerst de dagorder van de officier te horen, besloten hebbende om, zo mogelijk, in het beste legercorps dienst te nemen.

De volgende dag ging ik achter de rekruten in het midden der stad, en hoorde de redevoering van de werving officier, die een uitmuntende rede hield in naam van de koning; hij beloofde een edele overvloed, nieuw gewaad van het hoofd tot de voeten, en wapenrusting van beproefde waarde; ja, hij beschreef het gehele volmaakte harnas; hij zei dat wij onze lendenen zouden omgord hebben met de waarheid; een borstplaat der gerechtigheid; onze voeten geschroeid met de bereidvaardigheid van het Evangelie des vredes; en boven al zouden wij het schild van het geloof, de helm der zaligheid, en het zwaard des Geestes ontvangen, Ef. 6: 14-17. Hij voegde er verder bij, dat bij het dienst nemen alle schulden door de wetten van het rijk werden kwijt gescholden; en dat hij in de naam van de Koning de banier voor ons opstak, Jes. 49: 22; opdat elke opstandeling die overkwam, van de koning pardon en overvloed zou ontvangen, en dat later nooit iets zou verweten worden, Jak. 1: 5.

Hij deelde ons mee dat de naam van het regiment was *de Koninklijke Ware Blauwen*, te Sion ingekwartierd, sommigen in de herberg *Het Lam*, en sommigen te *Appiusmarkt* en de *Drie Tabernen*, Hand. 28: 15; er bijvoegende dat zo iemand krank of ongesteld was, het geen beletsel zou zijn, want dat hij bevelen had ontvangen, om zulke rekruten aan zijns Meesters borst te leggen, hen naar de herberg te voeren, en twee penningen aan de waard te betalen, opdat deze voor hen zou zorg dragen; en zo hij meer aan de zieken zou ten koste leggen, dat zou zijn Meester, als Hij terugkwam, teruggeven, Luk. 10: 34, 35.

Ik verlustigde mij zeer in de rede van de officier, en kon merken dat hij sprak op gezag en niet gelijk sommige zotskappen, die snoevende rondgaan, om arme jongelingen te werven voor de Oostindië, waar zij bijna zeker zijn hun leven te laten, en zeer weinig verkrijgen. Deze man handelde op eervolle voorwaarden, en staafde al zijn woorden uit de onveranderlijke wetten; en verklaarde aan het slot van zijn rede vele gezegende vergunningen die in een oud gedenkschrift de rekruten toegestaan werden en nimmer konden worden herroepen: *De ambtlieden zullen spreken tot het volk, zeggende: wie is de man die een nieuw huis heeft gebouwd, en het niet heeft ingewijd? Die ga heen en keert weder naar zijn huis, opdat hij niet misschien in de strijd sterft, en iemand anders dat geniet. En wie is de man die een vrouw ondertrouwd heeft, en haar niet tot zich heeft genomen? Die ga heen en kere weder naar zijn huis, opdat hij niet misschien in de strijd sterve, en een ander man haar neme. Daarna zullen de ambtlieden voortvaren te spreken tot het volk, en zeggen: Wie is de man die vreesachtig en week van hart is? die ga heen en kere weer naar zijn huis; opdat het hart zijner broederen niet smelte, gelijk zijn hart, Deut. 20: 5-8. En voegde er voorts bij: Wanneer een man een nieuwe vrouw zal genomen hebben, die zal in het heir niet uittrekken, en men zal hem geen last opleggen; een jaar lang zal hij vrij zijn in zijn huis, en zijn vrouw die hij genomen heeft, verheugen, Deut. 24: 5.*

Deze dingen verheugden mijn ziel. Ik ging en trad op de meest bereidwillige wijze in dienst als vrijwilliger, aan de eervolle dienaar de gehele omstandigheid van mijn vroegere druk, en de liefdevolle voorzienigheid, die mijn pad bestuurd had, meedelende, terwijl ik de liefderijkste ontvangst van de officier genoot, die God dankte voor het welslagen, dat hij ondervond in de dienst van Zijn Majesteit, en mij verwelkomde bij de gewillige overgave van mijzelf aan zulk een goedertieren Vorst; hopende dat ik mij een Vorstelijk onderdaan zou betonen, en verdrukkingen zou lijden als een goed krijgsknecht van Jezus Christus, 2 Tim. 2: 3. Hij sprak liefelijk over de billijke oorlog waarin zij gewikkeld waren; welke, hoewel aanvallender en verdedigenderwijs gevoerd wordende, echter voor niemand aanvallend was dan voor oproerlingen en alleszins verdedigenderwijs wanneer het de eer van de Koning, van Zijn wetten en van Zijn vorstelijke onderdanen gold.

Hij zei mij elke aardse zaak die in het minste hinderlijk bleek, gering te achten, zeggende: *Niemand die in de krijg dient wordt ingewikkeld in de handelingen des leefschts, opdat hij dien mag behagen, die hem tot de krijg aangenomen heeft*, 2 Tim. 2: 4. In kort, al wat hij zei had een bijzondere indruk op mij, trok mijn genegenheden tot de Koning en verwekte in mij een Goddelijke kracht tot de krijg; ten volle verzekerd zijnde dat, als ik eens gewapend was en de boog droeg, ik nimmer in de dag des strijds zou terug trekken, Psalm 78: 9.

Maar helaas! wij allen vertrouwen op onze sterkte; *want wie kent zijn zwakheid?* Evenwel nam hij mij in zijn vertrek, hetwelk een grote ruime zaal was, met een rijk voorziene tafel, en verscheidene overvloeiende bekers; en aan het boven-eind van de zaal was een banier, en haar plooien waren ontrold, met het kruis, en de kroon er op, waarover ik mij zeer verheugde, terwijl ik mijn overvloed met de rekruten begon te delen, en van de nieuwe wijn te drinken, hetwelk mij in verrukking deed uitroepen: *Hij voert mij in het wijnhuis, en de liefde is Zijn banier over mij*, Hoogl. 2: 4.

Dit edel genot duurde enige maanden voort, uitgenomen enkele uren die tussenbeiden besteed werden in discipline aan te leren, Job 36:18. Maar nadat ik behoorlijk afgeëxerceerd en toegerust was, werd ik met negen en vijftig anderen meegenomen, om de wacht aan het paleis der Koningin te betrekken. *Daar zijn zestig helden rondom, van de helden Israëls, die allemaal zwaarden houden, geëfend ten oorlog, elk zijn zwaard aan zijn heup hebbende, vanwege de schrik 's nachts*, Hoogl. 3: 7, 8. De officier onderrichtte mij omtrent mijn plicht en aangaande drie rondes, die gestadig om beurten zouden komen. Ik ontving ook het wachtwoord en een uitdrukkelijke last om allen, in arrest te nemen, die gebrekkig in hun uitspraak waren, hetzij vrienden of vijanden. Ik moest hem het wachtwoord doen uitspreken en zo zijn spraak hem verraadde, hem arresteren.

Dienvolgens betrok ik de wacht aan het paleis, hetwelk altijd de eerste plicht der rekruten is, en ik was niet weinig verhoovaardigd op mijn kledij en verantwoordelijkheid. Ik was niet lang op de wacht geweest toen ik een officier ontdekte, die geleek naar de koninklijke wapenwerkers, met een compagnie mannen achter hem. Ik trad voorwaarts, ontblootte mijn zwaard, en vroegde vrijmoedig, wie daar? Hij antwoordde, "De Oprechte".

Ik vroeg, welke ronde?

Hij gaf ten antwoord, "Edele Oprechte". Ik vorderde het wachtwoord en hetzelfde in haar behoorlijke uitspraak vernomen hebbende, trok ik mijn zwaard terug met een klap op mijn helm, zeggende: passeer, Edele Ronde; wees vrij van mijn wapenen, en alles is recht.

Toen ik enkele maanden in deze betrekking verkeerd had, begon ik enigszins zorgeloos te worden, en op mijn eigen bekwaamheden te vertrouwen, want, helaas, ik kende tot nu toe slechts weinig van die wijsheid, die gevorderd wordt van iemand in militaire betrekking. Evenwel werd ik van het bedrog van zelfgenoegzaamheid afgebracht door de volgende omstandigheid.

Er kwam iemand in militaire kleding die vergezeld scheen van een peloton schansgravers. Ik beschouwde het als uitgemaakt, dat zij *De Oprechten* waren, en vroeg dwaas: welke *Oprechte ronde* zijn hier?

Geantwoord wordende: geen Ronde maar aflossing, vroeg ik hem het wachtwoord niet af. Daarbij, toen hij mij een man presenteerde om mij af te lossen, gaf ik hem het wachtwoord, liet mijn post aan mijn opvolger over, en ging naar de officier, die ik vroeg waar wij heen gingen. Hij zei mij, *om dienst te doen in de wapenzaal waarin duizend rondassen hingen, allen schilden van helden*. Hoogl. 4: 4. Ik volgde hem blijmoedig, menende dat ik de wapenkamer zou zien. Hij bracht mij beneden in

een lang, donkere: onderaardse gang, die naar een plaats voerde, meer gelijkende op een schilderhuis dan naar een wapentoren, en daar werd ik het overige gedeelte van de nacht gehouden, en had waarlijk een zeer armoedig verblijf, hetwelk mij herinnerde aan een gezegde van de werfofficier; namelijk, *dat ik verdrukkingen lijden zou als een goed krijgsknecht van Jezus Christus.*

De volgende morgen werd ik zeer vroeg geroepen om gedrild te worden, een benaming welke ik nimmer tevoren had gehoord, en nooit weer begeer te horen. Ik ging met de overige rekruten mee, maar tot mijn grote verwondering was er geen een in het gezelschap, waarmee ik de vorige dag de wacht had betrokken. Evenwel ging ik met hen; en bevond, tot mijn grote droefheid, dat deze dag mij de onaangenaamste gewaarwordingen teweeg bracht, die ik ooit in militaire betrekking ondervonden heb. Ik moest geheel en al hun oefening in de handgrepen zoeken en volslagen onkundig zijnde van hun strenge krijgstucht, was ik aan al de gestrengheid van de onderofficieren blootgesteld; zij draaiden mijn hals om, om rechts en links te zien totdat dezelve stijver was dan zij immer tevoren was geweest, zij beukten mijn schouders, klopten mijn kneukels, mijn ellebogen en knieën, en schopten tegen mijn schenen en tenen, totdat ik ziek van het drillen was.

Toen wij gecommandeerd werden om het geweer te schouderen en op te marcheren, zei ik tot een der rekruten, die zowel als ik zelf zeer terneergedrukt scheen te zijn door de vermoeienis van de dag: *dat is zwaar werk.*

Ja, *zei hij, dat is het, en dat zult u ondervinden wanneer u zo lang als ik in dit korps gediend hebt.*

Ik vroeg naar de naam van de kapitein. Hij vertelde mij dat zijn naam *Liefde* was. maar, zei hij: u zult er nimmer enig ander bewijs van hebben, dan u vandaag gehad hebt, dit weet ik, want ik heb bij hem overwinterd en overzomerd. Hier is het niets dan drillen, er is geen traktement noch goed kwartier, want, in plaats van een penning daags te ontvangen, bent u genoodzaakt van de roef te leven, en u te onderwerpen aan de luimen van elk laaghartige die trots genoeg is om de rang van korporaal te ontvangen, hetzij man of vrouw, Sir John Falstaff of Hannah Snell; een kameraad moet zich hier aan allen onderwerpen. Ik ben vijf jaren in dienst geweest, en heb nooit anders dan eenmaal berouw van gehad, dat ik het corps ooit gekend had, en dat is sedert ik getekend heb, en zwoer om mij aan te gorden tegen de wereld, het vlees en de duivel; of, gelijk iemand zegt: *tegen de begeerlijkheid des vleses, de begeerlijkheid der ogen en de grootsheid des levens.* Maar, in plaats van dit, verschijnen wij in geen andere kleding, noch wapenrusting dan de wereld. En wat het vlees betreft, wij verdedigen en verhogen het, noemen het volkomen, en zijn er mee bevredigd. En wat de duivel betreft, wij ijveren en strijden voor Kaïn, Judas en elke beruchte veldmaarschalk, die immer in dienst van de duivel verscheen, zodat alles een blote vertoning is. Ik ben besloten om van het korps te deserteren, laat de gevolgen zijn wat zij willen. Want ik wil liever uit het regiment weg geranseld worden, of mijn geraamte aan een sectie scherpschutters blootgesteld hebben, dan uitgeput te worden door het drillen. Want wij strijden nimmer anders dan in de lucht slaande; zodat er nimmer een beproeving van onze dapperheid plaats heeft, geen overwinning door ons behaald wordt, niets als nieuwe voorschriften van krijgstucht.

Ik vroeg naar de naam van het regiment; hij vertelde mij dat het onder verschillende namen bekend stond, maar vooral bij die van *De Italiaanse Zwarte Ronde.*

Ik antwoordde met verbazing: dit is het regiment niet waarin ik dienst nam. Ik behoor bij *de Koninklijke Ware Blauwen*; en deelde mee hoe ik door een aflossing was meegenomen. Hij hernam, dat hij zich daarover niet verwonderde, want zij hielden zovele strooptochten, dat zij met de wachtwoorden van al de troepen des Koning bekend waren, en dat zij er duizenden bedrogen hadden, die beroemd waren om hun krijgsdaden, en dapper voor de waarheid, en geen wonder wanneer de Antichrist zulk een volkomen nabootser van Christus is.

Ik vroeg aan de man *of de persoon die mij van zijn post afloste, in mijn plaats aan het paleis der Koningin zou blijven.*

Hij zei mij: nee, dat was slechts een misleiding om u van uw post af te voeren. De Koning heeft Sion verkoren. Hij heeft haar begeerd tot Zijn woning. Dit weten zij, en haten beide Sion, en de keuze van de Koning van haar. Daarom kunt u er op rekenen dat zij daar nooit dienst zullen doen. Onze dienst is om rond het oude wachthuis gedrild te worden, of anders aan het verblijf van Hagar. Dat wij zoveel dienst te doen hebben aan haar rokige verblijfplaats is oorzaak dat onze klederen zwart beslagen zijn; en, op donker blauw gelijkende, misleidt zulks sommigen van uw korps in het duister. Wat uw kist betreft, zij is tot op deze dag leeg, wees daarvan verzekerd, tenzij dezelve door een van uw eigen compagnie gevuld wordt. U zult als deserteur opgenomen worden

als zij u ontdekken, zo u niet terug keert, en uzelf ootmoedig onderwerpt, hetwelk, als u er in toestemt, ik besloten ben, mijn wapenen neergelegd hebbende, eveneens te doen, en met u te gaan.

Maar hernam ik, *zullen zij u niet achtervolgen en u gevangen nemen?*

Hij antwoordde: nee; want zij weten dat ik te veel van hun list begrijp, om gevangen te worden zoals u zulks was met het woord *Aflossing*. Als iemand eens van harte dit regiment verlaat, kan hij zeker zijn nooit terug te keren; ook zullen zij aan het paleis van de Koningin nimmer beproeven, om iemand met geweld gevangen te nemen. Bovendien komen zij niet graag onder de *Ware Blaauwen*; zij merken Sions bolwerken op, en tellen haar torens, en zijn bedroefd dat zij zo lang staat en zo goed verdedigd wordt; dit doet hen beproeven om haar kracht te verzwakken door haar troepen te misleiden. Hetwelk alles gedaan wordt op de manier van verlokking.

Wij begaven ons onmiddellijk samen op weg, en kwamen in weinige uren in het gezicht van het paleis; waar ik er, mijn ogen opheffende, twee van ons corps ons zag naderen, hetwelk mijn hart met blijdschap vervulde. Maar dit veranderde weldra want zij grepen mij aan, namen mij als deserteur gevangen, boeiden mij op de koop toe, brachten mij in de wachtkamer, en bewaakten mij twee dagen en nachten gewapend. O, de angst die ik daar uitstond! En toen ik hoorde dat ik door een gerechtshof onderzocht moest worden, brandden de vrezen van met schande uit het regiment verjaagd te worden, en aan de bespotting van het gehele corps te worden blootgesteld, mijn gehele ziel. Want ik geloof dat een deserteur van *de Ware Blaauwen* het laaghartigste wezen is aan de voorportalen der hel.

Bij mijn verhoor werden vele artikelen uit de krijgswetten voorgelezen.

- De eerste zinsnede die mij smartelijk trof was deze: *Staat, staat! zal men roepen, maar niemand zal omzien*. Nahum 2: 8. Ik had mijn tegenpartijder niet gecommandeerd te staan, ofschoon ik hem onder de wapens had, veroorloofde ik hem om te zien, verliet mijn post, en volgde hem dwaas.
- De volgende zinsnede die mij trof was: *werpt uw parels niet voor de schijnen*. Ik wist dat ik mijn wachtwoord had verraden.
- De derde volzin, sneed in mijn gordel, welke was: *dood en leven zijn in het geweld der tong*, Spreuk. 18: 21. Ik was overtuigd dat ik het wachtwoord niet geëist had; ik had niet naar het Schibboleth gevraagd. Dit werd mij verder verklaard uit de geschiedenis van oude oorlogen. *De Gileadieten namen de Efraïmieten de veren der Jordaan af; en het geschiedde, als de vluchtelingen van Efraïm zeiden: Laat mij overgaan; zo zeiden de mannen van Gilead tot hem: zijt gij een Efraïmiet? Wanneer hij zei: Nee, zo zeiden zij tot hem: zeg nu Schibboleth, maar hij zei: Sibboleth, en kon het alzo niet recht spreken; zo grepen zij hem en versloegen hem aan de veren der Jordaan; dat op die tijd van Efraïm vielen twee en veertig duizend*, Richt. 12: 5, 6. Zo ontdekte ik dat dood en leven in het geweld der tong lag. Duizenden verloren hun leven door dit kleine blokje "teth"; en onze letters *ch* zoals zij in het woord *schepsel* geplaatst worden, zouden voor duizenden even dodelijk zijn als de rivier de Tweed. De twee letters, *sl* zouden te Dover even bezwaarlijk zijn voor allen die uit Frankrijk komen, wanneer zij in de naam Slevers geplaatst waren, tenzij hen toegestaan werden om de klinker *e* ter hunner hulp in te roepen. Alzo heeft de Oneindige Wijsheid de bekwaamheid van dat tomeloos lid beperkt, dat zo velen *hun eigendom* noemen.

Ik bevond dat ik de krijgswetten ontzettend overtreden had, en mijn vertrouwen had verraden; daarom beledigde ik mijn schuld en verkoos liever mijn misdaden te vergroten dan te verkleinen. Er werden mij drie straffen voorgesteld, waarvan mij de vrijheid der keuze gelaten werd: of ik geen oorlam genieten zou, of straf exerceren, of onder de koninklijke banier worden getuchtigd. Ik verkoos het laatste en zei dat ik liever vijf honderd slagen onder de vorstelijke banier had dan een enkele week lang een oorlam te missen; want ik wist dat er veiligheid onder de banier was, en dat ware Liefde de banier over mij zijn zou, ik mocht nog zo veel te lijden hebben. En toen ik naar de strafplaats geleid was ondervond ik, door de ootmoedige bewegingen mijns gemoeds, dat ik de beste keuze gedaan had; want ik ontving er slechts drie dozijn, en deze waren licht, hetwelk ik echter alles aan de zonderlinge goedertierenheid van mijn Vorst te danken had, anders zou ik mijn leven verloren hebben.

Dus, mijnheer, heb ik de omstandigheid juist zoals zij was, meegedeeld; hoe ik bedrogen werd door een valse uniform, misleid met mijn wachtwoord, verleid om het mij aanvertrouwde te

verraden, en mijn post te verlaten, zelfs met gevaar van mijn leven; terwijl de bedrieger op duivelse wijze mij met de geleende spreuk aflossing misleidde. De gevangene voor de balie is de man, mijnheer, de man zelf; ik zou kunnen zweren op zijn stem zowel als op zijn persoon.

Toen zei Mr. Dapper: *hier zijn meer dan honderd andere getuigen in het gerechtshof.*

De Rechter antwoordde: *wij hebben genoeg van zijn godslastering geboord, en hebben geen verdere behoefte aan getuigen.*

4. De Redevoering van de Rechter

RECHTER - Heren van het gezworen gerecht!

U hebt de aanklacht van de gevangene voor de balie vernomen, en tevens het getuigenis dat deze geestelijke mannen tegen hem hebben ingebracht; ik wend geen meerdere kennis voor dan u zelf bezit van de rechtvaardige wetten van het hemelse rijk; doch de geest der profeten is aan de profeten onderworpen, daarom verkies ik u om in deze zaak te oordelen; en alzo laat ik de beslissende uitspraak over aan die onfeilbare Geest, die met u is. u ziet dat hij aan de zielen van enige duizenden gearbeid heeft, als een begunstiger van, en strijder voor de laaghartigste stervelingen, zoals Kaïn, Judas, Achab, Ezau, Ismaël, enz., en hen gewapend heeft met verontwaardiging tegen degenen, die zich onderwerpen aan de verborgen besluiten des Allerhoogste en strijden voor de uitverkiezing, der bijzondere verzoening, vrije rechtvaardiging door het geloof in een toegerekende gerechtigheid; voor vrede en schuldverzoening door het geloof in Christus zoenoffer; voor volkomen volharding in de beloofde kracht des Heeren, en een veilige aankomst in heerlijkheid, door eeuwige liefde in Christus.

Ik zeg, hij heeft zulke gehoorzame onderdanen *kinderen des duivels* genoemd, en de wetten die zij aankleven een luisteren naar de satan, zeggende dat zulken een bekrompen en afgetrokken geest hebben, en tegengestaan, weersproken, verworpen en uitgestoten worden; en dat zij, die geleerd worden tegen Gods uitverkorenen te strijden het enige volk is dat de Heilige Geest bezit; terwijl de Heilige Geest niet voor de afvalligen strijdt, noch de gehoorzamen verwerpt, maar voorspraak voor de heiligen doet naar de wil van God, niet strijdig met dezelve; Hij leidt in alle waarheid, maar leert niemand dezelve te ontkennen.

U hoort ook dat er duizenden door deze gevangene zijn verstrikt, en velen volkomen bedrogen zijn geworden. Maar zal God zich ontfermen over, en strijden voor verraders, wanneer Hij komt om de wereld in rechtvaardigheid te richten? Voorzeker niet. *Hij zal lachen in het verderf der bozen, en spotten wanneer hun vrees komt*, Spreuk. 1: 26. En ofschoon Christus, als Mens, over Jeruzalem weende, natuurlijke genegenheden hebbende gelijk als wij, om onze droefheden te dragen, zo kennen wij Hem echter naar het vlees nu zodanig niet meer, 2 Kor. 5: 16; want als God is Hij met ijver bekleed als met een gewaad; *de dag der wraak is in Zijn hart* (Jes. 59: 17), en Hij zal de kinderen der dienstbare vrouw in stukken slaan gelijk een pottenbakkers vat. Evenmin zal de Heilige Geest hen begunstigen; want de zodanigen die ijveren voor eigengerechtigheid, zondeloze volmaking, vrije wil, en menselijke kracht zal Hij voorzeker verfoeien. Hij zal niet altijd met zulken twisten, ziende dat zij kinderen des vleses zijn, Gen. 6: 9; evenmin zal deze *geest van Algemene Liefde* in een van de uitverkoren engelen gevonden worden. Zij zeggen: het is tijd om de wereld te oogsten, zij zullen er de sikkel inslaan en het onkruid met blijdschap vergaderen en in busselen samenbinden om te verbranden, gelijk u leest: niet één heeft zijn zwaard ooit opgestoken, wanneer hij uitgezonden was, om wraak uit te oefenen over de bozen, 2 Sam. 24: 16.

Evenmin zal deze geest van Algemene Liefde in een der verlostes des Heeren gevonden worden, zelfs al zijn zij met al de volmaaktheid Gods vervuld en het heerlijk lichaam van Christus gelijkvormig gemaakt. Zij zullen, op die grote dag, tot elke vrije-wil drijver zeggen: *zijet, deze is de man die God niet stelde tot zijn sterkte*, Psalm 52: 9; en tot elke dwaze maagd: *ga heen en koop olie voor uzelf*. Zij zullen lachen om allen die voor eigen rekening begonnen te bouwen, omdat zij niet hadden om te voltooiën, Luk. 14: 30. ja zelfs wanneer het beslissend vonnis is uitgesproken, en het onherroepelijk oordeel van miljoenen voor eeuwig vastgesteld, zullen zij er mee instemmen, en het *Halleluja* toezingen, Openb. 19: 1-4; en als de goddelozen vergaan is er gejuich, Spreuk. 11: 10.

Daarom, heren van het gericht overweeg de zaak goed; neemt in aanmerking hoeveel er bedrogen zijn en geweest zijn; hoedanig zij, die in de verkiezing verzekerd waren, na hun eerste verzekering, voor een tijd aan het wankelen gebracht zijn; hoedanig zij die in vrijheid verkeerden een tijdlang vals gevangen zijn genomen, en de vorstelijke Koningin zelf in het geloof aan de standvastigheid van haar Echtgenoot gewankeld heeft.

Ik ontsla u daarom met deze zwaarwichtige en plechtige last, die door Hem gegeven werd, die nimmer dwaalt. *Wanneer de ongerechten en de rechtvaardigen samen ten gerichte komen, zult u de ongerechten zijn weg op zijn eigen hoofd geven, maar zult de rechtvaardige rechtvaardigen, gevend hem naar zijn gerechtigheid*, 1 Kon. 8:32. Verkiest u uw persoonlijke uitspraken in te brengen, of wenst u dat een de woordvoerder of voorzitter voor allen zijn zal?

Zij antwoordden: *één zal voor allen spreken.*

Rechter. *Wie zal het woord voor u voeren?*

Zij antwoordden: *David de boetvaardige.*

Rechter. Heren, ik ontsla u en moge Hij die in de vergadering der goden zit met u zijn, ziende dat gij, in deze zaken, in Gods plaats verkeert. Ik zal morgen om twaalf uren op de Rechterstoel gezeten zijn.

Alzo vertrokken de Gezworene van het gericht, teneinde over hun uitspraak te beraadslagen.

5. De Raadpleging van de Gezworenen van het Gericht

Paulus de bejaarde.

De gevangene is geheel en al vleselijk; en het bedenken des vleses is vijandschap tegen God; het is der wet niet onderworpen, en zulks kan ook niet; dit heeft hij getoond door tegen Zijn vrijmacht te strijden; ja, hij heeft geheel en al die leer weersproken, welke ik als een openbaring uit de hemel heb ontvangen. Daarom, omdat hij een andere leer heeft geleerd, en gearbeid om die staande te houden, in lijnrechte tegenspraak tegen de mijne, zeg ik, hetzij hij Algemene Liefde is, of een engel uit de hemel, Hij zij vervloekt, Gal. 1: 8; *ja, hij zij een vervloeking, Maranatha!* 1 Kor. 16: 22.

Johannes de Godzalige.

Ik stem met Paulus in mijn oordeel overeen; want, een ieder die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet, 2 Joh. 9. *Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar*, 1 Joh. 3: 10.

Judas de ijverige.

Hij is de weg van Kaïn ingegaan, de uitverkorenen vervolgende; en hij is gretig de verleiding van Bileäm nagegaan, om het loon van menselijke toejuiching; en omdat hij de leerstukken des Heeren heeft tegengestaan, laat hem alzo door de tegenspreking van Korach vergaan, Judas 11.

Lukas.

Ik stem met u in, mijn heilige broederen; de gevangene is iemand die zich voor de mensen gerechtvaardigd heeft, maar God kent de huichelachtigheid zijner harten. Hij heeft veel toejuiching door dwalingen verworven; maar de leer van de vrije wil, die onder de mensen hoog geacht wordt, is een gruwel voor Gods aangezicht, Luk. 16: 15. En het is duidelijk dat de uitverkorene kudde Gods hem haat, en zijn wegen evenzeer; daarom zeg ik: wee hem, want alle mensen, behalve de heiligen, spreken wel van hem, en zo deden hun vaders desgelijks van de valse profeten, Luk. 6: 26.

Jesaja.

Broeders, ik keur uw oordeel goed; laat de potscherven twisten met de potscherven der aarde, maar wee de potscherven die twisten met de pottenbakker, Jes. 45: 9. God zegt: *Hij heeft Israël Mijn knecht, Jakob, dien Ik uitverkoren heb, het zaad van Abraham, Mijn beminde tegengestaan. En gewis zullen zij die met Jakob, en met de mannen Israëls twisten, vergaan*, Jesaja 41: 8, 11.

Markus.

Wèl heeft Jesaja van de geveinsden geprofeteerd; hij heeft God bij tijden met de lippen geëerd, maar zijn hart is ver van Hem als een Vorst; doch tevergeefs eert hij God, want hij heeft tegen Gods wetten gerebelleerd, en leringen geleerd die geboden van mensen zijn, Mark. 6: 6, 7.

Job.

Ik stem volkomen met mijn Evangelische broeder overeen tegen het twisten van deze gevangene met zijn Maker; ik geloof dat hij beide, door voorschrift en door voorbeeld, veroordeeld is; want wie heeft zich ooit tegen God verhard, en vrede gehad? Job 9: 4. *Als God stilt, wie zal dan beroeren?* Job 34: 29. En, indien Hij opsluit, wie zal Hem verhinderen? Job. 11: 18. God sluit, en er zal niet opengedaan worden, Job 12: 14; bovendien heeft hij onrecht voor God en bedriegerij van Hem gesproken, Job 13: 7; ja, zelfs heeft hij de tong der arglistigen gebruikt, Job 15: 5. Elke heilige behoorde te weten dat zijn getuige in de hoogte is, Job 16: 19; en, omdat hij tegen de verborgen oorkonden gestreden heeft, zo doe men hem weten dat er een oordeel is, Job 19: 22.

Jeremia.

Voorzeker heeft de Heere nimmer Algemene Liefde gezonden om de lieden in een leugen te doen geloven, de Heere zegt: *verwerpt hem van de aardbodem, en laat hem dit jaar sterven, want hij heeft afval gesproken tegen de Heere*, Jer. 28: 15, 16.

Mattheüs.

Hij is noch rentmeester noch herder; bij speelt slechts de rol van keukenjongen, reinigt alleen de buitenzijde van kopjes en schotels, maar strijdt tegen het bruiloftskleed, hetwelk duidelijk bewijst dat hij zelf dat kleed nooit aan had, daarom: *werpt hem buiten*, Matth. 22: 12, 13.

Petrus.

Ik stem met u allen overheen. Iemand die predikt moet spreken als de oorkonden Gods, 1 Petrus 4: 11; maar hij heeft verderfelijke ketterijen ingevoerd, 2 Petrus 2: 1, daarom verwijder hem, en laat zijn vonnis niet vertragen.

David.

U hebt allen gesproken overeenkomstig de wetten van het hemelse rijk en ik zeg: *Stel een goddeloze over hem, en de satan sta aan zijn rechterhand. Als hij gericht wordt, zo ga hij schuldig uit*; en wanneer hij roept: *genade, mijn Heer Rechter*, dan zij zijn gebed tot zonde, Psalm 109: 6, 7.

Mozes.

Laat de Heere Zijn glinsterend zwaard wetten, laat Zijn band het gericht aangrijpen; laat Hem de wraak aan Zijn vijanden doen terugkeren, en Zijn baten vergelden, Deut. 32: 41.

De gezworene eenparig overeenstemmende, kwamen onmiddellijk in het hof terug.

Rechter.

Heren van het gezworen gericht, luister naar uw namen.

- Paulus de bejaarde, een;
- Johannes de Godzalige, twee;
- Petrus de kampvechter, drie;
- Lukas de beminde, vier;
- Mattheüs de Evangelist, vijf;
- Judas de ijverige, zes;
- Markus de apostel, zeven;
- Jesaja de wondervolle, acht;
- Jeremia de arbeidzame, negen;
- Job de lijdzame, tien;
- Mozes de zachtmoedige, elf;
- David de boetvaardige, twaalf.

Gij, gezworen heren van het gericht, aangesteld zijnde voor onze vrijmachtige Heere de Koning, om te dienen in zaken van leven en dood, hebben het verhoor van de gevangene aan de balie vernomen. Wat zegt u? Is hij schuldig aan de vele misdaden voor welke hij hier is aangeklaagd, of niet?

Voorzitter.

Hij is niet van trotse zonden teruggehouden, daarom is hij niet onschuldig, noch oprecht, maar aan grote overtredingen schuldig, Psalm 19: 14.

RECHTER. De rechter zijn ogen naar de hemel opheffende, en een kort gebed uitsprekende, besloot met deze woorden: *laat mijn recht van voor Uw aangezicht uitgaan*, Psalm 17:2.

6. Het Vonnis

Rechter. Mr. Algemene Liefde, een halfslachtige geest, deels menselijk, deels dierlijk, en deels hels, u hebt uzelf voor vele jaren geleden bedekt met het vlees en de huid van vele duizend vrijewil-drijvers, en uzelf met hun zielen verenigd, zodat u er velen van bedrogen hebt, en deze hebt geleerd om anderen te bedriegen; u hebt boosaardig op hen gewerkt, en hen onderwezen om tegen de Allerhoogste te strijden, om Zijn vaste besluiten te weerstaan; om Zijn getrouwe onderdanen tegen te staan ten behoeve van opstandelingen, verraders en afvalligen; ja zelfs hebt u vals de vrijgekochten des Heeren gevangen genomen, en hun vertrouwen aan het wankelen gebracht, ofschoon niet hun grondslag; u hebt des Heeren herderskleed aangedaan, en de schapen slechte gewoonten aangeleerd; u hebt de blinden van de weg afgeleid, en getracht om het gebouw der genade te ondermijnen.

U bent nauwkeurig onderzocht naar de beste wetten, en door een gezworen raad van de beste mannen en u bent schuldig bevonden.

Algemene Liefde. *Genade, mijnheer rechter.*

Rechter. Genade is vrijmachtig en u bent verworpen om haar versmading; bovendien is het gebed des goddelozen de Heere een gruwel.

Algemene Liefde. *Verbanning, mijnheer rechter.*

Rechter. Nee, nee; u zou buiten evenveel kwaad doen als u hier hebt uitgericht. Daarom geef ik, de Rechter voor de Koning aller koningen, Algemene Liefde, een bedrieglijke geest, in zondig vlees en bloed belichaamd, die geholpen is geworden om zielen te misleiden, in vereniging met dierlijke en verdorven genegenheden over, ten eerste, tot de gevangenis van waar hij kwam, om bewaard en bewaakt te worden door elke goede krijgsknecht van Jezus Christus; dat hem zijn harige mantel worde afgenomen, bij manier van degradatie; opdat het hem niet toegelaten wordt de arme zielen der mensen meer te bedriegen. En wanneer de laatste heerlijke dag komt, welke de aarde zal bedekken met de kennis van God gelijk de wateren de bodem der zee bedekken, laat dan de gevangene uit zijn gevangenis worden te voorschijn gebracht, en in de volle glans van de heerlijke Zon der Gerechtigheid worden gesteld, opdat elke heilige hem zie, wanneer hij zal ontdekt worden door de glans van de verrijzenis des Heeren, en verteerd zal worden door de adem Zijner lippen en laat dan de rechtvaardigen een spreuk uitspreken over de opstandelingen en zeggen tot hen die er bijstaan:

Also zegt de Heere Heere: zet een pot te vuur, en giet ook water daarin; doe zijn stukken tezamen daarin; de dij en de schouder; vul hem met de beenderen, doe hem goed opzieden, ook zullen zijn beenderen daarin gekookt worden. Zeg dan: wee de bloedstad, Babylon dat hij gebouwd heeft; en wee, de pot welks schuim in hem is, en van welke zijn schuim niet is uitgegaan! Trek stuk bij stuk daaruit, en laat het lot over hem niet vallen. Ezech. 24: 3-6. Laat de profeten Gods juichen, zeggende: Wij hebben de dood in de pot gehad. 2 Kon. 4: 40.

Breng dan zijn beenderen bijeen, en hang het geraamte aan de boom der kennis des goeds en des kwaads, waar de vier wegen kruisen, als een waarschuwing voor allen die ter rechter of ter linker zijde van de waarheid afkeren, en als een vermaning voor hen die op de brede weg zijn.

Schrijf het volgende opschrift op zijn galg: *dit is de Stichter van de twee Verborgene Babels.*

En laat hem daar hangen totdat de sterfelijkheid door het leven verzwolgen wordt; laat dan het geraamte en de galg er door worden verslonden, en nimmermeer worden gevonden.

En dan, ... o dan, *zal de Onsterfelijkheid en het eeuwig Leven alles en in allen zijn!*

